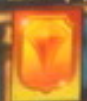

ДЖУД ДЕВЕРО

БАРД

ИЗДАТЕЛСТВО
БАРД

СПОМЕН

Джуд Деверо ни дарява с нова любовна история,
която ще изгълни сърцата ни с радост и почуда.

Джуд Деверо

Спомен

ЧАСТ ПЪРВА

Глава първа

НЮ ЙОРК, 1994

Случки от някой минал живот те лишават от възможността да си щастлива в този.

Какво ще си помислите, ако ви кажат подобно нещо? Ще решите – значи всичко е безнадеждно. Струва ли си дори да опитвам? Нали така? Или може би ще ви хрумне – тази, дето ми ги разправя, трябва да е луда, я по-добре да се омитам.

А може бе приличате на мен и ще решите – чудесен сюжет! Напоследък всички са се заловили с темата за пътуване във времето, но никой не се сеща за миналите животи, следователно, ако успея да задам повечко въпроси, от отговорите на жената мога да изфабрикувам добра история.

И понеже съм писателка до мозъка на костите, подобни мисли ме осениха още при първата среща с Нора. Всяка частица у мен се старее да използва чутото, за да го пресъздам в книгите.

Хората постоянно ме питат как съм станала писателка. Искане ми се да имам отговор, който да им допада. Например, че съм се разхождала из поляна с дребни сини цветя и пред мен се е явила красива жена в сребърни одежди, докоснала ме е по главата с вълшебната си пръчица и с меден глас ми е казала: „Дарявам те със способността да пишеш. Върви и твори.“

Понякога си мисля, че хората желаят да чуят, че съм била „избрана“, че съм нещо като пророк. Но не сте ли забелязали, че когато четете за пророци, те винаги се обръщат към Бог с думите: „О, Боже, защо точно аз?“ Дори си мисля, че да си „избран“ не е благославия, а проклятие.

Е, добре, току-що ви разказах защо съм станала писателка. Съчинявам истории от всичко. От абсолютно всичко на този свят. Зървам нещо, чуя нещо, прочета нещо и мозъкът ми започва да съчинява история.

Става съвсем непринудено. Дотолкова непринудено, че когато някой ме попита как съм станала писателка, ми се иска да отвърна с въпроса – ако не с истории, то с какво е пълна главата ви? За какво мислите,

докато слушате безкрайна, скучна реч? Или докато шофирате? Или когато за шести път зареждате пералнята с мръсни дрехи? За мен това е истинската загадка на живота. Знам какво има в моята глава, но какво друго, ако не истории, се върти в главите на останалите?

Както и да е, сега, когато съм пълноценна писателка (ще рече да не трябва да работя друго, за да си плащам сметките), откривам, че ние, писателите, принадлежим към малък клуб, на който би трябвало да сме предани. Клетвата на Хипократ е нищо в сравнение с нашата отдаденост.

Тъй като не желая да загубя писателското си членство, ще кажа каквото се очаква от мен. *Да се пише е дяволски трудно*. Какво беше казал някой – как си разрязваш вената и оставяш кръвта да се лее върху белия лист? Е, така е. Писането наистина е трудна работа. Само помислете! Налага се да седя на задните си части по шест до десет часа на ден. Разхождам се из стаята и се чудя: „Какво ще стане оттук нататък?“ Издателската къща, с която работя, ми изпраща цветя и пари всеки път, когато предам книга.

Звучи, сякаш писателят страда повече, отколкото, да речем, секретарката. А тя всъщност става с извънмяването на будилника (аз ставам, когато пожелае), и изпраща децата и съпруга, труди се за шеф, който никога не я хвали, а като се прибере, я чака безкрайна домакинска работа. Но на нея никой никога не ѝ казва: „Я, ти си секретарка. Как стана секретарка?“

Предполагам, че всеки върши каквото може. Ако умееш да караш камион – правиш го. Ако си в състояние да заблуждаваш хората и това да не ти тежи на съвестта – ставаш адвокат. Ако в главата ти гъмжи от истории – просто ги записваш. Мисля си, че да си писател не е по-различно – и далеч не така важно – от останалите професии. Но светът сякаш не е съгласен с мен. Общо взето, хората са решили, че писателите са по-умни, по-проницателни, по-просветени, по каквото щете от другите, и затова се отнасят към тях с благоговение и уважение.

Ако ме питате, предлагам да се създаде Национална Професионална Лотария – ежегодно десетина професии да бъдат изтегляни от шапка и ангажираните с тях да са обект на хвалби през годината. Да се състави списък на най-добрите и те да получават писма от почитатели, да присъстват на събирания, където да раздават автографи, да има нещо като издателство, което да ги хвали и да им раздава подаръци.

Ето, видяхте ли? Пак започнах да съчинявам. Дайте ми клавиатура и не мога да се спра.

Искам да обърна внимание обаче, че има една „професия“ прекалено жестока, за да бъде включена в лотарията. Професията на литературните критици. И по-точно – рецензентите на любовни романи.

Може би тук трябва да спомена, за да не се почувствате излъгани и да спрете да четете тази книга – аз пиша любовни романи.

Така, заявих го. Излезе на бял свят.

Независимо от всички радости в живота ми той има една наистина ужасна страна. Шокиращо ужасна. А именно: начинът, по който хората гледат на любовните романи, на читателите на любовни романи и най-вече – на авторите на любовни романи!

Колко странно нещо е светът! Видях по телевизията мъж, който призна, че няколко пъти е правил секс с невръстната си дъщеря. Почти всеки артист/певец заявява на всеослушание, че той/тя е опитвал всички познати наркотици и е наранил или отблъснал повечето от хората в живота си.

И как се отнасят към всички тези люде? С любов – ето как! С любов, разбиране и симпатия.

А ето ме мен и какво правя аз? Пиша забавни кратки любовни истории за мъже и жени, които се влюбват. Най-дивото, което правят, е едно или две бебета. Никакви наркотици. Никакво кръвосмешение. Никой никого не натиква в казан с вряла вода и никакви други ужасни неща. Дори не карам моите герои да кроят планове за убийство. Просто пиша истории за нещо, за което всички ние мечтаем: да имаш някого, когото обичаш и който също те обича.

Може би си мислите, че самата мисъл за автор на любовни романи предизвиква усмивка. Ах, колко хубаво. Обич. Любене. Смях. Целувки.

Но не е така. Светът далеч не е настроен дружелюбно и, доколкото виждам, любовните романи и техните автори са обект на подигравки, присмех, общо взето – на презрение.

Защо? Една от любимите ми теории, е че читателките преплитат действителност и блян и си представят мъж, който ще ги избави от Живота. Ако тази теория е вярна, то значи жените са толкова глупави, че не са в състояние да различат истината от фантазията. Кой се тревожи, че ако мъжете четат шпионски трилъри съществува опасност да нападнат съседа си с автоматично оръжие? Не мога да си спомня някому някога да е хрумвало подобно нещо. Нито се сещам някой да се е разтревожил от въздействието на криминалните романи или научната фантастика. Изглежда, само жените са толкова тъпи, за да допускат, че разкошен, грижовен, готов да обича мъжага ще ги спаси.

Скъпи мои, ако някоя жена вярва, че разкошният мъжага ще я спаси, то любовните романи нямаше да представляват четиридесет процента от всички издавани книги.

Както и да е, да се върна на литературните критици. Тези умни младежи хора завършват колеж и мечтаят да работят в известно с интелектуалните си достойнства списание. Но какво става? Някакъв стар мъж, с угаснал вече блясък в очите, решава да даде на младото, ала пълно с претенции нищожество житейски урок и възлага на това почти дете възможно най-долната работа в занаята – *рецензирането на любовни романи!*

Досетете се върху кого се стоварва гневът на току-що постъпилия новак. След като са похарчени осемдесет хиляди за образованието му, той получава за рецензиране книга, на чиято корица е изобразена „готова за кърмене майка“ (определена така поради големината на знаете какво и бюстие, очевидно готово да падне напълно. (Задача: мъж или жена е автор на подобна корица?).

Е, добре; той/тя изкарва гнева си върху мен – писателката на любовни романи. Най-долното същество на света. По манталитет домакиня, но с банкова сметка.

Правило номер едно при рецензиране на любовен роман: сравнете книгата с най-доброто литературно произведение, което някога сте чели. Ако не прилича поне малко на романите на Джейн Остин, то изразходвайте знанията си, за които сте платили поне шестдесет хиляди, за да сринете писателката по най-унищожителен начин. Ако обаче допуснете грешка и случайно книгата ви хареса, пишете „вероятно почитателките на Хейдън Лейн ще я харесат“. Каквото и да правите, в никакъв случай не се ангажирайте да отбележите, че книгата наистина ви харесва. Допуснете ли някой да реши, че любовните романи ви допадат, никога няма да напреднете и да получите „хубава“ книга за рецензиране.

Добре де – какво общо има всичко това с темата за минали животи? Истината е, че има много общо, защото, разбирате ли, аз съм на тридесет и девет; на път съм да започна четиридесетте, и се опитвам да разбера някои неща от живота си. Понякога си мисля, че съм не по-малко любопитна от читателите си да разбера как всъщност станах писателка. Кое ни прави това, което сме днес?

Общо взето, най-интересно е да се анализират хората. Защо жената, която живее в долния край на улицата, се облича с военна прецизност? Защо някои се страхуват от ножове, или пожар, или високи места? Ами хората, обхванати от ужас да напуснат дома си?

Съществува, разбира се, теория, че всеки страх в съзнателния ни живот е причинен от нещо ужасно, случило се в детството – за предпочитане нещо, което не сме в състояние да формулираме, така че е наложително да посетим стотици пъти терапевт и да му заплатим хиляди долари с цел да ни помогне да си припомним злополучното събитие. И в резултат на проведената терапия не само сме по-бедни, но имаме и нови неприятни спомени.

През лош период от моя живот (какво освен мъж може да причини „лош период“ на жена?) отидох при терапевт. Тя ми обясни, че в главата ми е пълно с истории, защото съм искала да се любя с баща ми. Щом си възвърнах способността да говоря, заявих с огромно негодувание:

– Не съм искала да се любя с баща си!

– О – отвърна тя спокойно, – тогава сте потискали това желание.

Като разбрах, че няма да мога да победя – а за мен винаги е било важно да побеждавам, – повече не я посетих.

Опитвала съм се да си обясня защо пиша и защо пиша именно така. Защото, разбирате ли, всички писатели мечтаят за едно – безсмъртие. Затова именно сме толкова суетни и смятаме, че някой ще иска да прочете написаното от нас. Ние, писателите чуваме, че Марк Твен е починал в бедност, но не изпитваме съчувствие, защото старият Марк е постигнал целта. Той ще живее вечно. Нашите семейства без съмнение биха се радвали да сме писатели, които изкарват купища пари, но ние, писателите, неизменно предпочитаме вечното признание пред богатството.

Там именно е проблемът. Никой не идва при вас, кацнал на розово облаче с тефтер в ръка, за да ви предложи: „Предоставям ти дарбата да пишеш. Коя предпочиташ – такава, на която се присмиват, или която ще се помни и след смъртта ти?“ Талантът не е като колата на старо. Няма как да го върнеш, ако не ти харесва. Не можеш да обявиш: „Искам да заменя моя талант с такъв като на Едит Уортън.“

Моят талант е да пиша любовни романи, а на тях им се присмиват и подиграват. Ако във филма режисьорът иска да покаже, че героинята е глупава, той натиква в ръцете ѝ любовен роман.

Много отдавна реших, че съм благодарна за таланта си. Които умеят – пишат, а които не – рецензират. Както е казал Антъни Тролбън: „Само глупакът не пише за пари“, или нещо подобно. Но наистина е така. Не можеш да седнеш пред компютъра и да кажеш: „Ще напиша името си в литературната история.“ Просто не става така. Не ти решаващ кое ще те надживее; правят го други.

И ето продължавам да се чудя как стана така, че започнах да пиша любовни романи. Връщам се назад в живота си, за да се опитам да разбера как станах писателка. Всъщност искам да разбера как станах това, което съм във всяко отношение.

До седмата си година бях най-щастливото дете на планетата. Родителите, сестра ми, брат ми и аз живеехме в съседство с две къщи, пълни с братовчеди, лели, чичовци и няколко чифта баби и дядовия. Истински рай. Като главатар на цялата банда, аз нареждах на всички какво да правят и как да го правят. Изобретателността ми беше високо ценена.

Е, може би не от всички. Веднъж видях как баба изви главата на една кокошка, затова казах на братовчедка ми, че е редно да помогнем на Нана и да извием главите на всички кокошки. И така – някъде към петгодишни, с кокошки притиснати между одраните ни колене, ние извирахме и извирахме и извирахме. Баба излезе от къщата, понесла пране за постиране, а всичките й кокошки, с глави килнати на една страна, се люшкаха като пияни из двора. Връщам се назад и си припомням свирепия нрав на баба – все още не знам как братовчедка ми и аз останахме живи.

Но тези прекрасни години свършиха скоро след като мама реши, че й е дотегнало от прословутия нрав на свекърва й. Майка ми (тя можеше да пречупи всеки нрав с желязната си упоритост) осведоми баща ми в един съдбоносен ден, че е купила терен, където той да й построи къща. В нашето семейство всички обичахме да се преструваме, че татко диктува законите. Според мен законът, който беше въвел, гласеше: „Дайте на мама каквото поиска, иначе тя ще направи живота на всички ни ад.“ Каквото и да си е мислел, не бе толкова глупав да й възрази, когато в очите й се забелязваше *онзи* поглед.

Преместихме се. В един единствен ден загубих всички братовчеди, баби и дядовци; загубих кокошките, храните и опосума, който живееше в бъчва в плевнята. Загубих къпиновите храсти, от които ме ползваха бълхи, загубих ябълковите дървета, по които се катерих. В един единствен ден от шампион над всички, от човек от първостепенно значение се превърнах в дете, за което трябва да се бди.

Само за броени часове бях преместена от най-вълнуващия живот, който можеше да се води, в най-скупния. Мама и сестра ми бяха от едно тесто. Бяха добри. Добри, добри, добри.

Какво може да е по-отегчително от това да си добър? Майка ми постоянно повтаряше „Не яж прекалено много шоколад. Ще ти прилошее“, или „Не, не мога да погледна точно сега. Имам много работа“, или

„Хейдън, не чети тази книга сега. Не си свършила с миенето на банята“. Все натякваше. Имаше подходящо и неподходящо време за всичко. Но доколкото схващаш, подходящото време за забавления никога нямаше да настане.

На хората не им ли се искаше от време на време да правят неща, които не са запланували? Единствена аз ли на света мечтаех да изям толкова шоколад, колкото можех да поема, и по дяволите какви щяха да са последствията?

Като си припомням онези дни, си мисля, че някои просто ги е страх да нарушават правилата. Може би се опасяват, че ако ги нарушат, ще загубят самоконтрол и ще се превърнат в нещо ужасно; в случая с майка ми – да бъде домакиня, чийто под в банята е мърсен.

Каквото и да се криеше зад всичко, резултатът винаги бе един и същ: бях изолирана и сама като в сапунен мехур. Не биваше да забравям да седя изправена, да вървя спокойно и никога, никога да не съм непокорна. Стараех се, но е толкова трудно да се контролираш, когато си дете. Понякога май родителите ми мислеха, че ако не бдят над мен всяка минута от денонощието, оставена сама на себе си съвсем щях да загубя контрол. Вероятно щях да започна да ям шоколад, да се смея и просто никога да не престана. Или пък се страхувах, че ако ме изпуснат, няма да успеят да ме „навият“ обратно и просто ще трябва да ме оставят да съм си аз.

Сега, когато съм вече на толкова години и познавам живота на възрастните (да не повярваш), разбирам, че родителите ми не са били с творческа нагласа, а аз съм била. Ако те купеха нещо, което трябва да се сглоби, внимателно изчитаха упътванията и правеха всичко според указанията на производителя. Ако аз вземех нещо подобно, смятах, не да четеш инструкциите е все едно да преписваш. И ако не успееш лесно да го сглобя, беше съвсем естествено да се втурна да скачам върху кутията и да изричам всички известни ми мръсни думи – които, слава Богу, не бяха много.

Наказанието, че съм скачала върху кутията или по някакъв друг начин съм нарушила правилата, неизменно бе да ми се говори „за мое добро“. Никога през живота си не успях да проумея смисъла на тази фраза. Щом някой каже „за твое добро“ то винаги, винаги, винаги означава, че той или тя искат открито да признаеш тяхната върховна власт.

Но както и да е; как все пак успях да оцелея сред тези унищожители на духа? Как оцелях след като ме мъкнеха при пастора, за да ми говори, защото съм била „различна“? Как оцелях, след като чух майка ми да

пита роднини дали имат представа какво трябва да „направи“ с мен?

Сторих най-доброто, което можех, а то бе да избягам в царството на историите.

Четях непрекъснато. Когато мама ме караше да мина с прахосмукачка спалнята, която делях със сестра ми, тя се интересуваше повече от времето, прекарано с прахосмукачката, отколкото от чистотата. Единствено проверяваше дали по крушките няма прах, затова се научих да ги почиствам, а после се завиха в килера с книжка, фенерче и прахосмукачката и в продължение на четиридесет и пет минути се отдавах на четене. Мама имаше слух на прилеп, затова трябваше да съм сигурна, че се чува как се включва и изключва всмукването, ето защо допирах гърлото на тръбата до различни части на лицето и тялото си и четях; всмуквах от себе си и четях; всмуквах и четях. Бързо схванах, че гърлото трябва да е съвсем чисто – иначе лицето ми ставаше доста мърляво и тогава мама вече наистина ме принуждаваше да почиства стаята както трябва. Ооох!

Постепенно се научих да избягвам вечната работа, работа, работа и чистене, чистене, чистене, налагани от естетическата необходимост на майка ми, и да отделям време за любимите си книги. Още тогава четях не художествени измислици, а книги за герои, за мъже и жени, които са направили нещо и са постигнали целта в живота си.

Сред тях бяха Даниел Бун, Джаки Кокран и, о! – капитан сър Ричард Франсис Бъртън. Там беше и най-прекрасната кралица, която някога е съществувала – Елизабет I, и момичета, които се обличаха като момчета и ставаха шпиони. Списъкът е безкраен.

Тогава не го осъзнавах, но онова, което вършех всъщност бе изследователска работа. Да, точно така – изследователска работа. Днес получавам изпълнени с възхищение писма от читателки, в които пише: „О, как успявате да извършите всичката изследователска работа, нужна, за да се напише исторически роман?“ Нека да погледнем действителността. Тази жена споделя, че работи целодневно и едновременно се грижи за три деца под петгодишна възраст, а се интересува как аз успявам да направя нужните ми справки за историческия роман. Аз бих искала да знам как тя успява да се справи!

Пространните ми обяснения за моя начин на живот се налагат, за да накарам вас, читателите ми, да разберете, че съм нормален, разумен човек, защото по-късно се случи нещо, което не е нито нормално, нито разумно.

Влюбих се в един от моите измислени герои.

Докато не започнах да пиша роман, наречен „Завинаги“, смятах, че съм добре приспособен човек. Е, може би главата ми бе пълна с различни истории, но според мен хората, които не разполагат с такива, се лишават от нещо чудесно.

Както и да е; обичам да мисля за себе си като за щастлив и относително добре приспособен човек. Бях на тридесет и седем години, работата ми допаднаше, имах приятели и най-хубаво от всичко – бях срещнала чудесен мъж на име Стивън.

Стийв беше като сбъдната мечта: интелигентен, остроумен, талантлив, грижовен. Дори да го бях измислила, не можех да го направя по-идеален. И ме обожаваше. Смееше се на всичките ми шеги, смяташе че съм красива, интелигентна. Каквото и да се сетите – всичко бе идеално. Спор нямаше: най-сетне ми се дощя да се омъжа. Когато той поиска ръката ми, докато се возехме в едно такси из Сентрал парк, аз се метнах на врата му и повтарях: „Да! Да! Да!“ – с такъв ентузиазъм, че леко го смутих.

Но същата вечер, по-точно, в неделя рано сутринта, се събудих в три с ИДЕЯ. Това бе необичайно за мен. Когато започнах да пиша, бях бъкана с Идеи, но така се страхувах да не ги забравя, че ставах и пишех по цели нощи. Ала след десетина книги даже и да ми дойдеше Идея, продължавах да спя.

Нощта, когато получих предложението за женитба, с натежала от пръстена на Стивън лява ръка, ме събуди ИДЕЯ. Беше толкова великолепа, че не бях в състояние да остана до топлото тяло на Стивън и отново да заспя.

Станах и на пръсти се промъкнах до компютъра, за да запиша мислите си. Всъщност дори не мислех за сюжета, а за герой. Добре де, за мъж. Прекрасен мъж, за какъвто не бях писала преди. Мъж, по-истински за мен от всеки друг, когото бях създавала.

В моите книги пиша за един род – Тависток. В началото винаги щом приключвах с даден роман, изпадах в депресия, защото знаех, че никога повече няма да се срещна с моите герои. Но един ден ми хрумна брилянтната идея да напиша четири книги за четирима братя от едно семейство. Не бях преценила обаче, че когато приключа с романите, ще бъда четирикратно повече депресирана. И единственият изход, за да се съвзема, бе да продължа да пиша книги за същия род.

По онова време не си давах сметка в какво се забърквам. Броят на книгите за това семейство растеше, но се увеличаваха и писмата, с които хиляди изискваха от мен да направя родословно дърво. Хората

непрекъснато ми сочеха случаи, когато в един роман мъж и жена имат син, а в следващия детето се оказва дъщеря. Наложих се да купя професионални родословни софтуерни програми, за да следя моите хора, защото само след няколко години имах около четиристотин герои, все роднини помежду си.

С годините започнах да обичам моите Тавистокови и техните братовчеди – за мен те бяха като истински. Така че в нощта след моя годеж не беше изненадващо да започна да пиша за човек на име Тависток.

Кръстих го Джеймс Тависток, а аз го наричах Джами; бе едър, разкошен шотландец от шестнадесети век, облечен в характерното за Тависток каре, а героинята – съвременна жена, която предприема пътешествие в миналото, за да се срещне с него.

На сутринта Стийв ме завари пред компютъра да нахвърлям диалози и бележки за книгата. Никога не ме бе виждал така, защото през годините се бях научила да гледам на писането като на всяка друга работа, която те ангажира от девет сутринта до пет следобед. Възползвах се от почивните дни и си давах отпуска като всички останали хора. Бях открила, че това се отразява по-добре на работата ми, отколкото да се поддавам на лудостта „да чакам вдъхновението.“ Наемът, който плащам ежемесечно, е цялото вдъхновение, което ми е нужно.

Стийв подходи с разбиране. Беше инвестиционен банков чиновник (не, не позволявам той да борави с парите ми; споменах вече, че съм влюбена, а не – малоумна) и беше донякъде възхитен от творческия процес. Затова сам си поръча закуската от кулинарния магазин (в истинския живот жената пържи яйца на любимия си; в Ню Йорк просто звънваме по телефона до кулинарния магазин за любимите си), а аз продължих да пиша.

След време се отегчи да ме гледа над клавиатурата и се опита да ме склони да отидем на кино или да се разходим. Но аз не исках да излизам. Сякаш не можех да спра да пиша за Джами.

Стийв заяви, че ме разбира, и затова реши да ме остави да си върша работата; уговорихме се да се видим на следващия ден.

Но не се видяхме на следващия ден, нито на по-следващия. Всъщност не се видяхме в продължение на две седмици. Не желаех да се срещам с никого; единствено исках да продължа да пиша за Джами.

Четях книги за Шотландия до малките часове на нощта и всичко свързвах с Джами. Мислех за него, сънувах го. Виждах черните му очи, тъмните коси. Чувах как се смее. Знаех кои са положителните му черти и кои – не. Той беше храбър и почтен; държеше до безумие на честта си

и тя тласкаше живота му напред. Беше толкова горд, че понякога това му пречеше. Но независимо от всичките си добродетели той бе и суетен, а понякога мързелив като котарак. Всичко, което желаше, беше аз – искам да кажа, героинята да го чака.

След две седмици най-после излязох със Стийв; не знам как се случи, но сякаш не го виждах. Като че ли гледах на целия свят през очила, чийто стъкла са намазани с вазелин. Нищо не ми изглеждаше истинско. Единственото, което можех да чуя или видя, бе Джами.

През следващите няколко месеца пристрастеността ми към този мъж все повече се засилваше. Какво ли само не опита Стийв, за да привлече вниманието ми. Говореше ми, умоляваше ме да спра да работя и да започна да му обръщам внимание.

– Къде е жената, в която се влюбих? – питаше той с усмивка, но всъщност прикриваше колко е наранен.

Не можех да му отговоря. Мечтаех единствено да се върна при компютъра и при справочниците. Не знам какво търсех в тях; може би смятах, че ще „открия“ моя Джами.

Трябва да призная, че през цялото време Стийв се държа възхитително. Той наистина ме обичаше. След около четири месеца пълна незаинтересованост от моя страна към него, той ме уговори да отидем заедно на консултант. По това време вече изпитвах чувство на вина. Не – поправка: имах усещането, че вероятно трябва да се чувствам виновна; а всъщност исках целият свят ако ще да изчезне, но да остана насаме с Джами.

В продължение на три месеца всяка седмица Стийв и аз посещавахме терапевта и разговаряхме за моето детство. Нищо не ме интересуваше. Просто седях и изричах каквото очаквах да чуят от мен – че мама не ме е обичала, че татко не ме е обичал и т.н. А истината бе, че мислех само за онова, което мечтаех да напиша за Джами. Бях ли изследвала напълно как слънчевата светлина играе в косите му? Бях ли описала тембъра на смеха му?

Стийв отлично разбираше, че не отдавам никакво значение на терапевтите. И след като в продължение на осем месеца не получи нищо от мен, обяви, че желае да развали годежа. В сцена, за която имах чувството, че наблюдавам отстрани, му върнах пръстена. Единствената ми мисъл бе: сега вече наистина мога да посветя цялото си време да пиша за Джами.

Когато за първи път споделих с моята приятелка и редакторка Дариа как съм се посветила на този мъж, тя остана очарована. Посветените

писателки създават чудесни романи. Онези, които се провалят, звънят и питат: „Какво искаш да ти напиша?“

На този сеят единствено Дариа желаше да слуша за Джами толкова, колкото аз исках да разказвам за него. За да съм честна, трябва да кажа обаче, че се бе научила да слуша писателките, докато редактираше ръкописи, ядеше сандвич и даваше нареждания на помощничката си за поредната корица и текста върху нея. Дариа притежаваше изключителен мозък.

Но тогава именно се случи нещо необичайно. Близо три месеца бях говорила непрекъснато за тази книга и Дариа обяви:

– Искам да видя какво си написала.

– Не! – срязах аз молбата ѝ.

Това само по себе си бе доста странно. Писателите се държат, сякаш са доста самоуверени, но всъщност на всички коленете ни се подгъват. Ние сме във властта на редакторите – първите, които зърват нашия труд. Дариа винаги изпада във възторг от първата част на книгата, която съм ѝ предала. По-късно може да ми каже, че нищо не струва, но никога не го прави в началото. Също както не можеш да кажеш на най-добрата си приятелка, че човекът, в когото е влюбена, не струва нищо. Можеш да го съобщиш едва след като се разделят.

Обикновено давах на Дариа книгите си на части от по петдесет страници и започвах да я тормозя за мнението ѝ (подразбирай – неподправен възторг) още преди пощата да ѝ ги достави. Една книга от петстотин страници, добре помня това, ѝ изпратих на порции от по десет страници. Изключително мъдро Дариа отказва да инсталира факс в дома си: всички неуверени, но жадни за похвали автори ще ѝ изпращат своите книги по факса страница по страница и през час ще настояват да похвалят пасажите, които смятат, че са написали особено сполучливо.

Описвам всичко това, за да разберете колко необичайно бе нежеланието ми Дариа да види какво съм написала. Обясних ѝ, че искам да приключа цялата част.

Истината беше, че не желяех нито тя, нито която и да е друга жена да зърне моя Джами.

Минаха месеци, аз продължавах да отказвам поглед върху каквото и да било от книгата и тя започна да се тревожи. Някои автори лъжат колко са написали, но знаех че Дариа не ме подозира, защото беше наясно колко обичам да пиша; по-точно – пиша, защото трябва, защото нещо ме тласка.

Дариа се разтревожи още повече, когато след около месец споделих

за разваления годеж със Стивън.

– Но ти не си ми разказала нищо – възкликна тя поразена, защото бяхме истински приятелки, не само делови познати.

Изглеждаше малко разтревожена от уверенията ми, че разваленият годеж няма значение, че не съм била особено разстроена от раздялата.

Минаваха месеци – аз продължавах да пиша. Докато пиша, създавам файл „Сцени“ и щом ми хрумне част от диалог, годен за романа, го пъхам там. И тъй като съм твърде пестелива, неизменно използвам всяка дума, включена в този файл.

Бях написала толкова много за Джами, че файлът „Сцени“ надхвърли шестстотин хиляди байта, повече от четиристотин страници, а всъщност дори не бях започнала да пиша книгата. Все си казвах, че се налага да направя още някои справки или да науча още нещо за Джами, преди да мога да започна истинската работа по романа.

Бях си представяла Джами и героинята ми, наречена Кайтлин, във всякакви ситуации. Убеждавах се, че „изследвам възможностите на характерите им“. Написала съм двадесет и пет книги и никога не съм изпитвала подобна нужда, но, от друга страна, никога не съм се чувствала така към герой, когото съм измислила. О, доста често сякаш бях „влюбена“ в героите си, но никога не бях изпитвала такова нещо, което чувствах към Джами.

Минаваха месеци, а аз продължавах да нахвърлям бележки. Джами вече не бе шотландец, а англичанин от времето на кралица Елизабет I.

Дариа ми се сърдеше все повече, защото упорствах и отказвах да й покажа каквото и да било от написаното. Тя ми напомняше, че съм пресрочила срока, но това не ми повлия. Изпрати ми макет на корицата и ми говореше за всички хора от издателството, които разчитат на мен – нещо, което обикновено дълбоко ме трогваше. Сега обаче нищо и никой не ме интересуваше освен Джами.

Мисля, че поканата за сватба от Стивън ме накара да си дам сметка, че имам „проблем“. Знам, че с красивата гравирана картичка искаше да ме огорчи и нарани, да разбере, че съм го загубили завинаги, но в действителност бе най-доброто, което можеше да ми се случи. Разбрах, че заради измислен герой, когото бях създала на хартия, съм захвърлила истински, жив, чудесен мъж. Дадох си сметка, че от месеци не съм разговаряла с приятели, че в пресата, която отразяваше любовните романи, бяха започнали да се питат: какво се е случило с Хейдън Лейн?

Разбираш вредата от нещо, но не можеш да престанеш. Всички пушачи знаят, че трябва да спрат, но се оказва недостатъчно, за да се

откажат от вредния си навик.

След като успях да призная, че наистина имам проблем, реших да потърся помощ. В продължение на три месеца всеки ден посещавах терапевтка. Оказа се безполезно. Никой не се беше сблъсквал със случай като моя. Отначало се опитвах да скрия от нея, че мъжът, който ме бе покорил, е плод на въображението ми, но имам голяма уста, а и не ме бива в интригантството, така че тя скоро разбра. Посъветва ме да излизам повече, да се срещам с хора. Опитвах, но не даде резултат, защото само отегчавах хората до смърт с моите неспирни: „Джами каза...“, „Джами харесва...“, „Джами прави...“.

Терапията не ми помогна. Започнах да пробвам други методи, за да разбера какво не е наред с мен. На всеки ъгъл в Ню Йорк има хора, които гледат на ръка, твърдят че са медиуми, гадаят с помощта на картите Таро или са посветени в тайни учения. Посетих неколцина. Може би се надявах някой да ме успокои, че до седмица-две отново ще съм добре. Ала никой не ми каза нищо обнадеждаващо. Разправяха ми, че съм богата и известна, че имам звездичка на дланта – знак, че съм „по-особена“. Осведомявах ме, че хората, с които работя, започват да ме смятат за луда и вече ме третират като нитроглицерин, който всеки момент ще избухне.

С други думи – не ми съобщиха нищо по-различно от онова, което знаех. Вкъщи плачех много и копнеех за Джами. Не само исках да пиша за него, исках да го усетя, да го докосна, да говоря с него. Исках да следвам крачките на дългите му крака по селски пътеки; исках да зачена децата му.

Нямам представа какво щеше да се случи и докога щеше да продължава всичко това, ако не бях срещнала Нора. Като паяк в мрежата си, тя седеше в офиса си с огромен червен неонов надпис АСТРОЛОГИЯ срещу салона на фризьорката ми. Докато седях с намазана глава (косата ми е руса до бяло затова използвам оцветители, за да я накарам да изглежда „по-естествена“ – съдба, какво да се прави, нали?), си помислих: защо да не си направя хороскоп?

Казвам, че Нора е като паяк, защото скоро констатирах, че разбира от астрология по-малко от мен дори. Сложила е обявата, за да привлеча хора. Всъщност Нора е ясновидка и щом поисках да ми направи хороскоп, предложи:

– А какво ще кажете за един сеанс?

– Готова – отвърнах аз и с тази единствена дума започна всичко.

Глава втора

– Ти не би трябвало да си тук – започна астроложката Нора. – Къде би трябвало да си?

– Пред компютъра?

Все ме избиваше на шеги, но нали тя бе ясновидката, а не аз? Не беше ли редно тя да пророкува къде би трябвало да бъда?

– Ти си влюбена в някого; дълбоко влюбена, но нещо не е както трябва. Нещо пречи на тази любов. Какво е то?

Седях срещу нея в един от редките си пристъпи на мълчание и я наблюдавах. Беше прекалено близо до истината, но дори да ми набиваха клечки под ноктите, нямаше да ѝ помогна. През последните няколко месеца бях обходила прекалено много от така наречените медиуми, които се опитваха да разгадаят моя проблем.

Като начало – не мислех, че тази жена е прочела дори наръчника на гадателя.

Нора не *приличаше* на врачка. Предполага се, че онези, които гледат на ръце и т.н., си скубят веждите, рисуват ги по лицето си където решат, носят огромни обици и замаят раменете си с евтини шалове в крещящи цветове, Нора не правеше нищо подобно. Имаше миловидно кръгло лице, огромни кафяви очи, тъмни късо подстригани коси, както изискваше модата, и небрежни, но подобаващи на дама дрехи. Изглеждаше нормална и приятна. Ни най-малко чудновата.

Можех да приема, че не е наясно как се обличат врачките, но защо не ми казва каквото казват всички – че ще срещна висок тъмен мъж и т.н. и т.н.

И най-вече тя *не биваше* да ми задава въпроси.

Поех дълбоко дъх:

– Не знам какво пречи, но знам че не съм влюбена в никого.

Гласът ми бе пълен със сарказъм. Обилната терапия през последните няколко месеца ме убеди, че не мога да съм влюбена в човек, който не съществува. И освен това ми стана неприятен подходът на Нора, начинът ѝ да ми съобщава не че ще срещна мъж и ще го обикна, а че вече съм влюбена. Знаех, че не е вярно. В живота ми нямаше никакъв мъж, поне никакъв от плът и кръв. Реших, че тя е *най-лошият* медиум, на когото съм попадала.

Твърде раздражена, че ме прави на будала – знаех, че трябва да настоявам за правата си и да поискам обратно парите си – заприбирах

нещата си и се готвех да си тръгна.

– Много благодаря – заявих с доста неприятен тон, – но...

– Ти не знаеш, че го обичаш, защото още не си го срещнала.

Седнах отново. Сега вече имаше някакъв напредък. Сега вече се приближавахме към високия тъмен непознат. И, което беше още по-добре – привлекателният непознат беше предварително обикнат. Може би беше мъжът, който ще извади Джами от ума и сърцето ми. И може би Нора все пак си разбираше от занаята.

– Кога ще срещна този мъж? – попитах, защото бях наясно как се играе тази игра.

Нора продължи да седи и да ме наблюдава, без да пророни дума; наблюдавах я и аз. Слава Богу, че не й плащам на час.

– Извинявай – промълви тя и погледна настрана. – Просто се зачехтох в мислите ти.

Това изявление замая главата ми. Какви ли бяха мислите ми? Можеше ли да четем мислите на всеки по всяко време? Какво се въртеше в хорските глави? Можеше ли да седи до някой тип в автобуса и да разбере, че замисля убийство. Сигурна бях, че си заслужава да се напише за това.

Но същевременно се съмнявах, че някой е способен да четем чужди мисли.

Докато чаках, Нора прекара ръка по лицето си (едно доказателство, че не се гримира, за което й завиждах; косата и кожата ми са толкова бледи, че ако съм без грим, приличам на заек).

– Ти си много нещастен човек.

Рязко си поех дъх. Никои никога не ми беше споменавал подобно нещо. Бях преуспяваща, самоуверена, хубава, умна и т.н. Въобще бях всичко, което се бях надявала, че ще бъда.

Погледнах Нора възмутено.

– Аз съм доста преуспяваща писателка.

По дяволите! – помислих си. Основно правило бе никога да не казваш нищо на медиумите; нека те ти кажат каквото могат.

– В живота парите не означават нищо – поясни Нора. – Нито пък успехът. Може да си царица и пак да не направиш нищо с живота си.

Британското кралско семейство е доказателство, нали?

– От какво се състои успехът? – попитах аз, като изоставих сарказма, за да чуя и нечие друго мнение.

– Да даваш и да получаваш любов – отвърна тя.

Любов, помислих си аз. Любовта е нещо, за което пиша. Особено

да дариш любов на някой мъж. Но в момента не разполагах с мъж от плът и кръв, когото да обичам.

– Имам приятели – чух се да изричам. – Обичам много хора и те ме обичат. – Звучах като капризно дете.

– Не – отсече тя. – Става въпрос за нещо друго.

Вероятно съм изглеждала раздражена или сякаш всеки момент ще се разплача – нещо, което точно отговаряше на настроението ми. Склонна съм към самосъжаление и нейната констатация, че не съм щастлива, отприщи у мен някои спомени. Бях дочула, че сватбата на Стийв била великолепна.

– Сигурно трябва да обясня – продължи Нора. – Много жени могат да са щастливи с всеки или... Е, може би с един от всеки двадесет мъже. Но те не изискват много. Мечтаят за някой симпатичен мъж, който ще ги издържа, ще си играе с децата. Те...

– Всяка жена го иска.

Имам ужасния навик да прекъсвам хората. Мога да съществувам единствено в Ню Йорк, където хората говорят един през друг.

– Да, точно това казвам и аз – продължи Нора с втрънен в мен поглед, който подсказваше, че съм се държала невъзпитано и че духът ѝ е по-силен, отколкото смятах първоначално. – Повечето жени искат мъжът да е добър с тях и те го избират по сходство, раса, пари, образование и други подобни.

После млъкна. Добре, помислих си, поднесе ми пролога, но къде е същината на историята? Чудех се какво да кажа, защото тя сякаш чакаше да проговоря.

Понякога мисълта ми е като бръснач, но друг път сякаш заспива.

– Е – попитах накрая, – а аз какво искам?

Нора ми се усмихна така сладко, че за миг си помислих, че съм в първи клас и току-що съм получила червена точка от учителката.

– Ти – подхвана тя с игриви пламъчета в очите – искаш всичко. Искаш Велика Страст, Голяма Романтика. Искаш звездите и луната. Искаш мъж, прекрасен и силен, и едновременно с това нежен и слаб, мъж привлекателен и талантлив, и... – Направи пауза, вторачи се в очите ми и продължи: – Искаш мъж, който да може да обича. Да обича с цялото си същество, така както ти ще го обичаш.

Отпуснах се на стола. Не бях в състояние да откъсна очи от нея. За месеци терапевти, самоучители, гледачи на ръка, астролози – всички вкупом – не бяха разкрили за мен толкова, колкото тази жена за няколко минути.

– Да – едва, прошепнах аз. – Искам всичко това.

Бях така развълнувана, че нямах сили да говоря.

За жалост Нора ме погледна строго.

– Ще трябва да се задоволиш с по-малко.

В главата ми започна да се избистря. За какво всъщност говорехме? Чувството ми за хумор се възвърна.

– Добре – съгласих се аз. – Ще се задоволя и с половината. Имаш ли привлекателни братовчеди? Но не червеносоки. Не ги харесвам.

Нора дори не се усмихна.

– Не. Никой няма да те задоволи. Ще го познаеш, когато го видиш.

Настроението ми се развали. Аха, значи се оказа една от ония, дето ти пробутват номера ще-го-познаеш-когато-го-видиш. А аз исках адрес или поне телефонен номер. Исках някой, който ще изтика Джами от ума ми.

Нора ме гледаше, сякаш пак четеше мислите ми. Нека се рови в съзнанието ми колкото иска. Каквото и да имаше в главата ми, вече бе записано на хартия и продадено на издателството ми. И ако тя „виждаше“ Джами, можех честно да кажа, че той просто е един от моите хартиени герои.

– Е – започнах аз с неприятен тон, – предсказваш ли бъдещето или само съобщаваш неща, които не може да се случат?

– Твоето бъдеще е твоето настояще. Ако желаеш, така да бъде.

По дяволите! Ненавиждам неясния изказ. Мразя истории с мистични празнословия – какво казало Слънцето на Луната. Ако в някоя от моите книги напишеш нещо от рода на това, което Нора ми каза, Дариа ще-ще да ми се изсмее и да ми обърне внимание, че е пълна безсмислица.

Реших да въведа малко логика в разговора ни.

– Първо заявяваш, че ме чака прекрасен мъж, а после – че останалата част от живота ми ще остане непроменена. Предполагам, това означава, че дори няма да срещна този мъж. Казваш, че животът ми е такъв, какъвто го искам, което вероятно значи, че дори да срещна този мъж, може да се окаже достатъчно глупава и да му обърна гръб.

– Да.

Еее! Смятах да я накарам да ми обясни, а не да се съгласява с мен. Втрещих се в нея, за да я притисна.

– Кога и къде ще срещна този изумителен мъж?

Тя не се поколеба нито за миг:

– След три прераждания.

Не можех нито да мисля, нито да говоря; просто седях и я гледах.

Тя май се досещаше, че ме е шокирала. Когато питах за бъдещето си, имах предвид, да кажем, близките десетина години.

– Ще бъдете щастливи заедно – увери ме тя, сякаш можеше да ме утеши. – Но имаш да научиш много неща, преди да го намериш.

Съвзех се достатъчно, за да се засмея.

– В коя библиотека да отида, за да науча тези неща? Ако си взема изпита по-рано, мога ли да получа този мъж за Коледа?

Започвах да си мисля, че Нора не притежава никакво чувство за хумор (каквото е моето определение за хора, които не се смеят на шегите ми), защото тя продължи да ме гледа, без дори да се усмихне. Продължаваше да мълчи и аз обобщих:

– Не мога да имам мъж, защото не съм научила разни неща и защото нещо ми пречи, така ли?

Тя кимна.

– Имаш ли някаква представа какво ми пречи?

– Ще трябва да поработя още.

Тук аз се усмихнах: аха! Номерът с прекарване на сребро през дланта, помислих си. Сега ми съобщава, че седмици наред трябва да й плащам хиляди долари, за да „открие“ този мъж за мен.

От моята самодоволна усмивка и, предполагам, от прочита на мислите ми Нора почервения. Почервения като ядосан човек.

– Изглеждам ли ти богата? – заядливо рече тя. – Смяташ ли, че вземам огромни суми от хората, за да им помогна? Мога да усетя, че си доста разтревожена, затова дойде и ми постави въпросите си, но в същото време не искаш да повярваш на нищо, което ти казвам. Истината е, че не желаяш да се опознаеш. По някакъв начин искаш да използваш това, което ти казвам, за да изкараш повече пари. Ти се интересуваш от парите, не аз.

Не мога да опиша как се почувствах! Струваше ми се, че от срам мога да се смяля толкова, че да мина под вратата. Е, може би наистина възнамерявах да използвам казаното от нея в някоя следваща книга. И вярно, че седях там и вътрешно се надсмивах. Ако тя бе някой друг, щях да й плащам, за да си правя справките при нея, но понеже за обществото тя бе шарлатанка, се държах най-малкото непрофесионално.

Поех си дъх за пореден път и се извиних.

– Да – признах аз. – Права си. Вечно търся нов материал за книгите си.

Поуспокоих се и я попитах за най-впечатляващите й клиенти. Не каза и дума. Нито думичка.

– Ако искаш да разбереш какво правя и как работя, трябва да се насочим към теб. Според мен твоят проблем е в миналите ти животи.

Наложи се да си прехапя езика, за да не се разсмея. Да не би да не знаеше, че хората не вярват в прераждането? В главата ми забушуваха мисли за това как всичко е на погрешна основа и най-отчетливата беше повторение на казаното веднъж от моята обичана и великолепно редакторка: „Не е важно дали е истина или не. Историята е страхотна.“

Замислих се. Минали животи; двама души се обичат; следва огромна трагедия; след това отново и отново се срещат. Изключителна романтика! Възхитителна история! Джами и аз можем... Не, исках да кажа, Джами и героинята ми могат да...

Изведнъж осъзнах: целият ми проблем е, че нямах „сюжет за книгата“. Не че бях привързана към книжен герой, но просто се нуждаех от нещо ново и различно, за което да пиша. Какво по-великолепно от темата за минали животи?

Написах на Нора чек за неколкостотин долара, като реших, че са добре вложени пари за изследователски цели, ангажирах часове при нея през цялата следваща седмица и си тръгнах към къщи, където възнамерях да ознаменувам събитието с един джин-тоник.

Вече си представях списъка с бестселъри в „Ню Йорк таймс“ и се опитвах да измисля заглавията на бъдещите си творби.

Но стана така, че същата вечер не се отдадох на празненство. Вместо това се озовах на балкона и започнах да се вирам в заградените със стъкло апартаменти наоколо; както обикновено музика от „Травиата“ на Верди (той е човек, който определено е отишъл в Рая) се носеше из въздуха, а аз мислех за думите на Нора.

Хората вечно се притесняват какво впечатление оставят; всеки е склонен да вярва на това, което вижда. Ако посетите адвокат, облечена в сако от „Шанел“, мога да гарантирам, че ще ви удвоят тарифата. Ако отидете на писателска конференция и участниците знаят за вашите успехи деветнадесет пъти подред в списъка на бестселърите на „Ню Йорк таймс“ – те решават: о, тя е най-щастливият човек на земята. Само да имах нейните успехи, и моите проблеми щяха да са решени.

Как само ми се ще да ставаше така. Повечето хора смятат, че огромното богатство може да реши проблемите им, но едновременно с това жадно четат всякакви истории за злочестините на богатите.

Аз знаех какво липсва, ако човек се вгледа в живота ми. Вярно имах професионални успехи. Гримирана добре можех да мина дори за красива. А след хилядите часове прекарани в гимнастическия салон, бях

слаба. Бях всичко, което според книгите трябваше да ме прави щастлива. Позволявах си да се глезя и да получавам похвали.

Що се отнася до мъжете – знам как да се държа с тях. Не се правех на безпомощно момиченце. В момента когато пожелаех един мъж, му казвах точно какво искам.

Бях се превърнала в обекта, сътворен от книгите, които съветват как да си помогнем сами. Бях жена, каквато иска да стане всяка жена, която чете подобни книги.

Тогава – какво не ми беше наред? Защо не бях щастлива?

И, което е по-важно, защо допуснах човек като Стийв да си отиде? Как допуснах да ми се изплъзне? Беше толкова великолепен и въпреки това допуснах друга да го грабне под носа ми.

Но понякога, връщайки се в спомените си към Стийв, си мисля, че той беше твърде идеален, двамата заедно бяхме прекалено образцова двойка. Сякаш бяхме извадени от списание, което описва каква трябва да е истинската двойка.

Понякога си мисля, че всъщност исках мъж като... Е, добре, де... като Джами. Ако Джами оживееше и видеше, че за мен е само в компютъра, нямаше да подходи с разбиране. Щеше да намери начин да привлече вниманието ми.

Даже си мисля, че моят проблем е мързелът. Стийв и аз добре се сработвахме; предано посещавахме гимнастическия салон, защото спазвахме като религия поддържането на добрата си форма. Досега беше почти лесно да поддържам вида и здравето си, но вече една част от мен е готова да се предаде. Нима до края на живота си трябва да се лишавам от шоколадова торта в обречен на провал опит да изглеждам като двадесет и три годишна жена? Кога ще мога да си отдъхна от преценката на мъжете, сравняващи ме със снимките от модните списания?

Дълги години се възмущавах от брака на родителите си. Изглеждаше ми толкова скучен. Копнеех за емоции и приключения. Мечтаех за мъж, който е страхотен любовник, предан приятел, някой с тежест в света на бизнеса.

Но сега си спомням как веднъж татко подаде на закръглената ми майка парче торта, а тя възрази: „Не бива да го ям. Ще напълнея.“ Баща ми вдигна вежди и с похотлив тон рече: „Ами, дебела!“ Дватама се разхилиха и тя изяде сладкиша.

Тогава сцената ми се стори противна. А още по-ужасно ми се струваше, че са женени от близо двадесет години, че майка ми е поне с двадесет килограма над нормата и все пак могат да се хият.

Тази сцена вече не ме разстройва. Като се сетя за нея, ми иде да заплача. Къде е онзи мъж в живота ми, който ще твърди, че продължавам да съм красива дори да съм надобеляла и да имам хиляди бръчици около очите? Къде е онзи скучен мъж, който се прибира вкъщи и пита какво има за вечеря? Къде са дечицата, които крещят: „Мамо, изглади ли ми блузата“ и „Мамо, знаеш ли какво направихме днес?“

Знам, че като цяло имам късмет. Имам писането си и то се оказва дори по-задоволително за мен, отколкото очаквах. Имам приятели и колеги. Уважавам ги, възхищавам се от тях, обичам ги. Животът ми е добър. В много отношения това е един успешен живот.

Но с успех или не, все се стига до там: аз съм почти на четиридесет и в живота ми няма любов!

Само че никой не го подозира. За света аз съм куражлия жена: пиша за наперени героини, открили фантастични мъже, които ги обичат завинаги. В моите романи героините ми казват смразяващи, груби и дори унищожителни неща на мъжа и въпреки това той е наясно, ме именно тя е за него. Той не само се връща, та да чуе още такива неща, но сепуска да й доказва, че е достоен за нея.

Но нищо подобно никога не се случва с мен. Днес като че ли мъжете могат да избират между всички жени на света, затова трябва да си непрекъснато мила, мила, мила с тях. Само една погрешна стъпка и те си тръгва? Изглежда, вече няма мъже, които да казват: „Ще те обичам дори да напълнееш, дори ако се посветиш на книгата, която пишеш, дори ако не ми обръщаш внимание месеци наред.“

Сякаш мъжете вече не се стремят да те спечелят защото има толкова много жени, с които разполагат. И затова ето ме мен – доказала съм на света и на себе си че мога да изкарвам пари, да управлявам и боравя с парите, като живея сама. Аз съм напълно независима.

Някъде по пътя съм оплела конците и сега съм сама.

Какво каза Нора? „Ти искаш Велика Страст, Голяма Романтика. Искаш звездите и луната.“

Да, помислих си аз. Такова нещо ще ми допадне. Бих желала да живея някои от романтичните си романи с всички фойерверки и чудесен секс. Може би желаех мъж толкова магнетичен, толкова... Просто не знам как да го опиша... Толкова силен, че да не ми хрумва да се влюбвам в някой друг – бил той истински или на хартия.

Допих джин-тоника и продължих да се вирам през прозореца. След време се замислих: нищо чудно и читателките ми да изпитват същото. Може би са на път да станат на четиридесет и вече имат

чувството, че Страстта и Романтиката са ги подминали. Или пък са на двадесет и пет, женени с две деца и се чудят дали това е всичко, което животът предлага.

Какъвто и да е случаят – може би искат да прочетат история, в която една жена се рови в миналите си животи опитвайки се да открие какво се е объркало в сегашния. Когато си легнах, се радвах, че на другия ден ще се срещна с Нора. Имах чувството, че пред мен се разкрива цяло ново поле за действие.

Но каквото и да предприемех, знаех, че най-доброто за мен е да разкарам и Джами, и Стийв от мислите си.

Глава трета

Случки от някой минал живот те лишават от възможността да си щастлива в този.

С тези думи Нора ме посрещна на следващия ден. Офисът ѝ бе обзаведен с хубави мебели – имитация на старинни стилове, и никъде не се забелязваше кристална топка.

Седнах срещу нея. Днес не изглеждаше много добре. Миналия път очите ѝ бяха с размера на чинийки за кафе, а сега – хлътнали и с огромни черни кръгове. Раменете ѝ – безжизнено отпуснати.

– Какво се е случило в миналите ми животи? – полюбопитствах аз.

– Не знам.

При този отговор ми идеше да я сграбча за раменете и здравата да я разтърся. Ала се опомних – та това са измислици. Следователно няма причина да се гневя. Но, от друга страна...

– Какво значи „Не знам“?

– Прераждаме се многократно. Не е лесно да се открият животите, в които са се объркали нещата.

– Аха – не се въздържах аз. – Значи снощи си прехвърлила набързо миналите ми животи, както се разглежда колода карти, и не си открила онзи или онези, които съдържат Великата Страст?

– Точно така – потвърди тя уморено. Очевидно теорията за минали животи не ѝ бе толкова интересна, колкото на мен.

– Имаш ли нещо против да споделиш видяното с мен? Бас държа, че аз ще мога да различа Великата Страст, когато я зърна. – Едвам се въздържах да не скоча и да не извикам: „Каж ми, кажи ми, кажи ми, кажи ми сега!“

Тя ме стрелна през пръстите на ръката, с която в момента разтвива очите си, и усетих, че знае колко дълбоко съм развълнувана. Ето, сега се наслаждава на моето очакване точно както актьорите обожават момента преди вдигането на завесата. Суета, помислих си аз, като използвах моите далеч не медиумни способности за наблюдение. Доста се гордее с таланта си и обича да предизвиква хората да изтръгват от нея каквото знае.

– За кой живот искаш да научиш?

При този въпрос насочих мислите си към нея и успях да я накарам да се усмихне.

– Писала си и преди това; във Франция.

– Коя е тя? Как се е казвала?

В главата ми се завъртяха планове да напиша биография (автобиография?). Но изпитах и ужас от необходимостта да науча френски.

Нора махна с ръка и сякаш пропъди всичко.

– Не знам. Но тя няма значение. Кармата ти е в мъж.

Карма? Понечих да запитам какво означава, но се въздържах. По-късно направих справка. Означава, че получаваш каквото заслужаваш. Според теорията, ако в един живот нараняваш хората, самият ти ще бъдеш наранен в следващия. Такъв закон съществува и във физиката: всяко действие има противодействие. А също и в Библията: ще пожънеш, каквото посееш. Според мен кармичният закон се проявява навсякъде под най-различни форми.

Нора продължаваше да разказва за миналите ми животи: един във Виена (много нещастен), няколко в Англия, един доста тежък в Италия.

Чух я да казва:

– Сега вече имаш приятелка...

Все още изпитвах огорчение от вчерашните й приказки, че никой не ме обича, затова изброих двадесетина имена на хора, които считам за свои приятели.

Нора ме изгледа презрително и ми даде да разбере, че нея не мога да баламосам.

– Имаш само две истински приятелки – отсеке тя.

– Да – смутелевих и положих усилие да не се изчервя от обхваналото ме смущение. Дариа с възхитителните крака, които започват от сливиците и влудяват мъжете. И Мили – пълничка писателката на любовни романи. Не е нито особено хубава, нито особено секси, неомъжена, на тридесет и пет, а изглежда на петдесет, ала безкрайно добра.

– Да – признах аз. – Имам две приятелки: Дариа и Мили.

– Познавала си ги и преди това. Те са ти истински приятелки и ти желаят единствено щастието.

– Доколкото разбирам, това не се случва често?

Израз на дълбоко отвращение пробяга по лицето на Нора и аз разбрах, че понякога тя вижда в мислите на хората ужасни неща. Едвам издържам да надничам в собствената си глава, да не говорим за чужди. Какви ли мръсотии съдържа съзнанието на педофила например?

– Какви са ми били тези жени в миналото? – попитах аз.

– Младата ти е помогнала в нещо. Не знам точно в какво... А по-възрастната като че ли ти е била майка и въпреки това – не съвсем.

Хубава, сбита, ясна информация, само дете не ми казва нищо, помислих си аз. Опитах се да изкопча още нещо.

– Не съм ли била момичето на някой гангстер? Или истински фатална жена? А може би – страстна певица в някой бар? Искам да кажа – нещо много по-различно от това, което съм сега?

– Не – отсече Нора и продължи да ми изброява „каноните“ на миналите животи.

Да ме извинява, но още не бях възприела дори мисълта, че съществуват минали животи, а сега пък – „канони“.

Нора ми обясни за характерите. Характерът, или както днес го наричаме – личността, не се променя. Сега си онова, каквото винаги си бил. Поне като характер.

Ако в сегашния си живот предпочиташ да си стоиш въщи, то и в миналите е било така. Дребните като мишлета женички в миналото не са били пищни изкусителки независимо какво ще ви наговорят разни шарлатани. Тя също ми обясни, че талантът ти в този живот може да се е развил в някой предишен (в такъв случай никога не съм свирила на пиано). Държави, които желаеш да посетиш, може да са места, където си имал щастлив живот. Начинът ти на обличане, мебелите, които харесваш, до голяма степен вкусът ти се влияят от миналите ти животи.

После ми поясни, че онова, което човек обича да чете, или както в моя случай – да пише, често се базира на миналото.

Тук я прекъснах.

– Затова ли пиша с такава лекота книги, в които действието се развива в Средните векове? Затова ли мразя книги за пирати и викинги? Затова ли обичам почти всичко, свързано с епохата на крал Едуард VII?

– Вероятно – лаконично се съгласи Нора.

Преди да може да ми отговори със сигурност, трябвало да „види“ още къде съм била и къде не. Лично аз не бях убедена, че човек може да

е сигурен в нещо, което или е, или не е съществувало.

Тя продължи да ми обяснява, че вкусовете, звуците и уханията са нещо много силно и съпътстват човека през цялото време.

– Например – уточни Нора – има миризми, от които ти прилошава. Например лошият дъх от устата на хората.

Тя наистина виждаше вътре в мен! Беше права, и то за нещо, което не съм споделяла никога с никого. Ако се срещна с някого с лош дъх, ми прилошава.

– Има и животно, което харесваш.

– Кучета?

Обичам кучетата, но нямам.

– Не – махна Нора, а очите ѝ ме пронизваха, докато се съсредоточавахте. – Животно, което живее в джунглата.

– Имах гадже. По китайския хороскоп беше тигър – споделих аз в желанието си да помогна.

Тя дори не се усмихна, но изведнъж погледна тържествуващо.

– Ти ядеш от това животно.

Мислех трескаво. В следващия миг се усмихнах победоносно.

– Маймуни!

– Да – потвърди тя и също се усмихна.

Така и не успях да разбера, защо толкова много обичам маймуните. Но ги събирам във всякакъв вид. Имам свещници с изображение на маймуни, чинии, лампи, статуетки и какво ли не още, разпръснати из целия апартамент. Когато някой влезе за пръв път в апартамента ми, обикновено възкликва: „О! Ти май си луда по маймуните.“ Мнозина ми подаряват различни предмети с маймуни и така колекцията ми се увеличава.

– И какво още? – попитах нетърпеливо. – Къде съм живяла? С какво съм се занимавала?

Сякаш бях забравила, че не знаех дали всичко е вярно, или не. Ръцете ме сърбяха да се захвана с някой справочник. Щях да напиша задълбочена биография за някого – искала съм го винаги, но сега героинята щеше да е пресъздадена с повече разбиране, защото по някакъв начин това щях да съм аз. Нора бе замислена и намръщена.

– Как се казва бижутерът, когото толкова много харесваш?

– Картие? Тифани? Хари Уинстън? – можех да продължа да изреждам цял ден.

– Не – спря ме тя раздразнена. – Онзи, когото наистина харесваш.

Наистина харесвам Картие, помислих аз, но реших поне този път да ѝ спестя сарказма и се опитах да се сетя за някой специален бижутер в

живота ми. Доколкото можех да преценя, всичките бяха специални.

– О – сетих се след малко. – Фаберже.

– Да.

Тя не каза, но си личеше, че се гордее с мен. Вероятно е утешително за такива като нея от време на време да виждат, че и ние, смъртните, сме в състояние понякога да използваме до известна степен едностранчивите си мозъци.

– Ако прочетеш за този бижутер, ще откриеш себе си.

Още едно от нейните защо-слънцето-обича-луната твърдения. Лично аз предпочитях да ми каже име и дата, но виждах че „Фаберже“ е единственото, което ще измъкна от нея.

Времето ми изтече. Сбогувах се с Нора и веднага хванах такси до центъра на града. Отидох до „Странд“ – мястото, спечелило си име на най-голямата антикварна книжарница в света, но също така можеше да претендира и за славата на мястото с най-мръсните, груби в странно изглеждащи продавачи и продавачки. Няма да забравя как преди време, още като новак по история на костюма, така се втрещих от халките по носа, устната и бузата на младото момиче, което таксуваше избраните от мен книги, че се наложи четири пъти да ми поиска кредитната карта.

И все пак „Странд“ си остава великолепно място за търсене на отдавна издавани книги. Купих всичко, каквото намерих за Фаберже, хванах такси, цели десет минути обяснявах на шофьора, който не говореше английски, къде живея (като през цялото време таксиметърът бе включен, разбира се) и се прибрах.

Критиците могат да ни смятат нас, авторите на любовни романи, за всичко, ала ние отлично знаем да правим справки. Небесата да са ни на помощ, но се налага да сме безупречни, защото се оказва, че нашите читатели имат памет, която би разплакала от завист базата данни на всеки компютър. Едно недоглеждане и те веднага ти пишат. Нямам предвид само датите, но и ножиците. Читателите веднага съобщават, че сте пхнали ножици в ръцете на героинята още преди да са били изобретени. Недопустимо е да сложиш в устата на героя реплика от рода на „Почакай минута“ преди часовниците да са се използвали масово. Ами храните! Не правете грешки с домати и картофите, защото не подозирате какво ще последва.

Разбира се, става въпрос за същите онези женици, за които критиците и отбраната читателска публика смятат, че са тъпи като тикви.

Е, добре. И все пак знайте, че правя справки изключително добре. С ключовата дума в главата, очите ми пробягват по страниците на някоя

книга и за секунди безпогрешно откриват всичко, което търся.

Двадесет минути след като тръснах току-що купените стари/нови, много мръсни книги на килима в хола, бях я открила.

Пет жени стоят зад успеха на Фаберже. Две от тях са рускини. Не, не съм сред тях. Не изпитах чувство за нещо познато във „Война и мир“. Дори не успях да догледам филма докрай. Третата дама бе американка и много богата. Тя ми допадна, но после прочетох, че била голям филантроп, откривала благотворителни болници, вършила добрини за хората. За жалост пак не бях аз. Влагам всичките си пари в ценни книжа и прибирам всеки цент.

Едната жена е била принцеса на Уелс, а по-късно – кралица Александрия. Достатъчно често бях правила справки за нея, за да съм наясно, че тя и аз не притежавахме еднакви характери. Аликс била красива, но не особено умна и си откъщавала на неверния си съпруг, като закъснявала при всеки удобен случай. Съвсем не е в моя стил.

Последното име в списъка ме накара да настръхна. Лейди дьо Грей. Преди години страстно следях сериала „Шедьоврите на театъра“, за да гледам Лили Лангтрай и през цялото време бях очарована от приятелката ѝ лейди дьо Грей. Дори купих няколко книги за девойката от Джърси – исках да откроя нещо повече за тази жена, ала попаднах само на няколко изречения.

Едва ли съм се преродила от тази жена – харесва ми името и все пак не е достатъчна причина. В показалеца на книгата за Фаберже открих още подробности за лейди дьо Грей.

Разказва се как всички светски дами така настоятелно преследвали Фаберже да им прави непрекъснато бижута, че той едва смогвал да яде или спи.

„Никоя не можеше да се сравни с лейди дьо Грей – пишеше авторът. – Тя бе изключително очарователна и интелигентна млада жена, ала пожелаеше ли да получи нещо, на света нямаше сила, която да я спре. Един ден малко преди вечеря лейди дьо Грей влезе в магазина на Фаберже; той се опита да се измъкне през задната врата, но нейна светлост познаваше изтънко човешкия нрав и го залови. Пленен от присъщия ѝ хумор, чар и властност Фаберже разбра, че днес няма да се прибере за вечеря.“

Така добре схващам описаното, че усетих как ми прималява. Много ми допаднаше частта за нейната „интелигентност“, но ме смущаваше казаното за нейната „властност“. Напомняше, макар и в съвсем мъничка степен, за всичко казано по мой адрес през детството ми от мама.

Сетих се обаче, че не съществуват минали животи. Следователно какво значение има дали лейди дьо Грей е била властна или не. То нямаше нищо общо с мен.

Според показалеца книгата включваше и снимка на бижу, притежавано от лейди дьо Грей. Намръщена и раздразнена от цялата идиотщина характерът-си-остава-същият разгърнах на илюстрацията.

Представяваше изображение на сладка маймунка, гравирана върху нефрит.

Отпуснах се на пода и се зачудих: „В какво се наврях този път?“

Глава четвърта

В два през нощта ми се обади Нора и ми съобщи, че ѝ се налага да замине веднага. Очевидно не намираще за необичайно да звъни в два след полунощ и затова реших, че е излишно да го споменавам. Макар да изглеждаше съвсем нормална, всъщност тя живееше в минали животи и „четеше мисли“. Така си обяснявам някои нейни причудливи навици.

Макар две трети от мен да спяха, съобразих да попитам дали пътуването е лично или по работа. От последвалата дълга пауза от другата страна на линията разбрах, че съм прекрачила границите на приличнето. Това обаче не ме спря. Страхливците никога не научават нищо интересно, което да могат да включат в книга.

Най-после тя пророни: „По работа.“ В главата ми се завъртяха стотици въпроси. Какво на този свят може да е „спешно“ за една ясновидка? Призракът на бившо его, разхождащ се из нечия спалня? Бивш любовник, дошъл да те прибере? Мъж, готвещ се да убие жена, която е убил и в минал живот?

Почувствах как се разбудям и вероятно Нора също го е усетила, защото побърза да прекрати разговора.

Известно време останах будна, чудех се какво ли вижда една ясновидка и се замислих върху сюжет, в който героинята чете чужди мисли. Какво ли би открила в главата на Джами? Щеше ли да се изчерви, когато разбере защо очите му така я изгарят? Или ще го скастри с: „Как смееш?“ Или ще бъде каквато аз бих била, ако аз срещна Джами? Щях да сложа ръка на челото си, да заявя: „Взemi ме, твоя съм“, и да се отпусна грациозно в силните му мускулести ръце.

Реших да стана и да се поохладя. Време е да престана с гледането на кабелна телевизия до сред нощ, иначе никога няма да се наспя. Налях

си чашка от любимото ми питие „Мандарин Наполеон“ и написах доста гореща сексуална сцена за книгата с Джами – сещате се, нали: онази, за която още нямам сюжет.

На следващото утро отидох до библиотеката да видя какво мога да открия за себе си, искам да кажа лейди дьо Грей.

Благодарение на зоркото ми око веднага успях да открия каквото ми трябваше. Според мен е изключително лесно да се правят справки. Ако ме питате, хората се затрудняват, защото мислят за историята със скучните критерии, натрапени в училище. По-специално имам предвид войните. В училище историята се занимава само с войни. Дори не научаваме какво е ставало между две войни. Кой е наясно какво се е случило между Първата и Втората световни войни? Е, може да сте прочели нещо за икономиката, но нищо друго.

Написала съм хиляди страници за най-различни исторически периоди, но не знам нищо за войните. Имам правило, когато правя справки: не чета нищо, което не е интересно. Аргументът ми е: щом не ми е интересно за четене, значи ще е скучно за писане, следователно – ще е досадно за читателя.

Затова, когато правя справки, чета само занимателни неща. Чета за дрехите, храните и проблемите, занимавали хората. Как са се отнасяли към децата си? Какво е било отношението към жените? Такива неща.

За да открия подобна информация, никога не чета енциклопедии или издания, които съдържат триста биографии. Обичам специализирани книги, например четиво за очилата или за историята на зъболекарството. Притежавам над четиристотин тома за историята на костюма – всичките с показалци и препратки, така съвсем лесно намирам каквото търся. Много мразя да прочета в роман „Лейди Дафне бе облечена по последна дума на модата.“ *Какво* е било на мода точно тогава? Какви са били десените, ръкавите, предпочитаните шапки? Искам да знам.

Една от любимите ми авторки, Нора Лофтс, в интервю твърди, че читателите искат да знаят две неща за времето, което се описва: как хората са изкарвали прехраната си и как са се къпали. Опитвам се да следвам съвета ѝ и в моите романи се старая да поднеса тези описания фино и с нужното чувство за мярка.

Доста отдавна се научих да правя справки. Обръщам внимание на конкретното, не на общото. Отидох в отдел „Родословие“ на Нюйоркската градска библиотека и помолих за най-старото издание с имената и родословието на перовете, съставено от Бърк.

Нужни ми бяха пет минути, за да я открия. Рейчъл дьо Грей,

починала през 1903. Съвпаднаше по време с живота на Фаберже. Съпругът ѝ бил трети граф дьо Грей и първи маркиз на Рамсен.

Преписах си оскъдното сведение и се зарових в азбучния каталог на библиотеката, събран в черни, трудни за разчитане томове. Бързо открих произведение за първите маркизи на Рамсен. Със затаен дъх подадох заявката на гишето. Да работиш в Нюйоркската библиотека е все едно да се целиш на тъмно – никога не се знае дали книгата не е открадната, или не е поставена на грешна лавица.

Половин час по-късно получих тома. Само след минути открих и двете споменавания на съпругата на маркиза в цялото съчинение. В крайна сметка – колко важна може да бъде една съпруга? Тя трябва единствено да е там, когато той се провали в нещо, и като му каже, че е най-добрият на света, да го окуражи да продължи. Никой ли не си е дал сметка, че има причина неженените мъже рядко да успяват в своите начинания?

Все едно – останах толкова доволна от написаното за мен... за нея, че скоро простих на автора лаконичността му.

„Независимо от крехкото си здраве лейди дьо Грей бе олицетворение на безрезервно раздаващ се човек. Нейният приветлив и жизнерадостен характер не отстъпваше на този на съпруга ѝ и от деня на сватбата животът им бе един безкраен меден месец.“

Така вече беше по-добре! Стига с глупостите за властност! Ако това е ровене в предишни животи, трябвало е да го започна много отдавна.

Продължих да чета и разбрах, че Рейчъл и съпругът ѝ били женени тридесет и пет години и имали двама сина; единият загинал в Турция (нападнат от разбойници), а другият – Адам – наследил титлата. Прекарах следобеда в четене за „съпруга“ си, попивайки всяка дума за скъпата му, мила жена, която била неотлъчно до него и му помагала. Когато моят... нейният син загинал, тя издигнала прекрасен параклис в негова памет.

Когато библиотеката затвори, ми се виеше свят от глад и прекрасни факти. Почти полетях от читалнята. Рейчъл бе намерила подходящия мъж за себе си; бе открила своя Джами. И била негова вярна, постоянна спътница цели тридесет и пет години, с изисканите си маниери и скромно поведение събуждала любов където и да отидели.

Нора се върна в града след седмица, а аз бях изключително горда за неподражаемия начин, по който можех да откроя всичко, заровено в една библиотека. И бях изпълнена с блаженство от моя пълноценен и

хубав „минал“ живот. Щях да се пръсна от гордост – чудя се как успях да мина през вратата на Нориния офис. Бях готова да се обзаложа, че никога не е имала клиент, който да е откривал толкова много неща за толкова кратък срок.

С цялото високомерие, на което бях способна, поставях фотокопие след фотокопие в скута ѝ. Бях открила дори снимка на тази чудесна жена. Бях направила сложна схема от дати, бях използвала различни шрифтове, за да покажа колко вещо боравя с компютър. Докато разказвах какво съм открила за себе си, връчих на Нора всичко това доста претенциозно.

Нора седеше, примигваше и ме наблюдаваше. А после почти ме докара до гневен изблик, присъщ на някоя от моите героини, защото ми се изсмя. Точно така. Исмя ми се.

Нямаше нужда да ми казва защо го прави; знаех. Майка ми се смееше по същия начин, когато ѝ обещавах, че ще слушам и няма да се забърквам в пакости. Често обещавах, че няма да си отварям устата и да изказвам мнение по всички въпроси. Обещавах „да се държа като дама“. Какво ли не обещавах, но никога не успях да го изпълня. Животът бе толкова вълнуващ и аз исках да участвам в него, а тези, които участват в живота, не могат „да се държат като дами“.

– Мислиш, че не съм аз ли? – попитах плахо, а същевременно си мислех колко несправедливо е всичко. Всеки, за когото бях чувала, че се е запознал с предишен свой живот, имаше да разкаже нещо вълнуващо. Сегашният ми живот, за което съм благодарна, бе достатъчно вълнуващо. Но ми се искаше да прочета, че някога, в миналото, съм обичала едни мъж в продължение на тридесет и пет години, че съвместният ни живот е бил един безкраен меден месец.

Бях започнала да свиквам, че Нора разчита мислите ми.

– В миналото си обичала дълбоко – подхвана тя меко, вече без да се смее, защото разбираше колко дълбоко съм наранена. – Но ти не си жена, която... – поколеба се.

– ...жена, която спокойно седи в сянка – довърших аз. Чувствах се на границата на пълното отчаяние. Какво лошо има да искаш да си човек, когото всички харесват?

Вече не бях изпълнена с толкова гордост.

– Какво не ми е наред? – попитах аз. – Пиша любовни романи, за да изкарвам прехраната си. Като че ли любовта е единственото, което искам от живота. Повечето хора, с които общувам, мислят, че съм силна и цинична, но аз не съм. Искам само онова, което другите жени

получават, обаче явно не съм наред. – Бях готова да се разплача. Дадох си сметка, че с тази жена съм по-откровена, отколкото с когото и да било друг през живота си. – Нещо не е наред при мен. Сигурно съм дефектна. Сякаш съм по-различна от другите. Имаше чудесен мъж, влюбен в мен. Беше идеален, а аз го оставих да си отиде. И сега нямам никого. Само мъж на хартия. Мъж, който дори не съществува.

Сълзите рукоха – огромни сълзи на самосъжаление. Нора изчака да се посъвзема.

– В миналото – започна нежно тя, – си обичала изключително силно един мъж. Обичала си го толкова, че макар да минаваш през времето, не успяваш да забравиш тази любов. Никой друг не е в състояние да заслужи същата любов. Дори когато срещнеш мъж, достоен за обич, ти го изтласкваш встрани, защото продължаваш да обичаш мъжа от миналото.

Издухах си носа.

– Всичко това ми е от голяма полза, когато вечер си лягам сама.

Нора се усмихна, но не каза нищо.

Подсмъркнах и умът ми заработи отново.

– Добре, продължавам да го обичам, а той? Какво изпитва той към мен?

– Обича те не по-малко.

В главата ми забушуваха толкова много мисли, че езикът ми се преплете, докато се опитвах да ги изкара наведнъж.

– Искаш да ме увериш, че някъде там навън един мъж ме обича толкова силно, колкото и аз него, и всичко е било заложено в някой наш предишен живот? Търси ли ме? Как ще го намеря? Отказва ли на други жени, докато ме чака? Какво да направя?

Нора се натъжи.

– Вече ти казах.

Аз съм човек на действието, не се примирявам с нещата, каквито са. Никога не съм смятала, че човек трябва да приема всичко, което му се предлага; ако нещо не ти допада, трябва да направиш всичко възможно да го промениш. А виждах, че Нора е от хората, които приемат даденостите.

Поех дълбоко въздух.

– Можеш ли да ми дадеш повече информация? Ако разполагам с повече факти, вероятно ще успея да разбера по-добре всичко, което ми казваш.

И да се опитам да измисля как да се справя с този проблем,

продължих наум. Щом там накъде има мъж, който ми принадлежи, мъж, който бях напълно убедена, че е персонификация на Джами, щях да направя всичко възможно, за да го откроя.

Нора се усмихна по начин, който ме раздразни – сякаш знаеше, какво се върти в главата ми. Започна да ми говори за сродни души. Като я чух, само дето не изстенах. Не вярвам на този свят да има по-девалвираща фраза от *сродни души*. Класирах я след двете най-омразни за мен думи (ако не броим *написвам отново*): *използване* и *подлизурко*. Бих искала да залича и двете от лицето на земята.

Както и да е. След близо час приказки май схванах какво значи, от гледна точка на ясновидците, сродна душа.

Според терминологията на ясновидците сродна душа е твоята половинка. Нали помните как в Библията пише, че Господ създал Адам, след това му взел една ребро и създал Ева? Според Нора така са се появили първите; духът бил разрязан на две – една мъжка и една женска половина. Първите клонинги, така да се каже. Ще излезе върно, че няма нищо ново под слънцето.

Според теорията този човек е свършената ти половинка. Можеш да си щастлив и с други хора, но никой не е като този човек. По нейните думи сродната душа „изпълва духа ти“.

На теории сродните души трябва да са заедно при всяко прераждане, но през вековете нещата се пообъркали. Схемите се дисхармонизирали. Мъжете загивали по-често от жените. Или две сродни души са родени и живеят в близост в Елада. Той обаче пада от кон и си чупи врата на осемнадесетгодишна възраст. Тя доживява до осемдесет. Той се преражда в римски гладиатор, но тя е достатъчно възрастна и може да му бъде майка, като добавим и обстоятелството, че вече са и доста далеч един от друг. Така чак след близо сто години времето им се изравнява и те отново се раждат в съседни къщи, но тогава пък бащите им не се разбират и не смятат да допуснат децата им да се оженят и т.н., и т.н. Сега разбирате как сродните души могат да бъдат разделени.

Като се има предвид трудностите, чудно е, че сродните души все пак се срещат. Излиза, че да се срещнеш с половинката си е голям Подарък от Бога. Ти трябва: (1) да *настояваш* за сродната си душа; (2) да *заслужиш* сродната си душа; (3) да *приемеш* сродната си душа независимо в каква форма той/тя ще ти се яви в момента.

Снабдена с цялата информация, се питах къде точно се вписвам аз? Според Нора от години настоявах да откроя сродната си душа. Сподаяйки смеха си, обобщих:

– За предпочитане опакован като подарък и поставен под коледното дърво.

На Нора ѝ трябваше време, за да свикне с моето чувство за хумор, но напоследък прекарвахме доста часове заедно. Тя твърдеше, че нейните клиенти са изключително сериозни. Знаех, че при нея идват хора, отказали се от терапевти и консултанти, хора, правили опити за самоубийство. Вярвах ѝ, че не са весели и закачливи като малки горски духове.

Но аз виждам хумор във всичко и не се налагаше да го търся дълго в ситуацията, в която, според Нора, се намирах; тя твърдеше, че се моля да открия сродната си душа, а това вече ми се струваше само по себе си доста забавно. Навремето мама ми внушаваше, че добрите момиченца се молят единствено да има мир на света.

Дори да се молах за сродна душа, щеше да ме е страх да не получа някой космат тип от Лос Анджелис, който се кълне, че е продуцент и ще ме направи звезда. Опитах се да убедя Нора, че не се моля да срещна сродната си душа.

Именно в този момент Нора ме шокира. Все си мислим, че съзнанието е нещо лично, недостижимо за другите, но ето явява се ясновидец и ти обяснява за какво мечтаеш и за какво копнееш от три години насам.

Тя го нарича молене, но аз предпочитам да го наричам желание. Отдавна желая да открия точно мъжа, който ще ми подхожда повече от всеки друг. Винаги съм си мислила: трябва да има мъж за мен. Трябва да има някой за мен. Мъж, по-добър от другите. Мъж, когото да обичам толкова силно, колкото мога и искам, и който ще ме обича по същия начин. Желаех мъж, пред когото нямаше да се налага да се преструвам, че ми няма нищо, когато ме е наранил. Желаех мъж, на когото да мога да викам, и въпреки това той да продължава да ме обича. Желаех мъж, с когото да се чувствам в безопасност. Желаех мъж, който да знам, че ме обича, и то не защото ми го е казал, а защото го чувствам, защото самото му съществуване кара нещо дълбоко в мен да трепти.

Нора твърдеше, че този мъж е описан в романите ми.

Нора ми заявяваше всичко това и ме караше да се изчервявам от срам, защото най-съкровените ми мисли бяха прочетени. Повечето от моите познати смятаха че съм цинична; саркастичният ми хумор го доказваше. Но никой не виждаше колко объркана съм всъщност.

Нора ми каза още нещо: че съм готова да приема този мъж във всякакъв вид, размер и форма.

Отне ми известно време, за да съобразя какво точно има предвид.

Сетих се засрамена как една нощ се бях усамотила със здравословен джин-тоник в ръка. Понякога самотата и отчаянието докарват човека до големи падения. Та въпросната нощ силно желях тъкмо този мъж и си спомням как ми хрумна, че като писателка съм свободна да пътувам и бих го взела от която и да е държава, в каквото и да е здравословно състояние, какъвто и да е.

Ето защо реших, че разбирам Норините думи, и усетих мъничка надежда. Къде беше тази моя сродна душа? Как да я открия? Да пусна обява във вестника ли?

За жалост Нора ме погледна отчаяно. Обясни ми, че моите „духовни наставници“ са ме отвели при нея, за да ми съобщи лошата новина. Е, всъщност Нора каза, че новината е добра. Било ми определено да срещна сродната си душа след три прераждания.

Едвам се въздържах да не се разкрещя. Поне частица от мозъка на тази жена не живееше ли с настоящето? Няма такова нещо като минали животи и определено не съществуват никакви „духовни наставници“.

Нейната упоритост и неотстъпчивост ме накараха да скръцна със зъби.

– Искам Джами и го искам в този живот – отсякох аз. – Американка съм и настоявам веднага да се изпълни желанието ми!

Тук тя се разсмя.

– Можеше да го имаш, ако можеше да се промени миналото – заяви ми усмихната. – Но дори да го срещнеш днес следобед, нямаше да го обичаш. Щеше да го мразиш. Щеше да го намразиш от пръв поглед. Щеше да го намразиш така дълбоко, че нямаше да искаш да го видиш повторно.

Нямах сили да помръдна, а тя вече ми обясняваше, че моят сеанс отдавна е изтекъл и я чакат други клиенти.

– Защо не откриеш истинската лейди дьо Грей? – посъветва ме тя. – Вероятно са съществували и други.

– Да – промълвих аз, докато си събирах нещата и се отправях към вратата. Тъй като нищо от казаното не е истина, можех да се отдам на нови проучвания и справки. Колкото и симпатична да е била Рейчъл дьо Грей, тя не е подходящ образ за моя героиня. Налагаше се да намеря жена, подходяща за моя Джами.

Тръгнах към библиотеката, по пътя грабнах един хот-дог от някаква улична сергия. Никаква надменност повече, помислих си аз. Този път търсенето ще е истинско.

Глава пета

След като се поуспокоих и овладях, успях да разсъдя и разбрах, че Рейчъл не би могла да бъде онази лейди дьо Грей, свързана с Фаберже. От прочетеното излизаше, че е прекалено отдадена на съпруга си. Как тогава може да се посвети истински в прослава на изкуството на велик творец като Фаберже?

Добре, вече открих: Рейчъл не съм „аз“; сега нека преглътна някой и друг стипчив грозд. „Моята“ лейди дьо Грей не беше прахосница, а „покровителка на изкуствата“.

Тъй като търсената лейди дьо Грей не бе имала късмета да се омъжи за известен човек, се оказваше доста трудна за издирване. Отвратително, но факт – често никой не зачита жените само защото са привързани към пеша на някой виден мъж. От друга страна, за да съм честна, искам да напомня, че има и няколко прочути жени, за чиито съпрузи никой не си спомня. Но ако трябва да съм още по-честна и откровена – повечето прочути жени никога не са се омъжвали, така че не се е налагало да искат разрешение от съпрузите си, за да вършат онова, което са искали.

Както и да е. Моята лейди дьо Грей наистина бе трудна за издирване. Казваше се Хортенс, но не успях да открия рождената ѝ дата, защото по времето на крал Едуард VII се е считало за невъзпитано да се споменава възрастта на една дама дори в родословната книга. Лично на мен би ми се искало част от тези нрави да са на мода и в наши дни. Особено в списание „Пипъл“. Там не са в състояние да споменат когото и да било и да не отбележат възрастта му, сякаш това е най-важното. (Открих, че мразя този им маниер в деня, когато навърших тридесет и пет.)

Затварянето на библиотеката ме свари наникъде. Бях изровила само някои основни факти: омъжила се за сина на Рейчъл – Адам – през 1904 и починала през 1907, тоест четири години след кончината на Рейчъл.

Според събраната информацията и Хортенс, и съпругът ѝ бяха починали на 8 юни 1907 година. Озадачих се дали не са загинали при злополука и си отбелязах да проверя кога е потънал „Титаник“. След кончината на Адам титлата изчезнала поради липса на наследник.

На път към къщи почувствах, че съм тъжна. Като писателка на любовни романи, прекарала доста време заровена в историческа литература, знаех голямото значение на един наследник. Наслаждавайки се на божествения глас на Фредерика фон Стад по стереоуредбата,

разсъждавах за огромната трагедия на младия граф и неговата графиня: не са се сдобили с наследник и нямало кой да продължи семейното им име.

Вероятно ще прозвучи абсурдно, но се почувствах гузна, защото знаех, че вината е моя. С никого не съм споделяла, но преди десетина години имах гадже и понеже бях убедена, че е ТОЙ, в продължение на година не прибягнах до никакви предпазни средства. Тогава смятах, че постъпвам правилно. Въпреки всичко не забременях и струва ми се, че това бе решаващият фактор да приключим с този почти-получил-се-съюз.

Дали твърдението на Нора за непроменящия се характер не означава, че жената остава безплодна през вековете? В крайна сметка Хортенс и съпругът ѝ бяха женени цели три години и въпреки това нямаша деца. Проблемът не е с Адам. Като всяка авторка и читателка на любовни романи знам – има жизнени и нежизнени имена. Има дори жизнени букви. Именно по тази причина не намирате много герои, чийто имена започват с О. Л също е трудна буква. Най-добрите букви за герои са Р, С и Т. Но Адам и Александър са подходящи имена. Освен това всяка авторка на любовни романи има по някой герой, когото е нарекла Николас.

Е, добре: знаех че с жизнено име като Адам причината не може да е у него; Хортенс е виновна, че бяха останали без наследник и фамилното име е загинало.

Рано на следващата сутрин бях в библиотеката. През нощта ми хрумна, че ако една от другите покровителки на Фаберже е кралица Александрия, в книгите за нея може би ще открия нещо за моята лейди дъщеря Грей.

Много бързо съжалих за бляскавата си идея. Попаднах на данни за Хортенс в писания, посветени на кръга Марлборо. Имението на принца на Уелс, бъдещия крал Едуард VII, се наричаше Марлборо; невъздържаните диви люде – негови чести посетители, бяха станали известни като кръга Марлборо.

При общуването ми с хора, които не прекарват около осемдесет процента от времето си в миналото като мен, полудявам от снизходителната им усмивка, когато спомена, че нещо в онези години е било невъздържано и диво. Всяко поколение си въобразява, че именно то е измислило секса. Наистина. Така е. Днес мнозина си въобразяват, че дори родителите им не знаят нищо за секса, та какво остава за съвременниците на кралица Виктория? Оттук възникваше и въпросът им – какво са правили онези от кръга Марлборо, че да се окачестви като

невъздържано?

Страшно ми се иска да успя чрез моите книги да убедя читателите, че всяко поколение си е падало по секса. Ако днес електричеството спре или се развихри голяма буря, след девет месеца от новините научаваш, че... се забелязва увеличение на броя на ражданията.

Защо никой не събере две и две и не се досети защо в миналото хората са имали толкова много деца?

Край на лекцията, но остава истината, че от кръга Марлборо действително са били невъздържани. Всяка седмица те посещавали огромното имение на някой благородник; налагало се домакинята да окачва по вратите на стаите картички с имената на гостите. И като знаели кой къде е, любовниците можели да се открият. Известна е комичната случка с един ревнивец, който подменил картичките и се озовал в леглото на собствената си съпруга! Как се е разчуло, ако не е била разказана от един от двамата участници и защо се възприема за забавна, ако всеки не си е лягал с когото пожелае?

Виждате, че тези хора са изнамерили как да се забавляват и не са имали нужда от телевизия, която да им промива мозъците. Вместо да седи в тъмната кинозала и да наблюдава как поредната холивудска красавица се разсъблича пред някой баровец, мъжът от времето на крал Едуард VII се изтягал върху леглото в осветената от свещи стая и съзерцавал как съпругата му сваля осем ката дрехи. Пред него се откривало тяло, невиджано от никой друг в света, защото – за разлика от днешните жени – онези не носели тениски и джинси. Освен това не е имал под ръка и кориците на списания, изобразяващи съблазнителки, с които да я сравнява. Ах, добрите стари времена!

Докато четях за кръга Марлборо, започнах да попадам на името на лейди дьо Грей. Очевидно сред тази разюздана компания лейди дьо Грей е била една от най-палавите. Тя е имала толкова много връзки с мъже, че дори била отлъчена от кръга на принца.

Била отлъчена обаче не защото е лягала с прекалено много мъже, а защото е нарушила един от кардиналните закони: никакви любовни авантюри докато не се роди наследникът. Било прието, че притежателят на огромно имение и наследствена титла трябва да е сигурен в бащинството си на първородния син. Затова след брак с някоя подходяща осемнадесетгодишна девойка съпругът я отвеждал в провинцията и полагал усилия да я забремени моментално. Веднага щом заченела, той естествено се връщал в града, за да се отдаде на забавления. След раждането на първото дете той я посещавал, за да направи второ. Щом го даряла с две

деца, нейна светлост била свободна да си живее живота.

По времето на крал Едуард VII във висшето общество било задължително първите две деца да приличат на съпруга. По-нататък било въпрос на безкрайни догадки на кого приличат останалите.

Една дама разказва в мемоарите си как в деня на сватбата, точно преди да бъде въведена в обществото, майка ѝ я посъветвала: никога не коментирай на кого приличат по-малките деца. Години по-късно въпросната дама открила, че неин баща всъщност е „чичо“ ѝ Хари.

Очевидно Хортенс е нарушила това правило и се е отдала на любовни авантюри, преди да роди наследника. Единствената причина, която успя да открие за тази простъпка, е ширещото се мнение, че е мразела съпруга си. Тогава обаче това не се е възприемало като достатъчно извинение за нейното поведение.

Не ми се иска да призная, но докато четях тази история доста се разстроих. За съжаление трябва да отбележа, че подобно поведение ми приляга. Какво щеше да стане, ако родителите ми биха се наложили и ме омъжат за някого, когото не харесвам? Никога не съм се съобразявала с правилата на другите и знам, че ако съм нещастна, съм в състояние да извърша ужасни неща – някои не бих споделила с никого. Но дълбоко се съмнявам, че има жена на тридесет и девет години, която да не е предприела нещичко, за което би предпочела да не си спомня.

И така лейди дьо Грей била омъжена три и половина години за мъж, когото не обичала, и имала доста любовни приключения. Дали се е опитвала да намери Любовта? Дали по този начин си е отмъщавала на хората, които са я принудили да постъпи против желанията си?

Налагаше се да продължа със справките, но бе дошло времето за поредния ми сеанс с Нора, затова си събрах нещата и напуснах библиотеката.

Нора бе с онова пусто изражение в очите, което тайничко (може ли човек да има тайни от ясновидец?) ме радваше. Означаваше, че е била будна цяла нощ и се е взирала в кристалната топка или знам ли в какво, за да открие нещо за миналите ми животи. В очакване на следващата порция от разказа се опитвах да обуздая любопитството. Приличаше ми на четене на дебел роман, от който не можеш да се откъснеш. Разликата е, че нямаше как да се стуша на дивана с чаша лимонада в ръка и да чета на воля. Откривах нещата парченце по парченце, ден след ден.

– По времето на кралица Елизабет I на теб и на този мъж са се случили много лоши неща – започна Нора.

- На мен и моята сродна душа?
- Да. И двамата сте извършили самоубийство.
- Защо?

Винаги е важно да се разбере защо. Голото съобщение, че е имало убийство, не представлява интерес. Само ако се разкажат емоциите, довели до него, това би задържало вниманието на читателите; а в моя случай – плащаше и сметките.

- Не сте си вярвали помежду си и са намесени проклятия.
- Проклятия? Все едно, когато някои говори мръсни думи?

Не се присмивах. Да се използва или не циничен език в любовните романи е въпрос от голяма важност.

Тя не отговори нищо. Наблюдаваше ме и чакаше сама да разбера.

– А... Имаш предвид онези неща, като в сицилиански филм? Или в най-долнопробните любовни романи. Някой, който предстои да бъде обесен, поставя загадка, която влияе на следващите седем поколения? За такова нещо ли ми говориш?

По изражението на лицето ѝ разбрах, че не бе прочела няколко хиляди любовни романа като мен. Поех си въздух.

– Да не намекваш, че тези двамата точно преди да се убият, са се проклели? Нещо като: да не видиш бял ден, докато плешив син не се омъжи за коте с червеникава козина, след което, поколения по-късно се появява момиче, наречено Коте, и... – Млъкнах, защото Нора очевидно нямаше и най-бегла представа за какво говоря. – Какви са били проклятията? – попитах аз. Предугаждах отговора.

– Не знам.

Тъкмо се канех да започна да протестирам, но си дадох сметка, че през вековете конкретните думи може да са се позабравили.

- Значи не си вярвали, проклели се и се самоубили?
- Да.

– И затова днес, стотици години по-късно, допускам глупостта да ми се изплъзне страхотен мъж като Стийв?

Нора ми се усмихна, сякаш знаеше някаква тайна, която напразно се опитвам да укроя.

– Какво има? – озъбих се аз; вече ми писна да се опитвам да отгатна какво е открила за мен.

– Ти не харесваш Стийв. Той те отегчаваше. Искаше да се омъжиш, защото се страхуваш, че времето ти изтича. Не желаш да си сама. Трябва ти съпруг, с когото да споделиш старините. – Гласът ѝ се сниши. – Би искала да имаш дете или дори две.

Наистина си я биваше да нанася удари. Когато ходех по терапевти и седмица след седмица разказвах за родителите си и пак за родителите си, и отново за родителите си, със сигурност знаех само, че си харча парите. А ето тази жена ми заявяваше нещо, което не смея да спомена дори пред себе си. Да, страхувам се от възрастта и от бързо отлитащата младост. Да, страхувам се от самотата. Години наред ми бе достатъчно да пиша книги и да жъна успехи, ала вече не ме удовлетворява. Бях се уморила да се утвърждавам. Копнеех за снажен, шумен, истински мъж, който да се върти около мен и да ми повтаря, че съм страхотна.

А и наистина, признавам, Стийв ме бе отегчил. Стийв бе идеален. Щеше да е фантастично, ако и аз бях идеална, но доста се разминавам с такова нещо. Не бяха малко дните, когато предпочитях да ближа сладолед, вместо да посещавам гимнастическия салон. Не бяха малко и дните...

Не желая повече да мисля за Стивън. Той бе страхотен и аз го създавам, и ако твърдя нещо друго, ще е лъжа. Отнасях се лошо към него, без да мога да обясня защо. Не си представях как средновековните проклетия, изтъквани от Нора, имаха нещо общо, но определено съзнавах, че нещо не е наред с мен.

– На тридесет и девет години съм – заявих аз толкова тихо, че едва се чух. – Малко е късничко да намеря мъж и да имам деца. Мъжете на моята възраст не си мислят за хлапета... Освен ако не са на осемнадесет години и по бикини – довърших аз, опитвайки се, както обикновено, да се пошегувам.

От начина, по който Нора ме погледна, разбрах, че не ми е писано да имам деца. Какво бе казала тя? Твоето бъдеще е твоето настояще. Помислих си, че съм такава, каквато винаги ще бъда. Самотна, само с няколко книжни герои – единствено те ще ме обичат.

– Не мога ли да направя нещо? Сигурна ли си, че нямаш някой нечервенокос братовчед, който да иска да се ожени за симпатична авторка на любовни романи?

Нора не се усмихна.

– Мисля, че те е проклет да не обичаш никого друг.

Тя ме погледна доста натъжено, но едновременно с това сякаш доволна, че никой не е стоварил подобно проклетие върху нейната глава.

Изненадах се.

– Искаш да кажеш, че... Имам предвид, ако наистина съществува такова нещо като минали животи, че никога не съм обичала никого от шестнадесети век насам? Че прераждане след прераждане съм била все

сама?

- Била си омъжена и...
- А имала ли съм деца?
- Не особено много. Не си много плодовита.

Леле, помислих си аз, май ще е по-добре да се върна при онази терапевтка, дето ми обясняваше, че съм искала да се любя с баща си. Тя поне ми даваше някаква надежда за бъдещето. Нора ме лишаваше от надежда дори за миналото.

- Не съм ли обичала съпрузите си?
- Не по същия начин, както си обичала мъжа, който е другата ти половинка. Духът му не ти позволява да обичаш истински друг освен него.

- Но аз не съм го виждала от времето на Елизабет II!
- О, срещали сте се.

Съобщи го, сякаш съм пропуснала да разбере за какво ми говори и продължи:

- Дамата с бижутата, за която споменах, е била омъжена за него. Тя...

– Какво?! Лейди дъо Грей е била омъжена за човека, когото обичам?

- Да.
- Но доколкото успях да разбере, тя и съпругът ѝ са се мразели.
- Любов. Омраза. Това е едно и също.

Не и в моите романи, помислих си аз. Ненавиждах един, с когото работех и който постоянно се мъчеше да пхне ръка под полата ми. До сега не ми се бе случвало да мразя някого, когото бях обичала.

– Истинската омраза – обясни Нора – е обратната страна на монетата и означава любов. Омразата, подобно на любовта, продължава години.

- Ако толкова са се мразели, защо са се оженили?
- Защото са се обичали.
- Случайно да имаш джин?

Тя се усмихна.

- Не се тревожи. Скоро всичко ще си дойде на мястото.
- Скоро! След три прераждания, нали така?
- Да. Разбираш ли – ти пишеш за него. За този мъж... – тя млъкна, изчаквайки да произнесе името му.
- Джами – прошепнах аз. – Джами е... моята сродна душа?
- Да. Той е като теб, нали. Силен е, но не винаги е уверен в себе си.

И постоянно има нужда от теб, нали?

– Да – потвърдих аз и млъкнах, защото иначе щях да се разплача.

– Започваш да му прощаваш, че те е предал.

– Наистина ли ме е предал?

– Ти си мислиш, че го е сторил. Мислиш си, че не те е обичал както ти него, затова...

– ...съм се самоубила?

– Да.

– А после и той се е самоубил?

– В същия ден и в същия час.

Никога не съм гледала на двойното самоубийство като на романтично преживяване. Почти ми се повдига от подобно нещо. Но, ако Нора не греши, бях се самоубила с мъж, когото обичам – и мразя – достатъчно, за да ми повлияе през следващите четиристотин години.

– Чакай да видим – настоях аз, – дали разбирам правилно. Обичала съм този мъж през Средните векове и той може да ме е предал или не, затова аз... Ние сме се самоубили от... Любав? Или омраза? Май бъркам тези две понятия.

Нора сви рамене – знак, че между тях няма разлика.

– И сме умрели – продължавах аз, – после са ни давали някакви шансове да оправим нещата помежду си, но не сме се справили и затова едва сега, след четиристотин години, започвам да му прощавам? Доказателството, че се отказах от реално съществуващ мъж, за да го подменя с някой само на хартия, но когото ще срещна отново чак след три прераждания? Това ли са фактите?

Нора ми се усмихна:

– Да.

– Тогава, Нора, според теб коя от нас двете е луда?

Тук и двете се размяхме, защото всичко звучеше абсурдно. По-вероятно бе причина за нашата раздяла със Стивън да е случка от детството ми, отколкото нещо, станало преди векове.

Всъщност, помислих си аз, приказките на Нора нямат нищо общо с мен. Просто поредният сюжет и толкоз; а аз ѝ плащам, за да ми помогне да привършим изследователската работа, преди да го напиша.

Сбогувах се с Нора и се прибрах.

Глава шеста

На следващото утро се събудих и нещо в мен настояваше да се откажа от този сюжет и да захвана нещо друго. Например да се насоча към безопасен каубойски роман. А се налагаше да се съобразявам и с пазара. Нищо чудно моите читатели да не харесат книга за връщане в миналото. А всеки писател знае отлично, че няма как да принудиш читателката да купи нещо, което не ѝ чете. (Не случайно подчертавам читателка, защото осемдесет на сто от книгите се купуват от жени. За колко жени, които четат книги, се сещате и за колко мъже които е невъзможно да откъснеш от футболния мач и бирата, за да ги накараш да прочетат и ред?)

Мислех си за тези неща, докато се обличах, за да отида в библиотеката. Тъй като същия ден няхах час при Нора, разполагах с много време.

Към един часа открих каквото ми трябваше. Най-добрата приятелка на лейди дьо Грей, графиня Дайън (няма никакво съвпадение, че името и на моята най-добра приятелка започва с Д – сигурна съм), няколко пъти споменава лейди дьо Грей в своите мемоари.

Още при първата пикантна информация дъхът ми почти секна. Лейди дьо Грей се оказа изключителна почитателка на операта. Толкова обичала това изкуство, че при всеки удобен случай канела в дома си Нели Мелба и Карузо. „Всички останали се преструваха, че харесват операта – пишеше лейди Дайън, – а лейди дьо Грей наистина я обожаваше. Според мен, ако бе възможно, тя би слушала «Травиата» дори в банята.“

Отпуснах се на дървения стол в читалнята и бавно си поех дъх. На четиринадесет години получих портативно радио за Коледа. Мечтаех за радио, защото по онова време исках да знам кой кой е в света на музиката. Изпитвах желание да вървя по училищните коридори, щракайки с пръсти, докато си припявам нашумелите песни – впрочем така правеха всички останали. Допускам, че е бил поредният ми опит за конформизъм.

Ала веднъж, докато се мъчех да фиксирам станцията, чух някакъв мъж да пее и се вцепених. Останах така, докато отвратителният ми по-малък брат (има ли друго определение за по-малките братя освен отвратителен?) не започна да ми се присмива и да ми обяснява, че съм се заслушала в опера.

От този ден започнах да крия любовта си към операта и класическата музика, сякаш се пазех някой да не разбере, че взимам наркотици.

Научих се да сменям като светкавица станцията, която слушах, ако някой се зададеше.

Години по-късно открих, че според мнозина, ако обичаш оперна музика, си – как да го формулирам... По-интелигентен или по-изтънчен от другите. Те ми се струваха толкова глупави, колкото и онези, които и се присмиваха. А на мен просто ми допаднаше музиката, гласовете, страстите в опера като „Кармен“ например. В края на краищата оперите са просто различни любовни истории, подчинени на божествена музика. За мен тя е просто друга форма на онова, което пресъздавам върху белия лист.

Отклонение: не е ли ирония, че заради писанията си авторките на любовни романи са обект на ругателства, а пред музикантите се благоговее? Но коя съм аз собствено, та да поставям под съмнение по-висшия интелект на литературните критици?

И ето – седях и четях за любовта на лейди дьо Грей към операта. Толкова я обичала, че искала да я слуша и в банята. Представете си само!

Продължавах да чета мемоарите на лейди Дайън и откривах нови и нови данни за лейди дьо Грей. Била изключително любознателна, постоянно задавала въпроси и искала да разбира събеседника си. Разговаряла с лекота както с месаря, така и с краля. Притежавала чувство за хумор и винаги разказвала по някоя занимателна случка. На тържествените трапези се надпреварвали да седнат до нея, защото била изключително забавна.

Изчетох книгата и усетих, че треперя. Ако някога съм била пресъздадена върху хартия, то бях се открила!

Готвех се да я затворя, но забелязах, че има епилог. Щях да го пропусна, захласната, че се-открих-така-прекрасно-пресъздадена. Не бях обърнала почти никакво внимание на лейди Дайън. А сега се оказа, че тя родила двама синове: единият четял доста и станал обичан и популярен поет още в ранна възраст, а другият написал роман още преди да навърши двадесет и една години. И двамата загинали през Първата световна война.

Според *моята* най-добра приятелка Дариа днес проблемът на английската аристокрация е, че цветът на нацията е загинал по време на Първата световна война.

В епилога на книгата се казваше, че мнозина са съветвали лейди Дайън да не споменава лейди дьо Грей заради случилото де точно преди да изчезне. Не заслужавала да ѝ се отдели място в книгата. Но Дайън

пише: „Лейди дьо Грей бе моя приятелка; най-добрата приятелка, която може да си представи човек. Тя първа обличаше дрехите, които моделирах, и идваше винаги щом имах нужда от нея. Моята пламенна молба към Господ е: да не се е превърнала в блуждаещ призрак из имението Пениман, както твърдят хората. Моля се да е намерила спокойствие в Рая и да се грижи за синовете ми, докато и аз попадна там. Държа на това, което казах: тя бе моя приятелка.“

Не знам защо, но от този пасаж ме побиха тръпки. Може би заради споменаването на призрака. Но както и да е – бързо затворих книгата и напуснах библиотеката.

Глава седма

Прекарах почивните дни затворена в апартамента. Обикновено успявам – поне в някаква степен – да се откъсна от книгата, която пиша в момента. Е, може да съм била „влюбена“ в някой мой герой и да ме налегне тъга, когато свърша романа, но винаги съм знаела, че е поредната измислица, а не истинският живот.

А сега бях объркана. Никак не успях да запомня дали съм лейди дьо Грей или Хейдън Лейн. Понякога дори не знаех дали Джами съществува, или е само на хартия.

Думите на Нора ме засегнаха несравнимо по-дълбоко от всичко чуто от терапевтите, защото в тях се съдържаше много повече истина. След прочетеното за лейди дьо Грей сякаш започнах да си „припомням“ разни неща. Например как Джами извързва глава. Какво беше това – измислица или истински спомен?

Дойде понеделник, а аз няхах никакво желание да напусна апартамента. Няхах желание дори да живея. Не си измих косата; не си дадох труда да се облека. Цял ден останах по хавлия и унищожавах кофичка след кофичка замразено кисело мляко (зальгнах се, че е по-здравословно, отколкото да ям сладолед) и гледах телевизия.

Отклонение: защо все срещам жени, които твърдят „Бях толкова потисната, че пробягах пет километра?“ Аз мога единствено да призная (но не го правя): „Бях толкова потисната, че три дни лежах на дивана и изядох огромно количество телешко печено с много пържени картофи и шест кутии сладолед.“ Когато съм потисната, нямам сили да се изправа, а още по-малко – да тичам. Единствено съм в състояние да дъвча.

Както и да е – ядах и гледах дневната програма на телевизията,

особено американските злободневни дискуссионни предавания; те ме хипнотизират, както кобрата се хипнотизира от движещата се флейта. Винаги съм се озадачавала защо някои искат да покажат на целия свят своите чувства, омрази и предразсъдъци, да не говорим за особеностите си. Изгледах „Сестри, които се мразят“, после – „Мъже, които искат да са жени“, след това предаване за някакъв мъж, който постоянно носел със себе си гумена кукла с човешки ръст; дъщерите му много се смущаваха (за разлика от тях той не се поколеба да запознае публиката с целия гардероб на „Елейн“).

Около шест следобед, с доста бръмнал мозък, попаднах на някакво предаване за връщане в минали животи. Ставаше въпрос за хора, подложени на хипноза с цел да разберат какви са били през миналите си съществувания.

През цялото предаване седях напрегната на края на стола. Искане ми се да мога да кажа, че дори престанах да ям, но всъщност ядох два пъти по-бързо. В главата ми се въртяха думите на Нора: „Можеш да го имаш, ако успееш да промениш миналото.“

Втурнах се към телефона да позвъня на Нора още преди да съм преглътнала остатъка от подсладеното кисело мляко. Наложих се доста да се постарая, за да се свържа с нея. По-лесно щях да установя връзка с президента на САЩ. Какви проблеми имаха хората, че им трябваше толкова отчаяно медиум? (Не причислявам моя случай към тези на другите.)

Когато най-после чух гласа ѝ, ми бяха нужни броени секунди, за да попитам каквото ме интересуваше: ще мога ли под хипноза да се върна назад и да видя Джами?

Продължителното ѝ мълчание така ме изнерви, че започнах да говоря със скорост сто думи в минута. Обяснявах, че ми е необходимо заради книгата, която пиша; възникват толкова въпроси. Какво е принудило лейди дьо Грей да изчезне? Защо съпругът ѝ е починал същия ден? Защо не са имали деца?

Не спирах да дрънкам. Попаднала от няколко седмици в налудничавата ситуация, желях да въведа малко логика в събитията. Разбира се, не съществува такова нещо като минали животи, така че никой няма къде се „връща“, но все пак, ако е възможно, се налага да го направя в името на изследователската работа. Е, добре. Може любовните романи да не се нуждаят от задълбочени изследователски проучвания, но за да се получи по-достоверна история, си заслужава, нали?

– Не бива да правиш това – обади се най-после Нора.

– Кое? Какво да правя?

– Ти си прекалено нещастна, за да се върнеш.

Кълна се – тази жена ме побърква!

– Не говоря за „връщане“. Искам просто да се завъртя натам и да видя... – Желаях да видя Джами. Да надзърна в очите му. Да надникна в погледа на мъжа, който е другата ми половина: – Искам да разбера какво всъщност е станало по времето на крал Едуард VII. Да се запозная...

– Ако се върнеш, не е изключено да пожелаеш да останеш там – прекъсна ме Нора. – Няма нищо, което да те дръпне към настоящето.

– Имам договор за книга, срокове за предаването ѝ, а бюрото ми е затрупано със сметки за плащане – пошегувах се аз.

Нора не се засмя.

– Не бива да правиш това. Обещай ми. Опасно е.

– Но съществува възможността тя да е призрак!

– Призраците са много нещастни духове и ти не можеш да се справиш с тях – сръза ме тя строго.

Макар и на тридесет и девет години, започнах да хленча:

– Гледах предаване по телевизията... Много хора са го правили. Съвсем обикновено е. В Калифорния...

– Ти не си обикновена – прекъсна ме тя твърде разпалено. – Нищо от случилото се в предишните ти животи не е обикновено.

Тя си пое дъх, за да се поуспокои, а аз тайничко се зарадвах, че съм успяла да смутя хладната ѝ безпристрастност.

– Хейдън – подхвана тя, – знам, че не ми вярваш за кармата и за проклятията, но те съществуват. Остави природата да следва хода си.

– Да изчакам три прераждания, докато видя Джами, така ли? Да прекарам този живот и следващия и последващия сама, без нето?

Имам моменти, когато човек загубва здравия си разум. Случи ми се сега. Приличах на дете, което моли майка си за още бонбони. Искам Джами и го искам сега! – настоявах аз инатливо.

– Ела утре и ще поговорим. Ще се опитам да ти обясня някои неща по-подробно. Дотогава си почивай и... – тя направи пауза – спри да ядеш.

При последните ѝ думи се изплезих и затворих телефона. Трябва да има закони за медиумите; не бива да имат право да надникват в някои сфери на живота ти, а в други да им е забранено. Или поне навичките за хранене да са във втората група.

Макар че се държах невъзпитано, не се почувствах по-добре, отколкото преди да ѝ се обадя. Признах обаче, че е права за яденето. Реших

да си направя салата. Извадих най-голямата купа и изпразних хладилника, като не забравих да прибавя и китайски сусам към марулитите, достатъчни да нахранят два заека. Сложих също ядки и залъчета хляб. Накрая залях всичко с половин бутилка сос за салата.

Ако не направя нещо, за да се отърва от това настроение, ще имам проблем с килограмите – мина ми през ума, докато, седнала отново пред телевизора, започнах да ям.

Мисля, че всичко щеше да е наред, тоест щях да послушам Нора, ако не се бях случили две неща. Първо – препънах се в една книга и второ – обади се Мили.

Уверявам ви, че ако знаете как живея, нямаше да ви се строи необичайно, че съм се препънала в книга. Притежавам хиляди, буквално хиляди книги. Те са навсякъде: по полици, маси, по пода, под мебелите. Навсякъде. Повечето хора се ужасяват от количествата книги, разпръснати наоколо. Като изключим Дариа. Когато ми идва на гости, се налага да поприбера част от книгите, иначе тя прекарва цялото време ровейки се в тях и не ми обръща внимание.

Така че да се препъна в книга, понеже в нея се закачи хавлията ми, не е нещо странно. Но когато я взех, установих, че съм я купила преди години от едно градче в Уелс, което, за да привлече туристи, се представяше като град с най-много книжарници в света.

Книгата, издание от 1898-а, е посветена на благородническите фамилии, описани от Дебрет.

Досега не бях успяла да открия особено много подробности за съпруга на лейди дьо Грей и неговото – а и нейното – семейство, тъй като родът вече е изчезнал. Но през 1898 година все още е съществувал.

Жадно запрелиствах страниците, за да намеря името на рода. Понякога Дебрет описва как е починал някой от благородниците, за които споменава. Посочва и дати – нещо, което малцина правят. Нищо чудно да попадна на важна информация.

И все пак не бях очаквала да открия точно това. То само дето не ме довърши.

Пред мен, на страница 645, черно на бяло, пишеше нещо шокиращо. Но шокиращо само за мен.

Пълното име на съпруга на лейди дьо Грей бе Адам Тависток, лорд дьо Грей.

Глава осма

За всичко случило се по-късно е виновна Мили. Тя, заедно с деветдесет и девет процента от всички писателки на любовни романи, живее някъде из Тексас. Пиша „някъде“, защото според мен животът е прекалено кратък, за да успее човек да проумее Тексас. Поискам ли да отида в Тексас за среща на автори на любовни романи, обаждам се на моя издател и той ми изпраща билет. Качвам се на самолета и кацам някъде в Тексас. В щата има само два града: единият е Хюстън, а другият – Далас. В единия има търговска алея, тъй наречената Галерия, а в другия няма.

Всъщност не съм сигурна къде точно живее Мили. Някъде извън града, който е без Галерия. Това собствено е причината изобщо да се запознаем. Иначе щях да съм отишла на пазар.

Нора ми каза, че в минал живот Мили хем ми е била майка, хем не. Склонна съм да ѝ вярвам. По паспортни данни съм по-възрастна от Мили, но тя е, както Нора ги нарича, „стар дух“. Живее сама и пише най-сладките, най-нежните любовни истории, които можете да си представите. Героините ѝ са благородни и добри; живеят във ферми и редовно участват в конкурси за най-хубав домашен сладкиш, за разлика от моите, които яздят черни жребци и размахват саби.

Обадих се на Мили и започнах да ѝ разказвам какво става с живота ми. Моите две приятелки Дариа и Мили са толкова различни. Дариа има ум като бръснач, но вниманието ѝ се задържа върху едно нещо не по-дълго от вниманието на тригодишно дете. За да я разсмееш, трябва да си страхотно оригинален и да изстреляш репликата си бързо и точно. Всичко друго я отегчава, Дариа постоянно те държи в напрежение.

Мили е повече от типа хайде-да-си-направим-кекс-и-да-си-поговорим. Затова същата вечер, когато открих, че „сродната ми душа“ носи името на всички онези божествени мъже, за които бях писала романи, Мили предложи да ѝ отида на гости в нейния тексаски град.

Няколко дни по-късно бях при нея. Именно тогава тя ми съобщи, че е поканила няколко приятели на вечеря. Признавам, че се почувствах леко засегната, защото исках цялото внимание на Мили да е съсредоточено върху моите проблеми, върху моя живот, върху моята книга. Срам ме е да кажа, но безграничната доброта на Мили винаги отприщва моя егоизъм. За жалост срамът не е спиралка за егоизма.

Но отчасти ми мина, защото Мили спомена, че сред гостите е и

мъж, който има способността да те връща в някои от миналите ти животи.

Правили ли сте нещо в живота си, за което още преди да сте го сторили, знаете, че е нередно, и въпреки това не можете да се спрете?

Не бях разказала всичко на Мили; всъщност през няколко дни, нужни ми да подготвя пътуването си при нея, бях споделила съвсем малко. Някак си пропуснах да спомена за Нора. Едно е да посещаваш медиум и да слушаш за сродни души и любов, която всъщност била омаза, и съвсем друго – да го изречеш на дневна светлина.

Посъкратих историята – бях разказала за Джами, за справките, за онзи мъж на име Тависток, за телевизионното предаване за преражданията. На Дариа можех да разкажа всичко, защото тя си пада повече по забавната страна, на нещата, но Мили вярва на всяка изречена дума.

А сега щях да прекарам вечерта с хипнотизатор и никаква Нора не беше наблизо, за да ми забрани да направя онова, което толкова силно желяех. Ако срещнех Джами – искам да кажа, Адам, – можех да го предупредя... За какво ли можех да го предупредя; известна ми бе само датата на смъртта му, но знаех, че ще го обичам. Ако срещнех Джами, щях да го обичам, а не да го мразя, както според хората Хортенс е мразила съпруга си.

В очакване на госта аз едва следях какво ми разказваше Мили, а то бе за договори и пари – неща за които всички писатели говорят. Постоянно поглеждах към вратата и непрекъснато ми се причуваха звънци.

Най-после той и други три жени пристигнаха. Само аз си знам как сдържам вълнението си и почти не хапнах. Струваше ми се, че вечерята продължава безконечно, и едва не изкрещях, когато най-после станахме от масата.

За да съм по-кратка, въздържам се да изложа тезата си, че жителите на Ню Йорк и Тексас са еднакви; отличава ги само акцентът; затова именно се ненавиждат взаимно.

Нора ми бе казала, че за да те хипнотизират, е достатъчно да искаш да се потопиш. Докато хипнотизаторът на Мили най-сетне се накани, аз вече отчаяно исках да видя Джами.

Изтегнах се върху викторианското кресло в хола на Мили, а мъжът, обут в джинси и каубойски ботуши, попита:

– Има ли някой специален живот, в който искате да се върнете?

От закачливите пламъчета в очите му долових, че е обещал да запази някаква тайна, но не може да се въздържа да не ми даде знак да го разбера. Сладката, добронамерена, доверчива Мили понякога приказва

прекалено много.

– Има... – Поех дълбоко въздух и събрах смелост. – Има един мъж, когото желая да видя.

– Ааа... – започна той по онзи самодоволен, всезнаещ и отвратителен начин, характерен за мъжете. Те всички са убедени, че жените искат от живота единствено мъж. Предполагам, можем да им докажем, че грешат – просто ще управляваме света без тях, но тогава светът ще е пълен с дебели, космати жени – на кого ли ще се хареса?

Държах си устата затворена, докато се отпусках назад в креслото, и си мислех колко силно желая да го видя. Искях да видя Джами. Искях да видя истинския Тависток.

Докато гласът на мъжа ме пренасяше в друг свят, си мислех, че искам да видя... да видя... Тали.

Глава девета

Усещането как напускам тялото си и се рея наоколо бе великолепно. Чела съм доста за отделянето на душата от тялото, но темата никога не ме е привличала. А сега се чувствах чудесно. Никакви грижи, никаква болка, никакъв гняв; сякаш плувах във въздуха.

Сепнах се, когато изведнъж се появи ярка светлина и аз се озовах в спалня, извадена сякаш от мой роман. Или може би от някой мой сън. Бе обзаведена с най-изящните образци на английския провинциален стил: огромно легло с балдахин от плътна зелена коприна, стените облени с тапети – всъщност ръчно изработени китайски рисунки – и мебели нови-антики; нови за времето, в което бях попаднала, но антики за там, откъдето идвах.

Погледнах надолу, защото се реех в един от ъглите на тавана и сякаш бях без тяло. Бях нещо като енергия. Реших, че колкото по-малко разсъждавам, толкова по-добре. Представяй си, че гледаш филм, насърчавах се аз. Не си луда, просто гледаш филм.

В стаята имаше трима души – всичките с гръб към мен. Едната бе прислужница с хубава черна рокля и бяла престилка. Тя мълчаливо и сръчно помагаше на жената, седнала пред голямото огледало, да облече сутрешната роба – одеянието, което дамите от времето на крал Едуард VII слагали в началото на деня, след което се преобличали още пет-шест пъти.

Вдясно от мен стоеше петнадесетинагодишно девойче с дълги

кестеняви коси, разпуснати по раменете, облечено в сладка рокличка, подходяща за малко момиченце. Наистина бе приятно да съзреш девойка в нещо по-различно от черни кожи и високи токове.

Исках да видя колкото се може повече. Исках да попия всичко, все едно че се потапах във вана с топла благоуханна вода.

Но докато наблюдавах сцената и се стараех да я запомня, за да я използвам в следващата си книга, жената пред огледалото се обърна и погледна право в мен. Мисля, че не ме видя, защото самата аз сякаш не се виждах, но тя определено усещаше нещо.

Не смеех да си поема дъх. Тя се взираше към мен, а аз към нея. Можете ли да си представите как ще се чувствате, ако се видите в друго време? Ще бъдете изпълнен с любопитство, нали?

Аз бях.

От прочетените книги за кръга Марлборо, знаех че лейди дьо Грей е била голяма красавица. Но това означаваше, че е била красавица в сравнение с другите светски дами. А каква е била в сравнение с някоя продавачка, която би пожънала небивал успех, ако по времето на Едуард VII е имало топманекенки или изгряващи кинозвезди?

Като цяло бях разочарована от „себе си“. Още от дете не харесвам външния си вид. Толкова съм руса, почти безцветна, затова независимо от бурните протести на мама, започнах да се гримирам още от дванадесетгодишна. Постепенно увеличавах грима, докато стигнах дотам, че предпочитах да ме видят гола, отколкото без три цвята сенки, очна линия и много аркансил. Виждах, че „моите“ мигли са потъмнени и устните на тази жена бяха леко розови, но за мен лицето ѝ си оставаше безцветно.

Както и да е, помислих си, това не ме засяга. Аз съм наблюдател, нищо друго.

– Катрин? – чух да се обажда момичето. – Добре ли си?

– Да – прошепна жената, която може би всъщност бях аз и която продължаваше да се взира към мястото, където се намирах; знаех, че много силно усеща присъствието ми.

Къде ли е Джами, чудех се, защото преди всичко исках да видя него. Нищо лошо да се зърна, но вече ми се искаше тя да излезе от стаята и да отиде при него.

Никой обаче не се готвеше да стори подобно нещо. Прислужничката се взираше в Катрин – мислех, че се казва Хортенс, момичето също гледеше към нея, а Катрин гледеше към мен, но не можеше да ме види.

В следващия момент се случиха едновременно няколко неща. В

главата ми сякаш искаха да нахлуят някакви други хора. Първо различия гласа на тексаския хипнотизатор да ме призовава да се върна.

– Тя наистина е потънала дълбоко – чух го да казва. – Хейдън! Хейдън! Чуваш ли ме? Мили, защо не опиташ да я извикаш обратно?

После сладкият глас на Мили ме увещаваше да се върна, но долових и нещо, което ми даваше да разбера, че тя иска да постъпя така, че да съм щастлива. Ако Дариа ме бе викнала, за нула време щях да се върна в онзи тексаски хол. Дариа щеше да настоява: „Къде са страниците, които чакам?“, и ако това не беше дало резултат, щеше да продължи: „Хейдън, какво ще кажеш за нов договор?“, което със сигурност щеше да ме дръпне обратно.

Но вместо това чувах гласа на Мили и не изпитах никаква потребност да се завърна незабавно. Бях дошла да видя Джами и възнамерях да го сторя.

В момента, когато Мили и тексасецът ми заговориха, усетих странно подръпване от русата жена – тя продължаваше да ме гледа. Чувствах, че жената ме моли да ѝ помогна. Сякаш ми казваше, че има нужда от мен.

И още нещо. Отне ми известно време да разбера какво точно изпитвам, но накрая разбрах – тя се страхуваше от нещо или някого.

О, Боже, само това не. Не ме изправяй пред човек, който се нуждае от помощ и в същото време се страхува. На подобна комбинация не мога да устоя. Защото колкото и да се старая да си придавам вид на силна и рязка, не съм в състояние да се съдържа пред вида на някой онеправдан. Колко нови, подплашени авторки бях взимала под крилото си и подритвах по задника, докато не се решат да поискат от издателя си по-голям хонорар или по-шумна реклама! (Веднъж Дариа ми се ядоса не на шега, защото направих същото и с нейна авторка. Затова сега превъзпитавам само авторки на други издателства – за голяма радост на симпатичния ми мил издател Уилям Уорън.)

Както и да е; усещах, че тази жена се нуждае от мен и се оставих да се понеса към нея. В края на краищата щеше да е страхотно за романите ми да видя отблизо какво се върти в главата на истинска представителка от времето на Едуард VII.

Насочих се към нея: тя ме придърпваше, а гласът на Мили отслабваше.

И тогава се *случи!*

Доколкото мога да го опиша, съзнанието ми се сля с нейното и през първите няколко секунди беше божествено. Докато прониквах в

мислите на жената и срещаш правила и още правила на поведение, които витаеха там, се чудех дали Нора изпитва същото. Имаше правила за обличането и правила за поведението, имена на хора и тяхното място в обществото и още много информация, напълно излишна за днешно време. Всичко в съзнанието на тази жена бе изключително порядъчно и това ме накара да се усмихна доста самодоволно.

Но после усетих страха. Жената се страхуваше от нещо, а аз няхах понятие какво е то.

Възнамерявах да я напусна. Честно. Ала колкото и трудно да е да си го представи човек, в един миг продължавах да съм аз, попаднала в главата на друга жена, а в следващия тя се оттегли. Продължаваше да е там, усещах я, но сега аз излязох на преден план. Сякаш капитанът на кораба се бе отдръпнал и поверил управлението на помощника си.

„Не!“ – успях да изрека чрез устата на жената, след което затворих „очите й“ и се постарах да се измъкна. Виках с мисълта си Мили, но тя не отговаряше. Няхах никаква представа как мога да се измъкна, както и не разбирах как съм попаднала там.

Със сигурност знаех единствено, че съм го загазила.

Отворих очи. Стоях пред огледало, облечена в рокля с цвят на праскова и украсена с финтифлюшки.

Мигом проумях от какво е починала лейди дьо Грей. Изпитвах такава болка в диафрагмата, че не можех да дишам. Причерня ми пред очите, притиснах ръце към стомаха си и усетих, че коленете ми се подгъват.

– Милейди! – чух някой да извиква точно преди да припадна.

Сложиха под носа ми шишенце с нещо парливо – вероятно амониячна сол – и се съвзех. Сега, помислих си, ако съм истинска героиня, ще скоча и ще изнеса лекция за предимствата на съвременната медицина. В следващия миг обаче си дадох сметка, че не съм наясно какво точно ще направи лекар, завършил „Харвард“ през 1994 година, за да свести дама, припаднала от прекалено стегнат корсет.

Е, добре. Съвзех се, но заради пристегнатия си кръст и талията, на която би ми завидяла и мравка, се отказах от правото на възражение. Всъщност бе твърде приятно наоколо да се суетят двете жени и благият сивокос мъж. Когато човек живее сам като мен, колчем се разболея, получавам нежни грижи единствено от момчето за доставки по домовете, което ми донася плик с портокали и книжни салфетки. На този фон сегашното внимание бе доста приятно.

– Ето – започна мъжът с типичната мъжка интонация. Има неща, които не се променят и след век. – Мисля, че вече си по-добре. Вие, дамите, наистина прекалявате понякога с пристягането. – И се обърна към прислужничката. – Следващия път не я стягай толкова, за да може да диша.

Прислужничката измърмори едно: „Да, сър“, но виждах, че го прави единствено за да го успокои. Като си помисля само, мъжете си въобразяват, че е имало времена, когато жените наистина са им се подчинявали.

– Добре ли си? – понита младата девойка от другата ми страна. Тя се надвеси над мен и хвана ръката ми със загрижен поглед, сякаш се страхуваше, че ще умра.

– Малко дезориентирана – успях да продумам и се опитах да се надигна от тапицирания с брокат диван.

– Всичко е наред – констатира докторът, докато потупваше ръката ми, сякаш бях четиригодишна. – Причината за този припадък може да е и друга – завърши той с многозначителни пламъчета в очите.

Знаех, че няма предвид пътуване във времето, затова му се усмигнах – както се надявах – подобавашо за една дама. Последното нещо, което исках да узная за епохата на Едуард VII, бе как се е извършвал гинекологичен преглед.

Усмивката ми вероятно го задоволи, защото той се надигна, започна да рови из украсената с монограм лекарска чанта, а преди да излезе от стаята ми даде задължителните съвети за отдых и диета. Също като моя лекар в Ню Йорк, помислих си аз, с тази разлика, че и Ню Йорк трябва да го посети в кабинета му и ще ми вземе повече пари.

През цялото време прислужничката симулираше заетост: прибираще дрехи в гардероба, подреждаше сребърните четки за коса върху тоалетката, а всъщност съвсем очевидно умираше от любопитство да разбере защо съм припаднала. Това ми подсказа, че лейди дьо Грей не припада често. Което пък за мен означаваше, че е била достатъчно жилава да се научи как да диша, заклещена в желязното менгеме.

Повторно се опитах да седна, но не беше лесно – нещото под роклята ме опасваше от под гърдите до бедрата и бе еластично почти колкото водолазните костюми от романите на Жюл Верн.

– Остави ни – нареди с нужната тежест момичето на прислужничката.

Тутакси се оказахме сами в стаята с девойката, която ме гледаше изпитателно. Е, Хейдън, а сега?

– Какво е станало? – попита тя. – Променила си се.

– Нима? – възкликнах аз и пак се отпуснах на дивана, притваряйки очи така, че да не може да види погледа ми. Имах нужда известно време да бъда сама, за да успея да се ориентирам. Опитвах се крадешком да огледам пищната стая. Лъснати до блясък сребърни предмети бяха подредени на най-различни места. Висока витрина в единия ъгъл бе отрупана с изработени от Фаберже украшения. Сред тях зърнах зелената нефритена маймунка, описана в книгата.

Потреперих при спомена за спалнята ми в Ню Йорк: потънала в прах тоалетка, постоянно свличащи се от полицата списания за дома, в ъгъла кашон, натъпкан с дрехи, които от месеци възнамерявах да изпра-та на сестра си.

– Катрин? – обади се девойката. – Добре ли си?

Обърнах се и я дарих с нещо, което се надявах да прилича на изнурена усмивка. По-добре бе да приключа с това още сега. В момента, когато проговоря, тя щеше да разбере, че съм самозванка.

– Не се чувствам добре – фактически се чух за първи път. Говорех с английско произношение.

Мога да ви уверя, че бях във възторг: та аз звучах като лейди Даяна.

Тя приседна в края на дивана и ме погледна строго.

– Ако скалпваш някоя от твоите истории, този път няма да ти помогна. Брат ми е доста сърдит.

Преди да се усетя, изтърсих:

– Кой е брат ти?

И още докато задавах въпроса, знаех отговора. Това девойче беше снаха ми, бе на шестнадесет години и отчаяно, неистово мечтаеше да се омъжи.

– Знам, че ти го мразиш – лицето ѝ се сви в гримаса, – но аз – не. Ако му дадеш възможност, той...

– Възможност! – чух отново гласа си. – Брат ти не заслужава повече възможности. Направих всичко, за да потръгне брака ни, но какво повече да сторя, след като той отказва да... Отказва да...

Какво отказваше? Докато се опитвах да разчета мислите в главата си, болка прониза слепоочията ми. Но нали не беше моята глава; тя принадлежеше на друга. Кой освен мен можеше да го разбере?

– Катрин – подхвана припряно девойката, – какво става с теб?

Бих дала всичко, за да мога да поема дълбоко въздух, ала „разхлабения“ ми корсет продължаваше да ограничава талията ми до петдесет

сантиметра.

– Не си спомням.

– Кое не си спомняш?

– Не си спомням кое не си спомням – обях аз с усмивка.

– Още една от твоите гатанки! О, Катрин, не можеш ли да си сериозна поне веднъж?

Намръщих се. Не бях очаквала, че ще се върна сто години назад, за да се сблъскам със същите упреци за характера ми, които бях слушала цял живот.

Тя се надигна и започна да крачи из стаята.

– Дори не подозираш колко е сериозно. Този път Тавей наистина ти е сърдит. – Обърна се да ме погледне. – Възнамерява да се разведе с теб!

При тези думи разбрах, че сгушилата се в мен жена знае, че съпругът ѝ възнамерява да се разведе. От това ли се страхуваше? Или от скандала? Хайде де, не беше ли тя – аз – от по-жилав материал?

– Защо? – попитах аз.

Девојката закри лице с ръце и се разплака.

Макар и трудно – беше ми почти невъзможно да движа средната част на тялото си, – станах и отидох до това дете.

– Елън – започнах аз нежно, незнайно как сещайки се за името ѝ, – всичко вече се промени. Няма да има никакъв развод. Брат ти... Тавей и аз ще се сдобрим и всичко ще е наред.

Опитвах се да не съм прекалено самодоволна, докато се усмихвах. Закриляна и пазена цял живот, Елън нямаше откъде да знае, че не разговаря с невинна дама от епохата на Едуард VII, а с тридесет и девет годишна жена, видяла нещичко от живота. А освен това знаех много повече от лейди дъо Грей. Знаех, че този мъж, моят съпруг, е сродната ми душа, единственият идеален за мен в целия свят. Лейди дъо Грей никога не бе го подозирала.

Елън се отдръпна.

– Не и сега. Този път ти отиде прекалено далеч. Тавей научи за... за него.

При тази новина очите ми се разшириха. С всички сили призовавах лейди дъо Грей, която се укриваше в мен, да сподели какво е сторила, но тя не ми подсказа нищо.

– Всичко ще е наред – опитах се отново да уверя снаха си.

– Трябва да бъде наред. Трябва! Ти обеща.

Интуитивно усетих, че съм се заклела да намеря съпруг за Елън.

– Ще изпълня обещанието си.

Господ знаеше как ще го сторя, помислих си аз. Да й купя? Дали три яйца-украшения, изработени от Фаберже, са равни на един съпруг?

– Знаеш колко Тавей мрази женитбите. Твърди, че ще ми е по-добре неомъжена. Но аз трябва, трябва, трябва да се омъжа!!!

При тези думи хванах ръката й.

– Да не би да си... трудна? – попитах я внимателно. Тя бе поразена.

– Питаш ме дали съм бременна? Нали знаеш, че не съм омъжена, как може да съм бременна?

Не се изсмях. Не можех да си позволя да се изсмея на невинността на Елън. Като хлапе смятах, че се сдобиваш с бебе, като ходиш в дрогерията на Лойд в неделя сутрин. Припомняйки си детството, разбирам, че не е лишено от логика. Винаги в неделя след църква мама обявяваше: „Джордж, ако всяка неделна сутрин голямото момиче на Бейл не престане да ходи в дрогерията на Лойд вместо на църква, ще го загази.“ А после избухна страхотният скандал, когато се разбра, че най-голямата дъщеря на Бейл ще си има бебе, без да има съпруг. Не ми трябваше дълго да съобразя, че „да загазиш“ означава да имаш бебе, без да имаш съпруг. А това ставаше, ако ходиш в дрогерията на Лойд в неделя сутрин. Лошото за мен се случи когато една неделна утрин след църква мама се спря пред дрогерията и ме накара да й купя някакви лекарства. Парализирах се от ужас.

Но страхът от мама в крайна сметка се оказа по-силен от угрозата какво ще ми се случи в дрогерията на Лойд в неделна утрин.

Ето защо не можех да се надсмея над тревогите на Елън, но тя долови, че нещо не е наред или най-малкото не е както обикновено при мен. Сграбчи ръката ми с необикновена за възрастта си сила. Бях пропуснала, че по времето на Едуард VII момичетата от висшето общество прекарваха голяма част от живота си в езда, така че може би силата й не бе толкова необяснима. Тя се взря в очите ми.

– Ако ме предадеш, ще... ще... Не знам какво ще направя с теб, но не бива да престъпваш обещанието си.

Може би беше онази, другата моя същност, по-страхливата, но при тези нейни думи ме побиха леки тръпки. Припомних си, че лейди дьо Грей бе „изчезнала“ от лицето на земята и тялото й така и не бе намерено. Някой е бил недоброжелателен към нея. Да не би снаха й, според която обещание не биваше да се престъпва?

Единствената мисъл в главата ми бе, че искам да видя Джами. Имах потребност да му кажа, че го обичам, да го уверя, че не го мразя и че си принадлежим. Искях да го предупредя; исках да...

– Къде е съпругът ми? – попитах Елън. – И имаме ли гости в момента?

Мяркаха ми се образите на Джени Чърчил и на херцогинята на Де-външир. А може би дори на краля?

От резкия начин, но който Елън си пое дъх, разбрах че нямаме гости. Тя изглеждаше шокирана. Все така се случва, помислих си аз. Постоянно шокирам хората.

– Никой не идва тук след онази случка.

Исках да попитам какво се е случило, но погледът в очите ѝ ми подсказа, че не бива. Или може би Катрин ме възпираше да попитам? Колко много неща не знаех за Елън. Защото трябва аз да ѝ осигуря съпруг? Не беше ли задължение на брат ѝ? А от друга страна – според прочетеното, – лейди дьо Грей можеше да избере най-добрия за леглото съпруг, защото бе лягала с мнозина.

Докоснах с ръка челото си и се постарах да изиграя добре сценката готвя-се-да-умирам.

– Съжалявам, Елън, но напоследък ми се губят доста неща. А и знаеш колко сърдит ми беше Тавей. Ако ми кажеш къде е, ще отида и ще поговорим за съпруга ти.

Елън ме погледна с присвити очи.

– Там, където е винаги по това време на деня. Знаеш къде да го намериш.

– Да, да. Разбира се. Ще отида да го потърся.

С доста усилия успях да се надигна от дивана и се отправих към вратата, но ужасът в гласа на Елън ме спря.

– Не възнамеряваш да излезеш облечена така, нали?

– Боже, къде ми е акълът – подхвърлих колкото се може по-небрежно. – Къде са ми джинсите и пуловера?

Елън не се засмя; тя май не се смееше много.

– Ще извикам прислужницата ти – обяви тя и напусна стаята.

Бях ѝ благодарна, тъй като и хабер си няхах как се казва момичето.

Прислужничката влезе и без да ми зададе никакъв въпрос какво възнамерявам да облека, започна да ме разсъблича и облича, без да си разменим думичка. Бих могла да свикна с подобно поведение, мислех си аз, докато протяхах ръце и я оставих да ми навлече великолепна бледозелена муселинена рокля.

Освободена от задачата за дрехите, разполагах с време да се съсредоточа върху целта си. Няхах понятие колко ще се задържа тук. В края на краищата всъщност не бях тук; само временно обитавах тялото на

друга жена. Всеки миг можех да бъда призована обратно от хипнотизатора на Мили. Трябваше да установя контакт със сродната си душа, да залича продължилата векове омраза, да се върна вкъщи и да открия истинския Джами.

Ако не успея, ще прекарам този живот сама, както и следващия, и ще се срещна с Джами едва в третия.

Вече облечена подходящо, тръгнах да търся тоалетна, като се молах да не съм попаднала в къща с емайлрани гърнета под леглата. Озовах се в хубаво помещение – в тоалетната имаше дори течаща вода. После доста продължително оправях дрехите си, а не беше никак лесно, като се има предвид колко ката бяха.

Най-после се нагласих и тръгнах. Единствената ми мисъл беше за ядене. Доколкото бях отсядала в провинциални английски хотели, знаех че сервирането е в строго определени часове и пропуснеш ли някое, просто нямаш късмет и се налага да чакаш следващото.

Около час изследвах къщата. Беше огромна, а помещенията пълни с изящни предмети. По стените висяха картини от Реноар, Рубенс, Гейнсбъро и твърде много от Джон Сингър Сарджънт. Килимите така добре подхождаха по размер на всяка стая, че без съмнение са били поръчвани в Индия. Всяка мебел бе произведение на изкуството.

Особено много ми хареса, че от къщата лъха живот; личеше, че е обитавана, а не като музей. В рамката на портрет от петнадесети век бяха втъкнати покани. Нови, тапицирани с копринен бродирани мебели, стояха в съседство със стол, който се готвеше да се разпадне. Ботуши, палта и бастуни бяха разхвърляни небрежно, но стояха така артистично, че някой съвременен дизайнер трябваше да се труди дни наред, за да придаде подобна непринуденост.

Излязох да разгледам парка. Бях примряла от глад, тъй като не бях яла от часове, а корсетът не позволяваше на кръвта да достигне краката ми. Нищо чудно, че жените от времето на Едуард VII не са участвали в маратони, помислих си аз, когато започнах бавно да обхождам алеите.

Растителността беше божествена; всяко дърво, всеки храст беше подкастрен така, че да изглежда сякаш сам беше израснал такъв. Из къщата зърнах прислужници, но те изчезваха в мига на появяването ми. Тук бе по-различно. Имаше неколцина мъже с колички и огромни градинарски ножици. Носеха плътни панталони и ризи е навити до лактите ръкави, така че се виждаха силните им ръце.

Обожавам мъже, които се занимават с физически труд. Знам, че това издава произхода ми, а сега, когато съм писателка и следователно

„интелектуалка“ (като изключим литературните критици, разбира се, които далеч не са на същото мнение), следва да ми харесват мъже в костюм и с вратовръзка. Нищо чудно да страдам от параноя или да е плод на богатото ми въображение, но непрекъснато се чудя дали искам да попадна на самотен остров с най-добрия адвокат на света или със строителен предприемач. Обичам мъжете да са полезни.

Е, добре, обичам и мускули. Не обаче натрупани от бегачите на дълги разстояния или в гимнастически салон. Харесвам мъже със силни ръце; силни, защото през по-голямата част от живота си е въртял инструмент. Гледката на мъж, който с един замах забива двадесетина пирона наведнъж, може да ми подкоси краката. Мъж без риза с торба цимент на рамо, който изкачва стълба, предизвиква така желанието ми, че трябва да приседна.

В къщата прислужниците страняха от мен, сякаш съм заразно болна, ала начинът, по който тези добре сложени мъже в градината ми се усмихваха и оправяха косите си, когато минавах край тях, ми подсказа как лейди дьо Грей може да си е спечелила лошата репутация. Надявах се, че тя – аз – не е имала любовна авантюра с някой градинар. Дария би се разочаровала от мен. Всеки знае, че героят трябва да има благородническа титла. Ако всички херцози от романите са живели някога, днес щяхме да сме със синя кръв. Само херцозите на Барбара Картланд са достатъчни да населят малка държава.

Не можех да се спра да наблюдавам как тези мъже работят в градината. Никой не бе особено привлекателен, но мнозина бяха доста добре сложени. Докато се разхождах, започна да ми харесва усещането, че талията ми е толкова тънка. А и бюстът на лейди дьо Грей не беше лош. Като цяло тя бе доста мършава и нищо чудно, защото очевидно не се хранеше, но фигурата ѝ явно минаваше за хубава.

Надявах се тези мисли да я извадят от убежището ѝ, за да успее да събере някаква информация за живота ѝ, но тя продължи да се крие и аз усещах страха ѝ.

Паркът беше възхитителен, целият потънал в цвят. Разхождах се по пътечки през тревни площи или осеяни с цветя от двете страни; прекоших поляни, озовавах се до езерца с водни лилии. Имаше скулптури и живи плетове, дървета и разцъфнали храсти. Докато се разхождах, започнах да съчинявам истории, които може да се случат в подобен парк. Благородна, но бедна девойка се омъжва за възрастен мъж, за да спаси честта на разореното си семейство. В един такъв парк среща красавец, но те не могат да си принадлежат...

Спрях, защото срещу мен вървеше най-страхотният мъж, когото съм виждала. Не като онзи с хлътналите бузи, почти идеален американски тип, а мъж, който излъчваше страст. Да го наблюдаваш бе равностойно да седиш в подножието на действащ вулкан: знаеш на какво е способен, но ще го направи ли сега? Вървиш към кратера и се отдалечаваш от безопасността, а сърцето ти лудо бие.

Така ми въздейства този мъж, докато се приближаваше към мен: караше сърцето ми да бие все по-лудо при всяка следваща крачка. Не ме видя или не се интересува от мен – просто не вдигна очи от количката, която буташе.

Беше тъмен: тъмни коси, тъмна кожа по рождение, а не придобит загар, тъмни мигли. Силните му челюсти и квадратната брадичка бяха тъмни от наболата брада. Мускулите така се движеха под дрехите, че ми стана горещо.

Както винаги в съзнанието ми изплуваха делови въпроси и си помислих: това е мъжът, когото искам върху корицата на следващата си книга. Не! Това е мъжът, когото искам в следващия си живот.

Пристъпвайки към него, чух вътре в себе си лейди дьо Грей да казва: „Не! Не!“ Може би градинарите не са подходящи за една дама. Но аз идвах от равнопоставена държава и век.

– Здравейте – поздравих, усмихната приветливо.

Отмина, без да ме погледне. Не се ли предполага, че някогашните градинари трябва да се чувстват особено поласкани, ако ги заговори господарката на имението?

– Здравейте – повторих, но по-високо.

Вътре в мен Катрин бе обезумяла. „Не!“ – крещеше тя и разбрах, че този мъж й вдъхва смъртен страх. Тя беше изчезнала, може би е била убита; да не би това да е кандидат-убиецът?

Доколкото бе възможно, се опитах да потисна покорилата ме страст и обърнах глава назад към парка. В края на краищата и аз имам своята гордост. След като не се интересува от мен, не ме засяга кой...

– Ох! – извиках, усещайки остра болка в краката. Обърнах се и видях гърба на мъжа – буташе пълната количка, която току-що ме бе ударила. Отдалечаваше се по пътеката; мускулите му бяха напрегнати. Носеше мръсна бяла риза, широк кожен колан и плътни вълнени панталони. В гръб приличаше на Лорънс Оливие, когато на тридесет и три изигра Хийтклиф.

Минавайки край мен с количката, той удари крака ми и не само ме заболя, но върху хубавата ми и без съмнение скъпа рокля бе останала

черна следа.

Може да е глупаво, но смятам, че ако някой те удари, трябва да се извини. А този мъж продължи невъзмутимо пътя си. Все пак спря на около три метра. Обърнах се към него:

– Не забелязахте ли, че ме ударихте?

Стараех се да съм любезна, но той дори не ме погледна, и хвана отново дръжките на количката.

Наведох се напред и приближих лицето си до неговото, независимо, а сърцето ми беше лудо. Нямах право да ми причинява болка само защото беше страхотен. А може би глух? Какъвто и да беше, почувствах, че съм готова да му простя.

– Не забелязахте ли?

Той изобщо не реагира – не ме погледна, не трепна от звука на гласа ми. Застанала така близо съобразих, че не е стопроцентов англичанин. Предположих, че има средиземноморска кръв, тъй като кожата, очите и косата му бяха тъмни. Може би не знаеше английски?

– Не забелязахте ли, че...

И този път не ме погледна. Отказах се и промърморих: „По дяволите!“ Исках да си тръгна. Какво ме засягаше дали знае английски или не? Имах по-важни дела, а не да се захласвам по някакъв градинар.

Но докато се обръщам, той – дори сега ми е трудно да повярвам, че го стори – изтърси съдържанието на количката върху краката ми! В краката ми, върху воланите на елегантната ми рокля.

Стоях и гледах мръсотията върху себе си. Досещате се, разбира се, какво бе съдържанието на количката. Животински изпражнения. Какво друго? Само че не хубави, американски, приготвени за тор изпражнения в спретнати найлонови торбички, купени от магазина. Тези не бяха преработени, за да се отстранят буболечките и миризмата им. Те бяха събрани от оборите и оставени на купчина, за да „узрелят“. „Узряваха“ сега около мен.

– Вижте какво направихте – успях да проговоря накрая. – Погледнете роклята ми.

Мъжът стоеше и ме наблюдаваше. Личеше си, че не е глух, а дори и да не знаеше английски, нямах значение, защото изпражненията са си изпражнения на всеки език. Пламъчета играеха в тъмните му очи и нещо като едва забележима усмивка се появи на устните му.

Беше го направил нарочно! Знаех го със сигурност, така както знаех... Е, по-добре да не се впускам в тази посока, защото напоследък не съм особено сигурна в доста неща. Значи ставаше въпрос за

установяване на контакт чрез враждебни действия. Той е някакъв чужденец, току-що слязъл от кораба, и няма представа, че аз съм господарката на имението, следователно трябва да се отнася към мен с уважение. По вида му съдех, че в страната, от която идва, всяка жена извън харема може да бъде малтретирана от представителите на мъжкия пол. Той явно си въобразяваше, че благодарение на външния вид всичко му е позволено.

Продължаваше да стои насреща ми и да мълчи. Реших да изоставя добрия тон. Хич не ми пукаше, че това е Англия от времето на Едуард VII, а аз съм лейди Не-знам-коя-си. Хвърлих бърз поглед наоколо, за да се убедя, че няма кой друг да ме чуе, и започнах словесния си поток. Наговорих му какво мисля за него. Изстрелях думи, които бях чувала във филмите по кабелната телевизия, но никога не бях произнасяла.

От факта, че очите му загубиха блясъка си, се досетих, че знае английски. Също така съм сигурна, че не разбра всички мои думи. Готова съм да се обзаложа, че единствената дума, която до този момент бе чувал от жените, е била „Да.“

Най-после реших, че съм казала достатъчно за поведението и предците му, и завърших с кратък урок по демокрация:

– Сега ти си в Англия и тази страна е почти толкова свободна, колкото и Америка. Не можеш да се отнасяш с жените както ти скимне.

Дори на мен това последното ми прозвуча малко неубедително, но бях безкрайно слаба от глад и умора.

Ако трябва да съм откровена, идеше ми да заплача. Бях гладна, сама, не само в непозната страна, но и в друго време, и исках да съм у дома. Къде беше Джами? Къде беше моят красив Джами, за когото бях писала толкова много и когото обичах от векове? Защо не бе тук да ме спаси? Всички мои книжни герои идват навреме, за да спасят героинята, щом се нуждае от помощта им.

За пълен мой ужас усетих сълзи да напират в очите ми. Миризмата на изпращания се носеше около мен, а този отвратителен мъж продължаваше да ме наблюдава мълчаливо. Още секунда, и сълзите щяха да бликнат.

– Ще кажа на съпруга си за вас – успях да прошепна, макар да съзнавах, че звучи детинско. Вдигнах брадичката си и се готвех да тръгна.

Бях направила две крачки и половина, когато гласът на мъжа ме спря.

– Мадам, аз съм вашия съпруг!

За втори път през този ден припаднах.

Глава десета

Не желая да си спомням какво се случи после. Отвратителният мълчаливец, който заяви, че ми е съпруг, ме метна през рамо и ме понесе нагоре по стълбите. Неволно си спомних как Рет бе отнесъл Скарлет в стаята и как по-късно двамата се бяха любили. Този мъж приличаше на неандерталец, но беше доста секси. И ми бе съпруг и бе Джами – може би.

Но той ме хвърли на леглото, излезе от стаята, заключи вратата и минути по-късно отново се появи сивокосият лекар; разбрах как са се извършвали гинекологичните прегледи но времето на Едуард VII. Мечтаех да дружа с краля, а вместо това разглеждаха интимните ми части.

Ще кажа само, че бях покрита със завивките и прегледът бе извършен – доколкото въобще е възможно – деликатно. Знаех какъв е проблемът. Два припадъка за един ден вероятно означаваха, че лейди дьо Грей е бременна. Сега ми ставаше ясно защо е изчезнала. Не ми се струваше вероятно тя и враждебният ѝ смугъл съпруг да са прекарвали дълги мързеливи следобеди в леглото, така че ако тази Катрин бе бременна, то бе от друг мъж.

Когато лекарят, чиито ръце бяха заети с прегледа, ме изгледа озадачено, разбрах че съм го загазила. Без съмнение всички знаеха за предстоящия развод на лейди дьо Грей, а в същото време тя беше бременна, но не от съпруга си.

Сигурна съм, че се изчервих от срам, но лекарят не отрони дума, затвори чантата и напусна стаята.

Дойде прислужничката, свали ми корсета (слава Богу) и ми облеche пищен пеньоар. После среса косите ми и ме остави да чакам, без съмнение, него.

Какво щях да разправам на мъж, комуто току-що е било съобщено, че съпругата му, с която не беше се любил Бог знае от кога, е бременна?

Най-после той пристигна. Трябва да призная, че се чувствах доста нервна. Никога не ми е допадал безразборният секс. Винаги – и в книгите, и в живота си – съм била за любовна връзка с един мъж в даден момент. Вероятно случилото ми се тогава ми е послужило за урок.

– Направи ме за посмешище пред цяла Англия. Защо? – започна той. Черните му очи ме пронизаха за миг, после той ме загърби и се загледа през прозореца.

Трябва да призная, че ме караше да се чувствам странно. А винаги

съм мислила, че успявам да се контролирам, когато съм с мъж. Със Стивън винаги анализирах всичко; исках да направя онова, което е добре за мен. Но този мъж ме вълнуваше. Това е най-точната дума за моите чувства: вълнение. Ако успееш да уточня точно какво е това вълнение, щях да съм доста по-спокойна.

Преглътнах, преди да кажа:

– Вероятно имаш предвид всички мъже. Ами бях... Бях самотна. Ти си постоянно в градината и...

Той се извърна и ме изгледа гневно.

– Искам да кажа, че няма никакви мъже, както добре знаеш.

Трябваше ми малко време, за да разбере какво ми казва, а когато схванах, не можех да повярвам. Само по един начин той можеше да е сигурен, че не е имало никакви мъже.

– Да не би да съм... – не сдържах усмивката си – ...девствена?

Самата мисъл ме размиваше. Тридесет и девет годишна американка, върната във времето и попаднала в тялото на двадесет и седем годишна девственица!

– Това ти се струва смешно? – попита разярен той.

– Отчасти – уточних аз и като погледнах към него, попитах: – След като съм девствена, защо искаш да се разведеши?

– Както ти е добре известно, ще се женя за Фиона.

Колко съвременно, помислих си, по-ядосана, отколкото ми се щеше. Какво, да покания блудницата на чай ли?

Докато осмислях отвратителната новина, Катрин заговори с онова, което бях започнала да считам за своя уста:

– Но разводът ще накара обществото да ме отхвърли. Никой мъж няма да иска да ме вземе.

– Да си мислила, преди да ме направиш за посмешище пред цяла Англия.

– И как го постигнах? – полюбопитствувах, а гневът ми нарастваше с всяка секунда.

Той вече си бе избрал следващата булка, съпругата му бе девствена, а аз щях да бъда наказаната.

– С твоите похотливи писма! – последва ядосаният отговор. – Като съобщи на света, че си се любила с всички мъже в Англия, начело с краля. Не желая да бъда рогоносец.

– Рогоносец! Луд ли си? Не съм се любила с други мъже. Лекарят потвърди, че съм девствена. Можеш да обявиш пред всички, че писмата не отговарят на истината. Знаеш, че разполагаш с доказателство, че не

съм се любила с нито един мъж.

Очите му станаха още по-черни.

– Да обявя на света, че съпругата ми е девствена? Моята съпруга!

Не можех да повярвам на ушите си.

– Искаш да се разведеш с мен, да ме превърнеш в несретница и да ме изриташ от обществото, макар да знаеш, че съм невинна?

Погледът му бе достатъчно красноречив. Да, той щеше да направи точно това.

През целия този разговор Катрин витаеше наоколо и ме осведомяваше колко пагубно може да ѝ се отрази един развод. Той щеше да разруши живота ѝ, а неговият щеше да остане непроменен; той притежава парите и благородническата титла. Тази несправедливост доста ме ядоса. Погледнах към него с лицемерна любезност:

– Защо не си й... ми... отнел девствеността? Не можеш да го направиш, а не желаеш да се разбере, така ли? Казвал ли си на скъпоценната си Фиона, че си полумъж?

Никога не бях докарвала мъж до сексуален бяс. Ако бях героиня от любовен роман на автор отпреди десетина години, щях да се озова върху леглото с вдигнати поли. Аз обаче винаги съм се съпротивлявала срещу изнасилването в любовните романи. Спомням си втория си роман. Редакторката (тогава не беше Дариа) каза: „Опасявам се, че не можем да го публикуваме, защото героят не изнасилва героинята и читателките няма да знаят на какво е способен.“ Избухнах в сълзи: „Тогава ще трябва да си намеря друго издателство. Ако я изнасили, той няма да е никакъв герой.“ Сега звучи логично, но по онова време беше революционно. Издателката все пак пусна романа, но ме предупреди да не се надявам на големи продажби. Романът обаче се разграби като топъл хляб, а редакторката сега работи за един издател на порнографска литература.

Това, което в момента обаче ми се случваше, беше истинско, а аз не контролирах напълно положението. Сложих ръка на гърлото си и се опитах да се отдръпна от него. Гледаше ме изпепеляващо и сърцето ми подсказваше, че иска да ми докаже способностите си, нереализирани до този момент.

Предусетих, че нищо няма да се случи. Прекалено много държеше на честта си, за да удари жена, а нещо го възпираше от изнасилването. Понякога мисля, че у мен се е вселил дявол. Червенокожо дяволче със заострена опашка – седи на дясното ми рамо и ме ръга да върша отвратителни неща. Усещах как клетата девствена Катрин се гуши в мен, ужасена от този човек, и бях възмутена от цялата несправедливост на

онова, което един мъж може да направи на една жена. Изправих се срещу него предизвикателно.

– Не можеш, нали? – надсмях се аз. – Какво ще ти помогне, ако се разведеш и се ожениш за Фиона? Щом не можеш с мен, значи няма да можеш и с нея.

Веднага разбрах, че сбърках. От ярост лицето му се изкриви. Какво ли мислеха мъжете от времето на Едуард VII по въпроса за побой на съпругата?

Трябва да отбележа, че не направи опит за физическа разправа. Обърна ми гръб, но виждах, че се тресе от гняв.

– Много си позволи – прошепна той и аз разбрах, че има „проблем“.

Средствата за масово осведомяване в Америка са ни научили да се чувстваме виновни, ако не се отнасяме с разбиране към проблемите на другите. Затова, дори да беше негодник, го съжалих. Импотентността е тровила много мъже, без значение кога са живели.

Застанах до него.

– Виж... Понякога за тези неща има причини... Може да са от физическо или психологическо естество. Ако си поговорим, можем да открием причината за твоята... твоята неспособност, а откривайки причината, ще разрешим проблема. И после според мен това не те прави по-малко мъж и не мога...

Смехът му ме накара да спра. Ненавиждам да ми се присмиват. И особено ненавиждах самодоволния, снизходителен начин, по който той ми се присмиваше.

– Какво дете си – отбеляза той. – Какво невинно дете.

Самодоволно не е точната дума, изразяваща отношението му.

– Не съм толкова невинна, колкото си въобразяваш – възразих и почувствах, че отново започвам да се ядосвам. Само да бяхте видели как ме гледаше! Готова корица на любовен роман – а кой по-добре от мен знае как изглеждат? Безукорно облечен (ненавиждам това определение!), със снежнобяла връзка, широкоплещест, със стройни бедра и елегантни ръце с дълги пръсти. Отметна назад разкошната си глава и ме изгледа над дългия си аристократичен нос. Беше толкова самодоволен, толкова арогантен, така убеден, че той, мъжът, знае всичко, а аз с моята тънка талийка – нищо.

– Не си ли толкова невинна, Катрин? – попита той, приближавайки ме с непоколебимостта на приливна вълна, само че по-бавно. – Не си ли?

Осъзнах, че възнамерява да ме целуне. Искях да го спра, защото част от мен бе обхваната от страха на Катрин към него. Но не можех да помръдна, също както не бих могла да помръдна къщата, каквото и да сторех.

В мига, преди устните му да докоснат моите, се сетих за думите на Нора: „Ако се случи да го целунеш, ще бъде като сливане на две души.“ Не помня в отговор на какъв въпрос ги каза, но го запомних.

Когато устните му докоснаха моите, не знам дали беше сливане на души или не, но никога не бях се чувствала така с друг мъж. Сякаш целувката не беше само докосване на устните ни; имах чувството, че телата ни се опитват да се слепят. Искях да потъна в него, да се слея с него по начин, който не е толкова физически по своята същност, а... а...

О, какво ме е грижа как го описвам? Само мога да кажа, че докато той ме целуваше, просто се загубих в него. Не бях аз или Катрин, или някой друг; бях част от него.

Краката ми се огънаха и ние потекохме към леглото. „Потекохме“, защото имах усещането, че съм от живак, а не от кости и плът. Той се свлече заедно с мен и се озова отгоре ми с плътно прилепнали устни към моите.

Много пъти съм се сблъсквала с похот. Доста мъже са ме вдъхновявали да... да правя такива неща в леглото, които са си моя работа, но този мъж ме караше да се чувствам както никога досега. Обзе ме желание, каквото не съм подозирала, че съществува; завладя ме така пълно, че изчезнаха всякакви други мисли и чувства. Усещах само него. Нито друго.

Трябваше да го имам. Искях го толкова близо до себе си, колкото физически беше възможно. И осъзнах, че не изпитвам просто сексуално желание. Искях този мъж да влезе целият в мен; исках цялата да съм в него.

Нямам думи да опиша какво изпитвах към него. Може би и той изпитваше същото, защото целуваше шията ми така, сякаш ако не го прави, ще умре. Отпуснах глава назад и единствената дума, която повтарях, беше „да“. „Да“ на всичко, което пожелае. „Да“ на всичко, което можех да му дам или сторя за него.

Ръката му бе върху гърдите ми; моите ръце бяха върху неговите, по гърба му, в косата му – навсякъде, където можех да го докосна. Никога през живота си не бях желала по-силно мъж.

Поставих ръка между краката му и там не открих нищо. О, той си имаше цялото полагаемо се оборудване, но в момента то просто не функционираше. Или поне не функционираше при моя допир.

Щом го докоснах, той се отдръпна и покри лицето си с ръце, за да не видя мъквата му. Цялото ми тяло трепереше, а аз се чувствах напълно загубена без него. Може би трябваше да се опитам да го утеша, но в този момент мислех единствено за себе си.

– Само когато си с мен ли се получава така? – прошепнах аз. – Само с мен ли?

– Да.

Думата се изтръгна някъде дълбоко от него и знаех, че признанието му причинява болка.

Погледнах го и не можех да повярвам, че той „не може“ или че трябва да спрем. Исках да го докосвам. Всъщност исках да сваля всичките му дрехи и да изближа целия цвят от кожата му.

– Тавей – пророних аз и се изтърколих към него, като сложих устни на гърдите му, там, където ризата му се бе разкопчала. Усещах ударите на сърцето му; усещах топлата тъмна кожа; усещах...

Той ме отблъсна и ме изгледа подигравателно.

– Не виждаш ли, че не те желая? Никога не съм те желал. Ти не ме привличаш.

Споменах, че съм твърде горда. Думите му ме нараниха, но не направих нищо да се защитя. Стоях и треперех от желание да се любим. Усещах, че тялото ми гори, сякаш треска ме тресе, и макар да ми говореше отвратителни неща, достатъчно беше само да ми подаде ръка, и аз сякаш да я поема.

– Можем да... – не се предавах аз, а тялото ми копнееше за неговото, докато посягах с ръка да го докосна. – Ако опитаме...

Той стана от леглото. Надвеси се над мен – очите му бяха пълни с присмех – и каза подигравателно:

– Катрин, ожених се заради парите ти. Използвах ги да сложа покрив на къщата си, да напълня обора с коне. Сега искам да се сдобия с няколко сина, а не мога да ги получа от теб. Ще говоря с адвокатите си утре и ще сложа край на тази женитба-фарс. – И ме дари с още един презрителен поглед: – Повече никога не опитвай подобно нещо. Няма никакъв резултат, а такова поведение само те унижава.

Напусна стаята и затвори вратата.

Бях направо потресена, за да мога да разсъждавам. Да дойда на себе си след срещата с него бе все едно да се възстановя след двуседмичен грип. Чувствах се слаба, беззащитна, уморена, а някъде вътре в мен лейди дьо Грей нареждаше: „Казах ти, че ще стане така. Казах ти.“

Може и да ме е предупредила, може би трябваше да се вслушам в

съвета ѝ, но смятах, че всичко е ужасно несправедливо. Не бях сторила нищо нередно. Аз, искам да кажа, Катрин – само беше написала няколко пикантни писма и доколкото се познавах – познавах нея, – беше го сторила, за да привлече вниманието му. И тя ли бе толкова увлечена по него, колкото и аз? При тази мисъл усетих как духът ѝ се свива. Тя го обичаше извънредно много. И което бе по-лошото – същото важеше и за мен. Не се съмнявах, че ако се върне, ще се отпусна на леглото и ще го приема с отворени обятия.

– Но в същото време го мразя – произнесох на глас.

Как да не мразиш мъж, готов чрез развод да съсипе живота на една жена, защото не може да се люби с нея? Мразех го и за отвратителните неща, които ми наговорих.

В главата ми прокълнях думите на Нора: „Любов. Омраза. Това е едно и също.“

– Обичам го и го мразя – продължих аз и усетих, че Катрин се съгласява с мен. „Истинската омраза – бе казала Нора – е обратната страна на любовта.“ Сега най-накрая разбрах какво е имала предвид и ми се щеше да не го бях проумявала.

Глава единадесета

Вероятно съм заспала, а когато се събудих, знаех, че съм плакала. Бях плакала за онова, което загубих и което никога нямаше да намеря. Защо не бях оставила всичко на мира и не се бях омъжила за добрия безобиден Стивън?

Гладът ме накара да напусна леглото и стаята. Къде бяха изчезнали прислужничките, които носят на господарките си подноси с храна? Въсщност какво бе станало с моята сръчна и мълчалива прислужничка? Според информацията ми за времето на Едуард VII вероятно бях пропуснала часа за хранене и следователно нямаше да ям.

Бях склонна да сменя претрупаната с волани роба, но нямаше начин да се напъхам в някоя рокля на лейди дьо Грей без зверски стегнатия корсет и понеже не беше абсолютно наложително да се преоблека, не изпитвах мазохистично желание да го надяна. Стаята беше тъмна и един поглед към прозореца ми подсказва, че навън е нощ.

Отворих вратата и в слабо осветения коридор пред мен изникна жена със свещ в ръка. Тя я доближи толкова близо до лицето ми, че се изплаших да не ме опари.

– Той е мой – заяви тя. – Ти няма да го имаш. Никога.

Обърна се и побягна, а дългите ѝ черни поли шумоляха подире ѝ.

Ако бе по-млада, щях да реша, че е плодовитата Фиона, но тя бе на възрастта на майка ми, макар и с идеална кожа и пощадено от бръчки лице – ефект, осигурен от влажния английски климат. На младини вероятно е била направо красива, ала сега лицето ѝ бе загрозено от очевидната ненавист към мен.

– Чувствам се като в готически роман – обях на глас и си казах: „Иска ми се да съм у дома.“ – Като чу това, лейди дьо Грей зачурулика някъде вътре в мен, че и тя желала да дойде. Не се стърпях да не се изсмея на подобно хрумване.

Доверих се на носа си, за да ме насочи към някаква храна. В изящно подредена трапезария, осветена със свещи, открих моя обичан/омразен съпруг, разположил се като на истински пир. Нагъваше, сякаш утре идва краят на света.

Ами, разбира се, помислих си аз, нали сме сродни души. Всеки стрес ме кара да се насоча към кухнята.

– Имаш ли нещо против? – попитах аз. Изчаках да ми направи знак с ръка, и седнах от дясната му страна. Натрупах в чинията си камара висока от неговата. Той дори не трепна. Хайде да видим как ще се намъкне лейди дьо Грей в корсета си след като аз приключа с тялото ѝ.

– Разкажи ми за писмата – помолих с пълна уста.

– Защо аз да ти разказвам за твоите писма? – последва не особено услужливият отговор.

– Загубих си паметта. Идвам от бъдещето, а духът ми се всели в тялото на твоята съпруга, така че всъщност съм друг човек.

– О, Катрин, твоите истории ще ми липсват.

Не казах нищо.

– Добре – съгласи се той. – Ще играя играта. Според мен не си искала да бъдат изпратени. Вече ми е ясно. – Тук той ме погледна. Може би все пак се бе изненадал, че съм девствена. – Откъде научи всички неща, които пишеш за... любовта?

– Секса ли имаш предвид?

Той трепна. Според мен Катрин никога не бе произнасяла тази дума, ако въобще я знаеше.

– Бива ме да правя справки – обясних аз. – Много съм добра. Каквато и информация да ми трябва, знам как да я намеря. На кого съм писала тези пикантни писъмца?

– Изглежда, на половината мъже в Англия. Някои от писанията ти

са попаднали в редакцията на вестника. Кралят обяви, че не ни познава. Опасява се от нови скандали.

– Разбирам. И нямаш никаква представа кой все пак ги е изпратил на мъжете и в редакцията?

Сви рамене, за да покаже, че не само не знае, но и не го интересува.

– Възможно ли е да съм ги написала, за да предизвикам ревността ти? Искала съм да ги видиш само ти й никои друг?

Точно така щях да накарам някоя от моите героини да се държи, ако трябваше да привлече вниманието на героя. Но, от друга страна, никога не бях имала герой който да има неговия „проблем“. Всичките мои герои бяха неимоверно мъжествени и обръщаха огромно внимание на героините.

– Не е важно защо си ги писала, нито пък кой ги е изпратил. Важното е, че е сторено. За мен е въпрос на чест да се разведа с теб.

Продължавах да ям. Само ако можех да опиша как се чувствах в негово присъствие. Неговите приказки ми се струваха най-долното, най-мръсното нещо, което някога бях чувала. Никои от моите герои не се държи така. При моите герои, след дълги години брак, героинята го е дарила с три деца и чака четвърто. Ненавиждах го, но същевременно исках да бъда с него. В него имаше нещо, което ме изпълваше. Не че ме правеше щастлива; далеч не беше така. Но когато бях до него, имах чувството, че да, тук ми е мястото. Как можеше да иска да ме отпрати?

– Никога не съм обичала друг – чух се да прошепвам нежно. – Никога в живота си не съм обичала някого, както обичам теб.

– Да – съгласи се той. – Знам.

– Тогава защо постъпваш така с мен? – Стараех се да не се разплача. Не исках!

– Не сме подходящи един за друг. Има нещо сбъркано между нас.

– Не се ожени за мен само заради парите ми, нали?

– Разбира се, че не! – сриза ме той гневно, сякаш аз го бях измислила.

– Но ти каза...

– Ти каза, че си се любила с всички мъже в Англия! Как можа да сториш това с мен, Катрин? Как? Бяхме се разбрали, че е по-добре да се разведем без много шум, но ти написа проклетите писма. Господи! Защо някой не ти отнеме перото? Не съм виждал друг да съчинява такива лъжи, когато е с перо в ръка.

– Може би трябва да пиша романи.

– Непрекъснато си настроена да се шегуващ. Само че на мен ми

омръзна. Този път прекали. Утре е шести, а на десети трябва да отида до Лондон. Тогава...

Сепнах се. Защо не се бях сетила да погледна в някой календар коя дата сме днес?

– Шести кой?

– Юни, разбира се. Искаш ли да те осведомя и за годината – полюбопитства той високомерно.

– Няма да ходиш до Лондон – обявих аз тихичко. – На осми юни ти и аз ще загинем заедно. Или поне аз ще загина. Тялото ми никога няма да бъде открито.

За миг той ме погледна изпитателно. След това отметна глава и се разсмя:

– Катрин, наистина ще ми липсваш с твоите истории. Наистина ще ми липсват. Твърде много ме забавляваше през всичките тези години.

Първоначалният ми импулс бе да го увещавам да ме послуша, но вътре в мен лейди дьо Грей ме уверяваше, че е опитала всичко, за да го накара да я чуе, ала той все отказвал. След като бях писала писма, в които твърдах, че съм се любила с повечето мъже в Лондон, докато всъщност бях девствена, нямаше как да се кандидатирам за титлата най-честен човек.

Докато разсъждавах върху това, той сложи лакти на масата и се взря в мен.

– Добре, разкажи ми. Знаеш, че никога не съм устоявал на твоите истории.

Пооперих се, като го чух. Мъж, който не може да устои на моите истории? Стивън ме слушаше възпитано, но никога истински не му допадаха разказите ми за рицари на коне, втурнали се да спасяват благородни дами – или обратното, както беше в повечето от моите романи.

Разказах му всичко: че сме сродни души, и му обясних какво означава. Признах му, че съм дух от бъдещето в тялото на съпругата му и че трябва да променя омразата и гнева, натрупани помежду ни, за да съм щастлива в живота си през 1994 година.

Слушаше, сякаш има достатъчно опит в подобни истории, и когато приключих, леко вдигна вежди.

– Трябва да призная, че тази бе една от най-добрите. Наистина – защо не ги записваш? Може и да има публика, която да ги харесва. А сега, ако ме извиниш, трябва да си лягам.

Скочих и сграбчих ръката му.

– Всичко е истина. След три дни някой ще ни убие.

– Така ли? И кой иска да ни убие?

– Не знам... Сестра ти отчаяно търси съпруг, а една отвратителна старица се мотае по коридорите и твърди, че ѝ принадлежиш.

Челюстта му се стегна.

– Малката ми сестра е убийца? И доколкото разбирам смяташ, че Айа, старата ми дойка, също е такава? На нея не ѝ харесват лъжите ти по мой адрес. Не можеш да я виниш.

– Трябва да ме послушаш. Трябва...

– Да? Какво трябва? Да живеем като мъж и жена? – Той дръпна ръката си. – Убеди се, че е невъзможно.

Разбеснях се.

– Да, уверих се, че трябва да страдам заради твоята неспособност.

От косия му поглед разбрах, че отново съм прекалила. Дали нашата кончина беше убийство или самоубийство? Дали ме е убил, а после се е самоубил? И ако беше така, какво е станало с тялото на лейди дьо Грей?

Той напусна стаята.

Останала сама, исках единствено да съм отново въщи, в безопасност в апартамента си, в онзи свят, който разбирах. С натежали крака се изкачих горе и легнах да спя.

На следващото утро се събудих с една натрапчива мисъл: да се върна във времето, от което бях дошла. Нора се бе оказала напълно и абсолютно права. Изобщо не биваше да предприемам такова пътуване. Бях направила нещата по-лоши, отколкото бяха. Познанието не можеше да победи чувствата. Дори и да знаех, че трябва да бъде с този мъж, това ни най-малко не помагаше на събитията.

Когато пиша роман, винаги съм склонна да се откажа, ако не се получава. Доколкото си давах сметка, бях попаднала на неуспешен сюжет и най-добре ще бъде да приема загубата и да си отида.

Но как? Как да се върна? Имаше шанс след два дни, когато лейди дьо Грей и ядосаният ѝ импотентен съпруг умрат, духът ми да се върне в настоящето, но не ми се рискуваше. Исках да се върна веднага.

Открих кога и къде е закуската и успях да се явя навреме. На масата се запознах с Хюбърт дьо Грей, чичо на Тависток, симпатичен старец, който ме гледаше с огромна тъга.

– Ех, само ако имаше как да предотвратят това – сподели той.

Предположих, че говори за развода.

Разпитах Елън за него.

– Той уреди женитбата ви. Как може да си забравила, Катрин?

Толкова ви обича и двамата.

След закуска отидох да се разходя в парка; по-скоро крачех – какъвто навик имах, щом трябваше да разрешавам някакъв проблем. Възрастен мъж на име Джек, с огромна гърбица на едното рамо, ми поднесе букетче и прошепна: „Съжалявам за всичко, което ви сполетя, милейди“, и изчезна.

Нора беше казала, че хората си спомнят неща от минали прераждания, и понякога ме побиваха тръпки, когато поглеждах някои от тези хора. Например онази жена, Айа, ме мразеше. Постоянно се навърташе около и ме гледаше, сякаш иска да ме затрие от лицето на земята. Долавях, че Катрин доста се страхува от нея. Ако някога е имало нещастен дух, то той се е въплътил в старата дойка, която Тависток смяташе за безобидна. Нямах как да не съобразя, че е нужно повече от едно поколение, за да натрупа толкова омраза към мен. И въпреки това някъде дълбоко в себе си изпитвах копнеж тя да ме обича. Пълна нелепост, разбира се.

Най-много обаче ми се искаше да престана да се опитвам да разгада мотивите на хората тук и да се прибера у дома.

Глава дванадесета

ДЖАМАЛ, гласеше обявата, НАЙ-ИЗВЕСТНИЯТ В СВЕТА ХИПНОТИЗАТОР, ЩЕ ПОСЕТИ БЪРИ, СЕЙНТ ЕДМЪНДС, НА ШЕСТИ ЮНИ В ОСЕМ ВЕЧЕРТА. САМО ЕДНА ВЕЧЕР.

Докато четях рекламата на последната страница на вестника, издигнат като стена между нас от мълчаливия ми съпруг по време на обед, само дете не се задавих с преварените зеленчуци.

– Добре ли си? – разтревожи се Елън, но съпругът ми – любовта на всичките ми прераждания – остана мълчалив. Ако се задавех, това без съмнение щеше да му спести доста време и средства. А и да разчисти пътя за скъпоценната му Фиона, помислих си аз. Може би тя беше убийцата?

– Добре съм – уверих я аз.

Първата ми мисъл бе да поискам „разрешение“ да отида да видя този хипнотизатор, но реших да не повдигам въпроса и да намеря начин да стигна сама до него. След като бях хипнотизирана, за да дойда тук, може би повторна хипноза щеше да ме отведе у дома.

По време на вечерята едва се сдържах да стоя на едно място –

умирах от нетърпение да дръпна Елън настрана и да узная къде е това Бъри, Сейнт Едмъндс.

След около час шепнешком успях да съобщя на Елън какво ме интересува.

Тя ме изгледа слисана.

– Ти не си затворничка, Катрин. Можеш да ходиш където пожелаеш, а и Бъри не е далеч от тук, както ти е добре известно.

– Да, разбира се – заговорих вече с нормален глас, отказвайки се от шпионските си методи. – И мислиш ли, че можем да отидем тази вечер? Искам да кажа – ако нямаш нищо против?

Не исках да тръгна сама, защото един Господ знаеше къде ще се озова. На теория говорех английски, но вече се сблъсках с няколко градинари, които ми отвръщаха на такъв английски, че на мен ми звучеше като арабски – толкова не ги разбирах. Затова ми се щеше да има някой с мен.

– Тавей няма да е вкъщи тази вечер, така че можем да отидем където пожелаем – съгласи се Елън.

Все още се чувствах доста глупаво, но се уговорихме кога да тръгнем. Оказа се, че Катрин винаги е проявявала интерес към медиуми, гадатели и разкошните бижута и украшения на Фаберже, така че желанието ми да видя Джамал никак не я изненада.

Опитвали ли сте да опишете що е това прераждане на мъж от времето на Едуард VII? Мисля, че по-лесно щях да обясня какво е компакт-диск. Мъжът, който се представи с името „Джамал“, симулираше старост, за да внуши мисълта, че е натрупал мъдрост. На мен обаче ми беше ясно, че е млад шарлатанин, тоест разновидност на онова, с което днес е пълен Бруклин. Помадата, която бе използвал да потъмни кожата си, се бе размазала от потта му по време на сеанса.

– Живели сте и друг път? – озадачи се той и аз разпознах себе си отпреди известно време. Веднага започна да съобразява как да използва чутото в следващото си изпълнение. Не че темата за прераждането е била напълно непозната по времето на Едуард VII; просто този мъж никога не бе чувал за нея. Съмнявах се, че беше чел много, а и нямаше телевизия, за да го образова набързо. За миг се замислих колко много информация всъщност попиваме в съвременния свят благодарение на средствата за масово осведомяване.

– Искаш да те върна в един от миналите ти животи? – Той ме огледа от глава до пети. – Ще бъде жалко да се лишим от цялата тази

прелест.

– Слушай, хлапе – срязах го аз от позицията на своите тридесет и девет години, – не пипай стоката. Искам от теб едно единствено нещо.

Той се ухили.

– Дадено, но ще ти струва десет лири. Заради частното представление, така да се каже.

Горката малка Елън, която се навърташе наоколо. Разкъсваше се от противоречия: от една страна, се ужасяваше, че е зад кулисите на такова долно място като театър, а от друга – преживяването я изпълваше с възторг. Протегнах ръка към нея да ми даде пари, защото нямах.

Само петнадесет минути по-късно – в това време Елън бе изприпка-ла, за да заеме пари от кочияша на Тависток – се озовах изтегната върху някаква маса и младият човек се зае да ме доведе до транс. „Единственото, което трябва да направиш, е да искаш да се потопиш“ – ми бе казала Нора, а аз наистина желях да го сторя. Изключително много. Представих си моя апартамент с бялото спално бельо. Мислех си за компютъра, за Дариа, за Мили, за филмите. Опитвах се да си припомня всичко, с което животът в Ню Йорк ме привличаше.

Но вместо това усещах, виждах и чувствах единствено Тависток. Очите му. Ръцете му. Спомних си какво изпитвах, когато ме целуна. Не можех да забравя колко ме привлича, как съм готова да го следвам където и да отиде. Замислих се как се чувствах, когато бях с него – сякаш трябваше да бъда именно там. Мразех го; той бе непоправим, жалък и незаслужаващ, но вътре в себе си имах чувството, че е мой. Как така някоя друга жена щеше да го притежава? По-скоро бях готова да го убия със собствените си ръце, отколкото да позволя това.

– Ще се върнеш там, където всичко е започнало – нареждаше мъжът, а аз усещах как се унасям. – Ще се върнеш в началото.

Да, помислих си аз – в началото; в Ню Йорк, откъдето тръгнах.

Усетих как духът ми започва да се отделя от тялото на лейди дьо Грей, и отново изпитах същото плаващо усещане. Усмихнах се. Връщаш се към... Кое бе онова име, за което си спомних, когато хипнотизатора на Мили ме потопа? Тали. Да, това беше. Връщаш се при Тали.

Изведнъж осъзнах, че това, което върша, е нередно. Някакъв глас в мен – не беше ли на Нора? – ми крещеше, че има нещо нередно. Не, помислих си, не искам да се върна в началото. Желая да съм в 1994 година. Не искам началото! Отворих уста, за да протестирам, но открих, че вече не съм свързана с тялото си. Опитах се да се намъкна обратно в тялото на лейди дьо Грей, но се оказа, че не мога да мръдна.

Бавно започнах отново да усещам... Какво усещах? Усещах, че съм притисната и че трябва да изляза. Трябваше. Трябваше. Трябваше. Щях да умра, ако не изляза! В следващата секунда изпитах чудноватото усещане, че съм на път да се родя.

ЧАСТ ВТОРА

Глава тринадесета

АНГЛИЯ, 1571

– Това, мадам, е син – заяви Джон Хадли на съпругата си в напреднала бременност. Той не толкова изрече, колкото излая думите по неин адрес. През деветнадесетте години брак много пъти ѝ ги бе повтарял. Като мъж с малко въображение и не особено изискан вкус, единствената цел в живота му бе да се сдобие със син – висок, широкоплещест и хубав като него.

Красивата му руса съпруга Алида седеше до него с ръка върху огромния корем, а в сините ѝ очи бушуваше огън. Знаеше, че е по-добре да мълчи и да не коментира казаното; нека беснее.

– Виж само какво си ми дала досега – не спираше той, без дори да се опита да сниши глас, макар че никой нямаше да го чуе дори ако кресеше. Старият камерен замък, собственост на семейството на съпругата му от неколкостотин години, се тресеше от глъчката на полупияните гости, удостоили сватбата на първата от осемте дъщери на Джон. Момичето бе на осемнадесет. Омъжваше се малко късно – бяха нужни години и много молби, преди баща ѝ да склони да ѝ намери съпруг. Неохотата на Джон да задоми дъщерите си се коренеше в нежеланието му да се охарчи около сватбите. Непоносима му бе мисълта, че трябва да даде един от замъците си като зестра. Нямаше никакво значение, че цялото си богатство е получил чрез неочакваната женитба с имотната Алида дьо Клерк преди толкова много години.

Гневът на Джон към съпругата му бе породен както от осемте дъщери, с които го бе дарила, така и от двамата синове, които презираше. Рядко виждаше десетте си деца накуп, защото те полагаха всички усилия да стоят настрана от баща си – той не криеше своята враждебност. Момичетата неспирно умоляваха майка си да склони баща им да им намери съпрузи – каквито и да са. Нямаха нищо против да са три пъти по-възрастни, с прогнили зъби и лош дъх. Всички момичета имаха една цел – да се отърват от постоянната враждебност на баща си.

Сега едно от момичетата се измъкваше. Останалите му завиждаха. Какво значение имаше, че кокалите на жениха стърчаха под дрехите, а

той се държеше по-зле от коняр. Важното е, че утре тя ще напусне бащиния дом.

Що се отнася до Джон, той гледаше да забрави колко изтерзан е животът му от осем дъщери и двама никакви синове. Всеки буден миг прекарваше по нивите, вадеше душата на селяните и ги изцеждаше от работа, за да натрупа още нари, или в лов, за да убие всяко същество, което бе имало нещастieto да прекоси или прелети над земите му.

– Само ги виж – не спираше Джон. – Трябва да подкупя някой бедняк да се ожени за тях, а те са осем! Знаеш ли какво ще ми струва това?

Алида искаше да му напомни, че едва ли ще му струва и половина от онова, което баща ѝ му бе дал като зестра, но не посмя. Интелектът не може да надвие мускулите и ината.

Не че съпругът ѝ бе глупав. Дори бе умен по своему. Изключително добре се справяше с всекидневния бит: например успяваше по-добре от всеки друг стопанин в провинцията да накара селяните да произвеждат повече. Беше наясно къде отива всяко зърно и никой не смееше да го излъже, защото винаги разбираше. А когато откриеше измамата, наказанието не закъсняваше. Беше едър, привлекателен мъж и днес коремът му бе толкова прибран, колкото и когато се ожениха преди деветнадесет години.

Но Джон не се интересуваше от нищо, което нямаше връзка с получаването на повече пари, храна или власт. Музиката го отегчаваше. „Тя не може да ме нахрани“ – отсичаше той. За него образоването бе чиста загуба на време; всяко забавление, като изключим напиването понякога – е достойно само за глупаци. Веднъж завари съпругата си да чете. Гневно сграбчи книгата и я метна през прозореца.

– Ето защо ми раждаш само дъщери – разкрещя се той. – Аз хвърлям в утробата ти момчета, а ти, с твоите измислени приказки, ги превръщаш в негодни за нищо момичета.

Тази вечер Джон бе в едно от най-мрачните си настроения, защото виждаше заедно осемте дъщери и двамата синове. Преди четири години Алида най-после роди така дългоочаквания син. Тя заплака от радост. И през сълзи видя как съпругът ѝ се втурва към нея. Страбчи я в силна прегръдка, без да мисли, че току-що е родила, но Алида нямаше нищо против – та нали на лицето му бе изписана такава радост. За миг сърцето ѝ се изпълни с цялата надежда и опиянение още от времето преди да се оженият. Докато Джон я държеше в обятията си и задъхан целуваше лицето и шията ѝ, като не спираше да повтаря, че е най-възхитителната съпруга, тя си представяше изпълнен с щастие живот.

– Дай да го видя – настоя таткото и в този миг Алида разбра, че щастието е отлетяло, защото по лицата на прислужничките разбра, че нещо с детето не е наред.

– Не – прошепна тя с надежда да отложи момента, когато истината щеше да попари неимоверната радост на съпруга ѝ.

Алида виждаше, че прислужничките се стараят да укроят проблема – те поднесоха бебето повито в плътни стегнати пелени, които да попречат на костите да растат накриво. Но Джон искаше да се увери, че детето е момче, и нареди на прислужничките да го разповият.

Със затаен дъх Алида наблюдаваше съпруга си: при вида на поразголеното телце на момченцето той сякаш се разтопи от нежност. Взе го на ръце – никога не бе докосвал някоя от дъщерите им. Щом узнаеше пола им загубваше интерес към тях. А сега бе прегърнал сина си, сякаш го е чакал цял живот както впрочем си беше.

– Хубав е – промълви Джон, а очите на Алида се напълниха със сълзи. Съпругът ѝ никога не бе съзирал красота в цвете или залез, или дори в жена, а сега не се поколеба да определи, че синът, който тя му дари, е хубав.

С помощта на прислужничката Алида се понадигна за да наблюдава заедно с опиянения си съпруг детето! Тя несъзнателно посегна да отметне пелената от крачетата на момченцето. В този миг прислужницата рязко пое дъх и това я накара да отдръпне ръка, сякаш пелената беше жив огън.

Не особено проникателният Джон обаче долови движението и отметна завивката. Едно от крачетата бе деформирано. Детето никога нямаше да може да ходи нормално.

Любовта и радостта, озарявали само до преди минута лицето му, бяха изместени от омраза.

– Как изобщо можах да си помисля, че вие, мадам, ще ме дарите с онова, което така силно желая? – почти излая той и пусна детето. Ако една от прислужниците не се бе притекла навреме, бебето щеше да падне на каменния под. В следващия миг Джон напусна стаята и оттогава дори не си даваше труд да прикрива отвращението към жена си.

На следващата година тя отново му роди син, но междувременно Джон вече бе станал циник. Дори не отиде да види детето при новината, че се е появило на бял свят.

– Какво му е? Не вярвам жена ми да е дала живот на здраво момче.

Според Джон имаше три възможности: да повярва, че Господ е виновен да му се родят само дъщери и недъгав син; да реши, че той е

причината; или да обвини съпругата си. Той се спря на последното.

– Детето не е много здраво – успя да прошепне прислужницата.

При тези думи Джон се разся.

– Не храня надежда, че ще умре, но не се и надявам, че съпругата ми ще почине при раждане, та де ме освободи и да си взема жена, която знае как да ражда синове на един мъж. – Той сграбчи бокал вино от масата. – То ще живее – заяви с фатализъм в гласа. – Така, както всички мои деца са живи, и това ще живее. Ще ми струва пари да го храня и обличам и никога няма да ми достави радост. Върви! Остави ме сам.

Пророчество на Джон се сбъдна: детето оживя, но боледуваше непрекъснато – дробовете му не бяха здрави и кашляше постоянно.

Две години по-късно Алида роди съвсем здраво момиченце, ала Джон дори не го погледна; просто не попита за него. Забеляза, че съпругата му вече не е трудна, но заплаши, че повече няма да посещава спалнята ѝ. Каква полза? Околните села му предоставяха достатъчно жени, за да задоволява страстта си. Отказваше обаче да забележи, че ако някоя от тях раждаше – и без съмнение от него – винаги бе момиче. Джон просто не приемаше, че детето е негово. Нищо, че бебето имаше неговите сини очи или брадичката му. Джон си знаеше едно – щом е момиче, отказваше да се погрижи за него. Добре известно бе, че ако някоя жена – независимо от какъв произход – дари Джон Хадли със син, тя ще бъде отведена в дома му и ще живее охолно. Макар че няколко се опитаха да го постигнат (една – цели три пъти), никоя не успя да го дари с идеалния син.

– Само го виж – настоя Джон пред съпругата си, кимайки към някакъв мъж в дъното на помещението. – Защо неговите съпруги могат да му раждат синове, а ти – не? Хората разправят: момчетата били толкова едри, че жените умирали при раждането им.

Опитвайки се да изглежда покорна, сякаш готова да научи нещо, Алида обърна глава натам, където ѝ сочеше Джон. Но сърцето ѝ, не – цялата ѝ същност бе преизпълнена с гняв. И това ли е камък в нейната градина – че не е умряла при раждане на дете с размерите на теле? Нима децата трябва да се преценяват само по теглото им, сякаш ще ги пращат при касапина? Съпругът ѝ не се интересуваше, че техните дъщерите са интелигентни и с приятна външност; първородната бе направо хубава. Синовете им пък – с добър нрав, а по-големият дори можеше вече да чете. Какво като по-голямото им момченце понакуцваше, а по-малкото кашляше така, сякаш всеки ден му е последен.

С примрляло сърце Алида погледна накъдето сочеше съпругът ѝ.

Гилбърт Рашър бе животински тип, едър като мечка, немит, със зъл нрав, необразован, но в младините си бе участвал в редица турнири и се бе доказал като непобедим. Някои дори разправяха, че от прекалено многото удари с пика по шлема мозъкът му се е размътвил и е изглупял. Но тогава как да си обясни човек че нищо не оставаше встрани от вниманието му и той винаги знаеше как да измъкне от хората всичко, което поиска?

Гилбърт бе имал три съпруги. Всяка му роди по един син, наследил едрото му телосложение. И трите бяха починали при раждането. Гилбърт обичаше да се хвали, че неговата мъжественост убива съпругите му, но жените в околността бяха убедени, че клетниците са предпочитали да умрат, нежели да трябва да търпят развратното му тяло и още по-порочния му нрав.

В момента Гилбърт завираше лице в щедро надарения бюст на едно от слугинчетата – Алида мислено се заклани да я махне още утре, а синовете му както винаги създаваха хаос в и без това шумното сватбено тържество. Единият – осемгодишен, но с ръст най-малко на дванадесетгодишен, тероризираше някакви кучета с камшик и се смееше от удоволствие. По-малкият му брат караше две от дъщерите на Алида да плачат от ужас. Имаше и трети снажен простак, но Алида не знаеше, а и не искаше да знае нито къде е, нито с какво се занимава в момента.

Това ли търсеше съпругът ѝ в един син? – чудеше се тя. Беше му родила две нежни и внимателни момчета, интелигентни и грижовни – обичливи деца. Джон никога не им каза нито една насърчителна дума. А ето сега се прехласваше по тези неописуеми грубияни, които изпитваха удоволствие да ужасяват по-малките от тях.

Наоколо никой не слушаше какво говори Джон. Толкова често бе изричал гръмка тези думи, че хората възприемаха с насмешка вечните му вайкания. Съседите дори сочеха синовете си и предлагаха услугите си. Колкото повече се засягаше Джон, толкова по-дръзки ставаха те и толкова повече му се подиграваха.

Ала гневът му съвсем не даваше повод за смях на Алида. През последните девет месеца коленете ѝ бяха все ожулени и разкървавени от безкрайните ѝ молитви да го дари със здрав, жизнен син. Вече бе на тридесет и пет и знаеше, че не ѝ остават много шансове да зарадва съпруга си с идеалния мъжки наследник, за които той така копнееше. Ако... – мислеше си непрестанно тя. Ех, само да можеше да роди такова дете. Денонощно си спомняше израза на съпруга си, когато си бе помислил, че го е ощастливила с бленувания син. На жената ѝ стигат подобни

мигове, признаваше тя. За какво ѝ е Раят на една жена, ако има съпруг, който да я удостои с онзи поглед.

Този път веднага щом разбра, че е бременна, започна да се моли. По-голямата част от деня и нощта прекарваше на колене, отправяйки горещи молби към Господ в утробата ѝ да има момче.

Не обичаше да си припомня какво бе сторила. Например тайнственото посещение до съседното селце при онази отвратителна мръсна жена, дето можеше да определя пола на детето. И когато оповести, че милейди пак носи момиче, Алида изпадна в истерия и се разкрещя, че жената ще бъде изгорена на кладата като вещица. Още на следващия ден баячката напусна малкия си дом и тръгна да броди по незнайни пътеки. По-добре да умреш от глад, нежели на кладата.

Алида откри друга вещателка; тя твърдеше, че полът на детето може да се промени, ако бъдещата майка се съсредоточи върху мъжки неща. Дори сега Алида се изчервяваше при мисълта за картинките и мъничката фигура, които жената ѝ даде, за да се концентрира върху тях. Всички бяха свързани с мъже. През тези девет месеца Алида не бе прочела нито една книга – според съпруга ѝ това бяха женски дивотии. Беше се ограничавала колкото се може повече от всякакви женски занимания и през цялото време упорито насочваше мисли само към неща, които биха занимавали само мъжете.

Но повече от всичко бяха молитвите ѝ към Бога. Толкова дълго прекарваше в параклиса, че прислужничките насила я изкарваха оттам и всеки ден ѝ повтаряха, че такова стоене на колене не е никак полезно за бебето.

– Ако не е момче, предпочитам да се роди мъртво – натрапчиво повтаряше тя.

Обикновено никоя не ѝ противоречеше, защото и те смятаха така.

Съпругът ѝ обаче нямаше представа за всичките тези усилия. Пред него не показваше какви чувства я раздират. Никога не се метна на врата му, за да помоли да ѝ прости, че не му ражда така желания син. Поне по този начин се стараяше да спаси гордостта си.

Захласната в мислите си, тя не чу началото на онова, което съпругът ѝ говореше.

– ... сигурно е момче, щом едва го износва – коментираше съпругът ѝ. – Видях я да лежи горе. Коремът ѝ е по-голям от самата нея. Гилбърт пак ще има син.

Алида се сепна.

– В къщата има жена, която е на път да роди?

Защо никой не я бе уведомил? Ще има да се разправа с прислужничките, щом останат насаме. Ако в нейния дом някой се готви да ражда, има да се свършат толкова много неща.

Тромаво и тежко Алида се надигна.

– Трябва да отида при нея.

Първата болка я проряза и тя разбра, че и на нея ѝ е дошло времето. Не, не може да бъде, преценяваше трескаво, прекалено рано е. Не е надряла достатъчно. Нали молитвите бяха за голямо момче, та да впечатли съпруга си? Ако роди сега, при такъв малък корем, детето ще е хилаво.

Хвана се за облегалката на стола и се опита да скрие болката, но не успя. Джон, загледан в изпълнението на жонгльорите, не би забелязал дори ако тя роди върху сламата в краката му. Но някои от гостите не бяха толкова безсърдечни.

– Джон – провикна се някой, – май пак ще ставаш баща!

– А има ли ден в който той да не става баща? – подкачи го друг и всички се изсмяха.

Джон не сподели закачката. Бащинството отдавна бе престанало да го вълнува. Небрежно махна и нареди на Алида:

– Върви.

– Благодаря, че ми разрешаваш да се оттегля – отвърна тя с горчивина.

Гилбърт Рашър откъсна лице от гърдата на слугинята, за да се провикне:

– Трябва да стъкмиш тая твоя съпруга до моята. Може и да научи нещо от нея.

Алида не бе подозирала, че е възможно да презира повече това отвратително същество. Двамата със съпруга ѝ си приличаха: за тях жените не бяха нещо повече от тела, появили се на този свят единствено за да им раждат деца. И какво значение има, ако децата предизвикат смъртта на родилката. Нали има и други жени? За такива като тях жените нямаха ни душа, ни мисли, ни желания; те бяха само плът.

При следващия напън прислужничката на Алида, Пенела, вече бе до господарката си. Прихвана я за лакътя, за да ѝ помогне да се качи в стаята, където всичко бе приготвено за раждането. Вече съвсем близо до вратата Алида нареди:

– Заведи ме при съпругата на Рашър. Ще родим заедно.

И дано нещо от Рашър да се всели в нероденото ми дете, помисли си тя.

Преданата Пенела я погледна разтревожено.

– Какво има? – остро попита Алида. – Няма да те чакам цяла нощ.

– Жената умира – прошепна Пенела. – Свещеникът вече я навести. Остават й само няколко часа живот. Не е редно вие и нероденото да сте толкова близо до смъртта. Затова не ви казах, че е тук.

– Какво става с детето й? – успя да попита Алида преди новия пристъп. Какво става с детето?

– Още не се е родило. Акушерката смята, че ще умре заедно с нея. Прекалено едро е за жената. – Пенела си пое дълбоко дъх. – О, милейди – прошепна тя почти разплакана, – само да я видите. Тя е чужденка и е толкова дребничка; дума не отронва. А умира от това дете в нея. Вече втори ден се мъчи.

Умът на Алида работеше трескаво. Ако тази жена умира, защото ражда момче, което също е на път да издъхне, значи, отивайки си от този свят, духът му може да се всели в нейното дете и да го превърне в момче? Някой й бе казал, че до самото раждане полът на детето не е определен. Преди това то не е нито момче, нито момиче. Може би е вярно?

– Отведи ме при нея! – заповяда Алида така, че на Пенела не й оставаше нищо друго освен да се подчини.

Въведоха Алида в малка мръсна стая. На пода върху пьлен с бълхи сламеник лежеше съвсем млада жена. Мръсното й лице бе обляно от сълзи, по брадичката й имаше кръв: толкова жестоко бе хапала устните си. Дълги черни кичури коса се увиваха около врата й, сякаш щяха да я удушат.

Въпреки мръсотията Алида успя да види хубаво лице. Матовата кожа подсказваше, че идва от слънчева страна. Човек неволно си представяше ярка светлина, цветя, чуруликане на птички и веселия й смях. Беше млада, едва ли на повече от шестнадесет и под бледността на смъртта прозираше красотата.

Но сега Алида ясно виждаше, че тя е на прага на силите си. Като че ли се бе отказала да живее. Само слабото повдигане на гърдите над издутия от умиращото й дете корем загатваше, че още е жива.

– Помогнете ми – Алида направи знак на прислужничките да я положат до умиращата.

Пенела, готова както винаги да защити господарката си, запротестира: как така нейно благородие ще легне в такава мръсотия. Ала свирепият поглед на Алида я спласи и тя се подчини без повече възражения. Сламеникът бе тесен, а и двете бяха наедрели – оказаха се плътно

прилепнали една до друга.

При други обстоятелства Алида несъмнено би изпитала съчувствие към умиращата млада жена. Но сега единствената ѝ мисъл бе как да да-ри съпруга си със здрав син.

По стълбите се чуха тромавите стъпки на акушерката Берта, дебела мързелана, от чиито услуги лейди Алида така често се нуждаеше, че тя живееше постоянно в замъка. Още вчера заяви, че чуждоземната умира и нищо не може да се направи, за да бъде спасена тя или детето. Берта не се готвеше да положи никакви усилия за жена на Рашър – добре знаеше, че той никога няма да ѝ плати. Макар че имаха нужда от нея само по няколко часа на всеки девет месеца, тя се мислеше едва ли не за господарка, понеже помагаше на милейди да ражда децата си.

Алида вдигна крака в добре познатата ѝ поза за раждане, а акушерката се надвеси да провери докъде бе стигнало бебето. Ръцете и бяха толкова мазни от свинското, което бе изляла на сватбеното тържество, че нямаше нужда да ги маже с друго.

– Скоро ще тръгне – определи тя и хвърли поглед към притворени-те очи на смъртнобледата жена до Алида. – Тази няма да я бъде. Казах го още вчера – отбеляза с тон, сякаш упорството на родилката да продължава да живее бе лична обида за нея.

От главата ѝ не излизаше угощението – ето, трябваше да го напусне, за да се занимае с милейди. И нека всички разберат, че никак не ѝ влиза в работата да помага на мръсни тъмнокожи чужденки.

Контракциите на Алида зачестиха. Тя вplete ръка в тази на младата жена и почувства студената кожа. Пръстите ѝ се вкопчиха в почти безжизнените пръсти. Не го стори, за да я утеши или за да сподели болката си; истината бе, че Алида можеше да продължи да се занимава с ръкоде-лието си, докато ражда.

Тя хвана ръката на чужденката, за да насърчи духа на детето ѝ да влезе в нейното. Обърнала лице към нея, Алида започна да се моли; уст-ните ѝ бяха до ухото на другата.

– Господи, направи така, че това дете да влезе в мен – шепнеше тя.

От доста време младата жена лежеше неподвижно. Коремът ѝ бе издут до спукване. Може би детето в нея е загубило надежда, че ще из-лезе на бял свят, и вече се е примирило с предстоящата си смърт?

Умиращата пое дъх сякаш за последен път. Алида доближи още по-плътното лице до нейното. С цялото си сърце се молеше Господ да всели духа на момчето на тази жена в нейното дете.

Дъхът на Алида направи чудо: клепачите на другата родилка

трепнаха и след няколко опита тя успя леко да ги отвори. При вида на пламенно молещата се със затворени очи Алида младата жена като че ли живна.

Алида мислеше, че другата е в безсъзнание, затова се учуди, когато усети лекото стискане на пръстите ѝ. Натискът бе нежен като на котенце, но Алида проумя, че животът ѝ не си е отишъл.

Младата жена проговори, но тъй тихо, че само Алида можа да я чуе. Другите в стаята се суетяха, така че никоя не долови шепота на умиращата.

Моето дете ще бъде твое;
Твоео дете ще бъде мое.
Ще бъдат един дух в две тела.
Заедно ще живеят; заедно ще умрат.

Английският ѝ бе доста особен и при други обстоятелства Алида едва ли би я разбрала. Но може би защото нещо ги свързваше – в момента и двете бяха прага да дадат живот, – думите прозвучаха кристално ясно. Алида знаеше, че те ще останат вписани в сърцето ѝ завинаги.

– Взemi детето ми – прошепна чужденката.

Алида пребледня при тези думи. Да вземе детето означаваше да я разрежат и да я оставят да умре в още по-страшни мъки от сегашните.

– Какво казва циганчето? – попита Берта. За нея всеки, който нямаше бялата кожа на англичанин бе „циганин“.

– Взemi детето ми – повторно промълви тя.

Алида продължаваше да се колебае. Ала умиращата сграбчи ръката ѝ с всички сили.

– Взemi детето! – простена тя, а лицето ѝ бе толкова близо, че дъхът ѝ влезе в дробовете на Алида.

– Да – реши се Алида и стисна ръката ѝ. Знаеше какво е да си майка.

– Извадете детето ѝ – нареди тя.

Четириите прислужнички и акушерката стояха вкаменени, сякаш господарката им не знае какво приказва.

– Извадете детето на тази жена, ви казвам! Извадете го! – почти извика тя.

Акушерката се съвзе първа.

– Трябва ми нож – обърна се Берта към стъписаната прислужничка зад гърба си. – Голям и остър нож – повтори тя и я блъсна към

стълбището.

Алида нямаше повече време да разсъждава – усети три контракции една след друга и разбра, че скоро ще роди. Отново започна да се моли, но сега не го правеше тихо, защото искаше тази до нея да чуе думите ѝ.

– Нека нашите деца се слоят – молеше се тя. – Нека бъдат едно цяло. Дай ми сина на тази жена. Нека бъде мое дете.

Изведнъж всичко като че ли стана едновременно: ужасената прислужничка се върна с кухненския нож, а детето на Алида започна да се спуска по родилния канал в момента, когато акушерката разпори корема на чужденката, за да освободи задушавачото се вътре дете.

Всичко потъна в кръв. Странно бе, че такова крехко същество има толкова много кръв; а нещо не бе съвсем наред и с Алида. Известно време никой не можеше да каже коя кръв на кого е.

В суетенето около родилките почти забравиха бебетата. Все още с непреязана пъпна връв – в момента майките бяха под угрозата на смъртта, – двете деца бяха положени заедно като новородени кутрета между обезумелите от болка майки.

Едното дете бе момче – огромно с много черна коса и черни очи, а кожата му – с цвят на блед мед. Другото дете бе момиче – розово и бяло като капчица роса. Мъхестата косица бе златиста, а кожата – като мляко.

Зашеметени от раждането, двете бебета се притиснаха едно в друго, и се вкопчиха така, сякаш искаха да се утешат заради току-що преживяното. Никой не ги държеше с главата надолу, никой не ги потупваше и те като че ли не изпитваха никаква необходимост да изплачат.

Сред хаоса от викове за още парцали и слама, за да се попие кръвта, сред объркването, създавано от акушерката, която знаеше, че сега е моментът да докаже, че не е яла напразно хляба на дома през последната година, се появи дойката.

Мег Уоткинс бе едра, може би дори дебела, но мнозина твърдяха, че огромното ѝ сърце я прави толкова голяма. Вече бе почти на тридесет – възрастна според представите на фермерите съседи – и с любов бе отгледала десетки чужди деца.

Преди девет месеца Мег забременя и почти всички в селото се радваха заедно с нея. Не преставаха да се шегуват с „възрастния“ ѝ съпруг Уил, а той, по своя тих начин, се изчервяваше. Но всеки можеше да забележи, че е толкова доволен, колкото и Мег.

Преди четири дни Мег роди близнаци, но те живяха само колкото свещеникът да ги благослови. Нито тя, нито съпругът ѝ плакаха. По

никакъв начин не изразиха скръбта си от смъртта на бебетата. Мег продължи да си върши работата, сякаш животът ѝ не бе почернен, а съпругът ѝ погребал малките телца в църковния двор.

Минути след като Алида напусна сватбеното тържество на дъщеря си, цялото село знаеше какво ще стане и беше ясно, че ще е нужна дойка. Вкупом отидоха при Мег и съпруга ѝ. Ала този път Мег заяви, че не желае да гледа повече чужди деца. Съпругът ѝ обаче я „убеди“: просто я вдигна на ръце и я натика във впрегнатата каруца без да ѝ даде възможност да протестира.

И така Мег се озова в самия център на хаоса. Хвърли поглед към двете жени на сламеника: едната бе с разпран корем, мъртва, а милейди бе толкова бледа, че сякаш не бе далеч от смъртта. Любовта на Мег към децата бе тъй всепоглъщаща, че тя малко се интересуваше от майките им. И сега насочи цялото си внимание към преплелите се едно в друго бебета, сгушени между двете жени.

Добрният нрав на Мег не ѝ пречеше да си върши работата както трябва, а и се познаваха с Берта от момичета. Отлично знаеше, че Берта е грубиянка и стига да я оставиш, ще създаде колкото се може по-голяма бъркотия, а ще свърши колкото се може по-малко работа, като същевременно ще си придава огромна важност.

Докато Берта омайваше младите наивни прислужнички с неразбираеми обяснения за състоянието на Алида след раждането, Мег грабна ножа, провери дали е остър и преряза пъпната връв на момченцето. Макар и по-едро, тъкмо то се нуждаеше първо от внимание, защото бе така притихнало, че Мег се разтревожи за живота му. Ако имаше време, направо щеше да разплаче акушерката, че е зарязала децата. Бързо протегна едрите си силни ръце, за да повдигне хлъзгавото момченце.

Ала щом го докосна, ръчичките и крачката на двете деца се сплетоха още по-здраво. Мег леко подръпна момченцето, но безуспешно. Постава една ръка върху гърдичките на момиченцето, а другата – върху момченцето. Опита се да ги раздели, ала те здраво се държаха едно за друго. Не плачеха. Бяха като сраснати.

Мег се загледа с почуда в децата. От опит знаеше, че след раждането новородените или плачат, или спят. Понякога се раждаха гладни, понякога – не. Но никога не бе виждала будни бебета като тези тук да се гледат така едно друго в очите, а крайниците им да са така преплетени. Ако цветът на кожата им не бе толкова различен, нямаше да може да се определи къде свършва едното и къде започва другото. Момченцето, макар и доста по-едро, в момента бе по-слабото, а момиченцето го

държеше по начин, който можеше да бъде определен единствено като закрила.

– Искате да сте заедно, така ли? – прошепна Мег, докато прорязваше другата пъпна връв. После пое и двете деца в широките си обятия.

Новородените явно се почувстваха добре при нея; като че ли точно там им беше мястото. А Мег все още твърде съсипана от загубата на своите близнаци, изпита истинско щастие, че ги държи на ръце.

Но бебетата очевидно не й вярваха. Дали не подозираха, че тя ще се опита отново да ги раздели, та се вкопчиха още по-здравоедно в друго? Открито даваха да се разбере, че няма да допуснат някой да го стори.

– Всичко е наред – гукаше им тя. – Няма да позволя да ви разделят. Ще ви пазя. Няма да допусна някой да ви нарани.

Децата като че ли я разбраха: поотпуснаха се и се сгушиха в ръцете на Мег.

Глава четиринадесета

– Дайте да видя сина си – бяха първите думи на Алида, щом започна да се съвзема от замайването си. Не разбираше реакцията си към случилото се. Раждането като раждането. Не бе по-различно от всички останали; напротив – даже бе по-леко, защото детето бе твърде дребничко. Но когато акушерката докосна с ножа младата жена до нея, Алида изпита страхотна болка и я усещаше през цялото време, докато безсърдечната акушерка пореше корема на другата. Не беше в състояние да обясни как, но съвсем точно знаеше, че чужденката беше жива до раждането на детето си, до мига, когато се убеди, че бебето ще живее; едва тогава издъхна. Алида знаеше също, че тя бе умряла щастлива, убедена, че детето ѝ ще оцелее и ще бъде отгледано.

На Алида не ѝ бе приятно да мисли как след смъртта духът ѝ остана да се рее наоколо и да ги наблюдава, особено момченцето. Младата жена вече бе добре, освободена от наполовина разрязаното тяло; не изпитваше повече болки.

Болки изпитваше Алида. Сякаш нейното тяло бе разрязано на две. Тя, която се гордееше с леките си раждания; тя, която презираше жените, дето пищяха и стенеха от такова дребно нещо като едно раждане, осъзна, че крещи с цяло гърло. Не бе на себе си от болка, а ръцете и опипваха корема, за да се увери, че все още е цял. Не го усещаше такъв; по-скоро имаше чувството, че е разкъсан, разпран, прерязал и кърви.

Болката бе непоносима и тя пицеше неистово, докато акушерката и прислужничките отчаяно търсеха причината за страданието ѝ. В създалата се суматоха децата бяха забравени.

Сега, напълно убедена, че най-после е успяла, Алида поиска да види сина си. Не беше възможно да преживее всичко, каквото се случи, и да не получи каквото желае. Алида никога не бе сторила нещо, което така да разгневи Господ, че той да я накара отново да роди момиче.

Думите на Алида вдввориха тишина в стаята. Всички впериха очи в нея. Само Мег не се обърна – бързаше да повие децата, за да не настинат.

– Е? – попита Алида, изцеждайки последни сили, тъй като бе крайно изтощена от болката. – Къде е синът ми?

Никоя прислужница нямаше куража да изпита гнева на господарката, когато узнае, че отново има дъщеря.

Мег не изпитваше подобни притеснения. Разбира се, знаеше за молбите на милейди да роди син, но Мег смяташе, че това са глупости. Какво значение има дали детето е момиче или момче? Детето е Дар Божи и трябва да се възприема като такъв.

– Имате много красива дъщеря – обяви Мег, докато си проправяше път между застиналите по местата си прислужнички, и с усмивка показа на Алида децата.

Отначало Алида отказваше да повярва на онова, което чува. Не беше възможно! Не беше възможно пак да е родила дъщеря.

– Ето, вижте. Нали е красива? – продължи Мег и се наведе, за да може Алида да види децата в ръцете ѝ. Дръпна мекото парче плат, с което ги бе покрила. – Вижте колко е бяла кожата ѝ, колко мека е косицата. И какви красиви очи има! Ще бъде най-красивата от дъщерите ви, така да знаете.

Замаяна от болка и потресена от разочарование, Алида продължаваше да не вярва, че я е сполетяло такова нещастие. Сега не искаше да види нищо друго освен едрото, с меден цвят на кожата момченце, сложено до безличното русо момиченце.

– Дайте да видя сина си. Искам да го видя – настояваше Алида и посегна към момченцето, без да обръща внимание на момиченцето.

Мег бързо се отдръпна, защото схвана какво се готви да направи милейди.

– Не! – отсеке тя. – Децата искат да са заедно.

Алида си пое дълбоко дъх. Известно бе колко бързо се разгневява. Както ядът на съпруга ѝ се изливаше върху нея, така и тя не се

колебаше да вика и хока прислугата. Всички се страхуваха от спривостта ѝ.

Ала нещо от здравия разум в думите на Мег и липсата на всякакъв страх върнаха Алида в действителността.

– Искам момченцето – прошепна тя. – То трябваше да е мое.

Огледа се бързо, за да види кои са в стаята и да съобрази как да ги накара да запазят тайната.

Възнамеряваше да получи това момче. Нали чужденката ѝ го даде? Принадлежи ѝ по право. И кой може да знае, че в суматохата бебетата не са били подменени и момченцето всъщност е нейно, а момичето – на онази, умрялата? Няма значение, че всичките ѝ дъщери са светлокоси, а това момченце е с тъмни коси.

Дали ще успее да го стори?

Единствено Мег, която не живееше постоянно при Алида и не бе свидетел на отношението на Джон, не се сещаше какво съобразява милейди в момента. Но дори и да знаеше, това нямаше значение за нея, стига да се полагат грижи и за двете деца.

Пенела, прислужничка на Алида от деня на сватбата, заговори първа. Сълзи напиреха в очите ѝ, защото обичаше господарката си и през изминалите години бе няма свидетелка как щастливото засмяно момиче се превърна в кавгаджийка.

– Тази – прошепна тя и посочи мъртвото тяло на чужденката – имаше една стара прислужница. Щом момченцето се роди, хукна да съобщи на бащата.

За миг на Алида ѝ причерня от гняв; гняв към самата себе си; гняв към всички, които не се бяха сетили да подменят по-рано бебетата. Защо не се сети да разпoredи на Пенела да опразни, стаята? Колко лесно щеше да стане подмяната, ако бе насаме с акушерката. Кой щеше да посмее да твърди, че момченцето не е нейно.

Само ако имаше време да извести Джон, че момченцето е негово, той щеше да убие омразния Гилбърт Рашър, ако онзи оспори твърдението. И най-важното: съпругът ѝ щеше да я обича. Истински.

– Ще се опитам да я настигна – прошепна Пенела и се втурна след вестоноската.

Но на прага стоеше Джон, а зад него, пиян, със зачервено мръсно лице, бе Гилбърт Рашър.

Независимо от старанието да прикрие надеждата в гласа, на лицето на Джон бе изписано очакване.

– Бил се родил син – подхвана той. Стараше се да прозвучи, сякаш

не вярва да е така, но той не бе добър актьор.

Промушвайки се между двамата мъже на прага дребно маймуноподобно същество с черни очи и с пръсти като на хищна птица извика със силен акцент:

– Моята господарка роди син. Те я убиха, за да вземат детето. Той е мой. Той е мой!

При тези думи Гилбърт Рашър нахлу в стаята и удари невзрачната старица през лицето.

– Вън. Няма нужда да търпя повече противната ти физиономия.

Остана в стаята. Престори се на по-пиян, отколкото беше, и понеже бе много хитър, даде вид, че не забелязва какво е станало. За да преживява сносно мързеливец като него, се налагаше да търси начини да осигурява дрехи за гърба си и телешко за масата си чрез всевъзможни средства, само не и с труд.

През последните два дни бе избирал най-неугледните прислужнички и се бе преструвал, че неудържимо ги харесва. А те – щастливи, че са ги забелязали, се пъхаха в леглото му и охотно му разказваха какво става в замъка. Сега знаеше колко много Джон мечтае за син и как съпругата му е наброила доста злато на някаква стара магьосница, за да ѝ помогне да роди момче.

Гилбърт бе заплатил предварително на грозната стара прислужница, която съпругата му водеше със себе си от родината си, за да остане невидима и нечута в стаята и да му извести мигом, щом се роди синът му. Алида действаше спонтанно от отчаяние, а Гилбърт хладнокръвно пресмяташе нещата и бе преценил, че ако лейди Алида роди едновременно с жена му, няма начин да не ѝ хрумне да подмени децата.

Гилбърт не изпитваше никакво желане да се сдобие с още един син. Тримата, които имаше, ядяха колкото цяла армия, а и дрехите им струваха пари. Не ги образоваше, така че този разход му бе спестен, но затова пък му висяха като бreme, защото бяха неуки като него.

Знаеше, че ако правилно изиграе картите си, може да накара Джон хем да му плати, хем да го натовари да отгледа син, който не е негов.

– Дайте да видя сина си – гласът на Гилбърт бе изпълнен с толкова обич, колкото успя да докара. Той тръгна към Мег, прегърнала децата. Възнамеряваше да вземе детето и да го покаже като награда, спечелена на турнир. Само че той не обичаше много-много бебета, а това на всичко отгоре бе покрито с кръв и слуз и кой знае защо се бе вкопчило в дребното бяло момиченце, затова се отказа. Мигом, с шестото си чувство за самосъхранение – нещо, което притежаваше в съвършен вид –

Гилбърт схвана, че в това дете има нещо необичайно и той трябва да се отърве тукатси от него – користо, разбира се. Не биваше да се жени за онази мълчалива чужденка с огромните очи – майката на детето. Само при мисълта за нея трябваше да потисне желанието да се прекръсти.

Джон продължаваше да стои на вратата. Омразата, с която гледаше съпругата си, бе достатъчна да подпали стаята. Мина време, преди да си възвърне гласа. Нямахше значение, че хиляди пъти бе изричал едни и същи думи. При появата на всяка дъщеря гневът му пламваше отново и отново.

– Как може една жена, слаба като червей, да роди момче, а ти – не?

Дребничката съпруга на Гилбърт бе покрита с одеяло. Раната не се виждаше, но безжизненото тяло едва надигаше покривалото. В сравнение с нея Алида бе едра и здрава, а кожата ѝ светеше независимо от току-що преживяното.

Само за няколко минути Джон успя да избълва какво мисли за съпругата си, като я унижаваше и пред прислугата, и пред Рашър, чиито очи светеха от радост по време на грозната сцена.

Мег стоеше с бебетата в ръце, а те ме издаваха звук, макар че бяха будни и се гледаха едно друго в очите.

Джон най-после забеляза децата, по-точно момченцето. Пристъпи решително напред и застана пред Мег. Той не бе суеверен и не притежаваше лукавството на Гилбърт. Гледката на вкопчените едно в друго деца не го смути. Виждаше единствено едрото здраво момченце – син, какъвто от край време бе мечтал да има.

Преди Мег да се усети, за да го възпре, той сграбчи момченцето, откъсна го от другото бебе и го притисна към себе си.

Никога не се бе чувал вой, какъвто последва след разделянето на децата. Ако някой смяташе, че момченцето е по-немошно по рождение, това се разсея в мига, когато то си отвори устата и запищя; същото впрочем стори и момиченцето. Врявата от детския рев бе невероятна. Сякаш стотици духове от онези, които вещаят смърт в дома, бяха пуснати на свобода в старата каменна стая. Виковете отекваха в стените и се множаха.

Очите на присъстващите се разшириха от удивление; една прислужница запуши уши с ръце; потресена, Мег гледаше как момченцето се гърчи в ръцете на Джон; Гилбърт, седнал до мъртвата си съпруга, си мислеше колко големи усилия му коства изкарването на насъщния.

Единствено Джон като че ли не забелязваше шумотевицата.

– Това се казва син, мадам – крещеше той на Алида. – Такова дете

трябваше да ми родиш. Не със сакати крака. Не със слаби дробове. Знаеш ли как да заченеш син?

Гилбърт схвана, че Джон ще продължи да нарежда дълго и той може да не успее да се спазари, както си бе намислил, затова реши да вземе инициативата.

– О, моя обична съпруго – захленчи той. За да го чуят, се наложи да повиши глас, сякаш е на арената. Сред писъците на проклетите деца и крясъците на Джон неговият глас едва се долавяше. – О, любима моя. От всичките обичах единствено теб – не се предаваше Гилбърт. – И сега трябва да отгледам още един син сам, без майка. Едвам изхранвам тези, които вече имам. Как ще се справя и с този? Ами образованието? Как ще намеря време да го науча на всичко, което едно момче трябва да знае? Кой ще язди с него? Кой ще ловува? Кой ще празнува, когато убие първия си глиган?

Най-после Джон прекъсна тирадата по адрес на жена си и се заглежда в Гилбърт, а в главата му бавно пропълзля някаква мисъл.

– Дайте детето на жената да го нахрани – заповяда навъсен Гилбърт. Не можеше да се начуди как Джон издържа на тази олелия.

Джон осъзна, че вероятно измъчва от глад скъпоценното дете в ръцете си. Тласнат, сякаш подът под краката му гореше, с една крачка прекоси стаята и нежно връчи детето на Мег. Щом момченцето и момиченцето се докоснаха отново, плачът им секна.

Със задоволство Джон наблюдаваше как Мег разтваря грубата си дреха и разкрива чудесни, налети гърди; само след миг двете деца се бяха впили в тях и сучеха лакомо.

Това отклонение даде време на Джон да осъзнае чутото преди малко. Но Гилбърт се впусна в нови вайкания за в случай, че не е бил разбран напълно.

– О, Господи – молеше се Гилбърт прекалено високо, – дай ми сили в този час на изпитание. Знаеш, че съм беден човек. Благословена е връзката ми с трона по линия на Стюардите, но не съм благословен с пари. Не знам как ще успея да облека това момче по подобаващ на произхода му начин. Не знам...

– Сега ни оставете – обади се Алида с леден глас. Беше й пределно ясно какво цели Гилбърт.

Джон така усилено премисляше думите на Гилбърт, а желанието му за син бе толкова непреодолимо, че по изключение не се развика на съпругата си. Само й направи знак с ръка да млъкне. На него и през ум не му минаваше, че Гилбърт Рашър желае да даде сина си; да даде човек

нещо толкова скъпоценно като това дете, бе все едно да захвърли планина от злато. Не бе ли се трудил цял живот именно за това? Но Гилбърт лесно се сдобиваше със синове; за него златото бе по-ценно.

– Аз... – започна плахо Джон, страхувайки се да не засегне Гилбърт – ...аз ще се нагърбя с грижата за твоя син. Ще го храня, ще го образовам.

Гилбърт го изгледа, сякаш идеята го удари като гръм от ясно небе.

– Не можеш да направиш такова мило нещо за мен – симулира съмнение той. Никой не е толкова щедър.

С престорено превити от мъка рамене той се запъти към Мег, за да погледне отблизо как жадно бозае сина му.

Джон му препречи пътя.

– Длъжен съм да помогна на човек, изпаднал в беда.

Трескаво затърси в съзнанието си нещо, което „дължи“ на Гилбърт.

– Съпругата ти почина в моя дом. Виновна е акушерката, която живее тук. За да те възмездия, ще я изхвърля и ще платя за отглеждането на сина ти.

Тези думи тласнаха Берта към протест, но Алида ѝ направи знак да млъчи. Алида искаше да предотврати всичко, което знаеше, че ще се случи, но не можеше да измисли как. Беше родила на съпруга си много дъщери и двама синове, а сега цялата ѝ болка се пренебрегваше. Щеше да е добре, ако бе успяла да подмени децата, без съпругът ѝ да разбере. Той щеше да я обича, защото го е дарила със син. Но вече знаеше, че пак се е провалила и ще я ненавижда. Нещо повече, щеше да даде всичко – земя и собственост – на това дете, което не бе негово.

– Не, не – възрази Гилбърт, привидно потопен в скръб. – Не можеш да изхвърлиш акушерката на улицата. Сигурен съм, че си разбира от работата. Тя не е виновна; моя е вината. Синовете ми винаги са толкова едри, че съпругите ми не могат да преживеят раждането им. Само ако можех, щях да ги дарявам с малки златни момиченца като теб.

– Конят, който хареса вчера – обяви Джон, – е твой.

Гилбърт го погледна обиден.

– Въобразяваш си, че ще заменя сила си срещу кон? – попита той напълно основателно.

– Не, не. Разбира се, че не – веднага се съгласи Джон.

Всички коне на света нямаше да накарат Джон да се раздели с едър, силен, здрав син, ако го имаше.

Бавно, за да даде време на Джон да предложи нещо по-ценно в замяна на момчето, Гилбърт отиде до Мег и децата. Но Джон не се

сещаше да добави нищо и Гилбърт реши да му помогне:

– Не мога да откъсна детето от млякото. Ще трябва да изчакам. – С поредната драматична въздишка той продължи: – Ех, да можех да оставам момчето при вас...

При тези думи очите на Джон светнаха.

– ...Ако имаше някаква връзка между нашите две семейства... чрез женитба... Ето, нуждая се от нова съпруга.

– Избери, която искаш от дъщерите ми – предложи Джон бързо. – Можеш да вземеш която ти хареса. За себе си. За синовете си. Която и да е. Твои са.

– Искам онази червенокосата – съгласи се мигом Гилбърт.

Алида рязко си пое дъх, защото дъщеря ѝ Джоана бе едва десетгодишна.

– Не можеш да... – тя се вторачи в съпруга си с мълчалива молба.

Джон дори не я погледна.

– Твоя е – отсече той.

– Каква е зестрата ѝ?

Пазарлъкът бе започнал и Гилбърт престана да се прави на опечален.

– Имението Пениман – реши бързо Джон.

Ръцете на Алида се свиха в юмруци. Имението Пениман бе нейно, от баща ѝ. Там се оттегляше тя при всяка възможност. Там можеше да се наслаждава на градината си и да е сигурна, че конски копита няма да стъпчат тревата. Там мъжете не бяха добре дошли; там се складираше всичко красиво, което притежаваше, обичаше или бе сътворила. Съпругът ѝ ненавиждаше имението с всичките му тапицерии, книги, жардиниери с ароматни билки и полирани маси.

Алида отвори уста да протестира, ала Джон се извърна към нея с почерняло от гняв лице:

– Ти ми отне онова, което ми принадлежи по право, затова аз ще взема нещо твое. – Той погледна отново към Гилбърт. – Имението и момичето са твои. Момчето остава при мен.

Най-последно започваше да разбира, че притежанието на момчето е въпрос на пари.

– Не знам дали да се откажа от него. Той е чудесен, нали? Виж само колко е силен. Момичето отдавна престана да суче, а той продължава. Сигурен съм, че ще порасне чудесен, як мъж.

Със сърце в гърлото, Джон се насилваше да мисли, че се пазари за кон. Само дете никога така силно не бе желал кон, колкото това момче.

– Децата понякога умират – продължи Джон с привидно безразличие, което не подведе никого. – Чудя се дали да настоявам да го задържа. Какво ще получа, като отглеждам твоя толкова едър син? Та той може да ме остави без покрив над главата.

– За теб ще бъде чест да отгледаш момче, свързано с трона – възрази Гилбърт с тон, в който прозираше обидата.

– Ха! Ще го отгледам, ще го образувам, а после ще си го вземеш и ще го ожениш за някое хилаво момиче което не ми е никакво.

Гилбърт обожаваше пазарлъка. В такива случаи кръвта му кипваше.

– Хм – обмисляше той, протърквайки брадичка, – ти, разбира се, си прав. – Никога не забравяше да поласкае другата страна. Вдигна глава и обяви: – Ще ги обречем един на друг, какво ще кажеш?

На Джон му идеше да подскочи до небето от радост, но се въздържа. Най-после се реши:

– Значи цял живот ще го храня, обличам, образувам, след което той ще се ожени за моя дъщеря и ще живее в къщата, която ще им дам. Мога да намеря съпрузи за моите дъщери, без да трябва първо да ги отглеждам.

На Гилбърт му бяха необходими няколко минути, за да съобрази какво цели Джон.

– Искаш наследник – започна тихо той, а умът му работеше трескаво. Излизаше, че Джон е глупак, готов да се довери всекиму и склонен да остави цялото си състояние на момче, което дори не е негова кръв. Гилбърт огледа Джон от главата до петите. Джон бе почти на четиридесет години, а Гилбърт, макар да бе водил развратен живот, което доста го бе състарило, бе едва на двадесет и осем. Ако Джон направи това момче свой наследник, след смъртта на благодетеля Гилбърт щеше да се намеси, да поиска момчето и да заграби всичко.

– Не го прави! – извика Алида към съпруга си. Тя просто четеше мислите на Рашър. – Не виждаш ли какво цели? Открил е начин да открадне цялото ти богатство. Ако умреш, той ще получи всичко.

Джон я изгледа гневно:

– Защо да ме е грижа какво ще стане с имота ми, когато умра? Нима трябва да работя цял живот и да го оставя на жена, която ми ражда само дъщери? Или може би да го оставя в ръцете на двете нефелни момчета, които ми даде? Едното едва крета, другото едва има сили да диша – той я изгледа бесен. – Не ме интересува – можеш да отидеш да живееш на бунището. – И отново насочи вниманието си към Гилбърт: – Дай ми момчето. Ще напишем договори, аз ще го обрека на една от моите

дъщери – имам ги в изобилие – и ще го направя мой наследник. Докато съм жив, той ще бъде мой.

Докато е жив, помисли си Гилбърт. Ако Джон умре, преди момчето да стане пълнолетно, ще има права над него. Истината бе, че Гилбърт ще контролира положението независимо на колко години е момчето, стига само Джон да го няма. Гилбърт винаги бе смятал, но днес се убеди напълно, че Джон е безкрайно мекушав. Бе готов да се раздели с всичко заради нещо, което никога не можеше да му принадлежи истински. Кръвта е всичко; думи върху договори не значеха нищо. Само момчето да поотрасне, Гилбърт винаги може да заяви, че е самотен и иска да вземе момчето – в случай, че Джон не е готов да заплати допълнително, за да го задържи.

– Какво може да ме утеши сега, когато губя сина на жената, която толкова обичах? – вайкаше се Гилбърт на глас.

Джон не съобразяваше какво да отговори. Какво повече да предложи, след като бе обещал всичко, което притежава?

– Има един кон... – подсказа Гилбърт. – И няколко златни бокала. Нали трябва да пия от нещо. А и нямам вино в оня мой стар замък. Може би нов покрив ще попречи на дъжда да го наводнява.

Изпълнена с омраза, Алида слуша близо час как съпругът ѝ се пазари. Това не беше дори пазарлък – та Джон обещаваеше на този отвратителен мъж всичко, което пожелаеше. Даде му вино, добитък, олово за покрив и майстори, които да го поставят. Даде му и шестте златни бокала, които Алида му подари на сватбата. Колко красиви бяха: инкрустирани с рубини и изрисувани със сцени от живота на светци. Родът ѝ ги притежаваше от поколения. Мечтаеше да ги даде на семейството на големия си син, а сега отиваха в ръцете на този мръсен мъж, който без съмнение щеше да ги разтопи часове след като ги получи.

Престана да мисли за Джон. Насочи вниманието с към заспалите в ръцете на дойката деца. Там беше причината за нейното нещастие.

Дали заради годините, прекарани в страдание и покорност, дали заради униженията, причинени от съпруга ѝ, дали заради деветнадесетте години, преминали в молитви без да получи онова, което толкова бе желала, но нещо в Алида се прекърши.

Тя проумя: няма смисъл да се надява, че ще спечели благоразположението на съпруга си. Цял живот се бе старала да бъде изрядна съпруга, умело и вещо да управлява имотите му. Той нямаше никаква представа как се ръководят нещата в замъците му, как се осигурява подходяща храна и как се сервира на масата. Това бе грижа на Алида и тя се бе

справила блестящо. Успяваше да командва прислугата, макар да бе почти непрекъснато бременна. Когато възникнеха проблеми – а те никак не липсваха, – тя се заемаше с разрешаването им, така че съпругът ѝ никога не беше обезпокояван.

И сега, след деветнадесет години преданост от нейна страна, той предоставяше всичко, принадлежало от векове на рода ѝ, на едно дете, с което нямаше кръвна връзка. Лишаваше собствените си интелигентни и красиви деца, за да го предостави на това същество.

Погледна чернокосото момченце, сгущено в пълните ръце на дойката, и усети непозната досега омраза. Изпълнилата всяка фибра на тялото ѝ ненавист се насочи към детето. Днес то вече уби майка си, сега се готвеше да убие и нея. То не само ограби от едно цяло семейство всичко, което по право му принадлежеше, но и бъдещето му.

Глава петнадесета

– Ще дам на момчето моето име – обяви Джон с такъв блясък в очите, какъвто жена му не бе виждала никога.

Беше родила вчера и от изтощение спа през цялото време, но Джон не мигна. Искаше веднага да извикат адвокат и с Гилбърт Рашър да подпишат необходимите документи. Опасяваше се, че Рашър ще размисли и ще си вземе детето.

Документите бяха подписани. Джон се яви пред гостите на сватбата и обяви, че се е сдобил със син. За да може да го заяви, без да е пълна лъжа, той се съгласи да плаща на Рашър три ниви жито всяка година, докато момчето е живо. Това – в добавка към всичко останало, което му бе обещал.

Новината на Джон предизвика голямо оживление. Джон искаше да покаже новия си син. Сграбчи го от ръцете на дойката, но и този път момчето и момичето започнаха неистово да пищят – дори бурната глъч на гостите не можа да ги заглуши.

Мег тихичко пристъпи към Джон и настани дъщеря му в другата ръка – плачът мигом секна. Джон не съобразяваше какво да направи. Ужасяваше се, че хората ще се досетят, че проклетата му съпруга и този път го е дарила с момиче.

Доловил гнева на Джон, Гилбърт пристъпи напред и обяви, че децата ще бъдат обречени едно на друго, защото са родени в един и същи ден.

Бурен смях и гръмки наздравници съпроводиха тези думи.

Джон погледна с отвращение малкото момиче в ръцете си и аха да го изпусне, както правеше с всичко, което не му харесваше, но се разнесе гласът на Гилбърт:

– Вдигни дъщеря ми! Нека хората видят колко е хубава. Никои от вас не е подозирал, че мога да създам такава красота, нали?

Той нагло намигна към тълпата и предизвика нов изблик на смях. Гилбърт Рашър можеше да мине и за хубав мъж, ако навремето баща му не бе му счупил носа, ако не бе падал от коне, ако не бе получил толкова удари с пики, ако от десетгодишна възраст не се беше бил с всички мъже и дори с някои жени, изправяли се на пътя му. Сега беше доста обезобразен.

– Как се казват? – провикна се някой от тълпата.

– Сега, сега... – отвърна Джон раздразнен, защото държеше и двете деца, а не само момчето, което искаше. – Ще го нарека... – Джон погледна тълпата с усмивка: – Ще го нарека на името на баща си. – Усмивката му стана още по-широка. – И на себе си, разбира се. Давам му името Джон Талис Хадли. – За момент бе прекалено овладян от емоции, за да продължи, но когато го стори, гласът му трепереше. – Моят син!

Последваха бурни овации – хората наистина се радваха за него. Само един-двама подозираха истината, но бяха достатъчно разумни да си мълчат.

– Ей, Гилбърт... – провикна се някой. – А дъщеря ти? Как ще се казва?

Никога през живота си Гилбърт не се бе замислял за нещо толкова светско като кръщаване на дете. За миг се почувства като в небрано лозе. Стоеше мълчалив, само отваряше и затваряше уста.

С повече дързост, отколкото й прилягаше, Мег се обади:

– Каласандра – провикна се тя. – Не си ли спомняте, милорд? Вие дадохте на детето името Каласандра.

Бе го чула преди години от някаква пътуваща трупа и намираше, че е извънредно красиво – почти колкото дребното момиченце.

Хората наоколо премисляха чутото известно време, докато някаква жена обяви:

– Колко е хубаво – и заклати одобрително глава. Само след миг и Джон, и Гилбърт се съгласиха, че детето се казва точно така.

– Позволете да ги взема – тихичко рече Мег и пое децата от Джон. Не можеше да издържи повече без тях.

Докато Мег седеше в ъгъла, за да накърми децата, Джон обяви, че

Гилбърт ще се ожени за десетгодишната му дъщеря. Новината бе посрещната с неодобрение. Никой не харесваше Гилбърт, но го търпяха заради връзката му с трона. Сега обаче, когато почти всички бяха пияни, задръжките бяха паднали и никой не скри отвращението си от похотливостта му към едно още тъй крехко девойче.

Гилбърт едва потисна гнева си от глупостта на Джон да обяви публично споразумението им. Той предпочиташе да се ожени тихо и да отведе новата си съпруга, без това да се разчува.

– Не се бойте – провикна се Гилбърт, като се опитваше да обърне всичко на шега, – няма да я вкарам в леглото си, докато не порасне.

– Господ да ѝ е на помощ – обади се някаква жена и хората се разсмяха.

Джон се интересуваше единствено от бозаещото момченце. Не искаше да го изпусне от очи. Не можеше да допусне нещо или някой да го нарани. Щеше да му осигури най-доброто. Щеше да му даде всичко.

Глава шестнадесета

Само Пенела, прислужницата на Алида, знаеше колко е разстроена господарката ѝ през последните дни. Алида съобрази, че заради сделката на Гилбърт със съпруга ѝ няма да има повече възможност да го дари със син. Съпругът ѝ никога повече нямаше да посети постелята ѝ, да не говорим, че за да зачене последното им дете ѝ бяха нужни месеци. Скоро нямаше да може да ражда повече.

В деня, когато Джон Хадли обяви, че чернокосото момченце е негов син, съпругата му загуби всякаква надежда.

В продължение на деветнадесет години Алида бе таила блянове. Все вярваше, че дари ли съпруга си с онова, за което мечтае, един ден той ще се обърне към нея с любов. Сега разбираше, че това никога няма да се случи. Както с лека ръка даде имението Пениман, така нямаше да се поколебае да ѝ отнеме всичко, независимо колко скъпо ѝ беше.

„Единственото, което имам сега, са моите деца – мислеше тя, застана до тесния прозорец на древния замък. – Моите деца. Не детето на друг мъж и неговата...“ – не беше сигурна как да опише детето-жена, което бе държало ръката ѝ по време на раждането и бе изрекло странни неща.

Моето дете ще бъде твое;

Твоето дете ще бъде мое.
Ще бъдат един дух в две тела.
Заедно ще живеят; заедно ще умрат.

Това бе изрекла чужденката. Думите се бяха загнездили в съзнанието ѝ.

– Елате да легнете, милейди – подкани я мило Пенела. Сложила ръце върху раменете на господарката си, тя се опитваше да я успокои.

Никога не я бе виждала такава. Изплаши се. Алида от край време бе хубава. Възрастта и многото раждания почти не бяха повлияли на красотата ѝ, но събитията през тази седмица я промениха до неузнаваемост?

Косите на Алида увиснаха около лицето и всеки ден ставаха по-сиви. Минаха два дни от раждането, а Алида отиваше от зле към по-зле. Отказваше да се храни. Лягаше си чак след като часове наред бе кръстосвал стаята; заспиваше неспокойно и в съня си бълнуваше. Пенела бе прогонила всички останали и сама се грижеше за господарката си. Не желаше никой друг да я вижда такава.

След третата нощ бръщолевенето на Алида придоби някакъв смисъл за Пенела. Първоначално не искаше да повярва, на чутото. Долавяше думи като: „Трябва да умрат заедно.“ Повтаряха се непрекъснато – „Трябва да умрат заедно. Трябва да умрат заедно.“

Пенела сложи плетката настрана и застина. Не ѝ се искаше да мисли, че господарката ѝ е загубила разсъдъка си.

– Огънят ще ги пречисти – говореше Алида. – Огънят ще ги накара да умрат заедно.

Пенела нямаше представа какво става, но се надигна и отиде до прага. Някаква прислужница тъкмо пресичаше преддверието. Тя я дръпна, заповяда ѝ да остане пред вратата на милейди и ѝ даде да разбере, че ако допусне някой да влезе, ще бъде сурово наказана. Всички познаваха нрава на Алида, така че момичето се подчини.

Повдигайки поли, Панела потъгна в нощта. Забърза към далечната кула. Именно там Джон бе оставил за по-сигурно „своя“ син заедно с дъщерята, от която въобще не се интересуваше. Пред вратата имаше стражар, но той спеше, така че без особени усилия Пенела успя да се промъкне.

Вътре в стаята единствено лунната светлина ѝ помогна да намери голямото легло – там дойката спеше между двете деца.

– Събуди се – разтърси я внимателно Пенела, за да не събуди

стражата.

Почти припадна, когато усети мъжка ръка върху рамото си. Обърна се и съзря нисък, набит, приятен на вид мъж с обветрено лице.

– Кой си? – сепна се тя.

– Уил. Съпругът на Мег. Какво има?

Личеше, че е човек на здравия разум.

– Страх ме е – довери му се тя, но тутакси почувства вина – сякаш предаваше господарката си. Хрумна ѝ, че не трябваше да идва, и се приготви да си тръгне. Уил обаче здраво я хвана за рамото.

– Какво има? Трябва да ми кажеш.

Имаше нещо толкова добродушно в нрава на този човек, нещо събуждащо доверие, че в следващия миг тя вече му разказваше всичко, макар и шепнешком.

– На господарката ми ѝ се насъбра доста. Мисля, че се готви да нарани момчето. Май...

Тя покри лицето си с ръце.

– Как? – настоя Уил.

– Огън – отговори тя. – Непрекъснато говори за огън.

Уил не бе образован, но бе се справял с доста критични положения през живота си. Веднага схвана, че трябва да действа бързо.

– Ще отведе Мег и децата отук.

– Може и да няма опасност. Все пак господарката ми бълнува. Сигурна съм, че...

– Да, може и така да е – зауспокоява я Уил. – Може да е било само насън. Та тя току-що роди. Понякога родилките приказват странни работи. Сигурно няма нищо страшно. Най-добре е да се върнеш и да се погрижиш за нея.

– Да, прав си – съгласи се Пенела, доволна от спокойната увереност и сила на този мъж.

– Върви. Легни си. Сутринта всичко ще е наред.

Тя си тръгна, а Уил веднага събуди Мег. Знаеше, че всички трябва да изчезнат незабавно. Откакто Мег му разказа за подмяната на децата, той очакваше нещо подобно. Разбира се, че Алида не би се поколебала да убие това момче, което заплашваше собствените ѝ деца.

Мег, добрата, разбрана Мег, не зададе никакви въпроси, когато мъжът ѝ я събуди и кратичко ѝ обясни, че трябва да се промъкне покрай стражата с децата и да напусне земите на замъка колкото може по-бързо. Тя усети, че децата са в опасност и това бе достатъчно.

Уил седна при стражаря и започна да му разказва някаква

неприлична история, а Мег притиснала спящите деца, се спусна по старото каменно стълбище. Озовала се навън, метна шала върху главата си и бързо се отправи към селото. Благодарни на Бога, че живеят в модерен свят, та подвижният мост вече не се вдигаше вечер. Истината бе, че Джон Хадли продължаваше да живее в стария замък, защото бе прекалено стиснат, за да си построи удобна къща. Дебелите каменни стени не бяха нужни, за да се опази човек.

Уил пресметна, че Мег вече се е измъкнала. Потъна в дълбок размисъл. В случай на пожар, при който бебетата трябваше да изгорят, щеше да се очаква да намерят трупчетата им. Ако не ги открият, щеше да се организира издирване и момчето щеше да е под угроза докато е живо.

Нужно му бе съвсем малко време, за да реши какво ще предприеме. Никак не му хареса мисълта, че извършвайки такова отвратително деяние, вероятно щеше да си затвори вратите за Рая. Но ставаше въпрос за Мег и тези две деца, които тя вече така силно обичаше. Раят за него нямаше значение.

Тичешком напусна замъка и се отправи към църковния двор – само преди дни тук погребва телцата на собствените си деца. След като щеше да има пожар сред развалините, щеше да има и детски трупчета.

Точно преди зазоряване в стария замък избухна пожар. Старите дъбови греди на пода пламнаха като хартия. Стана толкова горещо, че оловният покрив се разтопи и се изля по хората в двора. Опитаха се да потушат пламъците, но толкова бързо стана прекалено горещо, че не можеше да се предприеме нещо.

Сред цялата суматоха Джон Хадли крещеше обезумял:

– Синът ми! Синът ми!

Щеше да се хвърли в пламъците да спасява детето, ако шестима яки мъже не го задържаха. Виждаха, че няма смисъл, защото първа пострада стаята на върха на кулата, където бяха децата.

Чак след два дни пепелта изстина достатъчно, за да се разчистят останките. Откриха телцата на две бебета. От стария замък не остана много и всички, чието препитание зависеше от поддържането му, чакаха с тревога какво ще реши Джон. Слуховете за случилото се след раждането на децата придобиха гигантски размери. Някои бяха убедени, че съпругата на Джон е родила чудовище. Други твърдяха, че момчето се е появило, защото Алида е продала душата си на дявола. Повечето хора бяха съгласни, че е станало най-добре, като децата са загинали в пречистващите пламъци.

Малцина се досещаха за истината, но бяха достатъчно благоразумни да си мълчат.

Всички се страхуваха от едно; какво ще стане, когато Джон излезе от стаята, където се бе затворил.

След седмица той най-после се появи. Бе променен. Косата му, доскоро черна, сега сребрееше. Дълбоки бръчки очертаваха устата му от двете страни, а очите му гледаха с твърд, студен, мъртвешки поглед.

Пристигна, яхнал буен кон – до неотдавна твърдеше, че животното е достойно само за храна на кучетата; от устата на животното капеше кръв – така силно дърпаше Джон юздите.

– Какво се излежавате? – разкрещя се той на хората в двора. Като че ли и гласът му се бе променил. – Има работа да се върши – не спираше той. – Ще строя къща. Хубава къща. Къща, достойна за кралица. Хайде надигайте се и работете!

От този ден нататък не се спомена повече за сина, погълнат от огъня, а Джон Хадли стана друг човек. Преди показваше семпъл вкус и силни страсти – буйна любов и люта омраза. Сега като че ли бе кух. Не мразеше никого, никого не обичаше. Интересуваше се единствено да построи красива каменна къща и да я напълни с изящни предмети. Сякаш бе решил, че след като няма да остави деца, каквито искаше, ще остави къща, за която ще се говори.

Жена му също се промени, но за добро. Джон спря ла я къдне и ругае. Спря да посещава и леглото ѝ, но това вече я радваше. Истината бе, че той започна да гледа на нея като на мъж и когато откри, че разбира от градини, непрекъснато се съветваше с нея.

С годините съпружеството бе заменено с приятелство, а надеждите на Алида малко по малко започнаха да се възраждат. Някои жени биха намразили съпрузите си, че не ги гледат с топлина, но за Алида липсата на омраза в погледа на Джон бе почти равнозначна на обич.

Дори за миг не съжеляваше, че предизвика пожара и уби момчето, а заедно с него и собствената си дъщеря. Смяташе, че те са умрели, за да могат останалите ѝ деца да живеят сега и в бъдеще. Вече не се споменаваха, че ще се дава нещо на Гилбърт Рашър. Той се появи след пожара и настоя, че Джон му е длъжник, независимо че момчето е загинало. Не било по негова вина. Джон се изплю върху договора и му обърна гръб. Гилбърт си замина и повече не обезпокои семейство Хадли; дори не поиска десетгодишното момиче, което му бе обещано за съпруга.

Уил и Мег закупили ферма на около стотина километра и се

настаниха да отглеждат „своите“ две деца. Уил никога не сподели с жена си, че в нощта на бягството е измъкнал от ръцете на дълбоко заспалия Гилбърт Рашър торба с шест изящни златни бокала. Сега съкровището бе скрито на сигурно място под пода на къщата. Липсваше само един рубин, с който той плати фермата. Възнамеряваше да предаде реликвите на децата, когато поотраснат.

Не каза на Мег истината за пожара и за намерените сред развалините телца. Не желаше тя да живее в страх за скъпоценните си бебета, защото се опасяваше, че няма да им позволи да си покажат носа навън.

Обясни й, че Джон му дал пари да купи фермата и поискал да се изселят от селото, където и двамата бяха израснали, защото имало случаи на чума. Уил каза, че Джон и съпругата му сега строят чудесна нова къща и след много, много години ще поискат Мег да им отведе децата. Дотогава обаче Джон иска той и Мег да ги отгледат в безопасната, здравословна провинция.

Мег беше безгранично щастлива, че са й поверили децата. Беше доволна, че няма да ги отведе в замъка и да ги предаде в нечий други ръце веднага щом ги отбие. Но за всеки случай тя ги кърми, докато станаха по на две годинки.

След като ги отби и никой не дойде да ги вземе, Мег сякаш забрави, че не са нейни.

Но Уил не го забрави никога и нито за миг не си позволяваше да отслаби бдителността, особено ако се появяваха на хоризонта странници.

Глава седемнадесета

ОСЕМ ГОДИНИ ПО-КЪСНО, 1579

– Конете! – отсече с презрение Кали. – Винаги искаш коне. Нямах ли въображение?

– Поне колкото теб – защити се Талис, но добре знаеше, че не е така. Кали наистина умееше да измисля истории.

Той крачеше по прашния път след бавно движещата се каруца на връщане от селския пазар, където бяха продали стоката си. Както обикновено Уил спеше на капрата – бе оставил стария кон сам да намери пътя към къщи. Кали седеше отзад на каруцата, клатеше изпохапаните си от гадинки голи крака и наблюдаваше как Талис размахва дървения меч.

Двете деца изглеждаха доста различно. Талис бе твърде смугъл, а

Кали – светла; той бе едро, яко момче, а тя – дребничка и деликатна; той бе красив, тя – неугледна. Той бе израснал доста за възрастта си – бе ед-ва на осем, а приличаше на дванадесетгодишен. Кали пък имаше сладко, невинно изражение, което я правеше да изглежда по-малка. Талис често демонстрираше как може да я вдигне и да я завърти над главата си. Кали си отмъщаваше, като се провираше през тесни места, през които неговото едро тяло нямаше как да мине. Често с удоволствие му припомняше, че се бе заклешил между железните решетки на прозореца на килера в старата къща.

– Не можеш ли да измислиш нещо по-добро от коне? – попита тя с презрение в гласа.

Талис замахна свирепо с меча към въображаем враг.

– Твоя работа е да измисляш разни неща.

– Така ли? Ако аз ще ги измислям, ти за какво си?

– Мъжете са да защитават жените, да са смели и честни. Мъжете трябва да вършат добри дела...

– Ха – присмя се Кали. – Ти пък какво знаеш за смели дела. Последната ти битка бе да извадиш онази голяма ряпа. Ако не броиш, разбира се, кравата, която ти стъпи на крака.

Не й обърна внимание и продължи да размахва меча.

– Добре тогава – дракони – обяви той след малко.

Кали престорено въздъхна.

– Или дракони, или коне!

Той се затича, скочи и седна до нея в края на каруцата.

– Някой ден, когато дойда да те спася, ще си ми благодарна, че знам толкова много за драконите.

– И сама мога да се спася.

– Ха! – не се въздържа той. – И как ще се опазиш от дракона? Като му говориш, докато го умориш ли?

Кали се замисли.

– Точно така. Ще му разкажа такава великолепно история, че той ще се спре и ще се заслуша.

Стискайки меча, Талис присви очи:

– И докато те слуша...

– Така захласнат, че няма да може да мръдне – уточни тя.

– Ще бъде като вкаменен. И докато те слуша, ще се приближа до него и ще...

Очите на Кали светнаха по начин, който Талис обожаваше. Това означаваше, че се готви да разкаже една от своите истории.

– Ще се покачиш на гърба му. Няма да те усети, защото ще си с вълшебни обувки; обувки, които ти е дала една вещица, защото иска от теб да убиеш дракона и...

– Защо?

Не се налагаше да обясни своето „защо“, тъй като Кали знаеше какво иска да чуе.

– Ти си спасил бебето на вещицата и...

– Вещиците нямат бебета! – срязва я той отвратен.

Тя се подразни:

– Добре тогава: става въпрос за бебе, което тя обича, защото е много красиво. Всички го обичат, дори драконът. Той дори го обича толкова много, че желае да го изяде. Така бебето ще е с него завинаги.

Очите на Талис се разшириха от удивление.

Сигурна, че си е спечелила публиката, Кали се подвоуми за миг. Беше достатъчно умна, за да не отдава голямо значение на външния си вид, но станеше ли въпрос за историите ѝ, проявяваше голяма суета. През остатъка от пътя го държа захласнат с разказа за вълшебните обувки, които го правят толкова лек, че може незабелязано да се изкатери по гърба на дракона и да го проние в сърцето. Докато умираше, единственото желание на приказния звяр било да чуе края на разказа на Кали.

Когато свърши, Талис се начумери.

– Радвам се, че го убих, Кали. Можеше да поиска да те изяде, за да има всичките ти истории вътре в себе си.

– Щеше ли да те е тъжно, ако ме изяде дракон?

– Разбира се – увери я той. – Ако те няма, кой ще ми разказва истории?

След това откровение той скочи от каруцата и се завтече към къщата – вече бяха пристигнали у дома; Уил (разбуден от коня, който знаеше точно кога да дръпне юздите, за да го сепне) влезе в двора.

– Ще те науча аз – извика Кали, скочи от каруцата хукна да го гони.

Талис се затича към Мег; тя ги чакаше на прага както винаги. Уил твърдеше, че усеща кога се връщат, но всъщност тя така се ужасяваше, че тримата може да изчезнат, че прекарваше по-голямата част от пазарния ден на прага.

Талис, висок почти колкото Мег, обви ръце около солидната ѝ талия и избегна удара, който Кали се готвеше да му нанесе.

– Ей, какво става? – попита Мег. – Вие двамата да не би пак да сте се карали?

Стараше се да звучи строго, защото Уил постоянно ѝ повтаряше,

че безобразно глези децата. Строгостта ѝ обаче не можеше да заблуди никого. Те знаеха, че тя ще направи всичко за тях.

А всъщност децата никога не се караха; те се сърдеха един на друг само защото постоянно и безмилостно се дразнеха. Постоянно се съревноваваха. Не създаваха усещането, че Талис може да стори нещо, защото е момче, или че Кали го може, защото е момиче. Предизвикваха се един друг кой ще се покатери по-високо на дървото и за ужас на Мег Кали следваше навсякъде далеч по-силния Талис.

Мег никога няма да забрави онзи ден преди две години, когато Уил за пръв път взе със себе си Талис на пазара. Тогава възрастните не се замислиха особено. Уил се нуждаеше от помощ, а Талис бе достатъчно силен. Дребничката Кали щеше само да им пречи.

Талис бе така развълнуван от предстоящото посещение в селото, че не спираше да говори за него с дни. От самото начало Кали разбра, че няма да я вземат, но не каза нищо. Не се наложи Мег да буди Талис сутринта, когато щяха да тръгнат – много необичайно, защото си беше поспалив. Бързо се облече, изгълта закуската и когато Мег му каза да се качва в каруцата, той се втурна към вратата. Но внезапно се спря, обърна се намръщен и нетърпелив и се провикна:

– Хайде, Кали, време е да тръгваме.

Тогава Уил му каза, че Кали е прекалено малка, за да дойде с тях.

Мег никога няма да забрави израза върху красивото лице на Талис. Той бе потресен; и през ум не му бе минавало, че Кали няма да е с тях. Мег се съмняваше, дали изобщо някога му е хрумвало да направи нещо без Кали. Спяха в едно легло, всяка минута прекарваха заедно. Доколкото ѝ бе известно, откакто се бяха родили, те едва ли се бяха разделяли за повече от минути.

Талис последва Уил през вратата безмълвно и седна до него, но Мег знаеше, че всичко е само показност. Той едва си наложи да не погледне назад към Кали, застинала на прага, с огромни, самотни очи.

Мег и Уил бяха говорили и решиха, че ще е добре от време на време децата да не са заедно; трябваше да ги подготвят за живота.

Какво ли не направи този ден Мег, за да привлече вниманието на Кали. Но тя остана седнала на тревата пред къщата, взряна в пътя. Обикновено Кали бе грижовна към животните – нейно задължение беше например да храни зайците. Ала този ден тя изобщо не чу, когато Мег ѝ напомни, че животинките са гладни.

Много неща опита Мег, за да привлече вниманието ѝ, но безуспешно. Кали седеше свита, опряла брадичката на коленете и не свалише очи

от пустия път. Мег я подкани да ѝ помогне да приготвят нещо вкусно за Талис – и това не помогна.

По някое време Мег не издържа и вдигна дребното момиченце, за да го прибере вътре. Никога през живота си Мег не бе виждала някой да се съпротивлява така. Обикновено Кали бе много сговорчива, но колкото пъти Мег се опита да я докосне през онзи ден, Кали се превръщаше в разбесняло се диво зверче. Стягаше дребното си тяло и с ръце драскаше всичко, което докоснеше, а крачетата ѝ нанасяха болезнени ритници.

Мег я остави да продължи мълчаливото си бдение. Към средата на сутринта се отказа да ѝ говори. Само се пренесе да чисти боба навън, та да наблюдава малкото момиче. Сърцето ѝ се свиваше от израза на празнота, изписан на лицето му.

В ранните часове на следобед Кали изведнъж вдигна глава, а уши-те ѝ щръкнаха като на куче, което се ослушва. Мег огледа нагоре-надолу пътя пред старата ферма, но не забеляза нищо. Кали се надигна и се заслуша още по-напрегнато. В следващия миг скочи на пъргавите си крачета и се затича.

Мег захвърли боба и се втурна след нея, но не можеше да догони осемгодишната хлапачка. Много се тревожеше, че в такова състояние Кали ще притича пред някоя каруца и ще попадне по колелата.

На кръстовището Мег завари дребната Кали да се върти и върти, и върти на прашния път, сякаш се е побъркала. Отиде при нея и се опита да я задържи в прегръдките си.

– Кали, мила, Талис скоро ще се върне. Ще видиш. Ей сега ще си дойде жив и здрав.

В погледа на Кали имаше нещо диво.

– Той не може да ме намери. Не може да ме намери, а ме търси... А мен ме няма... Той ме търси... Не може да ме намери...

Единственият начин да успокои неистовите писъци, въртенето в кръг и лудешки размахваните ръце бе да притисне силно детето към гърдите си. Първата мисъл на Мег бе да отнесе детето вкъщи и да го сложи в леглото. Искаше да увери Кали, че Талис е в безопасност с Уил и че не може да се е загубил. В следващия миг обаче сърцето ѝ се сви: ами ако Кали е права? Ако Талис е избягал от Уил и се опитва да се прибере? Макар да изглеждаше голям, Талис бе само на осем години и никога преди не бе ходил в селото. И ако в момента поне отчасти изпитваше същите чувства както Кали, нямаше да успее да се прибере.

Стояха на кръстовището, където се събираха шест пътя – объркващо за възрастен, та какво остава за дете което отчаяно се опитва да

стигне до вкъщи.

Мег се изправи и здраво стисна Кали за раменете.

– Чуй ме внимателно сега, Кали. Слушай! Искам да тръгнеш по пътя и с цяло гърло да викаш Талис. Не се отдалечавай много. Не искам да загубя и теб. Разбираш ли?

Очите на момиченцето продължаваха да гледат замъглено – сякаш някакъв страх сковаваше разума му. Мег я разтърси и тя отговори:

– Да.

– Ако срещнеш хора по пътя, кажи им как изглежда Талис и питай дали не са го виждали. Питай дали...

– Като вълшебен принц – прошепна Кали. – Прилича на вълшебен принц.

– Да, но по-добре ще бъде да им кажеш колко е висок, че има черна коса, че е облечен в късо зелено кожено палтенце и най-вероятно носи онзи отвратителен дървен меч със себе си. Можеш ли да го направиш?

Кали кимна и Мег бе сигурна, че тя ще направи всичко за любимия си Талис.

Цели два часа те викаха и описваха Талис на де когото срещнат. Най-после забелязаха, че Уил се приближава със страшна скорост, като безмилостно налагаше стария кон. Лицето му бе смъртнобледо.

– Изчезна – обяви той на Мег, без ни най-малко да се изненада, че тя и Кали стоят на кръстопътя на близо три километра от фермата.

Очите на Кали бяха толкова големи от страх, че имаше опасност да завземат лицето ѝ. Цял ден не бе хапнала нищо и залиташе от умора, но дори не отпи от водата, която Мег ѝ поднесе.

– Талис е жаден – бе единственото, което се изтръгна от нея.

След още час дирене, докато двамата възрастни безумно се страхуваха да я изтърват от очи. Кали приседна до пътя и каза с необичайно зрял глас:

– Ще го извикам при себе си.

– Да, разбира се. Трябва да продължаваш да го викаш. Може да те чуе – съгласи се Мег, като се стареше да прогони обзелата я паника и от гласа, и от мисълта си. Уил се бе качил на каруцата и се връщаше по на километър-два по всеки от шестте пътища. От време на време се появяваше и съобщаваше, че не е открил нищо, нито пък някой е виждал момче като Талис.

Кали седна на тревата под дърветата встрани на пътя, сгъна крака, обви ги с ръце и склони глава отгоре им.

– Почива си – каза Уил на съпругата си. – Това е добре.

Но Мег знаеше, че Кали няма да си почине, докато не открие Талис. Затова отиде до детето, приклепна и се заслуша. Нежно, едва чуто, Кали нареждаше:

– Ела при мен. Тук съм. Трябва да дойдеш. Следвай гласа ми. Слушай ме. Ела при мен. Ела при мен. Ела при мен.

Когато Мег се изправи, косите на тила ѝ бяха щръкнали.

– Моли се – обясни тя на Уил.

Той я изгледа въпросително. Мег знаеше, че не това прави момичето. Мег ни най-малко не се съмняваше, че Кали „разговаря“ с Талис – и, което бе по-важно, бе сигурна, че той ще я „чуе“.

Абсолютно убедена, че постъпва правилно, Мег спря да се лута нагоре-надолу по пътищата и да вика момчето. Седна на няколко метра зад Кали, почти скрита от дърветата, така че да не я безпокои, и зачака. Уил подхвърли, че ще продължи да търси, но Мег само махна с ръка. Искеше да е тук, когато Талис се върне при Кали.

Изглеждаше безкрайно дълго, но всъщност бе минал само час. По залез слънце от другата страна на пътя се чу някакъв шум в храстите.

Кали вдигна глава, но Мег знаеше, че това не е Талис, защото иначе Кали би се втурнала натам. Кали продължи да седи и да гледа, без да мигне, по посока на храстите. За изненада след миг оттам изскочи Талис.

На Мег ѝ идеше да се втурне към него, да го сграбчи и да го притисне така силно, че да му счупи ребрата, но си наложи да остане на място. Никога дотогава не си бе давала сметка колко тези деца не принадлежат на никой възрастен; те принадлежаха едно на друго.

Бавно, като зрял човек, Кали спусна крака и протегна ръце към Талис, докато той, накуцвайки, приближаваше по прашния път. Беше изцапан, със засъхнала кръв от носа, панталоните му бяха скъсани на коленете и Мег видя, че едното коляно е ожулено доста сериозно. Едната му обувка липсваше и личеше, че краката му са наранени. Имаше следи от отдавна засъхнали сълзи по мръсните му бузи. Каквото и да му се беше случило днес, то явно е било изпитание.

Бавно, защото бе ясно, че и стъпалата, и коляното го болят, той докуцука, без дори да забележи Мег в сянката на дърветата. Стигна до Кали и се стовари върху нея с обвити около врата ѝ ръце. Тежеше доста повече от Кали, но малкото тяло на момичето бе като от камък, докато го поддържаше с изненадваща сила.

Точно както би постъпил възрастен, Кали намести главата на Талис в скута си, сложи ръцете му на гърдите, хвана ги със своята, а с другата

галеше мръсната му коса.

Талис тихичко заплака:

– Не можех да те намеря. Бях те загубил. Навсякъде те търсих.

– Вече всичко е наред – успокояваше го Кали шепнешком.

– Чувах как ме викаш.

– Няма да те оставя да се загубиш. Ти си мой. Ти си аз.

– Да – прошепна Талис, а сълзите се стичаха по бузите, гърдите му се движеха нагоре-надолу докато Кали държеше ръцете му, с пръсти вплетени в неговите.

По лицето на Мег също се стичаха сълзи. Талис бе много, много гордо момче и нищо на света не можеше да го накара да заплаче. Преди няколко месеца Уил го удари три пъти с кожения колан, защото бе забравил вратата на кокошарника отворена и лисица изяде четири кокошки, но Талис не пророни и сълза от болка. На четири години падна от дървото и лошо си навехна ръката – и тогава не заплака. Дори когато беше само на годинка и го подгони куче, по-голямо от самия него, пак не плака. Още щом проговори, обяви:

– Момчетата не плачат.

А сега лежеше в скута на Кали и плачеше така, че Мег си помисли, че сърцето ѝ ще се пръсне от мъка.

Кали посегна, прехвърли дебелия си руса плитка отпред и развърза кожената връзка. Кали не бе красавица. Беше обикновена; нищо особено нямаше в чертите ѝ – бледи очи, светли мигли, розови устни. В сравнение с предизвикателната хубост на Талис тя бе почти невзрачна. Но Кали притежаваше нещо изключително: имаше великолепна коса. За разлика от повечето светли коси нейната бе гъста и разкошна, с цвят на мед, с по-светли и по-тъмни кичури. Почти всеки, който видеше Кали, изтъкваше косата ѝ, защото нямаше какво да отбележи за лицето ѝ.

Сега Кали разплете плитката и прокара пръсти през нея, за да я превърне във великолепно меко покривало. Започна да бърше сълзите на Талис и да гали лицето му с нежните кичури.

Мег усети, че се смущава, докато ги наблюдава. Нямаше право да гледа това. Никой нямаше право да наблюдава такава интимност между двама души. В момента тя не ги смяташе за деца, те не бяха осемгодишни. Онова, което Кали вършеше, бе древно като самата любов, и ако Мег знаеше думата, щеше да си послужи с нея – еротика. Защото жестокостта на Кали бяха най-еротичното, което жена може да предложи на мъж.

Докато галеше лицето му с косите си, Кали започна да му говори

много-много нежно и Мег пак се зачуди какво му приказва. Често се чудеше какво разправя Кали на Талис, но децата пазеха своята тайна и не позволяваха на никого да разбере какво става между тях. Беше виждала Талис легнал под дървото, заслушан неподвижно, а Кали приказва ли, приказва. Но колкото и да ги разпитваше, те никога не ѝ казаха какво си говорят. Беше се опитала да накара Уил да разбере, защото Мег знаеше, че Кали говори на Талис на връщане от пазара, но Уил не бе любопитен.

– Говорят си обичайни за деца неща: за духове, вещици и дракони. Какво ме засяга?

Но Мег знаеше, че между тях съществува връзка, която не е като при другите деца. Понякога си мислеше, че Уил забравя, че те са деца на господари, че за него е важна само работата във фермата. Никога не ѝ хрумна, че безопасността на децата един ден може да зависи точно от това – да приличат на обикновени фермерски деца.

Този ден Мег се опита да чуе какво разправя Кали, защото то успокояваше Талис и тялото му се отпускате. Но тъкмо бе дочула една-две думи, и се появи Уил. Развика се ядосан:

– Обикалям околността да те търся, момче. Не биваше да бягаш от мен! Кали, махни си косата от лицето му, за да чуе какво му приказвам. Талис, знаеш ли колко ни разтревожи?

Мег добре познаваше съпруга си. Разбираше колко е бил уплашен да не загуби момчето, което толкова обичаше. И знаеше, че се готви да го накаже, но тя нямаше да позволи.

Излезе от сянката на дърветата.

– Уил – прекъсна го тя строго, застанала с гръб към децата, – мисля, че на Талис много му се струпа за един ден. Наранен е, а и всички сме гладни.

Очите ѝ говореха повече от думите. Тя бе добра съпруга и жена с кротък нрав. Навремето се съгласи, че Уил трябва да накаже Талис за отворената врата на кокошарника, но сега бе ясно, че няма да му разреши.

Опълчеше ли се, Мег беше по-силна от всеки – нещо, което Уил не обичаше да си припомня често. Беше достатъчно облекчен, че Талис е невредим, за да настоява на своето. Най-добре бе да забравят този ден.

– Да – съгласи се той, – виждам, че момчето има нужда от грижи.

Не каза нищо повече, а се наведе и взе Талис на ръце; момчето запротестира и с глас на възрастен се опита да заяви, че може и сам да върви, но Уил не му обърна внимание, а го отнесе до каруцата.

Веднъж настанени в каруцата, Талис и Кали като че ли отново

станаха деца. Премигвайки, сякаш се бяха събудили от дълбок сън, те се сгушиха в Мег и завряха мръсните си личица в топлата ѝ гръд, търсейки майчина утеха.

Мег и Уил никога не коментираха случилото се тогава, но и никога повече не се опитаха да отделят децата едно от друго.

Осемнадесета глава

– Мег – провикна се Уил за четвърти път и я извади от унеса ѝ. – Има ли какво да вечеря един гладен мъж?

– Да, разбира се – отговори тя, като се отдели от прегръдките и смеа на децата. – Ела ми разкажи как мина денят ти. Хубав ли беше пазарът? Какво видяхте?

По-късно, след вечеря, вече в леглото, Мег попита Уил, както често правеше, за какво са си приказвали децата по пътя. Уил си призна, че няма понятие, и се обърна, готов да заспи. Но Мег не се предаваше.

– Когато сме наоколо, Талис говори. Никак не е срамежливо това момче; с всекиго може да се заприказва. Кали рядко отронва и думичка.

– Поне една жена да си държи устата затворена – подметна той и я погледна през рамо.

Мег не си взе бележка:

– Но когато са сами, Кали приказва, а Талис слуша. Говори му с часове, а той все мълчи. Щом се приближа обаче, тя млъква.

Уил долови обидата в гласа ѝ и си даде сметка колко е засегната, че нещо става между „нейните“ деца, а тя не е в течение. Той протегна ръка и улови нейната.

– Ще разбереш – увери я. – Сигурен съм, че в най-скоро време ще разбереш.

– Точно това възнамерявам да направя – увери го тя, докато се намести удобно до така познатото ѝ тяло.

От три дни валеше и Уил не успя да свърши много работа. Все още беше зима, затова не се притесняваше особено. Често повтаряше, че мъжът работи цяло лято и е редно да почине през зимата. За него това означаваше да седи пред огъня с хамут в скута – така изглеждаше, че работи – и да дреме.

Мег седеше срещу него с плетка в ръце; между тях децата на пода се взираха мълчаливо в пламъците. Мег, бдителна по природа, долови,

че Талис прошепна нещо на Кали, а тя поклати глава и многозначително посочи Мег.

Изпълнена с любопитство, Мег реши, че най-после може да разбере за какво си приказват децата. Бавно за да не изглежда подозрително, остави плетката да се изплъзне в скута ѝ и притвори очи.

Само след минути бе възнаградена – чу Талис високо да шепне.

– Тя спи. Иди и виж.

Мег чу Кали да се придвижва на пръсти по тухления под, върху който меките ѝ кожени обувки леко шумоляха. Когато се приближи, Мег остави плетката да се свлече на пода, отпусна глава назад и вече леко похъркваше. Кикотът на Кали възнагради изпълнението ѝ.

– Видя ли? – попита Талис вече с нормален глас. – Нали ти казах, че е заспала. А знаеш как нищо не може да ги разбуди, щом заспят. Достатъчно често сме се уверявали.

Мег почти отвори очи, за да го попита как точно са се „уверявали“, че тя и Уил се будят трудно, след като заспят, но се спря навреме; сега гонеше нещо много по-голямо. Отваряйки съвсем леко очи, тя виждаше децата на ярката светлина на огъня.

– Ще ти дам нещо много трудно – обяви Талис, а лицето му бе така смръщено, че приличаше на тридесетгодишен.

Очите на Кали сияеха.

– Да, моля те. Направи го много трудно.

Очите на Талис грейваха, щом го озареше идея.

– Него го направи жълта пеперуда.

– А нея?

– Грозна и лоша. Дълго слабо лице. Дълго слабо тяло. И с отвратителен характер.

Мег почти се изсмя на глас, като чу последното. Цял ден децата се бяха препирали, защото Талис твърдеше, че неговите домашни задължения са много по-трудни от тези на Кали. Накрая Кали предложи да се разменят. Талис все преувеличаваше своята работа, а и бе така самоуверен, че никога не полагаше достатъчно усилия. Но Кали, въоръжена с простата женска логика, че винаги и за всичко трябва да се труди, се впусна бързо в неговите задължения и приключи далеч по-бързо от него. Така че наемът за дълго слабо тяло и отвратителен характер явно се отнасяха за подигравките на Кали, след като го бе победила в домашното състезание.

– И какво още? – попита Кали. Усмивката ѝ подсказваше, че и без друго знае отговора.

– Мм... Три желания. Обичам трите желания и... Искам повече бой. Да няма толкова целуване този път.

Кали стоя загледана в огъня известно време, после бавно и загадъчно се усмихна. Метна поглед да се увери, че Мег продължава да спи, и започна да разказва за едно злобно момче, превърнато в жълта пеперуда, защото обидило лоша вещица. От магията можело да се отърве само ако открие момиче, което да го хареса заради самия него. Но било доста трудно, защото винаги бил груб с всички и всъщност не знаел как да бъде мил.

Мег не можа да схване веднага какво цели Кали, разказвайки тази пълна с измислици случка. Не беше нещо, научено в селото – Мег никога не бе чувала подобна история; Кали я измисляше, докато разказваше. По някое време Мег отвори очи и се наведе напред, за да чува по-добре – забрави, че се преструва на заспала.

Щом забеляза, че Мег е будна и слуша, Кали млъкна. Нейните истории бяха за Талис и само за него. Никой друг не я бе чувал да разказва, никой не знаеше, че го прави. Това беше тяхна обща тайна и тя си мислеше, че нейните истории му харесват, защото... Защото я обича! Никой друг не би харесал историите. Както в нейната глава постоянно се въртят разни истории, така вероятно в главите на другите се въртят други истории.

Когато млъкна, Талис я сръга в ребрата и настоя да продължи. А и Мег се намръщи, сякаш чакаше с нетърпение да чуе края на приказката на Кали.

Отначало предпазливо, но постепенно все по-уверено Кали продължи; за своя изненада откри, че да те слуша един е приятно, но да имаш публика е още по-приятно.

Кали свърши, но Мег не реагира. Само вдигна плетката от земята и напомни, че е време за сън.

Кали бе разочарована, че Мег не каза нищо за разказа. Дали ѝ хареса? Може би жълти пеперуди, които всъщност са момчета, е нещо доста глулаво.

Целия следващ ден Кали бе унила: едва докосна храната; е, вярно – нахрани зайците и кокошките, но не се радваше на животните като друг път. Единственото, което я оживяваше, бяха наметците към Мег – несъмнено чакаше похвала за приказката.

Но Мег, обикновено толкова чувствителна към желанията на деца-та, сякаш не разбираше какво иска Кали. Вършеше си работата и не спомена нищо за предишната вечер.

Вечерта седнаха пред огъня и Талис подкани Кали:

– Продължавай. Всичко е наред.

– Не – отказа Кали навъсено, очевидно обидена от мълчанието на Мег през деня.

Няколко минути по-късно, когато главата на Уил започна да клюма над хамута който трябва да се оправи, Мег се обади, и то толкова високо, че Уил почти падна от стола:

– А аз бих искала кон. Бял кон, който... да лети.

Съпругът ѝ я погледна, сякаш бе полудяла.

– Побъркваш се, жено – реши той. – Конете не могат да летят. А да-же и да се продава такъв, не можем да си го позволим.

Мег, затрупана с дрехи за кърпене, бе забила поглед в пода, но всъщност цялото ѝ внимание бе насочено към Кали. Беше полу-забавно, полу-сърцераздиращо да я гледа как се цупи цял ден. А Мег бе поласкана, че детето така настойчиво чака похвалата ѝ.

Докато Уил гледаше въпросително съпругата си, очаквайки обяснение за летящите коне, Талис скочи и се развика:

– Да. Бял кон, който лети, и момче, което скача на гърба му и препуска към звездите.

Уил зяпна от изумление.

– Кали, харесва ли ти? – попита Талис насърчително.

Кали седеше с подвити към брадичката и обвити с ръце колене, а на лицето ѝ се мъдреше доволна усмивка. Разбра, че Мег нарочно се е държала така цял ден – да я дразни, както често правеше Талис. Всъщност Мег много харесва нейната приказка. И направи на Кали най-хубавия комплимент, за който един разказвач може да мечтае: поиска да чуе още.

– Не – започна Кали тихичко. – Конят не обича момчетата. Никак не ги обича, защото веднъж едно момче го наранило.

Уил престана да се опитва да разбере какво става. И Мег, и Талис, наведени очаквателно към Кали, мълчаха. Той стори същото.

– Преди момчето да може да язди коня, трябва да спечели доверието му, защото конят всъщност е млада кобила с красива дълга златна грива.

Кали млъкна и Талис разбра, че го чака да зададе въпрос.

– И как спечелва доверието ѝ?

Всички се заслушаха, когато Кали започна да нарежда приказка, пълна с беди и магии.

Глава деветнадесета

– Защо трябва да бера къпини? – негодуваше Талис. – Това е женска работа. Аз съм мъж.

Преди Мег да се обади, Кали се изсмя:

– Ти си толкова мъж, колкото съм и аз. По-скоро си суетен петел и те бива само да береш къпини.

Думите ѝ бяха сурови – през зимата Талис порасна цели десет сантиметра, а единственото, което порасна при Кали, бе косата. Ядосваше се, защото понякога в селото той се надбягваше с два пъти по-големи момчета и я оставяше почти час сама. А тя не би се надбягвала с връстнички – по-скоро би умряла, отколкото да признае пред Талис, но момичетата я отегчаваха. Затова оставаше при Уил, докато Талис обикаляше селото.

Вчера Талис настъпи две пчели и сега кракът му бе така подут, че не можеше да свърши обичайните си домашни задължения. Независимо че Кали стори много, за да докаже обратното, той смяташе, че само „мъж“ може да ги свърши. Мег обаче реши, че Талис не е чак толкова зле, та да не може да изкуцука с тях горе на хълма и да помогне да напълнят кошниците с едри, сочни къпини. И сега Талис протестираше срещу „наказанието“, като твърдеше, че не е достойна работа за мъж.

Но на Кали ѝ бе известна истината. Талис обичаше да се прави на як, свиреп и силен, ала тя знаеше и още нещо, което дори Мег не подозираше – Талис имаше извънредно деликатна кожа. Парещата коприва така го нараняваше, че нощно време сълзите мълчаливо обливаха лицето му. Не че не издържаше на болката; не болеше повече от ударите на кожения колан на Уил, които бе понасял нееднократно заради своята небрежност. Но всичко, което повърхностно нараняваше кожата, му причиняваше големи страдания. Ненавиждаше се, че има толкова чувствителна кожа. Само от допира на кожения елек му се появяваха пришки, затова тайничко Кали често пришиваше меки парченца плат върху групите ръбове на дрехата.

С подутия крак днес се налагаше да куцука до билото на хълма и да се влачи сред обраслите с коприва къпинови храсти, които жулеха нежната му кожа.

Обикновено Кали изпитваше състрадание, но сега му бе сърдита, защото вчера пак се надпреварва с някакви момчетии от селото и я остави сама. И когато Уил за да подразни Талис, подхвърли, че по-късно

може да изпече сладкиш с къпините, Кали се изсмя необичайно високо. Талис я изгледа с присвити очи и ѝ даде да разбере, че ще си го върне.

Няма нищо по-несръчно от мъж, който върши нещо с неохота, мислеше Мег, докато наблюдаваше как Талис вяло и бавно бере къпини. А и не изпива никакви угризения да се оплаква непрекъснато от всичко, каквото му дойде на ум. Най-много протестираше, че Кали не изпълнява „задължението“ си да му разкаже приказка, за да му мине по-леко времето, докато толкова усилено се труди.

Мег го търпя около два часа и тъкмо се канеше да отстъпи и да прати Талис вкъщи, когато откъм дърветата се зададе черна сянка. Беше кон – едро, буйно животно, препускащо право към къпиновите храсти, където бяха Мег, Талис и Кали. Когато стигна до тях, се изправи на задните си крака и надвисна над главите им като гигантска мечка от някоя приказка.

За пръв път на Мег ѝ прилоша; кръвта се дръпна от главата ѝ, коленете ѝ се подгънаха и тя се строполи. Дори когато започна вече да пада, единствената ѝ мисъл бе за децата: ще бъдат ужасени от това огромно животно над главите си, не бива да губи съзнание. Трябва да ги защити – дори, ако се наложи, с риск за живота си.

Докато се свличаше на земята – колкото и да се стараше да не припадне, – видя широко отворени очи на децата. Трябва да ги спаси!

Минути по-късно Мег се съвзе. Лежеше върху пръстта, а наоколо нямаше ни деца, ни кон. Само някакво момче лежеше под близкото дърво.

Разтърси глава, за да я избистри, надигна се и тръгна към детето, но когато го наближи, се поколеба. Беше богато облечено – никога преди това не бе виждала подобна премяна. Пелерината му бе украсена със скъпоценни камъни; дръжката на малкия нож, втъкнат в колана, бе сребърна, със smaragди. Кадифеното му таке бе обшито по краищата с рубини колкото лешници.

– Милорд – започна Мег плахо, протегнала напред ръка, за да докосне момчето, но не се осмеляваше. Дали не е син на някой голям благородник? Най-вероятно.

Момчето простена и се опита да се изправи, а Мег се готвеше да го подкрепи с ръка.

Изведнъж той отвори очи и ѝ се озъби, а ноздрите му трепереха от гняв.

– Не ме пипай, старице! – сръза я той с глас, който се придобива само с образование и видни предци.

Мег се дръпна, но продължи да го наблюдава, докато се изправяше. Установи, че е слабичък, вероятно малко по-голям на години от Талис, но сравнен със здравеняка Талис прилича на сянка.

Гледаше го как, облягайки се на дървото, се изправя. На главата му имаше голяма цицина.

– Какво направи с коня ми? – попита той и я изгледа, сякаш бе скрила животното в полите си.

– Аз... – започна Мег и тутакси си припомни всичко.

Къде наистина бе животното и, по-важно – къде бяха децата?

Страх обзе Мег, като си представи своите скъпи невинни дечица стъпкани от чудовището, онова дяволско изчадие, надвесено над главите им. Какво знаеха нейните мили дечица за бесни коне с железни подкова които можеха да счупят черепа на човек? Нейните деца бяха отрасли във ферма с домашни животни. Единственият кон, който бяха виждали, вероятно е теглил каруцата на Мойсей, когато е пресичал Червено море.

След бърз реверанс пред момчето, хванало се за дървото, Мег вдигна поли и се затича нагоре по стръмния хълм над къпинака. В друг случай щеше да се задъха при изкачването, но щом се касаеше за безопасността на децата, сякаш й пораснаха криле.

И все пак на върха на хълма се спря. Сърцето й биеше диво. Имаше чувството, че всеки момент ще изскочи от гърдите й. След минута-две погледът ѝ се проясни. Не повярва на очите си.

В подножието на хълма, на равното пасбище, онова отвратително животно с разширени ноздри ту вдигате във въздуха предните си крака, ту ги сваляше. На гърба на коня Талис седеше изправен като рицар и изглеждаше, сякаш се е родил на седлото. С лекота се справяше с огромния кон – придърпваше юздите и успяваше да се задържи всеки път, когато животното се изправяше на задни крака.

Мег не можеше да помръдне; бе замръзнала на място. Някъде през годините бе забравила, че Талис не е син на фермер. Виждаше пред себе си млад благородник. Независимо от грубите дрехи Талис имаше осанката на елегантното момче – собственик на коня.

– Нека аз! – крещеше Кали и дърпаше Талис за крака. – Нека аз!

Мина малко време, докато Мег разбере какво точно казва Кали – очевидно се готвеше да се качи на коня. Сърцето на Мег, едва започнало да се успокоява, отново заби лудо и тя се втурна надолу по хълма. Талис ще се погрижи за Кали, успокояваше се тя, без да смее да мисли кой ще се погрижи за Талис. Той няма да допусне нещо да ѝ се случи,

повтаряше си тя.

Какво става там?! Мег отново застина на място: Талис слезе от коня и повдига Кали. Но той ѝ помага да яхне разбеснялото се животно! Сама! Остави мъничката Кали сама върху огромното буйно животно. Мег не можеше да диша. Не можеше да диша, не можеше да мисли и определено – не можеше да протестира.

Трудно е да се опишат чувствата на Мег, докато наблюдаваше дребното момиченце с разпуснати коси – плитката ѝ се бе разплела – да седи върху гърба на животното с размери на плевня. Мег бе убедена, че в следващия миг ще види детето размазано и окървавено под огромните копита.

Нищо подобно: Кали дръпна юздите, смехът ѝ се разнесе из полето, а конят се изправи на задните си крака.

– Дръж го! – викна ѝ Талис. – Контролирай го!

Как, чудеше се Мег, дребното момиченце се справя с огромния кон? И още – какво пък знае Талис за конете?

Приседна тежко на земята. Спомни си нещо, което искаше да забрави. Децата не бяха нейни. Ако бяха нейни и на Уил, щяха да се страхуват от такова голямо животно. Щяха да постъпят както Мег с момчето-собственик на коня: щяха да му се поклонят и да се обръщат към него с „милорд“. Никога, никога на фермерски деца нямаше да им хрумне, че имат право да яздят богато украсения кон на обсипан със скъпоценности благородник.

– Искаш ли да опиташ и ти? – Талис покани Мег, щом я зърна. – Много е забавно.

Мег успя само да поклати глава и продължи да ги наблюдава. Сякаш бе попаднала в една от приказките на Кали. Талис стоеше пред коня, който се вдигаше на задните си крака, но сега сърцето на Мег почти не трепна. Тя вече знаеше, че Талис е наясно какво върши. Не можеше да си обясни защо е така – та нали бе сигурна, че през живота си не е виждал кон като този, – но тя му вярваше почти толкова, колкото той бе уверен в себе си.

Подскачайки, за да хване юздата, Талис придърпа главата на коня към своята. В първия миг животното погледна като полудяло, но само след секунди Талис успя да го укроти с ръце и същевременно нашепваше нещо, а конят сякаш разбираше.

– О, ти го укроти – докато се изправяше на седлото, Кали едва прикри разочарованието в гласа си. – Можех да го накарам да лети.

– Да лети! Ха! Какво знаеш ти за летящи коне, пък и за конете

изобщо?

– Знам колкото теб. Пусни го и ще поядя из полето.

– Не и сама – решително се възпротиви Талис, като с лекота се метна пред нея на седлото. Напълно бе забравил болния си крак, а само допреди час твърдеше, че ще умре от него.

– Дръж се за мен – провикна се той през рамо, преди огромният кон да се вдигне отново на задните си крака и да хукне, сякаш бе шибнат с камшик.

Мег гледаше и не вярваше на очите си.

Някакъв вик върна Мег към действителността. О! Младият благородник, накуцвайки, се спускаше по хълма, а конят му бе поел с двама ездачи на гърба. За миг умът на Мег заработи трескаво. Представи си Талис и Кали увиснали на бесилото, безжизнените им телца. Обесени, защото са откраднали коня на това момче.

Първата мисъл на Мег бе да го убие. По-добре да обесят нея за убийство, отколкото някой да посегне на скъпоценните ѝ деца.

Мег бе онемяла, но същото можеше да се каже и за момчето. Днес сутринта то открадна коня от баща си, за да му докаже, че наистина е мъж и може да язди звяра. Ала щом седна на седлото, конят препусна. Галопира толкова километри и толкова часове, че сега Едуард нямаше никаква представа къде се намира. И нещо по-лошо – две селски деца току-що препуснаха нанякъде с животното. Само че при никакви обстоятелства той няма да признае, че те яздят с несравнимо по-голяма лекота от него.

Хвърляйки поглед към дебелината стара жена, очевидно фермерска съпруга, Едуард забеляза, че тя го наблюдава убийствено. Може и да го убие, помисли си той, и така ще спести усилието на баща му.

Но в това време видя, че двете деца и конят се връщат, и мигом се окопиха. Онзи там наистина яздеше дяволски добре! Къде ли се е учил? Кой му бе учител? В никакъв случай не е на повече от десет, най-много на дванадесет, а язди, сякаш майка му е кобила.

Едуард гледаше децата, обзет от завист: докато язدهа, момичето се смееше, а великолепната му коса ту се вееше, ту обгръщаше и него, и момчето. Ако яздеше така, баща му щеше да го взема със себе си. Едуард се съмняваше дали онзи там е паднал от кон дори веднъж през живота си.

Докато Едуард ги наблюдаваше, зле настроената жена се приближаваше към него, сякаш възнамеряваше да го нарани; но в следващия

миг той хукна надолу, крещейки с цяло гърло:

– Слизайте! Как смееете да крадете коня ми! Ще ви обеса.

И Мег се затича надолу, а протегнатите ѝ ръце бяха насочени към гърлото на момчето.

– Да го крадем ли? – засмя се Талис. – Ние му попречихме да избяга. Ако не бяхме тук, щеше да го загубиш. – Наклони глава и изгледа момчето надменно от високо. – А дали е твой този кон? Ако беше твой, защо не можеш да го яздиш?

На Мег ѝ идеше да се разплаче. Трябваше да се досети, че на Талис и през ум няма да му мине да се извини на младия благородник. Без съмнение цялото ѝ семейство ще увисне на бесилото.

– Лошо ти се пише – крещеше момчето, побесняло от гняв. Как смее някакъв прост селяндур да му говори по този начин? Реч на необразован човек; така говори само момче, годно да върви след плуга. На двадесет и пет ще е състарен от работа.

– Така ли?

Талис с лекота се плъзна по гърба на коня и застана пред момчето. Макар да бе висок, Мег знаеше, че няма още и девет години, а другият бе на единадесет-дванадесет.

Тя моментално застана между двете момчета, или, както бе започнала да мисли за тях – двамата благородници.

– Всичко е наред вече, милорд. Ето ви коня. Децата само се погрижиха да ви го върнат. Всичко е наред.

И двамата не я чува. Гневът на Едуард растеше. И как не: колко дръзка е стойката на тъмнокосото, тъмнооко момче и как само го гледа момичето на коня. Още е дете, но тази разпусната коса и тези очи, които изглеждат толкова мъдри, го притесняват. Как е възможно това селянче да е способно на всичко, а той, Едуард – на нищо. Ето – облечен е в кадифе и обсипан със скъпоценни камъни, а това грубо момче...

Едуард посегна пръв – Талис лесно парира удара: отстъпи встрани и избегна юмука, насочен към лицето му. Следващият удар обаче бе комбиниран с настъпване по ужиления крак. Пронизителната болка накара Талис да се хвърли върху момчето. В следващия миг и двамата бяха на земята и размахваха крака и юмуци.

Мег помисли, че отново ще припадне. Със сигурност щяха да ги обесят.

– Какво става?

Никога през живота си Мег не се бе радвала на някого така, както в този миг се радва на Уил.

– Мислех, че берете къпини – Уил бе доста раздразнен. – На никого от вас ли не мога да разчитам?

Уил не се впечатляваше от титли, нито пък че едно от момчетата в краката му е благородник, а другото – не. За него те бяха две сбили се момчета и той ги разтърва. Сграбчи ги и ги раздели, макар че те продължаваха да замахват едно към друго, готови да се разкъсат на парчета.

– Я внимавайте как се държите! – смъмри ги и ги раздруса.

– Пусни ме... Пусни ме, селянин такъв! – изкрещя Едуард, опитвайки се да си възвърне достойнството.

– Да, такъв съм – потвърди Уил спокойно. – А сега ми кажете какво става тук?

– Те ми откраднаха коня – заяви Едуард, като оправяше жакета си и се отърсваше от прахта.

– Този кон? – попита Уил. – Те откраднаха този кон, който стои тук? Искаш да кажеш, че са ти го отнели?

– Не... Аз... Не беше моя грешка, но паднах на земята.

– Значи са го откраднали, след като те е метнал от гърба си? И къде го закараха, когато го откраднаха? В Лондон? Да извикам ли стражаря да се разправа с тях?

Мег никога не бе обичала Уил повече, отколкото в този момент. Беше толкова разумен. Отнасяше се към момчетата именно като към момчета, независимо кой в каква къща живее.

Младият благородник гледаше съвсем объркано, а Уил го прегърна през раменете с такава лекота, сякаш бе Талис.

– Сега – кажи ми къде живееш.

От сълзите в очите на момчето Мег разбра, че се е загубило.

– Мег! – обади се строго Уил. – Остана ли от говеждото? А от къпиновия сладкиш? Кали, слизай от това животно и го прибирай вкъщи. Всички сме гладни.

Това, което в началото приличаше на бедствие или определено щеше да се превърне в такова, ако бе останало в ръцете на Мег, се превърна в чудесен ден. Първоначалната враждебност между двете момчета се стопи и те проявиха определен интерес един към друг. И двамата бяха изключително горди и не желаеха да си задават въпроси, но подтиквани от Уил, скоро се разприказваха. Талис показа на Едуард дървения си меч. Едуард се засмя, като го видя как дупчи въздуха, и започна да му показва как е правилно да го държи един истински рицар.

Уил остави Мег да насърчава взаимния интерес на момчетата и тръгна да поразпита къде живее неочаквания гост. Доколкото можеше

да прецени – на не по-малко от тридесетина километра. Нямаше да е лесно да открие дома му. Отдалечеше ли се някой на повече от десетина километра от родното си място, селяните смятаха, че е обиколил света. Мег ни най-малко не се съмняваше, че Уил ще открие къде живее момчето. След случилото се сутринта тя бе убедена, че Уил може всичко.

След като Уил излезе, Мег забеляза как Талис изучава госта: облеклото, походката, дори на няколко пъти се опита да имитира говора му.

С тъжно лице Кали наблюдаваше двете момчета – чувстваше се изоставена. Но Талис я покани в техния свят, докато седяха в сянката на дървото и пиеха сладкия ябълков сок на Мег.

– Разкажи ни нещо, Кали – помоли Талис.

Усмивната, уверена, Кали започна една от най-хубавите си истории – обмисляше я от дни и в нея имаше дракон, кон и вещица със зелена коса. Но едва започнала, Едуард се прозина:

– Чел съм по-интересни. Баща ви няма ли да се връща? Исках да... да се сбогувам, преди да тръгна.

За нищо на света нямаше да признае, че се готви да попита един фермер как да се прибере вкъщи: Не че някакъв селянин знае къде е богатата къща на баща му, но все пак може да подсказе нещо.

Потънал в собствените си грижи, Едуард не забеляза изненадата по лицата на Кали и Талис. Ала и да я бе видял, нямаше да разбере причината.

Да прочете история, помисли си Кали. Тук само селският свещеник чете. Според него не е хубаво други освен божиите наместници да могат да четат. Четенето изисква много мислене, затова свещеникът чете Библията и обяснява на селяните кое какво значи. Обикновените хора не могат да четат.

– Какво четеш? – попита Кали с прибрани към брадичката колене. – Библията ли?

Едуард я изгледа под вежди. Беше на възраст, когато не можеше да реши дали момичета са добри, или лоши. А това момиче го правеше особено неуверен. Не беше хубавица, а и никога нямаше да стане; лицето ѝ бе прекалено бледо, безцветно, чертите ѝ – обикновени. Косата ѝ обаче, сега сплетена на дебела плитка и метната на гърба, бе възхитителна. Странно как следваше момчето навсякъде; следваше този чернокос Талис, чиито дрехи и говор бяха селски, но държанието му – като на кралски син.

Момичето го следваше, сякаш бе негова сянка: той уж не я забелязваше, ала стига тя да откъснеше поглед от него, той се обръщаше с

мрачен поглед. Талис винаги знаеше, кога вниманието ѝ не е насочено към него, дори когато бе с гръб.

Това беше крайно необичайно за Едуард – в неговия дом държаха момчетата отделно от момичетата. А и те го искаха. Кому е притрябвало някое глупаво момиче да се мотае през цялото време наоколо? И защо това момиче е толкова мълчаливо? Момичетата, които Едуард познаваше, бръщолевеха през цялото време. А тази Кали си отвори устата само за да подхване някаква скучна история за летящи животни и вещици. Подобни истории му бяха омръзнали преди години. Сега предпочиташе истински истории за рицари, крале и войни – неща, за които тази малка селянка не е и чувала.

Едуард се канеше да ѝ го каже, но се появи Уил и след малко той вече знаеше накъде да поеме. Не знаеше обаче как да каже довиждане. Не вървеше никак да благодари на селяни, нали? Какво ли щеше да направи баща му при подобен случай?

Едуард възседна коня и изгледа отвисоко четиримата. Установи, че са доста странна група. Възрастните имаха похабения вид на селяни, работили на открито, но децата бяха... Е, облечи ги в хубави дрехи и могат да се явят пред кралицата. Особено момчето (Едуард можеше да си позволи да е великодушен, след като откри, че е цели четири години по-голям от Талис.) Ако Талис е облечен в кадифе вместо в кожа, ще бъде много привлекателен.

Изведнъж Едуард реши, че не го интересува какво би казал или направил баща му; И без друго ще го убие, когато се прибере, какво значение има как постъпва в последните си мигове на този свят?

Галантно свали шапка, сложи я до сърцето си и се поклони на четиримата.

– Благодаря на всички до един за прекрасния следобед.

Импулсивно отвори кожената чанта, прикрепена към седлото, и извади изящно подвързана книга за рицарите на Кръглата маса; книга – собственост на баща му.

– За вас, милейди – обяви той, сякаш бе куриер от двора на кралица Елизабет, и метна книгата към жадно протегнатите ръце на Кали. После обърна коня наляво и препусна натам, където се намираще къщата на баща му според Уил.

След като момчето си тръгна, трима от семейството изпитаха чувството, че нещо в живота им се е променило. Единствен Уил мислеше за несвършената работа – колко време само пропиля да обикаля, за да разбере къде живее някакво загубило се момче. Мег знаеше, че никога

повече няма да види „своите“ деца същите. Макар че Уил и тя ги отгледаха, те не приличаха нито на единия, нито на другия. Тя се почувства нищожна пред богатото момче, но Кали и Талис от самото начало се бяха държали с него като с равен.

Талис пък сякаш надзърна в свят, за който знаеше, че му принадлежи. Обясняваше на Кали, че прекарва толкова малко със селските момчетата, защото му е съвестно да я оставя сама (изпитваше особено удоволствие да я кара да се чувства виновна; тя ставаше много по-мила с него, когато той правеше нещо специално за нея). А истината беше, че му е скучно с тях.

Но днес! Днес никак не се бе отегчил. Този Едуард е страшно превзет, разбира се, но знае неща, които и Талис иска да знае. Знае за коне и мечове, знае как рицар получава шпорите си. Знае новини от кралския двор и даже веднъж е виждал Великия Лестър, за когото мнозина разправят, че вероятно ще е следващият крал.

А Кали притискаше книгата към плоската си детинска гръд и си припомняше всяка дума, изречена от момчето. Да четеш, мислеше тя. Беше чел истории като нейните. Истории, по-хубави от нейните.

Част от нея бе готова да се защитава. Всички харесваха нейните истории. Мег и Уил ги обожаваха. Талис ги намираше за превъзходни. Кое бе това момче, та да твърди, че има по-хубави от нейните истории?

Кали не знаеше думата съревнование, но усещаше, че ѝ липсва именно такава неща. Нямахме с какво да сравни своите истории. Никога не бе чувала за пътуващи разказвачи – онези, които обикалят страната и се отбиват от една богата къща в друга, още по-богата, за да разказват историите си в замяна на храна и малко злато, когато е възможно. Те сравняваха своите разкази, а и публиката им сравняваше чутото.

През останалата част от деня тримата останаха смълчани. Уил не искаше да признае, но притихналостта им го смущаваше. Той самият не бе разговорлив, но нищо не го правеше по-щастлив от бъбренето в семейството. А сега тримата седяха на масата и гледаха храната замислено.

След вечеря седнаха пред незапалената камина: Мег с дрехите за кърпене в скута, а децата загледани в пространството.

– Хайде мъничка Кали – подкани Уил, – разкажи ни една от твоите истории.

Със съсредоточен израз тя се обърна към Талис. Както обикновено, когато трябваше да се вземе някакво решение, го погледна.

– Какво искаш да чуеш? – попита го внимателно.

Днес самоувереността ѝ бе накърнена от нечакания гост.

– Без магии – прошепна Талис. Обърна се към нея и повтори: – Искам история без никакви магии.

Кали успя само да премигне, докато през главата и минаха хиляди мисли. Как може в една история да няма магия? Как може момче да убие дракон без магия. Драконите са големи, а момчетата – малки.

Забелязал широко отворените очи на Кали, Талис вирна нос. Цял живот се бе опитвал да затрудни Кали с някоя история. Дразнеше се, че е толкова умна. Каквото и да пожелаеше да чуе, тя се справяше лесно. Сега той се усмихна самодоволно.

– Без магии, без вещици, без летящи коне. Нищо, което не е истинско.

Кали имаше необичайно странно изражение на лицето. Сякаш мислите ѝ бяха отлетели в някоя далечна страна. Очите ѝ не виждаха; не гледаха на фокус.

– Трябва да помисля – обади се тя след малко и пак млъкна. Дори не реагира, когато Талис затанцува злорадо наоколо. Той не можа да скрие възторга си, че най-после е успял да я затрудни.

Два дни Кали не продума. Ядеше само ако Мег тикнеше храната в ръцете ѝ. Изпълняваше домашните си задължения само защото тялото ѝ помнеше как се вършат. Мисълта ѝ бе другаде. Мег беше силно смутена. Талис бе толкова самодоволен и самонадеян, загдето е затруднил Кали, че Мег изпитваше желание да го раздруса.

На третия ден следобед Кали излезе от вцепенението. Дойде на себе си изведнъж. До преди миг не беше при тях, а в следващия се върна. Отвори очи, премигна насреща им, докато те я наблюдаваха, сякаш току-що се е събудила, изгледа Талис, усмихна му се подигравателно и рече:

– Никакви магии.

До края на деня свърши всичко каквото трябва – подскачаше и не обръщаше никакво внимание на закачките на Талис да му каже какво е намислила. Двамата рядко имаха тайни един от друг за повече от секунди, ала сега Кали не продума нищо цял следобед.

До настъпването на нощта и тримата бързаха да приключат с вечерята, за да чуят историята на Кали. Уил се преструваше, че се дразни от суетенето и му е все едно какво ще стане, но Мег забеляза, че не изяде обичайната си трета порция, а побърза да седне пред камината. По покрива барабанеше лек дъждец и когато Кали започна да разказва, трима души се заслушаха с огромно внимание.

Тя започна бавно историята за две деца: те много се обичали, той бил много красив и от род, свързан с кралския престол, а тя – по-обикновена и една от многото дъщери на мъж, който искал да се отърве от всичките.

Тук Мег и Уил се спогледаха над главите на децата. Вероятно е съвпадение, че историята на Кали е толкова близо до действителността.

Разказваше се за политика и за женитби по сметка, а не по любов. Били още съвсем млади, неукрепнали. Казали на момичето, че трябва да се откаже от момчето в името на бъдещето му щастие. Ако се ожени за друга ще стане крал и следователно неимоверно богат. Ако се ожени обаче за момичето, което обича, и неговият, и нейният баща ще ги лишат от наследство и ще ги захвърлят без никакви пари.

Първоначално двамата решили да уважат волята на родителите си, защото им се сторило разумно. Но в сватбения си ден момъкът избягал, намерил любимото момиче и я отвел със себе си.

И понеже били без пари, той станал дървар, защото нямало много работа за почти-кrale. Живеели в къщичка дълбоко в гората. Зимата била трудна – храната била оскъдна. Ала хората от селото знаели за тях, че са се отказали от всичко в името на любовта, и всеки помагал с каквото може.

Понякога сутрин намирали по малко месо на прага. Или пък шепа бобец. Но с идването на пролетта цялото село останало без храна и момъкът разбрал, че няма да може да изхрани съпругата си. Била доста отслабнала, защото му отстъпвала и последния си залък, за да има той сили да сече дърва.

Мислил дълго и решил, че е по-добре да предпочетат смъртта, отколкото да гледа как любимата му умира от глад. Възнамерявал да я убие в съня ѝ, да отнесе тялото ѝ до реката и там да умре с нея в ръце.

Същата вечер ѝ казал колко я обича, дал ѝ да пие нещо, което да я приспи, защото не можел да понесе, че ще я заболи или ще я изплаши. Тя заспала, а той я целувал и подреждал красиво косите ѝ.

Вдигнал брадвата, за да я съсече, а сълзи обливали лицето му. Знаел, че щом тя умре, и неговата душа ще умре с нея.

Но изведнъж! Какво е това! Пристигнал галопиращ кон. Момъкът оставил брадвата, за да разбере кой е дошъл. Долетял вестonosец, за да съобщи, че баща му и по-големият му брат са умрели и сега той е собственик на всичко.

При тези думи младият мъж благодарил Богу не заради кончината на баща си и брат си, а защото сега той и възлюбената му щели да

живеят в доволство.

Изпълнен от щастие, той я събудил, отвел я до коня на вестносеца и заедно отишли в замъка.

Щом станал господар, се отплатил на всички селяни за многото им добрини и им дал голямо угощение. Прогонил лошите мъже, които работили при баща му, и наел добри хора от селото. До края на живота си делил с всички богатите реколти и никои никога повече не бил гладен.

Младият мъж и съпругата му родили много деца и живели щастливо дълги години.

Историята свърши. Мег и Уил избърсаха сълзите си, но Кали почти не ги забеляза. Целият ѝ интерес бе насочен към Талис.

Известно време той не помръдна; не я погледна, но знаеше, че тя се е вторачила в него със затаен дъх. Най-носле каза:

– Някоя магия не ми е харесвала толкова.

– Да – съгласи се тя тихо. – Някоя магия не е толкова хубава.

Мег знаеше, че когато децата смятаха, че никои не ги наблюдава, са много любвеобилни един към друг. Държаха се за ръце, Талис често полагаше глава в скута на Кали, сядаха колкото се може по-близо един до друг. Но в присъствието на други дори не се докосваха. Мег бе сигурна, че Талис иска така, защото чувстваше, че ако зависи от Кали, тя щеше да се закачи за него с верига, но Талис обичаше да се преструва, че няма нужда от Кали.

Тази вечер, след изключителната ѝ история, Талис се изправи и подаде ръка на Кали. Пред двамата възрастни той открито я хвана за ръка и я отведе да спят. Това бе най-големият комплимент, който Талис знаеше – публично да похвали.

Глава двадесета

Мег чувстваше болка в краката. Всъщност болеше я цялото тяло. Вървеше вече два дни, а не бе привикнала да ходи.

Настигна я раздрънкана, натоварена със зеле каруца. Тя се дръпна встрани от пътя и нагази в прахта и мръсотията отстрани. Облегна се на едно дърво за минутка отмора. За хиляден път се питаше как се оправят Уил и децата без нея. Дали когато се върне, Уил ще ѝ се сърди? Или ще бъде толкова разстроен за нея, че ще я прегърне, доволен, че се е прибрала жива и здрава? А може и да не ѝ говори в продължение на дни...

или години?

Мег никога не бе чувала някоя съпруга да избяга, а после да се върне при мъжа си. Затова не можеше да предвиди какво ще направи той. Вярно, веднъж ѝ разказаха как някаква избягала с чужд мъж, но никога не бе ставало дума жена да избяга, за да намери учител – каквото бе нейният случай.

Погледна към слънцето и прецени, че има поне още два часа, преди да прекара поредната студена нощ върху голата земя. Затова се отдръпна от дървото и закричи отново.

Мина почти месец от случката, която според Мег промени живота на нейното семейство. Откакто онова момче Едуард се появи, нищо вече не бе същото. Поне не за нея и децата. Уил си остана същият и когато Мег се опита да го заговори за настъпилите промени, той се ядоса. Отказа да обсъжда думите на Мег, че Кали и Талис всъщност са от благороден произход.

– По-добре е да са фермерски деца! – отсече той така разгневен, че всички го погледнаха изумени. Уил никога не се ядосваше безпричинно, а сега не схващаха кое предизвика раздразнението му. – Забравете това момче! – продължи да крещи той. – Как ми се ще никога да не се бе появявало.

Дните минаваха, но децата не забравяха посещението на Едуард. Мег бе права – той промени нещо в тях. Кали разглеждаше книгата с такава жажда, та Мег си помисли, че ще глътне красивите заврънкулки. А Талис се опитваше да размахва меча, както Едуард му показа. Така продължи около месец; после Кали спря да разглежда книгата, а Талис заряза меча и повече не посегна към него.

– Какво има? – разтревожи се Мег, защото лицата и на двамата се издължиха и те станаха необичайно мълчаливи.

– Няма смисъл – обяви Талис. – Не ми е нужен меч. По-добре да стана ковач.

Мег бе свикнала с мрачните настроения на Талис; вечно смяташе, че мизерията ги дебне зад ъгъла. Необичайното сега беше, че Кали не му се подигра и не му каза, че говори глупости. Мег не си бе давала сметка, но една от „задачите“ на Кали бе да развеселява Талис, да му посочва оптимистичната страна на нещата. Ако Талис обявяваше, че не може да се справи с нещо, Кали се намесваше и му вдъхваше кураж: той е способен да направи всичко на този свят – Мег знаеше откъде идва убедеността на Талис, че е в състояние да премести и планина – просто Кали вярваше, че е така.

Но Кали не каза нищо, когато Талис остави меча. А когато прибра скъпоценната книга, Мег я попита защо.

– Не мога да чета – обясни детето. – Никога няма да се науча. Бива ме само да храня зайци.

Мег не бе чувала Кали да отрони „не“ през живота си. И никога не бе чула да казва, че иска нещо. Сякаш единственото ѝ желание бе да е с Талис. Талис вършеше нещата, а Кали го следваше и го насърчаваше, че може да ги стори. Бяха идеална двойка: неговият песимизъм и самоувереност се съчетаваха с нейната стеснителност и вяра в магиите и красотата. Но преди всичко – насърчаваше Талис с непоклатимата си вяра в него.

Когато Мег чу Кали да се оплаква, че не може да чете, се наложи да приседне. Трябваше да приеме съществуващите факти: нещата се бяха променили и никога нямаше да са каквито бяха.

Няколко дни тя размишлява какво да предприеме. Реши да отиде при съпругата на Джон Хадли и да поиска пари, за да наеме учител за децата.

Мег предпочиташе съпругът ѝ да решава проблемите, а тя да се съгласява; правеше го почти толкова сляпо, колкото Кали следваше Талис. Но Мег не бе глупава, Досещаше се защо Джон Хадли не е дошъл да потърси скъпоценния си осиновен син. През изминалите години или съпругата му е родила здраво момченце, или някак е успяла да убеди съпруга си да забрави за момчето. Мег нямаше да се учуди, ако онази жена е излъгала, че Талис е мъртъв.

Но Мег бе уверена, че Алида знае истината. Уил купи фермата с пари от нейно благородие; така ѝ бе казал. Е, Джон може и да смята, че децата са мъртви, но Алида знае, че са живи някъде. И ако нейно благородие не се интересува от нечий чужд син, редно е да я е грижа за собствената ѝ дъщеря и не може да я остави необразована. Как ще погледнат на невежеството на Кали, когато най-сетне отново я приемат в богатата къща на баща ѝ?

Мег не обичаше да мисли чак толкова напред, за времето, когато децата нямаше да са „нейни“. Представяше си момента на раздялата много, много далечен; може би когато децата станат възрастни?

А когато станат възрастни, трябва да знаят всичко, което една дама или благородник знаят. Щом Талис иска да стане рицар, трябва да научи всичко нужно на един рицар. И щом Кали иска да се научи да чете – един Господ знае защо ѝ е необходимо, след като нейните истории са къде-къде по-хубави от всичко, което можеш да откриеш в някоя книга,

– то Мег ще ѝ помогне да го постигне. Когато Мег се озове в Рая, тя възнамерява да увери Господа, че е направила всичко по силите си, за да помогне на децата да получат най-доброто, което животът предлага.

На Мег ѝ бе нужна цяла седмица, за да измине осемдесетте километра до къщата на Джон Хадли. На два-три пъти се губи, а една привечер скуба кокошки срещу нещо за хапване. Най-после достигна целта си, но почти се разплака от изтощение и отчаяние при вида на стърчащите останки от стария замък след пожара. Затова ли Джон Хадли никога не бе потърсил децата? Нима той и цялото му семейство бяха загинали в пламъците?

Не ѝ хареса идеята да спи в руините – в тях имаше нещо призрачно и зловещо. Колко време след напускането им с Уил бе избухнал пожарът? През онази нощ, преди девет години, Уил ѝ каза, че в замъка и в селото има чума и те трябва веднага да напуснат. Дори не изслуша докрай всичко, което ѝ разправяше, а хукна с бебетата. Не каза и дума, когато през следващите няколко дни Уил обикаляше лихварите и предлагаше нещо (никога не разбра какво) срещу пари, с които купи каруца и ги отведе от селото, където бяха израсли. После купи хубавата ферма за нея и за децата и тя повече не се върна към миналото.

Ако не се бе появило онова момче Едуард, нямаше да се върне в родното си село и сега. Докато лягаше на студената земя далеч от замъка и се готвеше да заспи, тя се усмихна при мисълта за всички, които искаше да види, преди да се върне при Уил и децата.

На сутринта, макар и да не бе спала в легло, се почувства по-добре. Днес щеше да разбере какво се е случило с Джон Хадли и семейството му и ако е възможно, ще се опита да се види с нейно благородие, за да я склони да ѝ даде пари за учител на децата. През последните няколко дни Мег имаше време да обмисли какво ще каже на нейно благородие. Преди да поживее години с Кали и Талис, тя се смяташе за достатъчно умна, или поне толкова, колкото всеки друг, но след девет години с малките палавници се бе научила на някои неща.

Двамата бяха умни и гъвкави като змии; все я заяждаха, погаждаха ѝ номера и какво ли не измисляха с мозъците си, които работеха с бързината на светкавици, за да я подведат и да получат каквото си бяха наумили. Талис бе по-невъздържан. Изпитваше огромно удоволствие да си прави шеги с нея и да се смее гръмогласно, когато тя се хващаше на вдицата му.

Понякога Уил се дразнеше.

– Мег – поучаваше я той, – не бива да смяташ, че всички са добри. Трябва да разбереш, че хората не винаги са това, за което се представят. Понякога дори лъжат, за да постигнат своето.

– Какво значение има? – отвърщаше тя. – Талис не влага лош умисъл, когато поставя жабче в обувката ми или изпразва яйце и го пълни с кал.

– Така е – не се предаваше Уил, – но някои хора го правят с лош умисъл, а ти все вярваш, че всички са с добри сърца.

– Смятам, че на света има повече добро, отколкото зло – бранеше се тя и караше Уил да размахва безпомощно ръце. Истината бе, че нямаше и най-бегла представа за какво ѝ говори. А е толкова лесно да си добър, нали?

Сега се опитваше да си припомни какво ѝ казваше Уил. Днес трябва да е много умна. Не е толкова наивна, колкото смята Уил; още преди години усети, че нещо лошо витае между стените на замъка; ето на – сега стърчи изгорял. Навремето, когато се родиха децата, тя още тъжеше за собствените си бебета. Когато Господи изпрати две други деца, за които да се грижи, не се замисли много-много и им се посвети. Но все пак не можеше да забрави напълно хаоса и гнева на хората тогава.

Заради тези спомени искаше да се види с лейди Алида насаме. Ще ѝ разкаже за хубавата ѝ малка дъщеря (за Мег Кали бе красива като принцесите от историите ѝ) и няма много да споменава Талис, тъй като това вероятно ще натъжи нейно благородие. След като си поприказват, Мег ще вземе парите за учителя и ще се махне – завинаги. Щеше да се закълне, че никога повече няма да безпокои нейно благородие. Тя и сега нямаше да я безпокои, ако не бе необходимостта от учител.

Според Мег подобна договорка е идеална, защото отговаря на желанията и на двете жени. Лейди Алида щеше да узнае, че дъщеря ѝ е щастлива и има кой да се грижи за нея, а Мег щеше да получи парите за учител. После двете жени едва ли щяха някога да се видят – напълно приемливо; освен това нейно благородие щеше да получи уверението – стига да го поиска, – че съпругът ѝ никога няма да чуе за осиновеното момче.

Първоначално Мег смяташе да отиде при лорд Джон, но се отказа. Най-вероятно Джон Хадли отдавна е забравил чернокосото момче – или го смяташе за мъртво, – затова Мег не искаше да му съобщава, че Талис е жив и здрав при нея и Уил. Джон може да реши да го вземе. Но Мег не смята да съобщава на лейди Алида, че не желае Джон да узнае къде е Талис. Дори ако нейно благородие създаде някакви спънки, Мег

възнамерява... Е, може би заплахата бе прекалено силно, но може да даде на нейно благородие да разбере, че ще спомене на Джон за децата, ако не получи парите.

Да, помисли си Мег, изключително доволна от себе си, Уил може да се гордее с нея. Веднъж поне няма да я подведа.

Глава двадесет и първа

Прислужничката шепнеше така възбудено, че първоначално Алида не успя да схване какво казва. Понякога Пенела се престараваше; друг път напомняше на Алида за онази ужасна нощ на пожара – нещо, което Алида искаше да забрави завинаги.

Сега Алида въобще не бе онази жена от преди девет години. Тогава беше красива. Стараеше се да се поддържа, за да привлече съпруга в леглото си и да спечели любовта му – нещо, което бе уверена, че ще постигне, стига само да го дари със здрав син.

Но след нощта на пожара – Алида отказваше да мисли за всичко случило се тогава: че именно тя подпали замъка и няколко души, включително новородената ѝ дъщеря, загинаха – тя се промени.

Долови, че съпругът ѝ е склонен да ѝ даде ако не любов, то поне другарство. Тогава си наложи да не му припомня за времето, когато той желаше тялото ѝ. Много бързо се промени и сякаш остаря с двадесет години: косата ѝ посивя, талията ѝ се разшири, кожата загуби свежия си тен. Сега тя и съпругът ѝ бяха приятели – стари приятели, които вършат заедно различни неща и се наслаждават на взаимното си присъствие. Когато съпругът ѝ се заглеждаше по други жени, Алида се усмихваше и си мислеше колко е приятно да няма страсти, които да раздират старото ѝ тяло.

Най-голямо удоволствие в живота ѝ доставяха децата. Грижеше се за тяхното образование и религиозното им обучение. Успя някак да убеди Джон, че синовете му не са за подценяване. По-големият, Джеймс, наистина бе с деформиран по рождение крак, но можеше да язди – и тя непрекъснато го изтъкваше пред съпруга си. Независимо че Филип, помалкият, бе със слаби гърди и бързо се изморяваше, бе склонен да опита всичко, което баща му пожелае.

Разбира се, Джон никога не узна, че волята на съпругата му е движещата сила. На Джеймс не му бе леко да язди; не толкова заради недъга, колкото заради влечението към науката; не му се размахваше меч,

голям почти колкото него. Ако баща му бе друг и ако Джеймс не бе първородният, щяха да го изпратят да учи за църковен служител или право и щеше да прекара живота си с нос забит в книгите.

Колкото до Филип, нощно време Алида често отиваше тайно при него и му втъпяваше колко е важно целия ден да прекара на седлото и да преследва поредния глиган из гората. Когато слабото тяло на момчето се разкъсваше от болка и умора, тя го налагаше с билки, а понякога прибъгваше до заплахи и наказания, само и само да го накара да приеме желанията на баща си без хленч и без молби да бъде освободен. Филип трябваше да избира между гнева на двамата си родители и му се струваше, че баща му е по-милостивият.

А самата Алида, колкото и да не искаше да признае, бе често спохождана от спомена за времето, когато съпругът ѝ даде почти всичко свое и нейно за момче с чужда кръв и плът.

Сега Пенела жужеше в ухото ѝ като комар и за миг Алида се пренесе във времето, което толкова искаше да забрави. Много добре помнеше нощта на обзелата я лудост. Не беше на себе си; не тя извърши всичко онова. Дяволът бе обсебил душата ѝ през онази нощ. Беше обсебил нея... и съпруга ѝ. Дяволът бе подлудил всички.

От досадното шепнене в ухото Алида разбра, че дойката от онази пъклена нощ е тук. Сега. И чака да се срещне с нея.

– Кой я е видял? – попита рязко Алида. Всичките ѝ сетива бяха изострени.

– Никой – увери я Пенела, горда от себе си и изпълнена с надежда, че тази постъпка ще ѝ възвърне благоразположението на господарката.

След пожара лейди Алида промени отношението си към прислужничката, но Пенела така и не си обясни защо. Бяха почти приятелки и внезапно Алида започна да се държи студено и резервирано. Някога единствено Пенела чуваше какво мисли господарката ѝ, а после незнаяно защо Алида спря да споделя с нея; на моменти Пенела дори улавяше господарката да я наблюдава почти с омраза.

Откакто започна това охладняване, какво ли не стори Пенела, за да си възвърне благоволенieto на милейди: неуморно работеше за нея, изпълняваше всяко желание, опитваше се да предугади следващото, за да го изпълни предварително. Постара се господарката ѝ да не може без нея. Алида приемаше всичките ѝ усилия, но продължаваше да е хладна, нямаше ги вече разговорите за децата и бъдещето. Години наред границата в отношенията господарка-прислужничка бяха твърде неясни, но сега се спазваха стриктно.

Ако Пенела не бе толкова предана, а беше по-проницателна, щеше да се досети какво е отдалечило Алида. Няколко месеца след пожара самотният старец, обитател на изоставената горска колиба, където се грижеше за ранените соколи, които хората на Джон му носеха, видя нейно благородие да накуцва по пътеката, след като конят я бе метнал на земята. За да завърже разговор и да отклони мисълта на милейди от болката, спомена, че е истинско щастие, дете младата Мег (всички бяха млади за него) е успяла да се спаси с двете деца от пожара. В отговор на въпросите на Алида той разказа как Мег и Уил бяха претичали през гората недалеч от колибата му, а той ги видял, защото нощем не можел да спи... Старецът се уплаши от гневния израз на лицето на нейно благородие, според него тя се беше досетила, че както всяка нощ, и тогава е браконьерствал.

Нейно благородие си тръгна, но старецът разбра, че дните му са преброени. Беше разкрит и ако не се ометеше тутакси, щеше да увисне на бесилото. Затова, когато същата нощ изпратеният от Алида човек се прокрадна, за да убие стареца, от закоравелия браконьер нямаше и следа.

Старецът никога не узна какво си помисли Алида за бягството му. Нея хич не я интересуваха нощните му занимания. Какво значение имаха няколко зайци? От месеци тя се чувстваше в безопасност, защото смяташе, че момчето, което съпругът ѝ така силно желал, та бе готов да го замени срещу собствените си деца, е мъртво. А сега ставаше ясно, че не е мъртво. Продължаваше да живее някъде. Най-много от всичко на света искаше да организира издирването му, да го открие и да го убие. Никога нямаше да е в безопасност, докато момчето е живо; ако се наложеше, щеше да го убие със собствените си ръце.

А нямаше как да предприеме издирването без знанието на съпруга ѝ. Щом се организира такова нещо, той ще се досети за причината и ще разбере, че момчето е живо. Тогава той щеше да предприеме издирването.

Алида можеше само да се надява, че никои друг не е видял как дойката и съпругът ѝ бягат през гората под прикритието на нощта, отнасяйки новородените деца със себе си. След дълги часове на размисъл Алида започна да се чуди как са се досетили за опасността. Единственият отговор бе, че са били предупредени. И само Пенела можеше да го стори.

От този момент Алида намрази прислужничката си. Знаеше много добре как да я накаже. Пенела изпитваше огромна гордост от близостта с Алида. Толкова се гордееше, че понякога се държеше, сякаш тя е

господарката. Много пъти Алида я сварваше да заповядва на другите прислужници с недопустим за нея тон. Някога това се струваше забавно на Алида. Забавно, до нощта когато Пенела не превиши правата си – с постъпката си можеше да разруши живота на Алида.

Алида наказва Пенела, като я лиши от благоразположението си. Вече не споделяше тайните си с нея; държеше се като с обикновена прислужница. За Пенела щеше да е по-милостиво да я бяха сложили на кладата, отколкото подобно държане, и Алида добре го знаеше. Беше идеалното отмъщение.

Сега, докато известяваше господарката си, че онази жена, наета навремето за дойка на момичето и момчето, иска да я види, Алида не се изненада. Пенела трябваше да се досети, че има нещо подозрително. Но обладана от щастието да сподели нещо тайно с господарката си, тя не забеляза нищо нередно. Мисълта ѝ бе изцяло заета с мечтите да си възвърне благоразположението на Алида, да има отново предишните привилегии и предишната власт.

– Кой друг знае за идването ѝ? – попита Алида рязко.

– Никой. Беше долу на двора, забулена с шал, и щом ме видя, се втурна право към мен. Представяте си какво ми беше – такава като нея да заговори мен.

Алида едва се въздържа да ѝ изтъкне, че е само прислужница и не по-важна от дебелия фермерка. Но през последните няколко минути Пенела бе решила, че отново си е върнала старото привилегировано положение; сякаш изминалите девет години не съществуваха.

– С никого не е говорила? Сигурна ли си?

– Съвсем сигурна. Тя самата ми каза. Увери ме, че от два дни дебне удобен случай да види вас или мен. Знае колко държите на мен и да ми каже нещо, е все едно, че го казва на вас, затова говори само с мен.

Онова, което някога бе допадало на Алида, сега я отвращаваше. Как е могла да търпи самонадеяността на тази жена? На времето, самотна и нещастна, когато нямаше съпруг или приятелка, когато нямаше нищо освен омраза в сърцето си, се бе вкопчила в нея.

– Доведи я тук – нареди Алида. – Внимавай друг да не я види. Пъхни в ръцете ѝ кошница с билки, та ако някой я зърне, да помисли, че е дошла да ми продава стоката си, а не да ми казва нещо.

– Да, милейди – поклони се Пенела с преливащо от радост сърце.

С част от съзнанието си долавяше, че гневът на нейно благородие е свързан със случката в нощта на пожара. С годините Пенела започна да

съжалява, че бе предупредила онези селяни за намеренията на милейди. Какво значение имаха за нея те или бебетата? Ако Алида ги искаше мъртви, коя бе Пенела, че да ѝ се противопостави? Но колкото до справедливостта, тя продължаваше да не разбира какво толкова бе сторила през онази нощ, та разгневи Алида. После всичко се подреди чудесно, нали? Така че какво лошо бе сторила? Не правеше ли всичко за доброто на нейно благородие?

– Да, сега ще я доведе и ще поговорим с нея.

– Не! – сръза я Алида. – Ще разговарям с нея насаме.

Пенела отвори уста, готова да протестира, но се отказа.

– Да, милейди – промълви тя, като си позволи да го изрече толкова гневно, колкото смееше.

Прислужничката излезе, а Алида си помисли, че може би трябва да се отърве от нея. Направи усилие да се успокои. Да се успокои и да разсъждава трезво. Трябва да разбере къде живее тази жена и съответно – къде е момчето. Трябва да я разприказва.

Когато Мег влезе, Алида видя съвсем обикновена жена с набраздено от труд лице. Беше дебела, вървеше бавно и носеше кошницата с билките, сякаш бе много тежка.

Алида видя честни сини очи, открити и невинни като на коте. През целия си семеен живот тази жена не е понасяла омраза и тормоз както нея. Алида по-скоро би умряла, но не би признала, че изпита завист. Дебелата старица не бе родена красавица или богаташка; единствените ѝ деца, заченати доста късно, бяха умрели. Но сякаш благословена от Бога, бе получила две здрави силни деца, които да ги заместят. Нямаше съмнение, че съпругът ѝ я обича, закриля и не желае друго освен щастието ѝ. А тя, Алида, живее в голяма хубава къща, която Джон продължава да изкусуриява, има съпруг, но ако му кажат, че е умряла, най-вероятно само ще свие рамене.

Алида се усмихна на Мег, сякаш бе пратеничка на кралицата.

– Седнете. Сигурно сте уморена от пътуването. Да ви наля ли чаша вино?

Мег бе очаквала да се сблъска със студенина, затова подобно посрещане я обърка. Само три пъти в живота ся бе пила вино, и то силно разрежено. И никога не ѝ бе наливано в сребърен бокал от бялата ръка на господарка.

Отпи внимателно от виното – удари я право в главата. Нито капчица вода нямаше в това вино.

Подреждайки полите на тъмночервената си кадифена рокля, Алида

седна срещу Мег и наблюдаваше как виното и сладките изчезват. На втората чашка Мег се поколеба, но Алида успя да я склони – щяла да я обиди, ако ѝ откаже.

– В края на краищата ви дължа толкова много. През всичките тези години сте се грижили за дъщеря ми, нали?

– Да – съгласи се Мег.

Чувстваше се толкова добре, толкова спокойно. Мина ѝ кощунствената мисъл, че разбира защо мъжете пият. И защо не допускат жените до чашката. Кой може да предскаже какво би направила една жена, ако се чувства така. Мег се чувстваше уверена; тя можеше да направи всичко.

– Разкажете ми за малката – подкани я Алида с най-сладкия си глас. – Разбира се, ако желаете. Имам чувството, че е повече ваша, отколкото моя.

– О, не, не е така – възрази Мег, макар да съзнаваше, че лъже. Та нали и двете деца си бяха нейни. Но приповдигнатото настроение от виното я накара да реши, че тази лъжа не е грях.

– Значи не възразявате да поговорим за тях? – попита Алида, като даде да се разбере, че би искала да узнае и за двете деца. Надвеси се и взе бокала от Мег – още миг и старата жена щеше да заспи.

От всичко на света Мег най-много желаше да говори за децата. Дори понякога се ядосваше на Уил, че вместо за децата си мисли за фермата. Веднъж доста строго я предупреди: „Не се привързвай толкова към нещо, което не е твое.“ Беше се изсмяла – та имаше ли някой по-привързан към децата от него. На моменти Мег си мислеше, че обичта му към децата е по-голяма от нейната – толкова силна, че не може да говори за нея.

– Те са необикновени деца – подхвана Мег нежно, а мисълта ѝ литна към фермата. Нищо, че в сравнение с тази красива и богата къща фермата е направо бедняшка. Мег не би заменила и една роза от градината си за всичкото богатство тук. През двата дни, докато чакаше да види нейно благородие, усети... Ами да – че тук има нещо нездраво. Сега ѝ се искаше да приключи час по-скоро и да си върви у дома.

Мисълта ѝ отново се върна към фермата и Мег изпита щастие заради Уил и малките.

– Децата са толкова еднакви, сякаш са две половинки на едно цяло. Ако едното е гладно, и другото е гладно. Каквото поболява едното, поболява и другото. Обичат едни и същи цветове, храни. Имат еднаква температура, и двете обичат... – Поколеба се, докато търсеше

подходящата дума. – ...обичат да играят роли – обясни накрая.

Алида съсредоточено се опитваше да проумее чутото. Театър, помисли си тя. Показност. Децата обичаха емоциите, които тя се бе научила да потиска.

Мег продължи:

– Понякога не си говорят с часове – например, когато вършат домашната работа, – но ако в този час ги попиташ за какво мислят, ще се окаже едно и също.

Очите на Мег добиха замечтан израз. Най-много на свята обичаше тези деца. Беше сигурна, че няма да иде в Рая, защото от време на време си мислеше, че всъщност е доволна, дето собствените ѝ деца умряха и е имала щастието да прекара дните си с Талис и Кали. Собствените ѝ деца едва ли щяха да бъдат толкова интересни; никога нямаше да скочат върху гърба на голям чер кон и да препускат из околността. Нейната собствена дъщеря нямаше да разказва истории вечер пред камината.

Мег вдигна глава малко рязко, защото виното я замая. Как може да си помисли, че тази жена има лоши намерения? Сигурно сърцето ѝ е разбито, задето ѝ беше отнета възможността да преживее години с очарователната, възхитителната си дъщеричка. Разбира се, че е жадна да чуе всичко. На Мег не ѝ хрумна, че докато разказва за дъщерята на Алида, всъщност разказва и за момчето, което Алида може би мрази.

– Децата възприемат еднакво бързо и се интересуват от едни и същи неща – продължи Мег, като мислено се похвали как непринудено въвежда темата за обучението. Докато приключи, лейди Алида ще я умолява да наеме учител за дъщеря ѝ.

Глава двадесет и втора

Веднъж започнала, Мег не можеше да спре. През деветте години, през които бе живяла с децата и ги бе обичала, винаги ѝ бе липсвала възможността да говори за тях. И това си каза думата. Никога не разговаряше със съседите за децата, тъй като бяха съвсем различни от техните. На селските панаири – доколкото Уил им разрешаваше да присъстват – Кали и Талис се открояваха силно. Всички инстинктивно разбираха, че не са като другите.

Сега Мег можеше да говори на воля. И точно това правеше. Разказа колко надменен е Талис и как понякога обижда Кали. Талис никога не се сеща да се извини, ако с нещо огорчи Кали, но на вечеря слага най-

хубавото парче месо в чинията ѝ. Кали пък му поднася най-хубавото парче хляб.

– И двамата ще умрете от глад, докато си прехвърляте най-хубавото – много пъти им бе казал Уил. Децата възразяваха и Талис се впускаше в дълги обяснения как той и Кали всъщност не се понасят. Обикновено Кали кимаше, защото и двамата бяха прекалено горди да признаят, че не могат един без друг.

– Невъзможно е да бъдат разделени – продължи Мег. – Не заспиват, ако и двамата не са в стаята и за предпочитане в едно легло. И... – тя се поколеба, като наклони глава замислено – ...говорят си един на друг наум.

Засрамено погледна към лейди Алида, по чието лице бе изписан интерес, но и някаква погнуса. Мег реши, че е по-добре да не продължава повече в тази насока.

– Ако единият си пореже пръста, и другият изпитва болка. Плеснеш ли едното дете, другото също усеща.

Децата не бяха споделяли, но Мег помнеше колко предпазливо присядаше Кали, след като Уил бе налагал Талис с кожата колан.

Колкото повече слушаше Алида, толкова повече се разгневяваше. Ето отговорът на молбата ѝ към Господ. А на колко много молби, отправени към Него през деветте месеца на последната ѝ бременност, прекарана повече на колене, не отговори той. Не откликна на искането ѝ за син. Вместо това отговори на молбата ѝ нейното дете да подели душата на детето на онази чуждоземка. Защо, защо не откликна на искането ѝ за син? Нейно момче, което да наследи имотите. Здравом телом и духом момче.

А сега тази сервилна старица ѝ разправя колко мили били децата, колко обичливи и внимателни, как помагали на хората. Алида осъзнаваше, че трябва да я прекъсне, преди да ѝ прилошее.

– Хайде, хайде – обади се тя, – трябва да имат поне един недостатък. Или не са човешки същества?

Гърбът на Мег се изпружи от самата мисъл, че нейните деца не са най-добрите на света.

– Да, разбира се, че имат слабости. Те... – поколеба се, но не сети, че пред нея е майката на Кали и следователно може да ѝ се довери. – Те ревнуват – рече тихо тя. – И двете деца ревнуват.

Алида леко се усмихна:

– Това не е много лоша черта. Ние всички ревнуваме. Ето, пийнете още малко вино. Ако не ми разкажете повече за техните недостатъци,

няма да повярвам в техните добродетели.

Прозвуча, логично – та нали само собствената ѝ суета възпираше Мег да разкаже цялата истина за децата на тази жена?

– Ревнуват повече от другите хора. Не е нормално. Талис е по-лошият. Не търпи вниманието на Кали да е насочено към друг. Веднъж дойде едно момче и подари книга на Кали. Талис няколко пъти се ядоса, когато тя я разглежда. Иска цялото ѝ внимание да е съсредоточено върху него.

– А момичето? – Алида не можеше да си наложи да я нарече своя дъщеря.

– Тя... – Мег отново се поколеба. Как да опише най-големия недостатък на Кали? – Тя го боготвори – заяви Мег накрая.

За миг Алида можеше единствено да премига.

– Боготвори го?

Пребледня. Може би момчето наистина идваше от Ада?

– Не – побърза да се поправи Мег, вярно разчитайки ужаса на милейди. – Не искам да кажа, че тя е против Господ. Тя... – Как да обясни? В момента ѝ се искаше да притежава способността на Кали да борави с думите. – За Талис честта има огромно значение. Да, това е думата – чест. През цялото време говори за честта на мъжа и че той не може да лъже!

– А, значи момичето лъже – вметна Алида, добре разбирайки подобна потребност.

– Не – възрази рязко Мег. – Кали не лъже. Тя е изключително честна, но много, много държи на Талис. Държи единствено на него. – Гласът на Мег се сниши до шепот: – Понякога си мисля, че ще продаде душата си, за да го спаси от ужилване на пчела.

Мег разтърси глава в опит да я избистри, за да обясни какво има предвид.

– Те са само деца, нали разбирате? Не е нещо сериозно. Кали е готова да краде сладки за него, а Талис по-скоро би умрял, отколкото да открадне. Моята Кали е добро момиче. Честно. Има страх от Бога... Освен когато не се отнася за Талис. Тогава става истински дявол.

Мег привършваше чашата вино и се смееше. Дори когато разказваше „най-лошото“ за децата, то не звучеше ужасно.

– Уил и аз все трябва да сме нашрек, защото Кали винаги е готова да поеме вината върху себе си. Дали Талис е оставил вратата на плевнята отворена, дали е счупил нещо с дървения си меч или каквото и да било, Кали все е готова да твърди, че тя го е сторила.

– И момчето позволява да я накажат заради неговите простъпки? – попита Алида с усмивка. Ето най-последно доказателството, че той е достоен син на Гилбърт Рашър.

– Не, не. Разбира се, че не – възпротиви се Мег. – Талис ужасно се разгневява, когато разбере, че тя е поела вината за неговите провинения. Все я пита как е възможно да лъже и й повтаря, че това е смъртен грях. – Мег се усмихна. – Иначе Кали не лъже. Само заради него. Но той никога не изисква това от нея. Тя обаче твърди, че не може да понесе той да бъде наранен. Твърди, че той достатъчно е опознал болката.

– Че каква болка е опознало момчето? – попита Алида строго. В момента си мислеше, че само тя знае истинското значение на тази дума.

– Не знам, милейди. Повтарям само думите на дъщеря ви. Тя твърди, че Талис е изпитал достатъчно болка и не бива да понася повече. Може би има предвид смъртта на майка му.

Мег не успя да скрие огорчението си, когато го каза. Сподели как все си мислела, че не е била достатъчно добра като майка, затова Кали говори за рождената майка на Талис.

– Значи сте им казали истината за тяхното раждане?

– О, не! Уил твърди, че е по-добре да не знаят... Докато не дойде времето, имам предвид.

В този момент Алида се убеди, че съпругът на старичката знае повече, отколкото казва на наивната си съпруга, но каквато и да е причината за опазване на тайната, тя бе доволна, че децата са несведущи по въпроса. Ако двамата стари хора бъдат убити и ако случайно децата останат живи, няма как да се явят пред нея с претенции за издръжка... или призоваване. Не би им хрумвало да се обърнат към нея или към Джон.

Мег се възползва от настъпилата моментна тишина и със замаяна глава спомена причината за дългото си пътешествие и вероятността да си навлече гнева на съпруга си.

– Нуждая се от пари, за да наема учител за тях – изрече на един дъх.

Алида схвана веднага. Ето защо тази жена е тук. Разбира се, и дума не можеше да става Алида да образова момчето. Ако то оцелее от смъртта, която му замисля, тя не желае да му предоставя предимствата, които образованието осигурява. Освен това не иска да се разделя с никакви пари нито за секунда. Беше на път да загуби почти всичко и ставаше все по-чувствителна на тема пари.

Мег се досещаше какво обмисля Алида и защо се бави. Очевидно не желае на съпруга ѝ да бъде напомняно за Талис. Значи, помисли си

Мег, настъпил е моментът, когато трябва да е изключително съобразителна.

Мег започна да изрежда всичко, за което си бе мислила по дългия път насам.

– Не е редно децата да останат неуки – настоя решително тя. Беше си наумила да е неотстъпчива по този въпрос. – Трябва да имат учител, някой, който да ги подготви за мястото им в обществото.

Колебанието на нейно благородие принуди Мег да забие кинжала:

– Всичко, което съпругът ми и аз изкарваме, стига само да изхраним младия Талис. Той расте така бързо, че едвам смогваме да го обличаме. Казах ли ви, че е висок почти колкото мен, а е само деветгодишен? Сигурна съм, че милорд ще е възхитен, когато го види.

Алида печелеше време и съобразяваше бързо. В миналото не бе имала време да крои планове. В нощта на пожара допусна грешки, но този път искаше да ги избегне.

– Значи искате да образозавате момчето попита тя благосклонно, като се стараеше омразата са не се прокрадне в гласа ѝ. Разбираше, че тази отвратителна жена се опитва да я шантажира, да ѝ каже, че ако не получи парите, ще представи това здраво момче на съпруга ѝ.

– О, не! – спря я Мег. – Те и двамата трябва да получат образование. Не може да се даде нещо на единия, без да го получи и другият. Не е възможно да бъдат разделени.

– Нима? И какво ще стане, ако бъдат разделени? – попита Алида усмихната, но в същото време си мислеше колко ѝ е противна тази жена.

– Това ще ги унищожи – отговори Мег простичко и напълно искрено. – Нима не разбрахте? Те не са двама души. Те са едно цяло. Две половинки на едно цяло. Не е възможно да съществуват един без друг.

Алида отново усети как косата на тила ѝ настръхва – точно както по време на молитвата ѝ преди девет години. Две половинки на едно цяло. Един дух, разделен на две половини.

– Да, да. Елате утре и ще получите парите – изрече Алида припряно.

„Да – помисли си тя същевременно, – ела утре и ще съм подготвила всичко. Ще знам къде живеете и ще ви унищожа.“

Разбирайки, че разговорът е приключил, Мег се канеше да се надигне, но осъзна, че краката не я държат. Не ѝ се искаше да се връща утре. Може би защото сетивата ѝ бяха притъпени от виното или по друга причина, но изведнъж ѝ се прииска да не бе предприемала това

пътуване. Прииска й се да бе поговорила с Уил предварително. Може би той щеше да намери начин да се сдобият с пари за образованието на децата. Може би Уил щеше...

Мег нямаше време да мисли повече, защото изведнъж настъпи хаос – Пенела се втурна в стаята, за да съобщи на господарката си, че една от дъщерите й се е подпалила.

– Изчакайте ме тук – нареди Алида, повдигна полите си и хукна навън.

За момент Мег остана там, където беше – прекалено оклюмала и тежка, за да помръдне, уморено отпусна глава и за малко придряма.

Сънуваше и го съзнаваше, но нямаше значение, че е сън. Като че ли имаше нещо, което трябваше да си спомни, а не можеше. Тя и Уил бягаха с децата, бягаха през гората посред нощ и никой не ги виждаше. В сън си Мег бе като замаяна, а двете бебета бяха привързани към нея с примката, която Уил й стъкми. Той предложи да носи едното дете, но те така пищяха, когато бяха разделени!

– Хайде Мег, трябва да вървим – пошепна той след една кратка пощивка. – Тя скоро ще ни настигне.

Мег сепната се събуди с доста бистра глава след изпитото вино. „Тя скоро ще ни настигне.“ Изведнъж Мег проумя. Лейди Алида бе предизвикала пожара през онази нощ, за да убие момчето, което заплашваше бъдещето на нейните деца.

Мег започна да проумява от години забравени неща. Неща, които бе чула в нощта, когато за пръв път видя децата. Проумя защо Уил настояваше да се крият през всичките тези години. Мег си припомни колко пъти бе спорила с него, че не вреди на децата от време на време да ходят в селото. Уил рядко им позволяваше освен в пазарните дни, и то защото се нуждаеше от помощ. Талис много го биваше да продава стоката, а Кали така умееше да я подреди, че всеки искаше да купи точно от тях.

Сега Мег разбра. Проумя защо никой не бе потърсил децата и никога нямаше да ги потърси. Хората мислеха, че тя и децата са загинали сред пламъците. А пожарът бе предизвикан от лейди Алида.

Дали от виното, дали от вечно готовия за закрила майчин инстинкт, но Мег усети как се разгневява. В един миг прозря какво значи да мразиш. Тази жена, тази... тази лейди се бе опитала да убие невинно дете, без да я е грижа, че щеше да загине и собствената й дъщеря.

Мег осъзна, че трябва да напусне това място и да се прибере къщи. А вече беше твърдо убедена, че лейди Алида е длъжница на децата

заради всичко, което се бе опитала да им стори.

Без да се замисля повече – не я възпря дори безсмъртието на душата ѝ, – Мег грабна малък, но тежък сребърен свещник от полицата над камината и го укри в полите си.

В следващия миг тичаше надолу по стълбището с пламнало от страх лице и лудо биешо сърце. Не бе слязла и три стъпала, и насреща ѝ се зададе някаква жена с нареждания на нейно благородно, че Мег трябва да прекара нощта в къщата.

Какво би казала Кали, зачуди се Мег. Ако имаше будния ум на Кали, какво щеше да направи една от нейните приказни принцеси, за да се измъкне от тази каша?

– Да прекарам нощта? – възкликна Мег. – Нима не сте чули? Къщата гори!

– Не, просто лейди Джоана застана прекалено близо до камината и роклята ѝ се подпали.

– Бях там, когато съобщиха на лейди Алида. Тя реши, че ще е по-добре да се каже на хората така. Страхува се, че всички ще се разбягат и няма да има кой да помогне да се потуши пожарът. Никак не ми се ще да изгоря жива. Оставете ме да мина!

Само след десет минути цареше пълен хаос и Мег лесно се измъкна сред лутащите се хора. На два пъти видя мъже, които сякаш я търсеха, но ѝ помогна преимуществото, че прилича на обикновена селска жена.

Мег не се спря цяла нощ – вървеше в посока, противоположна на дома ѝ. Ако я заловят, не искаше никой да разбере къде се намира фермата.

През втория ден мина край една конюшня и дочу двама мъже с отличителните знаци на хората на Джон Хадли да разпитват за жена с нейното описание – бе обвинена в кражба. За залавянето ѝ предлагаха награда поне два пъти по-голяма от стойността на свещника. Според мъжете Мег бе откраднала най-малко половината от имота на негово благородие. Мег разбираше, че малко ѝ остава да живее... ако не предприеме нещо. Кой щеше да остане неизкушен от голямата награда?

Какво щяха да направят принцесите на Кали, отново се зачуди тя, тъй като предишния път даде резултат. Ще се маскират, дойде веднага отговорът.

Два часа по-късно Мег бе изчезнала и на нейно място се появи едноръчка старица с почернели зъби. Доста накуцваше и ходенето очевидно я затрудняваше. А за да не се приближават много-много до нея, натъпка джобовите си с толкова стара риба, че дори котките не биха я

погледнали. Където и да минеше, всички я избягваха; деца я замеряха с буци кал и ѝ викаха да се маха.

Старяше се колкото се може по-малко да използва пътищата, но бе трудно да се ходи из нивите и обраслите с шубраци гори. В края на първата седмица двама от рицарите на Хадли я спряха и започнаха да я разпитват, но страхът на Мег бе толкова неподправен и нейните молби за милост така горещи, че те не успяха да изтръгнат нищо от нея. От истерията ѝ и от вонята на рибата им призля. Оставиха я да си върви по пътя, като мърмореха, че е луда.

Бе така гнусна и хората така я избягваха, че не успя да си набави и храна; последните три дни от пътя не сложи залък в устата си.

Най-послед, след близо едномесечно отсъствие, пристигна вкъщи. При вида на любимата си ферма припадна на прага.

Уил пръв я забеляза. Изскочи от плевнята, завтече се към нея, взе я на ръце и я внесе в къщата.

– Ще си скършиш гръбнака – успя да измъкне Мег.

– Лекичка си като в деня на сватбата – каза той с прегракнал глас от сълзите, които се мъчеше да сподави.

– Воня – прошепна тя.

– Ухаеш на рози – увери я той и внимателно я положи на леглото.

Никой никога не попита Мег къде е ходила. Всички бяха прекалено доволни, че се е върнала, за да задават въпроси. Талис накара Кали да разкаже една приказка, в която Мег е отвлечена от цигани, но благодарение на храбрия ѝ характер и извънредна мъдрост успява да избяга и се връща при семейството.

Макар Мег да не каза на никого истината, след този ден тя се промени. По някакъв начин уж се подчиняваше на Уил по-малко, а в същото време го слушаше повече; или по-скоро се вслушваше в онова, което той не казваше. Сега тя знаеше, че той е нащрек, защото животът на децата е в постоянна опасност, и вместо да е наивната жена, която нищо не разбира, сега се старяше заедно с него да ги опазят.

Но Мег съзнаваше, че бъдещето на децата е много важно. Нямахме да допусне злата жена да им отнеме онова, което им се полагаше по рождение. Когато съобщи на Уил, че ще наеме учител за децата, той бе готов да спори, но щом видя израза на лицето ѝ, се предаде.

– Ще намеря някого – обеща и тя бе сигурна, че ще го направи.

Уил винаги спазваше дадената дума. Той намери Найджъл Кобът в канавката до пътя. Когато Найджъл се напиеше, заставаеше на мегдана и с хубави речи се опитваше да изкара някоя и друга пара, за да си купи

още пиене. Дрехите му, макар скъсани и мръсни, бяха като на благородник; говорът му – като на онова момче Едуард. Едно от нещата, с които основателно се хвалеше, бе, че е преподавал в няколко благороднически къщи.

Ала на хората там им идваше до гуша от просятия му за пиене и от нахалните му маниери, та го изхвърляха. Уил го хвана за врата и го извади от канавката – целият бе в кал и животински изпражнения.

– Можеш ли да четеш? – попита Уил. Наложил се здравата да го разтърси, за да получи отговор.

– Разбира се, че мога. Да не съм някой селски простак, който използва хартията, за да си бърше...

– Не ме интересуват селяните. Искам да научиш сина ми и дъщеря ми да четат.

Очите на Найджъл широко се разтвориха. Имаше силно развито чувство за хумор и когато този упорит фермер поиска от него – от него! – да научи тъпите му деца на азбуката, той забрави за изпражненията, засъхнали по лицето му. Изправи се в цял ръст и като се стареше да не залита много, попита:

– А може би и да смятат?

При тези думи взе да рие земята с крак като дресиран кон – за да подсказе, че според него децата на Уил са с акъла на животните.

Макар и с прост произход, Уил не се плашеше от никого – бил то крал или учен.

– Ще се спазаря с теб – обеща той. – Стига децата ми да са достатъчно умни, за да научат всичко, което знаеш, и да схващат бързо, ще се откажеш от пиенето.

След миг на вцепенение Найджъл отметна назад глава и избухна в смях. Причината да загуби толкова добри места, без да си осигури препоръки за други, бе, че не се въздържаеше и обясняваше на родителите колко глупави са децата им. Веднъж обяви на един херцог, че по-скоро маймуна ще се научи да чете, нежели синът му.

А сега този селянин го предизвиква. Найджъл не очакваше да открие особена интелигентност в тъпата му ферма, само тайно се надяваше да изкара някое друго безплатно хранене. Прие предизвикателството на Уил, ала след като се запозна с Кали и Талис, не посегна повече към чашата. Просто нямаше време за пиене защото жаждата на двете деца за знания бе неутолима.

Глава двадесет и трета

ШЕСТНАДЕСЕТ ГОДИНИ СЛЕД РАЖДАНЕТО, 1587

– Ти пък какво знаеш за бебетата? – попита Талис високомерно.

– Каквото ти за рицарите и великите им подвизи – отвърна Кали и извърна поглед от него. Напоследък като че ли мислеше само за бебета, женитби и собствен дом. Тя и Талис винаги се бяха присмивали на подобни неща, като смятаха, че уважването е глупаво нещо, но през последните няколко месеца сякаш всичко се промени.

Днес бяха избягали от никога несвършващите задачи на Уил, а Найджъл бе избягал от своите постоянно задаващи въпроси ученици, така че тя и Талис отидоха до любимото си място на хълма под огромния бук. Клоните на дървото се спускаха толкова ниско до земята, че образваха нещо като колиба, в която тя и Талис се усамотиха.

Седеше облегната на дървото и наблюдаваше как Талис размахва стар ръждясал меч, изнамерен неизвестно откъде от Найджъл. С годишните физическите им различия се открояваха. Шестнадесетгодишният Талис приличаше на двадесетгодишен. Вече бе висок над метър и осемдесет, широкоплещест, а мускулите му укрепваха с всеки изминал ден. Преди близо година гласът му се промени. При него, разбира се, това не стана след месеци прегракнали писукания. Една сутрин той просто се събуди с пътен и доста привлекателен глас – глас на мъж.

Талис не прояви никаква скромност по отношение на своя добър късмет при съзряването си. Изтъкваше го пред Кали при всяка възможност. А нея порастването като че ли я отмина. Тя също бе на шестнадесет, но бе лишена от всякакви женствени белези. Талис бе по-висок от повечето възрастни; Кали бе със сантиметри по-ниска от своите връстници.

Кали се тормозеше не само заради ръста си; нямаше и никакви признаци на съзряване. Сподели с Мег, че върху гърдите ѝ може да се меси хляб, защото бяха плоски като дъска. А Уил можел да използва правото ѝ като кол тяло, за да построи новия кокошарник. Една вечер обяви, че стомахът ѝ е толкова гладък, та ако хапне череша, непременно ще си проличи. Казваше, че другите момичета имат червени устни и розови бузи, а тя е тъй безцветна, че затвори ли очи, хората няма да я видят. Веднъж Уил рендосваше тясна, бледа дъбова дъска за пейка и Кали обяви:

– Тя ми е като сестра-близначка.

Мег се стараяше да не прихне, когато Кали изричаше някоя от самоосъдителните си забележки, но мъжете се заливаха от смях. Дори Уил не успяваше да се въздържа. Е, поне Уил и Найджъл бяха достатъчно добри да не отвръщат на тъжните ѝ коментари. Но не и Талис. Беше истинско чудовище; никога не пропускаше възможността да ѝ напомни, че прилича по-скоро на момиченце.

Веднъж подаде гъба на Кали, като ѝ предложи да я използва, за да се пази от дъжда. Граховите шушулки можели да ѝ служат за лодка. Един пазарен ден уговори (Талис можеше да уговори всекиго за всичко) едно шестгодишно хлапе да я целуне и да я поиска за жена. При един спор с Найджъл (често се случваше) за някаква играчка, която Найджъл дялкаше, Талис настояваше, че дъното не е равно. Найджъл твърдеше обратното. В разгара на спора Талис грабна лодката и я постави върху гърдите на Кали.

– Ето, нали ти казах – тържествуваше Талис. – Достатъчно е да я поставиш върху напълно гладка повърхност и се вижда, че не е равно.

Веднъж Уил здравата са ядоса: циганска каруца спря в селото през пазарния ден. Талис, изумен от пишно надарената мома, която започна да флиртува с него, загуби дъх, а очите му станаха на тепсии, когато тя се приближи толкова, че гърдите ѝ почти докоснаха неговите.

Тази гледка вбеси Кали. Тя изтича до сергията на Уил и с учудваща, дори невероятна сила изсипа всичката стока върху Талис. Той се стовари позорно на земята сред зелки и домати. За негов ужас цялото село и особено младата циганка дълго се смяха, докато той седеше сред смачканите зеленчуци.

Талис ненавиждаше да му се надсмиват. Той подгони Кали, готов да я убие. А тя го унизи още повече, като успя да избегне всичките му опити да я хване. Накрая потърси прикритие зад Уил – бесен от случилото се със сергията му. Талис настоя Кали да бъде строго наказана (не че щеше да позволи някой да я нарани, но в онзи момент си мислеше, че точно това иска), а Уил съвсем го изкара от кожата, като взе страната на Кали.

– Ако си беше гледал работата, вместо да се задъхваш по моми, дето са два пъти по-големи от теб, нищо нямаше да ти се случи.

И Кали, и Талис бяха смутени от тези думи. В действителност Уил се тревожеше, че Талис така много прилича на възрастен – тялото му бе почти на мъж, а умът му – като на момче. Не беше хубава комбинация. И въпреки че се смееше, Уил съжаляваше Кали с нейното слабо, плоско

тяло. Смяташе, че щом са на една възраст, трябва да изглеждат еднакво.

Селяните така се развеселиха от случката, че започнаха да поднасят Талис за неговата „приятелка“ циганката, та скоро му лепнаха прякор „циганина“. Първоначално злобните момчета от селото го замислиха като обидно прозвище, но за тяхна огромна изненада момичетата решиха, че прякорът подхожда на смуглите красиви черти на Талис и продължиха да го наричат така.

Сега Кали и Талис се бяха усамотили на любимото си място под огромния бук; там можеха да са сами, далеч от останалите. Там можеха да са те; да са равни. Нямаше значение, че телата им са така различни: когато бяха сами, те бяха равни.

– Какво ще стане с нас? – попита Кали сериозно. Напоследък всичко ѝ се струваше сериозно.

– Не знам. Може да отида да чиракувам при някой рицар и да стана като Ланселот.

– Ха! – възрази Кали. Не обичаше Талис да споменава истории, които не са измислени от нея. Много от нейните разкази бяха толкова хубави, колкото историята за мъжа, който се бе влюбил в жената на друг. Кали бе доволна, че и двамата незаконни любовници са получили наказанието си. Според Талис историята бе възхитителна. Кали истински се тормозеше, защото Ланселот черпеше сили от своята девственост и никога не биваше да се жени.

Кали погледна към плоските си гърди – не правеха и най-малка гънчица на дрехите ѝ. Всяка сутрин оглеждаше тялото си с надежда, че през нощта е станало женствено, но не и не. В селото момичета на нейна възраст бяха вече омъжени. И което е по-важното: имаше по-големи от нея, които не криеха, че искат да се омъжат за Талис.

Тя забелязваше как той ги гледа, докато се шляят край него през парзните дни – бедрата им се поклащаха, а главите извърнати, сякаш изобщо не ги е грижа за него. Но Кали знаеше, че единствената им цел е да спечелят вниманието му.

Опитваше се да се шегува с липсата на женствени белези у себе си. Но истината бе, че се тревожеше. Ами ако Талис се влюбеше в някоя от онези?

Престраши се да поговори с него за това, но той я изгледа неразбиращо и продължи да разправя за рицари, доспехи и мечове. Реши се да разпита Мег за омъжените си връстнички, но на Мег ѝ се щеше Талис и Кали да останат деца, така че не отговори на въпросите ѝ. Тя се ужасяваше при мисълта, че двамата може да я напуснат. Талис се шегуваше,

че ако зависи от Мег, тя ще продължава да ги храни с лъжичка.

Уил прояви най-голямо разбиране към „проблема“ на Кали. Усмихна ѝ се:

– Ти и Талис сте объркани – обясни той. – Ей тук – и посочи челото си – ти си жена, но никъде другаде.

Беше прекалено възпитан, за да погледне надолу към неузрялото ѝ тяло.

– При Талис е обратното. Прилича на мъж, но още разсъждава като момче.

Кали се натъжи, а Уил ѝ се усмихна отново.

– Често става така – увери я той. – Не се тревожи, тялото ще те догони и когато това стане, умът на Талис ще е готов. – Той повдигна брадичката ѝ. – Един ден ще те погледне и ще се захласне.

Кали се разсмя при тази мисъл, но тъкмо това я бе крепило в продължение на дни. Ала нищо не я satisficavаше за дълго. Вечно бе неспокойна. Ако седеше, искаше да се изправи; ако бе права, искаше да върви; ако вървеше, изпитваше неопишуемо желание да тича. Беше все недоволна. Понякога искаше да се сгуши в скута на Мег; друг път – да я отблъсне.

Най-лошо от всичко бе начинът, по който започна да гледа на Талис. Досега Талис винаги бе човекът до нея. Не можеше да си представи и ден без него. И двамата искаха едновременно да правят едни и същи неща, да посещават едни и същи места. Понякога, докато хранеше зайците, чуваше Талис да я „вика“. Втурваше се на секундата и веднага го откриваше, където и да беше – независимо дали в клоните на дървото или на брега на реката.

Но през последните месеци като че ли можеше само да го съзерцава. Толкова бе хубав. Наблюдаваше го как се движи, как се къдри косата му. В такива моменти понякога усещаше, че кръвта ѝ кипи. Сякаш кръвта ѝ бе прекалено много и не можеше да се побере в тялото.

Талис продължаваше да я гони и искаше да играят както някога, но от време на време, когато я хванеше със силните си ръце и я завъртеше около себе, сърцето ѝ започваше лудо да бие. Това усещане я ядосваше и тя се дръпваше – понякога дори се страхуваше да го хване за ръка, за да не изпита същото.

Сега всичко се промени. Дори спането. Тя и Талис имаха на тавана два дюшека, пълни с перушина, и спяха там от момента, когато можеха да се покатерят по стълбата. Но почти всяка вечер Кали напускате постелята си и лягаше при Талис. Чувстваше се по-добре, сгушена до него.

Ала преди седем години се появи Найджъл и на спането в една постеля бе сложен край. Той настоя между двамата да се постави завеса, а своя дюшек сложи напречно на техните легла.

Появата на Найджъл промени доста неща в живота на семейство Уоткинс. Мег се възхищаваше на добрите му обноски и изпитваше известен страх от него. Но Уил се държеше с него, сякаш е в изпитателен период и всеки момент може да се превърне в жив дявол.

От самото начало Найджъл обяви, че Кали и Талис са странни. Това не се хареса нито на единия, нито на другия. Никой не беше казал, че са странни. Селските деца ги приемаха, но те ги виждаха само през пазарните дни и единственото, което им се струваше странно, бе че Кали и Талис не са брат и сестра. Винаги, когато някой нарече Кали негова сестра, Талис неизменно го поправяше. Същото правеше и Кали.

Когато станаха на десет години, Мег настоя Уил да им поразкаже нещо от истината за раждането им. Все по това време заможен фермер предложи да оженят Талис за единствената му дъщеря. Искаше Талис да отиде да живее при тях и да наследи половината имот при женитбата, а другата – след смъртта му. Тъй като цялото село смяташе, че Талис и Кали са брат и сестра, предложението изглеждаше изгодно. Така съпружът на Кали щеше да наследи фермата на Уил.

Мег не си представяше, че децата ще бъдат разделени, нито пък че ще напуснат нея и Уил. Много твърдо каза на Уил да обясни на децата, че не са брат и сестра и ще останат заедно във фермата (това бе най-много, което можеше да спомене, за да се разбере, че един ден ще се оженят). При тази новина Талис само кимна, но Кали се засмя щастливо. Той никога не мислеше за бъдещето и за евентуален брак, но не и Кали. Само мисълта, че може да се наложи да живее с друг, а не с Талис, я тревожеше.

Найджъл промени много неща. Обяви, че Кали и Талис не са като другите деца и че иска да ги раздели. Първоначално възнамеряваше да обучава само Талис, но Уил не желаше да чуе за подобно нещо. На аргумента, че момичетата не възприемат бързо като момчетата, Уил се изсмя и каза, че Найджъл е по-зелен и невеж, отколкото изглежда. След един месец с Кали Найджъл никога повече не отрони дума за невъзприемчивостта на момичетата.

Обучението на двамата не означаваше, че Найджъл не търси други начини да ги раздели. Не желаше да спят заедно или да тичат с часове сами.

– Не знаете какво може да направят – настояваше той високопарно

пред Мег и Уил. В гласа му се прокрадваха тайнствени нотки, сякаш единствено той на този свят имаше представа какво могат да сторят двама здрави млади представители на различни полове, ако са сами.

Уил не понасяше арогантността на Найджъл.

– Да, момко, ние в провинцията сме такива тъпоглавци, че не ни идва на ум какво може да направят младеж и девойка, когато са сами цял ден. Не можем да четем, затова и нищо не знаем.

Изчервен, Найджъл млъкна за известно време, но това не го отказа да раздели децата, защото – според него – грехът дебне на всеки ъгъл. Веднъж Уил му посочи, че е като в Райската градина – там нямало грях, докато някой не посочил на Адам и Ева, че такъв съществува.

– Момко – каза Уил, – мисля, че се налага да им обясниш какво може да стане, когато са сами. Те не знаят.

По този повод каза на Мег:

– Струва ми се, че на младини този момък е извършил нещо, от което се срамува.

Мег се поколеба:

– Не мислиш, че в думите му има истина, нали?

Уил поклати глава.

– Дори така да е! Ще имаш ли нещо против прибързана сватба и внуци, за които да се грижиш?

Мег се оживи и Уил започна да се забавлява как търси повод да „изгони“ от къщи децата при всяка възможност. И тя като Уил знаеше, че тялото на Талис и умът на Кали са узрели. Някой ден, скоро, двамата щяха да се изравнят.

Но онова, което бе забавно за Мег и Уил, се оказа влудяващо за Кали. Тя не разбираше какво изпитва, какво я разкъсва ден и нощ. Нощем Талис я викаше шепнешком да дойде при него, защото му било студено. Кали не се подчиняваше, защото знаеше, че той я вика именно защото му е студено.

Сега, скрита в клоните на дървото, тя свирепо гледеше Талис. Играеше си с проклетия стар меч, откакто го помнеше. В селото постоянно приказваше с другите момчета за всеки ездач, минал оттам. Питаше как е бил облечен, какво е казал, дали е бил засмян или намръщен. Имаше богати познания за нравите на рицарите и постоянно обясняваше как един рицар казва това или онова. Така тормозеше Найджъл да му разказва непрекъснато за рицари, че на човека му идеше да вие от досада.

– Какво става с теб? – попита Талис изведнъж, като замахна във въздуха близо до главата ѝ.

– Не знам – отвърна тя кисело. – Нещо отвътре ме кара да се чувствам особено. Сърдита. Тъжна. Щастлива. Просто не знам.

Продължаваше да стои облегната на дървото и избягваше да го погледне.

Талис не се впечатли особено от думите ѝ, но се дразнеше, когато не искаше да играят. Понеже беше едър на ръст, в селото трябваше да се прави пред останалите момчета на мъж. Но пред Кали нямаше защо да се преструва. Понякога тя измисляше, че е благородничка, пленена от дракон, и той я спасява. Но последния път, когато играха тази игра, тя се държа много необичайно – разправяше, че трябвало да се оженят и да имат деца. Почувства се доста объркан и оттогава не бяха играли не само тази, но и никоя друга игра.

Сега се опитваше да привлече вниманието ѝ. Замахна силно и заби меч в дървото до ухото ѝ.

– Сега ти си моя пленничка, принцесо.

Тя побутна меч.

– Такова си бебе – отбеляза с негодувание Кали.

– Аз? – Талис не можеше да повярва на ушите си. – Ти си малко по-голяма от бебе – отсече той и посегна да я сграбчи.

Подобни пререкания бяха нещо обичайно между двамата; винаги ги бяха имали. Пред другите хора не се докосваха, ала насаме изпитваха непреодолимо желание да се пипнат. Далеч от бдителния поглед на Найджъл, те учеха уроците си – по гръцки и латински, по астрономия и математика, – седнали плътно един до друг, сякаш бяха залепени.

Но днес Кали гневно се отдръпна. Никога не бе се съпротивявала той да я докосва, така че Талис нямаше представа колко е сериозна. Сграбчи я отново и дори когато тя започна да се извърта, за да се отскубне, той реши че се преструва.

Най-после Талис си даде сметка, че тя наистина иска да избяга, и реши, че се страхува от нещо. Това му хареса, защото обичаше да си представя, че е снажен и силен рицар.

– Няма от какво да се страхуваш – увери я с най-гърления си глас. – Аз ще те защитя.

– А кой ще ме защити от теб? – сряза го тя саркастично.

– От мен?

Талис бе потресен. Как може да мисли, че той ще я нарани? Тя му бе правила отвратителни номера – направи го за смях пред цялото село; но въпреки всичко никога не поиска да я нарани.

– Никога няма да ти сторя зло – повтори той и се отдръпна.

Понякога Кали бе накърнявала гордостта му, но никога не бе го подозирала, че с неговото чувство за чест ще си позволи да нарани толкова крехко и безпомощно същество като нея. За какъв го смяташе тя?

Кали мигом почувства колко го е засегнала. Винаги знаеше точно колко може да си позволи да го дразни. Но сега стори нещо глупаво и накърни чувството му за чест, толкова важно за него. Знаеше, че би умрял от глад, но никога нямаше да урони честта си.

Притича и се изправи пред до него, сложи ръце върху раменете му и го стисна силно. Той не откликна – със същия успех можеше да държи скала. Гърбът му бе изправен, а главата – вдигната; гледаше напред, високо над нея.

– Талис, съжалявам. Наистина съжалявам. Разбира се, че няма да ме нараниш.

Чувството й за безпокойство бе изчезнало. Можеше да понесе почти всичко в живота, но не и Талис да е нещастен, когато са заедно. Не се случваше често, ала когато станеше, бе най-скръбното чувство, което можеше да си представи.

Надига се на пръсти – наложи се да се облегне на него за подкрепа, и започна да целува лицето му, или по-точно онова, което можеше да достигне.

– Тали? – шепнеше тя. – Тали, скъпи, любов моя, прости ми.

Той не реагира. И тя положи нови усилия – продължаваше да го целува, обви врата му с ръце. Но той стоеше все така неподвижно. Надигна се от земята и увисна на шията му.

– Никога няма да ме нараниш. Знам го. Знам, че напоследък съм невъзможна, а ти си като светец. Затова ме извини. Наистина нямам представа какво става с мен.

След неколкоминутно умилкване се отдръпна и го погледна. Той продължаваше да стои скован, загледан надалеч, но тя знаеше, че вече не е обиден. Защо тогава не направи както обикновено, когато й прощаваше? Възползваше се от разкаянието й и я придумваше да играят някоя игра: тя е безпомощна жена, а големият силен мъж я спасява.

Той продължаваше да стои с отпуснати ръце. Не я отблъскваше, не й казваше да престане да лигави лицето му, както правеше в редките случаи, когато тя го целуваше.

Повдигната на пръсти – едва докосваше земята, – тя обви ръце около врата му и плътно притисна тяло към неговото. Погледна го. Винаги ли очите му са били толкова тъмни, учуди се тя. А косата толкова черна? И кожата – с такъв необичаен цвят? Сърцето й биеше лудо. Това бе

Талис, момчето, с което бе живяла цял живот. Беше ѝ така познат, както слънцето и въздуха, но в момента ѝ се стори най-възхитителното, най-непознатото нещо на света.

– Пропусна едно място – чу го да казва.

– Пропуснах? – изненада се тя. Нямаше представа за какво говори.

– Не целуна цялото ми лице – съобщи той най-сериозно и се наведе, за да ѝ даде възможност да продължи.

До преди миг целувките ѝ бяха бързи, както винаги го бе целувала; целувки на малко момиче – така го възнаграждаваше, когато убиеше паук заради нея или веднъж, когато удари едно голямо момче, което я дразнеше по особено злобен начин. Тогава от благодарност целуна бузата му няколко пъти. Единственият знак, който Талис даде онзи път, че усеща целувките ѝ, бе, че леко се наведе, за да ѝ е по-удобно.

Той никога не я беше целувал даже след като направеше някои особено добри неща за него, например да поеме домашните му задължения, защото той е заспал под дървото. Талис казваше, че рицарите не целуват момичетата.

– Какво целуват тогава? Конете си? – бе попитала тя подигравателно.

Като чу това, Мег бе вдъхновена за една от рядко находчивите си забележки:

– Рицарите целуват майките си – и наведе глава, за да получи целувката.

Талис бе напуснал къщата, подсвирквайки си триумфално.

А сега същият той почти молеше Кали да го целуне. И тя го стори. Никога през живота се не бе искала нещо така, както в този момент да целуне Талис. Сякаш целият свят изчезна; нищо друго не съществуваше, само те двамата бяха под дървото.

Тя целуна брадичката му с дълги, изпълнени с копнеж целувки, а той сведе леко глава.

Кали долепи устни до неговите – не бе твърдата, намусена детска целувка; устните ѝ бяха меки и леко отворени. От седмици устните на Талис я привличаха. Бяха плътни, харесваше ѝ как се движат, когато говори. Наистина напоследък дори не чуваше какво ѝ говори – така се бе вторачила да гледа как устните му се извиват при всяка дума. Понякога го въбесяваше, защото не го гледаше, когато ѝ приказва, но тя изпитваше необходимост да разкъса връзката между очите си и неговите устни.

Сега усети как той пое дъх при допира на нейните устни до неговите, усети, че тялото му се отпуска, а после силните му ръце я прегръщат.

Той непрекъснато демонстрираше новопридобитата си сила – вдигаше я и я завърташе около себе си. Харесваше му да я обръща с главата надолу или да я подмята във въздуха. Така че за нея не бе ново да усеща ръцете му около себе си, а тялото му така близо до своето. Но днес беше по-различно. Днес тя усещаше по различен начин силата му и едрото му тяло.

Днешното усещане от допира на ръцете и на устните му бе необичайно. Нейната неопитност, нейната боязън предизвикваха колебание, но Талис сякаш не изпитваше никакъв смут.

В началото той за миг се отдръпна, погледна я с широко отворени очи, а после съвсем самоуверено сложи ръка на тила ѝ, наклони главата ѝ на една страна (тя винаги се бе чудила как при целуването носовете не си пречат, но очевидно този въпрос не бе занимавал Талис; той някак си знаеше как става) и я целуна.

Бе страшно благодарна, че е толкова силен, защото коленете ѝ се подкосиха и се наложи Талис да задържи тялото ѝ със своето. Той го направи с лекота, сякаш не забеляза, че тя се топи като масло на слънце.

Само за секунда Кали отвори очи – той успя някак да задържи тежестта ѝ с тялото си, а ръцете му бяха свободни да я изследват настойчиво и безпрепятствено. Кали бе почти отчаяна, че е толкова плоска отпред, но никога не ѝ бе хрумвало, че гърбът ѝ никак не е равен и особено една извивка предизвикваше неприкрит интерес у доста селски момчета. Тя не знаеше, че Талис бе блъснал един – цели три години по-голям от него – в калта, защото онзи каза нещо по неин адрес, докато тя се навеждаше над буре с туршия.

Сега Талис сложи ръка точно там; не преставаше да я целува по начин, който я опияняваше. Тя се държеше извънредно плахо, но не и той. Талис бе по-агресивният – влизаше в пещерата без никакъв страх. Той бе смелият, както обичаше да казва Мег. А сега, докато се целуваха, се оказва, че е и по-авантюристичният.

Вкара език между устните ѝ.

Сепната, Кали се дръпна и го погледна изненадана. Ако бе направил подобно нещо само преди няколко месеца, щеше да реши, че е отвратително, но сега... ѝ хареса.

До един момент стряха прави, а в следващия миг Талис я облегна на дървото и сякаш взе да я съблича. Кали не можеше да разсъждава. Всички мисли бяха напуснали главата ѝ. Тя бе кълбо от чувства. Не беше сигурна какво иска от Талис и се съмняваше дали и той е наясно какво иска от нея, но знаеше, че желае да разбере.

Никога нямаше да научи как щеше да приключи всичко това, защото в следващия миг около тях настъпи оглушителна бъркотия. Препускаха коне; крещяха мъже; дрънкаше оръжие; хаос; суматоха.

Първи го чу Талис. За Кали коне и ездачи със или без оръжие не представляваха интерес. Единствено значение за нея имаше Талис.

Но при него не беше така. Откъсвайки се от нея, все още с ръка на оголеното ѝ бедро, както бе допряно до неговото, той наведе глава и се заслуша.

Кали нетърпеливо се опита да обърне лицето му към себе си. Бяха в безопасност под дървото; никой нямаше да ги види каквото и да правеха.

– Нещо става – заяви Талис.

– Да – съгласи се тя, без да разбира, че той говори за друго. През последните минути всичко в живота ѝ се промени: вече възприемаше нещата по друг начин.

Но онова, което ставаше между тях, сякаш вече не представляваше интерес за Талис. Той си дръпна ръката и хукна към къщата. След като си позволи краткотрайното удоволствие да го наругае, тя го последва. Как може след всичко, което току-що изпитаха, да я изостави просто ей така?

Но умът ѝ се проясни достатъчно, за да съобрази, че нещо ужасно може да се е случило с Мег и Уил. Не ѝ хрумна, че колкото и ужасно да им се струваше – на нея и на Талис, – съдбата на двама селяни едва ли би предизвикала шума и тревогата на крещящи рицари на коне.

Повдигайки поли, тя хукна, старайки се да е колкото се може по-близо до Талис.

Глава двадесет и четвърта

Двамата тичаха към фермата, но нямаше начин Кали да догони Талис. Тя за малко да си загуби едната обувка, плитката ѝ се развърза, докато прескачаше плетовете; успя да избегне три блеещи овце, но не успя да го настигне.

Гледката пред къщата я вцепени. Дворът бе пълен със снажни, богато облечени ездачи, а огромните копита на конете им тъпчеха цветята на Мег. Вниманието на всички бе насочено към повален на земята мъж. Кали виждаше само краката му, но ако съдеше по неподвижността им, май беше мъртъв. Застанали встрани, Мег и Уил се бяха вкопчили един

в друг, а по лицето на Мег бе изписан страх.

Кали сигурно не би се решила да изтича в средата на кръга, образуван от петнадесетината мъже, но не и Талис. Той се втурна напред и независимо от грубите си дрехи приличаше на един от тях.

Станеше ли въпрос да следва Талис, Кали не се колебаеше. Само след миг бе зад него – на мястото, което се бе освободило сред смълчаното смутено множество.

Надничайки иззад гърба на Талис, видя проснатия на земята – хубав мъж със стоманеносиви коси, но сега привлекателното му лице бе посиняло от липса на въздух. Около брадичката ясно личаха кървави дири от нокти. Не бе нужна кой знае каква интелигентност, за да се разбере какво е станало, тъй като до главата на мъжа беше паднала неизядена ябълка. Бе отхапал прекалено голямо парче, очевидно заседнало в гърлото му, и то го бе задушило до смърт. Всички опити да бъде спасен са били напразни и сега единственото, което тези потресени мъже можеха да направят, бе да гледат изумени.

Талис дори не се огледа да види дали Кали го е догонила; той знаеше, че е до него.

– Тилди – прошепна той и Кали моментално разбра какво е намислил.

Първоначално никой не забеляза високия момък и бледото момиче, надничашо зад гърба му. Но резките движения на Талис скоро привлякоха погледите им.

Още никой не беше се опомнил от шока, когато Талис хвана Кали през кръста, вдигна я над главата си и я пусна – право върху стомаха на мъртвия мъж.

Разнесоха се гневни викове, предизвикани от непочтителното отношение към мъртвеца. Но преди някой да се опита да сграбчи момичето, други забелязаха как устата на „мъртвия“ се отвори и оттам изхвърча огромен къс несдъвкана ябълка.

– Тихо! – провикна се един от благородниците – очевидно се ползваше с уважение сред останалите – и всички погледнаха към проснатия на земята.

Талис имаше по-ясна представа от останалите какво ще се случи, затова, с Кали напред, си проби път сред надвесилите се мъже и видя как миглите на човека трепнаха.

Само след секунди мъжът седна и силно се закашля. Талис тихичко изведе Кали от кръга, където сега помагаша на доскоро мъртвия мъж да се съвземе.

– Как успя? – бе всичко, което Найджъл можа да попита, а в очите му отново се появи пламъчето – знак че смята Талис и Кали за необикновени.

– Магия – обясни Талис, наслаждавайки се на недоумението, изписано на лицето на Найджъл.

– Магия, как ли не! – обади се Кали. – Веднъж се изтърси от едно дърво и падна право върху Гилди – обясни тя; Гилди бе една от дойните крави. – Удари я толкова силно, че храната, която преживяше, се развърча по полето. Просто постъпихме по същия начин.

Найджъл бе впечатлен, че Талис успя да приложи знанията си, но не го похвали. Талис и без това бе достатъчно надут. Не се нуждаеше от повече адмирации.

Кали забеляза, че Мег и Уил продължават да стоят встрани, все още прегърнати, а лицата им бяха необичайно бледи. Разбираше защо са толкова уплашени. Бе чувала за гнева на някои от господарите и как си го изкарват на горките селяни. Какво щеше да стане, ако този богат благородник бе умрял на тяхна земя? Щяха ли роднините му да ги обвинят за смъртта му?

Но защо Мег и Уил продължаваха да се тревожат, след като е ясно, че мъжът няма да умре? Талис му бе спасил живота. Може дори да го възнаградят.

Докато наблюдаваше Мег и Уил, Талис разпитваше Найджъл за мъжете, изпгълнили малкия двор.

– Спряха тук да купят ябълково вино – обясни Найджъл. – Тази година ябълките на благородника не дали много плод. Чул за хубавото вино на Уил и дошъл да си купи. Пожела да опита ябълките. Всичко беше съвсем обикновено. Уил му подаде плод, той отхапа, в този момент Мег излезе от къщата и мъжът я зяпна, сякаш видя призрак. – Найджъл се намръщи. – Мъжът беше още на коня си. При появата на Мег си пое дълбоко въздух; конят се изправи на задните крака и в следващия миг ездачът вече се задушаваше. Положиха много усилия да му помогнат, но парчето бе заседнало дълбоко в гърлото. Докато го свалят от коня, той вече беше... мъртъв.

Изрече последното и мнително изгледа Талис, сякаш е магьосник, върнал живота на труп.

– Не е бил мъртъв, както видя – заяви Талис, без да се впечатлява от подозрителния поглед на Найджъл.

Вляво от тях още се чуваше кашлянето и бухането на мъжа. Бе заобиколен от рицарите и не го виждаха, но ясно го чуваха.

– Кой е той? – любопитства Кали, все още гледейки към Мег и Уил. Мълчаливи сълзи се стичаха по лицето на Мег, а Уил се стараше да я успокои, но си личеше, че и той е разтревожен. Кали искаше да отиде при тях, но усещаше, че те няма да ѝ кажат нищо. Отдавна знаеше, че Мег и Уил имат тайни, които не споделят с никого. Едно от изискванията да си разказвач е да можеш да наблюдаваш хората и да търсиш отговори на въпросите. Кали вече бе открила, че всички хора си имат тайни.

– Не съм го чувал. Името му е лорд Джон Хадли, трети син на граф. Мисля, че титлата му е наследствена, а не придобита. Оженил се сполучливо – информира ги Найджъл, като им даде да разберат, че лорд Хадли не е от най-висшите кръгове на аристокрацията. – Неговите рицари казаха, че никога не е идвал по тези места. – Той странно изглежда Кали. – Разправят, че някакъв сън го подтикнал да тръгне насам.

Преди Кали да успее да проговори, мъжете до тях отстъпиха и наплавиха път на лорд Джон, придържан от двамина.

– Негово благородие иска да те види – обяви мъж, наметнат с красива дълга кадифена пелерина, а косата му беше до раменете. Отчасти поведението му говореше, че не желае да има нищо общо с тези селски деца, но, от друга, – като че ли намекуваше за благодарност. В очите му все още се забелязваше тъга за онзи, когото почти бе загубил, тъй като Хю Келън бе истински привързан към господаря си.

Джон Хадли не изпитваше подобно раздвоение. За себе си знаеше, че е бил мъртъв. Бе видял собственото си мъртво тяло, кървавите белези от нокти, където се бе драл, за да отскубне парчето, запушило гърлото му. Бе видял как неговите хора се навеждат над тялото му. И докато духът му се отнасяше, Джон изпита единствено облекчение, че напуска този свят, който никога не го бе радвал. Никога не получи онова, което желаше най-много в живота, и времето, прекарано на земята бе изпълнено с чувството, че нещо му липсва.

При вида на онази жена остро чувство за загуба го връхлетя с пълна сила. Сякаш се върна назад във времето към онзи най-щастлив ден през живота си. Онази нощ, когато най-последно се бе сдобил с така мечтания син.

Ала всичко му бе отнето с един замах. Получи и загуби всичко буквално за дни. През следващите години успя да потуши мъката от онази болка. Хвърли всичките си усилия върху строежа и се опита да направи мъже двамата си нефелни синове. Макар нищо да не можеше да го върне отново към истинския живот, все пак някак оцеля.

А днес видя тази жена и тя му напомни фаталната нощ. Тя беше

там тогава. Знаеше го. Тя беше там.

Болката се оказа прекалено остра. В този миг не желаше да е повече жив. По-добре мъртъв, отколкото да изпита мъката от онази нощ.

Избра да умре. Не се опита да се пребори с липсата на въздух, която го довършваше. Беше се предал.

Но докато духът му кръжеше над тялото, се появиха два ангела. Единият – висок момък, красив като картина, с тъмни очи и коси, леко матова кожа, изправен и силен като рицар от приказка. Девојката бе така бяла и бледа, сякаш идеше от подземния свят. Всичко по лицето ѝ – вежди, мигли, дори устни – беше бледо като слонова кост. Само очите ѝ, с необикновен синьо-виолетов оттенък, придаваха малко цвят на лицето. Към раменете ѝ и чак до кръста, се спускаше водопад от руси коси, те май тежаха колкото цялото ѝ тяло.

Съзирайки ги отвисоко, Джон се поколеба, преди да напусне този свят завинаги. Нещо в тези двама младежи привлече вниманието му.

Сега той знаеше, че именно мигът на колебание е причината да е още жив. Момчето стовари момичето върху подутия му стомах, заседналото в гърлото му парче ябълка изхвъркна и в следващия миг духът на Джон бе отново в тялото. Той беше жив.

Сега, все още замаян, подкрепян от двама рицари, той чувстваше, сякаш нещо го преследва. Когато момчето стовари момичето върху безжизненото му тяло, едно име изплува в съзнанието му. Нужно му бе време, за да си припомни това име, и докато се напрягаше, кашлицата му се засили.

Гилбърт, спомни си той. Гилбърт Рашър.

Мъжете около Джон се отдръпнаха и дадоха възможност на господаря си да види момчето, спасило живота му.

Талис стоеше изправен и силен, посрещайки погледа на мъжа. Макар да бе израснал във ферма, маниерите му не издаваха никаква сервилност. Талис притежаваше непоклатимата самоувереност, която само младостта и интелигентността могат да дадат.

Джон бавно огледа момчето от глава до пети. Едва ли можеше да се нарече момче – беше висок като мъж. Тялото му още не се бе наляло, затова краката и ръцете му бяха големи, раменете необичайно широки над тясната талия, но само след няколко години щеше да е истински исполин.

– Как се казваш? – попита Джон рязко с все още наболяващо гърло.

– Талис – отговори момчето. Стоеше изправен в цял ръст и го гледаше право в очите.

Не спомена презимето на Уил – Уоткинс, – защото от много време знаеше, че неговото е друго. Така, както знаеше, че Талис е единствено негово.

Джон почти загуби равновесие. Това бе името на баща му; древно, необичайно име. Не знаеше, а и откровено казано, не го интересуваеше, как Талис е оцелял в пламъците. Но със сигурност знаеше, че това е момчето, с което бе дарен преди шестнадесет години. Това бе неговият син.

С цялата сила, която успя да събере, Джон разбута мъжете наоколо. Застанал, макар и доста нестабилно, той разтвори широко ръце.

– Ела – промълви, задавен от вълнение. – Ела и целуни баща си.

Талис не се поколеба да го направи. От най-ранно детство бе изпълнен с увереност, че нещо подобно ще се случи. Затова бе „тренирал“ толкова усилено. Или поне колкото бе по силите му, и бе изучавал всичко необходимо, за да стане рицар. Готвеше се да се изправи пред истинския си баща и не желаше да го разочарова. Преди години, когато Мег се завърна след онова кошмарно изчезване и по-късно обяви, че е ходила да търси учител, Талис не се учуди. Рицарят трябва да е образован и следователно той трябва да научи всичко, което може, за да се подготви за този ден.

Талис усещаше сълзите на мъжа по врата си, но самият той не изпита желание да се разплаче. Единствената му мисъл беше: сега започва. Започва истинското му предназначение в живота.

Джон се отдръпна от Талис, за да го огледа по-добре, да погали лицето му, да усети чистата млада кожа, къдриците. И докато Джон докосваше момчето, животът сякаш отново се върна в него. От години, поточно шестнадесет, искаше да умре. Не виждаше причина да живее. А сега, чрез досега с това красиво момче, животът отново добиваше смисъл.

Талис се усмихваше щастливо, докато Джон го изучаваше с ръце, сякаш бе току-що купен кон. Ухилен, Талис огледа мъжете наоколо – някои намръщени, други полуусмихнати, трети гледаха с недоумение.

Изведнъж Джон се обърна.

– Трябва да се качваме на конете. Така и така няма да се приберем преди мръкнало. Хю, дай коня си на сина ми.

През цялото време Кали, Мег, Уил и Найджъл стояха безмълвни. След всяка изречена дума Мег се вкопчваше все по-здраво в Уил. Самият Уил въпреки усилията си чувстваше, че му прилошава само при мисълта да се раздели с Талис. До този момент не съзнаваше колко силно

обича момчето. Талис, с неговото чувство за хумор, с променливите му настроения, с постоянното изискване за внимание, дори с цялата си непохватност, бе всичко за тях.

Найджъл по-скоро би умрял, но не би признал – защото непрекъснато подчертаваше, че е над фермерското семейство, – обаче истината беше, никъде не са го хранили по-добре и никъде не се бяха отнасяли по-уважително, отколкото тук. И независимо от резервите, които имаше спрямо учениците си, техният дух за живот бе заразителен. Те бяха двамата най-обични младежи, които бе срещал. А сега всичко свършваше.

Кали, втрещена от събитията, не помръдваше. Радваше се за Талис. Да, да, да, повтаряше си тя. Много, много се радваше за него. Точно това искаше той; заслужаваше го. Може би някой ден ще отиде да го види как изглежда в доспехи. Може би някой ден той ще ги навести във фермата, за да го видят всички как изглежда.

При тази картина тя си представи как, облечена в парцали, останала без храна, събаря плевнята греда по греда, за да осигури дърва за огрев през зимата. Представи си как Талис се завръща, за да обяви, че животът му без нея е нещастен, вярно – оholen, но нещастен, и кани всички да живеят при него.

Талис се отдръпна от мъжа, който твърдеше, че му е баща, и заяви колкото се може по-любезно:

– Не, сър. Не мога да оставя семейството си.

Никой не проговори. Някои от по-възрастните мъже се усмихнаха – колко идеализъм демонстрира момчето. Идеализмът обаче не е от особена полза при зимния студ и, разбира се, момчето няма представа от какво се отказва като отхвърля предложението на негово благородие за закрила.

Макар Талис да си даваше вид, че всеки ден отказва предложения да живее като благородник, Кали прекрасно съзнаваше какво изпитва той. Беше изплашен и несигурен. В момента чувството му за чест, което никога не го лъжеше, и силното желание се бореа у него.

Тя пристъпи мълчаливо и застана до него. Не го докосна, но знаеше, че толкова близкото ѝ присъствие ще му вдъхне кураж. Двамата заедно бяха далеч по-силни, отколкото поотделно.

Мислено го окуражаваше да е спокоен и разумен. Мег бе казвала хиляди пъти: „Талис е силен, защото Кали вярва, че е силен.“

За момент Джон изглеждаше озадачен; не можеше да схване отговора. Вероятно объркването му се дължеше на скорошната среща със

смъртта, умът му като че ли още бе замъглен. Бе открил сина си, а той отхвърляше предложението му.

От дълги години Хю Келън служеше при Джон; пристигна малко след фаталната нощ. Бе слушал много как Джон най-после се сдобил със син, а този син му бил отнет от пожар. Много се говореше за онази нощ и за всички последици за господаря и господарката. Хю знаеше, че сега Джон не е какъвто някога е бил.

Това ли е синът на Джон? Момчето, загинало в пламъците? Тези дебели фермери ли го бяха откраднали тогава? Защо не бяха върнали момчето, когато опасността е преминала? И кое е това момиченце, застанало толкова близо до привлекателното момче? Приличаше на руса сянка, сякаш беше част от него.

Зад гърба си Хю дочуваше ропота на рицарите. Предприеха най-обикновен излет, който едва не се превърна в трагедия, а сега настъпваше пълна мистерия. Най-добре всички да седнат на масата, помисли си той. Малко вино и хубаво месо чудесно ще успокоят хората.

Пристъпвайки напред, Хю сложи ръце на раменете на Талис.

– С това момче може да се гордее всеки. Разбира се че ще дойде с нас, господарю. И момичето също.

Той се опита да я придърпа напред, но тя се изплъзна и се скри зад Талис.

– Кх – прочисти гърлото си Хю, всъщност се опита да прочисти главата си. Ще има нужда от повечко вино, за да схване какво става този ден. – Както и другите. И те тръгват с нас. Нали така, милорд?

– Да, разбира се – съгласи се Джон Хадли. – Вземете всички. Какво ме интересуват селяните?

– Като я гледам, милорд, момичето не е селянка – прошепна един от рицарите зад Джон.

– Да не би да е негова любовница? – попита друг.

– Ако е така, той наистина е син на Джон – изсмя се някой.

Постепенно Джон идваше на себе си. Преживяването на смърт и живот за толкова кратко време започна да му се отразява. Пред света бе обявил, че съпругата му е родила син, но знаеше, че не е така. Това бледо момиче, застанало така близо до неговия син със сигурност беше дъщеря му.

– Ела при мен, дете – Джон протегна ръка към нея. Кали се поколеба, погледна към Талис и когато той ѝ кимна окуражително, пристъпи напред.

Да, помисли си Джон, прилича на съпругата му на младини. Макар

тази да не е красавица, както се вижда. Беше прекалено безцветна, за да бъде хубава. Застанала до снажното красиво момче, което така я бранеше, тя бе незабележима.

– Да – прошепна той по-скоро на себе си, отколкото на другите, – ти си моя дъщеря.

Никой не бе подготвен за невъздържаната реакция на Кали към това повече от щедро признание.

– Не! – писна момичето. – Не съм твоя дъщеря! *Не съм.* Чуваш ли ме? Не съм!

Макар да бе плаха на вид, всеки, който познаваше Кали, знаеше за нейните изблици, когато ставаше въпрос за Талис.

– Цялото семейство са луди – подметна един от рицарите.

Първо момчето бе отказало да получи закрилата на богатия Джон, а сега това просто момиче крещеше, че не е негова дъщеря.

Писъците на Кали изтръгнаха Мег от уплахата ѝ. Тя знаеше, че проблемът на Кали не е дали е или не е дъщеря на Хадли, а дали е сестра на Талис. Брат и сестра не можеха да се оженият.

– Милорд – обади се Мег високо, като пристъпи напред. – Не помните ли, че това дете е дъщеря на другия благородник?

Последва тишина, докато един от присъстващите – свидетел на фаталната нощ, се сети.

– Тя е дъщеря на Гилбърт Рашър, милорд. Макар да не е за вярване, че толкова деликатно дете може да е негово. По му приляга да е баща на синове, като това ваше момче – отбеляза той и кимна към Талис.

Мъжът не схвана защо Джон го изгледа с такава омраза. Единствен той си позволи да коментира външния вид на момичето. Дори изпита съжаление как ще живее с Рашър и онези негови синове като животни. Те бяха дива, груба и мръсна сган и момичето нямаше да оцелее дълго.

Джон потвърди:

– Да, тя е дъщеря на Рашър.

Какво го интересуваше. Разполагаше с достатъчно дъщери да отвори девически манастир; не му трябваша повече.

– Вземи момичето – обърна се той към Талис. – Вземи, ако щеш, цялото проклето село.

Всъщност единствената му грижа бе момчето да го последва като негов син.

През цялото време Талис стоя мълчалив. Нищо по лицето му не издаваше колко му се иска да тръгне с тези рицари, да облече дрехи като техните, да язди вран кон. Но семейството му знаеше.

На външен вид Талис бе мъж. Висок като възрастен, с осанка на възрастен, но всъщност още бе невинно момче. Сега Джон му разрешаваше онова, което иска. Талис осъзна, че ще запази достойнството си и същевременно ще получи кон. Обърна се към човека, който имаше най-голямо значение за него: Кали. С познат, добре отмерен жест той я хвана през кръста – тя сложи ръце на гърдите му, събра глезените си – и той я хвърли високо във въздуха, а тя се преметна няколко пъти. Бяха го видели от пътуващи акробати и после тренираха месеци. Нито веднъж Талис не я изпусна.

За близките им бе добре позната гледка как Талис подмята Кали. Но не и за петнадесетината мъже в двора. Със зяпнали уста рицарите наблюдаваха как момичето се върти във въздуха, а косите му се развяват. Няколко души дори си помислиха, че Талис няма да успее да го хване.

Той го стори с лекота и, забравяйки за всички наоколо, сграбчи Кали за ръката. Двамата хукнаха към къщата.

Глава двадесет и пета

При първата среща с имението Хадли Кали и Талис онемяха. От два дни яздеха – Кали на седлото пред Талис – и си проправяха път към онова, което щеше да бъде техен дом. Времето мина в опити да се подготвят за предстоящия си живот. Кали плака много, защото се разделяше с Мег и Уил – те отказаха поканата на Джон.

– Нашето място е тук – упорстваше Уил. – Ако ви потрябваме, ще бъдем тук.

Мег бе прекалено разстроена, за да каже каквото и да било.

Талис положи доста усилия да не проличи колко му е трудно да напусне фермата. Част от него мечтаеше за предстоящото ново приключение, но друга бе обхваната от униние: разделяше се с Уил – спокойния мъдър Уил, който го научи на толкова много неща.

Не изпитваха никакво съжаление обаче за Найджъл. Лорд Джон му брой няколко златни монети и той си замина.

По пътя към имението Хадли, Талис надълго и нашироко разговаря с Кали, като нежно ѝ обясни, че ще бъдат разделени и тя трябва да прояви сила.

– Няма да съм постоянно наоколо, за да се грижа за теб – предупреди я той. – Налага се да се научиш да живееш през деня и без мен.

Преглъщайки, Кали попита:

– Ще ти липсвам ли?

– Разбира се. Но ние вече не сме деца. Време е да станем възрастни. Обещай ми, че ще се държиш както трябва; ще се подчиняваш на баща ми.

Кали кимна. Щеше да се постарее. Талис щеше да се гордее с нея. В новия им живот ще се държи като голяма. Няма да спят вече един до друг. Няма вече... Няма вече нищо, помисли си тя, припомняйки си дните, когато принадлежаха само един на друг.

– Кога ще се видим? – попита тя.

– Веднага щом успея да го уредя. Първо трябва да направя впечатление на баща ми, да го накарам да ме обикне, преди да го моля за неща свързани... с нас.

Не бе съвсем сигурна какво иска да каже Талис, но се надяваше – молеше се – да има предвид женитба. Ако не бяха женени, никой нямаше да позволи да са заедно.

Сгуши глава в рамото на Талис. Не знаеше как ще живее, без да го докосва всеки ден. Достатъчно болезнена бе раздялата, налагана от Найджъл, докато учеха. Нито Мег, нито Уил възразяваха, че докато се хранят, глезените им са преплетени под масата.

Както винаги, Талис знаеше за какво мисли и сложи ръка върху нейните, хванали седлото.

– Скоро – прошепна той, – скоро. Обещавам. Ще направя всичко още при първа възможност. Но ще е по-трудно, ако създаваме неприятности. Разбираш, нали?

– Да – увери го тя и наистина разбираше.

Недоволните възрастни не разрешават на по-младите да правят каквото искат. Ако в края на краищата Талис ще бъде неин, тя щеше да стои настрана от него цяла година. Естествено, всеки ден част от нея щеше да умира, но ще направи каквото се иска.

Докато пътуваха, Джон Хадли наблюдаваше много внимателно сина си, а в главата му се въртяха планове какво щяха да правят заедно. Най-после животът му придоби смисъл; има на кого да остави всичките си земни богатства. Не броеше онези двама хилави синове, които съпругата му роди. Макар и по-големи – на деветнадесет и двадесет години, те не бяха нито добре сложени, нито така здрави както този красив смугъл момък, погълнат изцяло от почти безцветното момиче.

По време на мълчаливото си наблюдение Джон констатира, че

младежът е колкото хубав, толкова и мил. Снощи в хана съвсем не беше свит или срамежлив. Джон истински се опасяваше, че след като е отгледан от селяни, сигурно е попил тяхното държане, ала не – беше като принц, въпреки ухабените, задебели от труд ръце. Независимо от селските му дрехи – неугледни и избелели, той се държеше, сякаш е предопределен за трона на Англия.

Сладкодумец – така характеризира Талис един от рицарите. Снощи разговаря, шегува се и се смее с два пъти по-възрастни от него мъже. А на подмятането, че е твърде малък за бира, Талис им показва как изпива два пъти повече от тях и изкачи, без да залитне, стълбите. Според него бирата на Уил била по-силна от ханджийската – Уил не я разрежда.

Да, мислеше Джон, момчето е истинско чудо: привлекателен на външен вид, представителен, надарен, силен (на борба с ръце победи трима и после ги разсмя, като им обясни, че са водили прекалено защитен живот). Талис е син, с когото всеки може да се гордее.

Единственото странно нещо е как държи момичето до себе си; оно ва бледо като сянка момиче, което наблюдава всичко. Джон й нареди да си ляга, но Талис, без дори да се обърне към нея, отсече:

– Кали може да остане.

Просто ей така. В първия миг Джон бе готов да се разгневи. Не позволяваше на никого да му държи такъв тон. Никой не оспорваше неговите нареждания. Но нещо му подсказа, че ако забрани на Талис момичето да е близо до него, той ще го напусне. Тукатси ще напусне хана и никакви обещания или предложения няма да го върнат.

Рицарите го наблюдаваха с огромен интерес. Джон усети, че е наложително да защити авторитета си, но изходът можеше да се окаже сериозен. И предпочете да го обърне на шега:

– Подчинявам се на сина си.

Талис го изгледа учудено. Той не си даваше сметка, че като се противопостави на разпореждането на Джон, е отправил предизвикателство. Просто никой дотогава не бе искал да откъсне Кали от него: нито Уил, нито Мег – никой. Найджъл подхвърли подобна идея, но не му обърнаха внимание. Талис смяташе Кали за своя; тя му принадлежеше и винаги щеше да стои до него.

Джон изгледа неодобрително момичето и за пръв път през живота си изпита ревност. До този момент никога не бе искал толкова много да притежава нещо, че да не е готов да го сподели с друг. Но сега искаше това момче. Искаше Талис, както никога не бе искал нищо през живота си. И го искаше само за себе си. На Джон не му харесваше, че Талис

толкова често говори за онзи фермер Уил Уоткинс, сякаш онзи имаше някакво особено значение за света. Не, на Джон не се нравеше споменаването на Уил; нито пък възприемаше как момичето следва Талис навсякъде.

Без да се задълбочава повече, Джон реши да ги раздели при първа възможност.

Кали и Талис погледнаха към къщата и зяпнаха от страхопочитание.

– Виждал ли си някога подобно нещо? – прошепна Кали.

– Никога. Не съм си представял, че една къща може да е толкова голяма.

Последните шестнадесет години Джон бе прекарал в трескаво строителство. Бе вложил всяка капчица енергия в изграждането на къщата. Тя заместваше неговото семейство, тя бе основанието му да живее. Независимо от многобройната челяд, за него животът бе пуст. Не се интересуваше от дъщерите си, ненавиждаше хилавите си синове. Затова се постара да остави нещо значимо след себе си.

Каменната къща бе във формата на буква Г. Отвън бе изключително солидна. Криеше няколко малки, но функционални и красиви вътрешни двора. Имаше дворове за прислугата, към кухнята, един – само за членовете на неговото семейство и един обширен пред парадната порта.

Близко до къщата се издигаха по-малки сгради от същия сив камък. И навсякъде щъкаха хора – мъже със сърпове, жени с къдели вълна; всички изглеждаха бодри и работливи.

Следвайки примера на Джон, Талис и Кали слязоха от коня и подадоха юздите на момчетата, които чакаха. Конярчетата с любопитство оглеждаха новодошлите – не бяха облечени като благородници, а язدهа вран кон. Ако не друго, това, че Джон се усмихваше, само по себе си ги удивляваше.

– Хайде – подкани Джон ласкаво Талис, докато той и Кали бавно пристъпяха през двора и оглеждаха триетажната сграда. Стъклени прозорци им намигаха на слънцето и тук-там се забелязваха любопитни лица да надничат към тях.

Влязоха в изумителна зала с величествен дървен таван. Гипсовите стени бяха покрити с всевъзможни оръжия и доспехи, напълно годни за употреба, ако се наложи.

Беше пълно с маси, отрупани с най-различни ястия, а богато облечени хора се смееха и приказваха, докато се хранеха. В единия край на

залата върху подиум бяха разположени два резбовани стола. На по-малкия седеше жена, очевидно някогашна красавица, но сега състарена. На по-големия седеше младеж, може би малко по-голям от Талис. Беше висок, със слабо лице, недоразвит. При вида на баща си всякакво удоволствие изчезна от лицето му.

Много скоро присъстващите спряха да се хранят. Джон Хадли нямаше славата на щедър човек. Искаше хората да се връщат бързо към работата, след като хапнат. В негово отсъствие всички бяха много поспокойни.

Сега не можеха да повярват, че виждат такава радост по лицето му. С широки крачки пристъпи към стола на съпругата си – двамата му синове седяха от двете ѝ страни. Джон дори не поздрави момчетата, които гледаха към баща си, сякаш молеха да бъдат забелязани. Множеството видя как лейди Алида протегна ръка и докосна ръкава на по-големия. Джон никак не се интересуваше от двете момчета, но майка им ги обичаше безкрайно много.

– Виж, жено – гласът на Джон наподобяваше изпълнител от панаир, който обявява появата на магьосника, – открий истинския ни син.

Отстъпи назад и всички видяха Талис и Кали, застанали в средата на залата.

В Англия класите се делят по всякакви признаци: облекло, къщи, дори храна. Който можеше, си позволяваше да яде най-скъпите неща: месо и захар. Горните слоеве на обществото се разграничаваха от по-ниските по това, че по възможност никога не хапваха зеленчуци; тях ги ядат селяните и животните. Да се храниш със сурови плодове означава, че нямаш възможност да ги приготвиш в захарен сироп. Черен хляб, в който личат трици, говори, че се ограничаваш до най-лошокачественото зърно.

Къщата на Хадли бе богата и обитателите ѝ се хранеха с месо, бяло брашно и обилно подсладени сладкиши. В резултат всички патеха от онова, което в Европа се наричаше заболяване на англичаните – почернели, разклатен, загниващи зъби. Никакво усърдно миене не можеше да заличи следите от прекомерните количества захар.

Кали и Талис бяха израснали във ферма. Бяха свикнали да ядат главно зеленчуци, малко месо и плодове, които беряха направо от дърветата. Захар вкусваха така рядко, че почти не познаваха вкуса ѝ. Към този режим на хранене се прибавяха активни физически занимания – тичане, катерене през огради, гонене на кокошки.

И като резултат бяха изключително здрави: със силни кости,

гъвкави мускули, блестящи бели зъби, лъскави коси.

Талис – смугъл красавец – и Кали със синьо-виолетовите очи и коси до кръста, приличаха на двойка от приказките: рицарят и неговата прекрасна дама.

Всички погледи се спряха на Талис. Самото олицетворение на мъжката мечта за син: здрав, силен, висок, широкоплещест, тъмните му очи излъчваха интелигентност. Само *не приличаше* да е син на Джон Хадли. Джон бе висок, як, но тялото му не бе мускулесто. На младини косата му бе червеникава, а кожата – бяла; слънцето го изгаряше, но не получаваше загар. Нямахме съмнение, че синовете от двете страни на съпругата му са негови – те просто представляваха умалени копия на Джон. А този младеж, застанал в средата на помещението, приличаше по-скоро на мечка, изправена до светла сърна.

Разбира се, никой не посмя да го изрече на глас.

Алида положи огромни усилия да запази спокойствие. Виждаше, че настъпва краят на живота ѝ, краят на живота на нейните деца, но се опита да потисне вълнението. Ала чувствата, които я раздираха, бяха прекалено силни.

Понечи да стане и да протегне ръка на това момче – претендента за всичко, което принадлежеше на нейните деца, но не успя. Щом се изправи, кръвта нахлу в главата ѝ и тя припадна.

Не разбра, че Талис с безотказен рефлекс прескочи масата и я задържа в силните си ръце, преди да се свлече на пода.

Всички мълчаливо наблюдаваха как държи лейди Алида, докато ръцете ѝ висят безпомощно.

– Сър? – обърна се Талис към Джон, в очакване на разпореждане къде да отнесе жената.

Дори да бе останала частица от Джон, която още да не принадлежеше на Талис, тази случка го спечели завинаги.

– Ела, сине – каза той. – Ще те покажа къде да я положиш.

Пълно безредие. Това настъпи в залата след припадъка на Алида при новината, че синът ѝ се завръща от гроба. Всички приказваха едновременно, всеки се мъчеше да схване какво е станало и какво предстои да стане. Ако някой знаеше, или претендираше, че знае какви са били събитията преди шестнадесет години, бе изслушван като самия извор на знания.

Докато Талис я носеше нагоре по стълбите, Алида се съвзе, колкото да успее да нареди на най-голямата си неомъжена дъщеря:

– Намирай й работа.

И, поглеждайки отново смуглия млад мъж, в чийто ръце лежеше, отново загуби свят.

Едит – най-голямата – потъна в размисъл: кого ли има предвид майка й? Може ли в семейство Хадли да се появи нещо по-безинтересно от още една неомъжена девойка?

Най-после Едит проумя кого е имала предвид майка й. Нужно й беше доста време, за да открие момичето. Стоеше толкова близо до момчето, което обявиха за техен нов брат, че първоначално не я забеляза.

Дороти, най-малката, застанала зад Едит, наблюдаваше как Талис се надвесва над леглото на майка им, и дълбоко въздъхна.

– Защо трябва да ни е брат! – почти се разплака тя от негодувание.

– Млъкни. И без това е прекалено млад за теб – сръза я практичната Едит.

При тези думи Дороти се изсмя коварно и само потвърди онова, което мислеха останалите момичета: беше готова да вземе всеки мъж – независимо млад или стар.

Едит не си позволи да се замисли какво става или да оглежда новия си брат. Тя приемаше всичките си отговорности много сериозно.

– Ела с мен – нареди на Кали и когато момичето възрази, я хвана за ръката и почти я издърпа от стаята.

Докато я извеждаше насила, Кали хвърли поглед към хората, наобиколили Талис. Той моментално вдигна глава и се намръщи, защото я искаше до себе си. Но преди да успее да каже каквото и да било, Алида протена, сякаш умираше.

– Моят син – обади се Алида. – Моят син. Това е истинско чудо. – С изненадваща сила за толкова отпаднал човек тя придърпа главата на Талис към своята. – Дай да те огледам.

Докато Талис успее да се освободи, Кали изчезна.

Кали не беше на себе си. От два дни не бе виждала Талис. Два дни преминаха в най-незначителните, най-отегчителните, най-безсмислените глупости, които дори не подозираше, че съществуват. Запълваха времето й с уроци по лютня, с пробване на дрехи и разходки под час в парка, където се говореше надълго и нашироко какво е станало в двора на кралица Елизабет. Водеха се безкрайни разговори кой ще се омъжва и кой – не. Най-голямата от неомъжените дъщери правеше декларации, че не би приела такъв или онакъв мъж даже да й го поднесат на тепсия.

Най-малката (която Кали доста хареса) възрази, че Едит би приела

мъж с едно око, една ръка и без крака.

– А ти? – полюбопитства Кали.

– Мм – замисли се Дороти, – бих искала да има поне един крак.

Кали се разсмя, а Едит се спря да ги смърри, че се държат несериозно.

Веднъж Кали дочу дрънченето на мечове и незабавно се насочи на-там, но Едит с изненадваща бързина ѝ попречи.

– Дамите не общуват с мъже, ако са без придружителки.

– Можем да отидем всички – предложи с надежда Кали, което накара Дороти да се разхили.

До третия ден Кали имаше чувството, че ще се пръсне. Разбира се, че железният корсет, който ѝ надянаха дъщерите, ѝ пречеше да се чувствва добре. Когато за пръв път усети железните обръчи да се затягат около ребрата ѝ, почти припадна. Подпря се на перваза на прозореца, за да не загуби равновесие, и успя само да промълви:

– Защо?

Дороти веднага разбра какво има предвид – защо ѝ слагат корсет, когато няма форми, които да обуздава.

– Всички ги носим – обясни Дороти. – На шестнадесет и аз няхах нищо, но само след три месеца всичко напъпи. – Тя погледна доволно към бюста си. – Не се тревожи. И ти ще станеш като нас.

Кали се готвеше да отговори, че няма причина да я сравняват със себе си, защото не им е сестра. Тя е дъщеря на някакъв Гилбърт Рашър – човек, за когото никой не иска да говори. Но когато погледна петте неомъжени дъщери на Джон Хадли, трябваше да признае, че прилича на тях. Бяха слаби и руси като нея. Дори двете момчета, които зърна първия ден, приличаха на нея. А Талис, който им се падаше брат, приличаше на черен бик, пуснат сред стадо овце.

– Защо? Защо? Защо? – повтаряше Дороти. Надвесена на прозореца, тя наблюдаваше какво става долу на двора. Беше на осемнадесет и неомъжена. Както впрочем и четирите ѝ по-големи сестри. Баща им отказваше да им даде зестра. А никоя не бе достатъчно красива, за да я вземат без зестра.

До Дороти стоеше Джоана – двадесет и шест годишна, най-безлична от сестрите. Заплашваше, че ще избяга с някой от градинарите. В момент на смелост го съобщи на баща си. Джон я бе погледнал и казал:

– Само да не е момчето на главния градинар.

Джоана бе побягнала от стаята разплакана.

– Той е най-красивото същество, което някога съм виждала.

Кръвосмешението наистина ли е смъртен грях?

– Джоана! – смърти я Дороти, опитвайки се да се прави на възмутена, но всъщност едва се сдържаше да не се засмее.

Кали се приближи до прозореца и също надникна. Видя долу Талис, с лъскав меч в ръка, да се дуелира с два пъти по-едър и по-възрастен от него мъж. Талис се стараяше с всички сили да събори мъжа, докато Джон, яхнал кон, наблюдаваше двубоя с леко намръщено лице.

– Май татко не е особено доволен от него – отсече Едит, която също наблюдаваше какво става. – Чувам, че макар да е едър, не е много силен. Филип го повали от коня вчера.

Говореше за болнавия си по-малък брат.

Само при вида на Талис коленете на Кали се подкосиха. Душата ѝ сякаш литна да стигне до него. Двата дни ѝ се бяха сторили като двадесет години. Той не само ѝ липсваше. Имаше чувството, че някой я е разделил на две и е взел половината, където е сърцето ѝ.

Като че ли разбра, че го наблюдава – а това бе точно така, – Талис се обърна и я погледна. Макар вече да бяха напълнили главата ѝ с всякакви щуротии как трябва да се държи една дама, Кали пренебрегна всичко, наведе се колкото се може по-напред – за малко да падне – и се разкрещя:

– Тук съм! – махаше му тя. – Ето ме!

Съвсем недопустимото за една дама крещене на Кали накара живота в имението Хадли почти да замре. Откакто пристигна, малцина бяха чули момичето да си отвори устата; много лесно можеше да се забрави присъствието ѝ.

Джон се раздражни, че скъпоценният му син се разсейва от бледото момиче, и реши да я смърти на вечеря. Но Джон не бе подготвен за промяната в Талис, когато чу гласа на момичето.

Талис се обърна да погледне Кали, а Хю Келън – каленият рицар, с когото се бореше (мъжът не срещаше никакви трудности да отбива не точните, слаби, неловки нападения на Талис) се насочи към гърба му. Възнамеряваше да покаже на хлапака, че не бива да се разсейва с момичета, когато се занимава с важни неща в живота.

Но Талис знаеше, че Кали го наблюдава, и щом мъжът се насочи към него, рязко се извърна и с точен удар атакува рицаря и го отблъсна. Само след секунди мъжът бе проснат по гръб, а мечът на Талис опираше в гърлото му.

Вечно готов да се изфука, Талис сложи крак върху гърдите на мъжа и вдигна ръка към небето, като през цялото време гледаше Кали, която

моментално започна на му ръкопляска.

Трудно е да се каже кой бе по-изненадан: Джон или Хю Келън, който сега лежеше под крака на Талис. За миг Хю се ядоса – ядоса се от унижението, от арогантността на това хлапе да сложи крак върху гърдите му, от перченето му. Но в следващия миг съзря комичното в ситуацията. Отдавна бе минало времето, когато той вършеше безразсъдни дела, за да впечатли някое момиче.

Отмествайки крака си, Талис се обърна и се поклони дълбоко на Кали и на другите две млади дами, които го аплодираха.

Едит издърпа и трите от прозореца.

– Нямате ли срам? Боже! Държите се като леки момичета. И то със собствения си брат!

– Той не е мой брат – възрази Кали, както винаги готова да обясни, че не са кръвни роднини.

Едит погледна Кали, застанала между Дороти и Джоана, и видя колко си приличат. Бързо се обърна, отказвайки да приеме очевидното. Родителите ѝ казаха, че младият мъж е неин брат, а тази мъжкарана не ѝ е роднина. Това ѝ стигаше.

– Хайде и трите. Чака ни урок по музика в дневната на горния етаж.

Кали ги последва, но сърцето ѝ остана долу, на двора при Талис.

Глава двадесет и шеста

– Какво те тревожи, сине? – попита Джон Хадли момчето, докато Талис побутваше храната в чинията. Джон не желаше да изпуска Талис от очи, затова двамата се хранеха в частните му покои, а не в залата. Първия път, когато седнаха на масата, Талис помоли да присъстват и братята му. Струваше му се неестествено баща им да предпочита един син пред другите, а и компанията на Филип и Джеймс му допаднаше.

– Как ще пораснеш, ако не се храниш? – настояваше Джон.

– Не е ли пораснал достатъчно? – попита Филип полу на шега, полу със завист заради начина, по който баща му се отнасяше с новия „брат“. – Всички коне цвилят от ужас само като го видят.

При тази реплика Джон вдигна ръка, за да накаже сина си за проявеното нахалство, но Талис се разсмя и посегна към питката от бяло брашно. Липсваше му кухнята на Мег със здравословната, непретенциозна храна. В тази къща понякога се чудеше какво яде, защото дори сиренето се поднасяше оформено сякаш е парче говеждо.

– А за тебе, братко, да вземем да оседлаем някой скакалец? – не му остана дължен Талис. – Или пък градинска змия, за да не ти се влечат краката по земята.

Смаян, Джон отпусна ръка.

Като продължаваше да гледа Филип, чиито ръце трепереха от напрежението през деня, Талис продължи:

– Така че – кое да бъде, братко?

– За мен ли? – учуди се Филип, който ни най-малко не желаше вниманието – и особено това на баща му – да се съсредоточава върху него.

За миг Талис се загледа във Филип; видя треперещите му ръце, кръговете под очите. Тримата спяха в едно легло и той много добре знаеше колко зле кашля Филип през нощта.

– Утре ще се състезаваме – обяви Талис. – Ще се боря срещу двама ви. Ако успеете да ме съборите от коня, и двамата ще прекарате деня, легнали по гръб под дървото. Ако не успеете – тогава аз ще дремя под дървото, докато вие тренирате.

Двамата млади мъже погледнаха Талис, сякаш е полудял. Баща им никога не би допуснал подобно излежаване.

– Хайде, хайде. Не гледайте толкова мрачно. Докато двамата се потите на слънцето няма да хъркам силно. Хю ще ви натръшка по земята. Утре ще съм готов да прекарам нощта в танци, а вие ще бъдете прекалено изтощени, за да се държите на крака.

При тези думи Джон се захили – Талис му напомни колко самоуверен и дързък бе самият той на неговите години.

Джеймс бързо схвана какво крои Талис и за миг очите му се изпълниха с любов. Бе направил всичко по силите си, за да накара баща им да разбере, че Филип не може да тренира по цял ден и от време на време трябва да си почива. Джеймс знаеше, че утре Талис ще се озове на земята и Филип ще „спечели“ съревнованието и така ще прекара деня в сянката на дървото.

– Ти! – включи се и Джеймс. – Ти си толкова готов за съревнование, колкото и един касарин. Никога няма да успееш да събориш от коня някой трениран като мен. Я кажи, Талис, какво яздеше в онази твоя ферма? Да не би крави?

– Ще... – започна Джон, но Талис го прекъсна:

– Бях добър фермер, както ще стана и добър рицар – похвали се Талис. – Отглеждах толкова големи кокошки, че можех да ги яздя. Разбира се, срещаш трудности, когато прескачах огради, защото перушината им

влизаше в устата ми. Но реших проблема, като продадох перушината за греди при строежа на кораби. Нали знаете, че перата на кокошките не потъват?

При тези думи даже Джон се разсмя и до края на вечерята не се обади, а слушаше как синовете му се надсмиват един на друг. Като че ли мрачността, обсебила дома му, започна да се разсейва. Джон винаги бе вярвал, че е щастие да имаш син, и това красиво, силно, интелигентно момче доказваше, че е бил прав.

Но едва вечерта на петия ден Джон започна да забелязва, че нещо не е наред със скъпоценния му син. Първоначално енергията му не знаеше граници. Смееше се, нападаше и какво ли не още, за да покаже, че умее да борави с оръжие. Не беше трениран, но имаше невероятен талант.

Когато не тренираше, учителите му не можеха да се нахвалят какви знания показва по изкуствата и науките. Твърдяха, че само Джеймс е бил по-добър ученик. Джон почти не обърна внимание на последното; какво значение имат успехите на недъгавия му син?

Но Талис е различен. Той е достоен за обич.

Така че какво става с него, чудеше се Джон. Сякаш нещо го изпиваше. Предположи, че може да е уморен, но Хю прие обяснението:

– Как може на шестнадесет години някой да е уморен? Какво правеше ти на неговата възраст? По цял ден тренираше и по цяла нощ ходеше по жени. Знаем, че на неговите години въобще не спях.

– Тогава какво му е?

Хю нямаше представа. Когато Талис с лекота го метна на земята и нахално постави крак върху гърдите му, им беше подсказано, но те не се досетиха. В онзи момент на Талис определено не му липсваше енергия. Те, разбира се, забелязаха, че Талис иска да направи впечатление на момчетата, но кое момче не иска? Затова не обърнаха внимание.

Вече седмица Талис бе при тях. През цялото време Джон се грижеше всяка секунда момчето да е заето. Не оставиха Талис нито за миг сам. Джон не знаеше от какво се страхува, но имаше чувството, че Талис ще изчезне, ако не го надзирава неотклонно.

След вечеря Джон тръгна с момчетата към спалнята им, а Хю ги следваше.

Именно на стълбите Джон прозря какво мъчи Талис. Срещу тях се зададе ятото на дъщерите му – не си даваше труда да ги различава; за него всички бяха еднакви.

Изведнъж Талис се вцепени като омагьосан; очите му бяха широко

отворени, сякаш виждаше нещо неземно. Срещу него, облягайки се на стената, се спря едно от момичетата; лицето ѝ бе огледално отражение на Талис.

Отначало двамата – момичето и Талис – не се докоснаха, но Джон не бе виждал хората да се гледа така, както те се гледаха. Не, не беше нещо, което може да се види; беше нещо, което може да се усети. Дватамата не откъсваха очи един от друг и сякаш изпълниха въздуха с някакво напрежение – така става в летен ден, преди да се разрази гръмотевична буря.

Никой от околните не можеше да помръдне или да проговори, сякаш усещаха вибрациите на двамата. Въздухът около тях трептеше.

Кали и Талис така тръпнеха, че не можеха да разменят и думичка. Бяха минали дни, откакто не се бяха виждали. Никога досега не бяха разделяни дори за ден; и двамата не знаеха какво точно означава разделяла. Преди време, когато Талис ходи до пазара без Кали, само дето не умряха, докато не се съберат.

Да се каже, че сега си „липсват“, е все едно да не се каже нищо. Бяха като растения, лишени от вода или от слънце дни наред. Бяха като разсъхнати бъчви за дъждовна вода: цялото им съдържание се бе изпарило.

Много, много бавно Талис повдигна ръка към Кали; пръстите му бяха готови да посрещнат нейните. В следващия миг – замръзнали по местата си, другите продължаваха да ги наблюдават – ръцете на Кали и Талис се срещнаха.

Всички до един усетиха докосването. Силата от тяхното свързване отново се разля по изпълнените им с копнеж здрави млади тела и се разпростря върху околните. Сякаш и камъни, и въздух потрепнаха от допира на тези две същества.

Нито Кали, нито Талис възприемаха присъствието на другите, не осъзнаваха и какво впечатление правят. От дни и двамата полагаха усилия да са добри, да са смели и силни, да се държат – както се бяха договорили – като „възрастни“. Особено Талис се бе старал да не мисли постоянно за Кали. Нали е мъж! Няма нужда от досадно момиче, което да го следва навсякъде, както правеше във фермата. Знаеше, че тук ще му се присмиват, ако тя е все по петите му, както беше досега. Тези хора не бяха Уил и Мег, чийто живот се върти около децата. Тук смятат, че децата трябва да се подчиняват на начина на живот на възрастните.

Никой не би могъл да определи колко дълго Талис и Кали стояха мълчаливи, с протегнати ръце и оплетени пръсти, за да си дадат взаимно

сила. Ако нямаше други, запътили се към стаите си, можеха да останат там цяла нощ.

Първи се съвзе Джон.

– Ей, момче, дай да минем – наруши той тишината и леко побутна Талис.

Това ги върна към действителността.

Внезапно всички се съвзеха и сякаш се отърсиха, за да отпъдят току-що преживяното.

– Хайде, Каласандра – обади се и Едит. Тя побутна Кали и сестрите си да продължат надолу по стълбището. Бе готова да направи какво ли не, за да избегне гнева на баща си.

Кали я послуша. Не се обърна да погледне Талис – той вече бе поел нагоре. Сърцето ѝ биеше забързано, краката ѝ се подкосяха от желанието да го докосне, да поговори с него, да го погледа, но си наложи да продължи да слиза.

Зад гърба ѝ Дороти прошепна на Джоана:

– Така ли се чувства влюбеният?

– Не – отвърна Джоана. – Не мисля, че тези двамата са влюбени.

Дороти – момиче с романтична душа – изгледа сестра си ужасена. Повече от всичко на света тя мечтаеше да е влюбена.

– Не са влюбени? – повтори невярващо Дороти.

– Мисля, че между тях съществува нещо друго; то не е любов. Не знам дали е от Бога или от дявола, но съм сигурна, че не е естествено.

Недоволна, Дороти се начумери и последва сестра си по стълбите.

Тихичко, за да не обезпокои двете момичета в леглото, Кали стана, взе дрехите си и се отправи към тоалетната. В малкото каменно помещение успя да се облече, без да я чуват. После безшумно напусна стаята, слезе по задното дървено стълбище към кухнята и излезе навън.

Изчака достатъчно дълго другите в леглото да заспят. Чакаше и знаеше, че Талис ще бъде там.

Когато той пристъпи иззад дървото, макар да бе като сянка, тя не се поколеба. Повдигна тежките си поли и се втурна към него с единствено желание да се притисне до тялото му.

Но Талис даже не я прегърна. Просто я хвана за ръка и хукна, а Кали се стараеше да не изостава, докато заобикаляха сгради, постройки, дървета и поеа по пътеките в градината. Не знаеше накъде я води и не се интересуваше. Искрено се надяваше, че я отвежда на края на света, където и двамата щяха да скочат; а ако земята е кръгла – ще тичат

безспирно в кръг. Само никога повече да не бъдат разделени; а какво друго ще стане, не я интересуваше.

Отведе я до място, което тя дори не подозираше, че съществува; стар изгорял замък, от който все още стърчаха две кули. Стените бяха почернели от пожар, а по земята се валяха греди. Очевидно селяните откъваха каменни блокове, за да си строят къщи.

Талис, здраво стиснал ръката на Кали, тичаше нагоре по стари, изтъркани, хлъзгави стъпала. За момент тя загуби равновесие и щеше да полети надолу, но той я задържа, опря я на стената и залепи гърба ѝ с тялото си към каменната повърхност.

Тази нощ е различен, помисли си тя. По-различен от всякога. Последния път, когато бяха заедно сами, се целуваха, а ръцете му се прокраднаха под полите ѝ. Сега притисната към стената толкова дълго, усещаше дъх му върху лицето си, а черните му очи я пронизваха; усещаше как бие сърцето му.

Кали усети как тялото ѝ се отпуска, докато се обляга на него, а устните ѝ се приближават към неговите, в следващия миг той се засмя, сграбчи я за ръката и започна да я тегли нагоре по стълбите, докато стигнаха до стара дъбова врата, заключена с ръждясал катинар.

Обърна се и съзря разочарование по лицето ѝ. Но само с един ритник избви прогнилите дъски. Старата врата се повали на пода и Кали се засмя възторжено, а Талис я взе на ръце. Излязоха на голяма тераса. На широкия парапет, където в стари времена е стояла нощната стража, той я повдигна и я завъртя; тя отчетна глава и се заля от смях.

Талис също се засмя, после свали диадемата ѝ. Тя тръсна глава, а той прокара ръка през освободените ѝ коси и ги разпиля по тялото ѝ. Повей на вятъра ги поде и забули с тях и двамата в смълчаната лунна нощ.

Непринудено, естествено той я прегърна и започна да я целува нежно и сладко; изведнъж се отдръпна, а на лицето му се изписа учудване.

Повдигайки се на пръсти, Кали искаше да продължи да го целува, но той не ѝ позволи.

– Какво е това? – попита Талис и продължи да опипва корсета под роклята.

– Желязо – отвърна тя, като съзнаваше, че в този миг е по-щастлива от когато и да било.

Само за две минути Талис развърза връзките на гърба на роклята ѝ – същите онези връзки, които ѝ създадоха такива неприятности в тъмната тоалетна. Нежно смъкна роклята през раменете ѝ и освободи гръдния

кош и ребрата ѝ от корсета.

Като държеше чудноватия предмет с протегнатата ръка той се канеше да го изхвърли долу в отдавна пресъхналия ров, но Кали запротестира.

– Не! Едит ще ме убие, ако го загубя.

Талис само се изсмя и в следващата секунда корсетът прелетя над бойниците и изчезна. Кали притича до стената и го видя как пада. В това време той метна над главата ѝ и диадемата. И тя се понесе във въздуха.

– Идиот такъв. Ще си имам неприятности заради това.

Той мълчеше. Извърна се да го погледне. Мислеше, че няма изражение по лицето на Талис, което да не е виждала, но това сега наистина никога не бе виждала. На лунната светлина тъмните му очи изглеждаха черни и блестяха по непознат начин. За част от секундата почти се изплаши от него. Изглеждаше така възрастен. Това не е момчето, което я бе гонило през къпиновите храсти, а мъж, който я гледа, както се гледа жена.

Страхът на Кали трая само миг. Тя скочи и се метна на врата му, устата ѝ се впи в неговата. Роклята ѝ, смъкната до кръста, едва се крепеше на слабите ѝ бедра и почти падна, а отдолу носеше само тънка лепенна риза.

Дали от нейното връхлитане или от неговите емоции, но се озоваха на земята върху протърканите каменни плочи. Ръцете и устните им се изследваха – търсеци, жадни, развълнувани... ненаситни.

Кали нямаше никакво намерение да спира онова, което се случваше между тях. От месеци се усещаше неспокойна; наблюдаваше тялото на Талис и то я вълнуваше. Гледаше бедрата му, когато върви, силните мускули на гърба му, които се стягаха, докато помагаше на Уил да избухне каруцата от калта, раменете му, когато се разсъбличаше до кръста, за да измие потта. Кали почти припадеше, съзерцавайки тази красота.

Сега докосваше всичко, което бе наблюдавала. Не изпитваше свян или задръжки; нямаше чувството, че не бива да го прави. Талис бе неин; принадлежеше ѝ повече, отколкото собственото ѝ тяло, и имаше по-голяма нужда от него, отколкото от всичката храна или вода у на света.

Когато ръката ѝ се намести между краката му и той изстена, Кали го усети с душата си. Не само сърцето ѝ биеше лудо; цялото ѝ тяло се тресеше неудържимо. Искаше да усети кожата му върху своята и започна да дърпа дрехите му.

– Не, Кали – успя да продума той. – Не.

Кали не му обърна внимание и постави ръце под ризата му, върху

голата топла кожа, а устните ѝ търсеха неговите.

– Не! – почти извика той и с бързо решително движение се откъсна от нея. Застана с гръб към бойниците, развълнуван от обзелото го силно чувство. Дори на лунната светлина Кали виждаше, че е зачервен.

Седнала на камъните, без да го изпуска от очи, Кали едва дишаше, камо ли да мисли.

– Тали – прошепна тя и протегна ръце към него.

Нямаше да ѝ устои, ако продължава да го гледа така. Обърна ѝ гръб и плъзна поглед наоколо, но сърцето и мисълта му бяха с нея. Усещаше как го желае, колко е готова за него. Дълго стоя така, втрещен в тъмната нощ – изчакваше тялото му да се успокои, искаше тя да не го изкушава така. В него се бореха благородното чувство и силното желание.

През последните седмици много неща се промениха. Всичко се промени. Във фермата мечтаеше за онова, което смяташе, че му принадлежи по рождение. А сега когато го имаше, мечтаеше единствено за Кали. Дори пред себе си не искаше да признае как се чувстваше през последната седмица, когато не бяха заедно. Кух, изцеден, слаб. Какъв рицар ще бъде, ако тя не е до него?

А сега, вече син в тази богата къща, как може да я има, без да бъде наказан от баща си? Как ще се грижи за нея? Как ще ѝ осигури дом?

За миг се изкуши да я хване за ръка и да се върнат при Мег и Уил. Понякога си мислеше, че появата на Джон Хадли е най-ужасното, което можеше да им се случи. Но това е абсурдно. Сега има възможност да осигури на Кали всичко. Щеше да ѝ осигури дом. Не иска тя да се съсипе от работа и да изглежда като старица, преди да е навършила тридесет. Исква тя да има най-хубавото, което светът предлага.

Обърна се отново към нея и ѝ се усмихна, но забеляза, че тя е на път да се разплаче. Познаваше я добре и знаеше, тя си мисли, че той не иска да я докосва. Само ако имаше представа колко всъщност я желае. До тази седмица не си бе давал сметка, че тя е всичко за него. Искваше да е рицар, за да се гордее тя с него; мечтаеше за богатства, за да може да ѝ осигури всичко, което пожелае. Всичко бе за нея.

Той не бива да я лишава от онова, което няма право да вземе. Сигурен е, че Кали с радост ще му го даде. Дори да я предупреди, че ако продължат, може да ѝ навлече позор и да се окаже, че носи неговото дете, тя не би се смутила. Съзнаваше също, че Кали очаква той да разреши проблема. Не се съмняваше, че е готова да живее с него и в коптор; парите не означават нищо за нея. Но той е наясно, че би умрял, но не и да допусне тя за се труди като селянките и да се състари, без да се е

порадвала на живота.

Трябваше да се погрижи за правното и практическото уреждане на нещата, преди да откъсне така желания плод. Иначе нямаше право на онова, което тя му предлага; няма право на наградата, ако не е свършил работата. Чувството му за чест не позволява да вземе нещо, което още не е заслужил.

– Не ме гледай така.

Възнамеряваше да прозвучи небрежно, но гласът му бе умоляващ, изпълнен с всичко, което изпитваше към нея. Тя нямаше представа колко е красива на лунната светлина; очите ѝ бяха огромни и изпълнени с копнеж, а сребърната светлина на луната се отразяваше в тях.

– Нараняваш ме – успя да промълви той.

Кали долови болката в гласа му и за хиляден път през живота си прокле чувството му за чест. Без съмнение той смята, че вършат нещо греховно. Как може нещо, което вършат заедно, да е грях?

Талис протегна ръце, за да ѝ помогне да стане, но внимаваше да я държи далеч от себе си.

Кали въздъхна и прие помощта; опита се да го измами и да го целуне. Със смях Талис се отдръпна.

– Погледни косата ми. Не е ли посивяла? Ти ме състаряваш. Нямах ли чувство за почтеност? Момичетата трябва да стоят настрана от мъжете. Те не се хвърлят отгоре им и не ги събарят на земята.

Кали се засмя, когато той я завъртя и започна да завързва роклята ѝ. Без корсета не ѝ стоеше толкова добре, но определено бе по-удобно.

– Чудно – толкова си силен, че счупи вратата, а не ти стигат сили да ме държиш. Освен ако аз не съм по-силна от дъбовата врата.

Докато завързваше последната връзка, не успя да се стърпи и я целуна по врата.

– Ти си по-силна от всички дъбове на света.

– О? Нима?

Преди да се обърне към него, той така затегна връзките, че тя рязко си пое въздух и се хвана за стомаха.

– Кали, трябва да се държиш прилично. Аз съм само мъж.

Тя се засмя на безпомощните нотки.

– А аз съм доволна, че най-после забеляза, че аз пък съм жена – обади се тихо тя.

– Да – съгласи се той, а гласът му бе пълен със съжаление. Почти със сълзи, сякаш много го болеше, се съгласи: – Да, забелязах, че си жена.

Завъртя я за раменете и се вгледа в очите ѝ. Не се налагаше да отбелязва, че сега нещата между тях са променени. Не само че се бяха преместили от фермата, но тази вечер продължиха започнатото в деня на първата среща с Джон Хадли. А през изминалата седмица разбраха и как раздялата се отразява на двамата.

– Ела да поседиш при мен – повика я той и се настани в една от бойниците – облегна гръб в едната стена, а дългите му крака се подпряха в отсрещната. Протегна ръце да я поеме. Кали веднага прие поканата и се настани в скута му: краката ѝ – върху неговите, а гръбът ѝ – опрян на гърдите му.

– Стой мирна – нареди Талис така, че Кали се засмя. – Разкажи ми всичко – подкани я той, когато тя най-после спря да шава. – Разкажи ми всичко значително и незначително, което си сторила, видяла или помислила, откакто те видях за последен път. Измисляла ли си истории, разказвала ли си ги на някого?

Облегната на рамото му, тя се наслаждаваше на ревността в гласа му. Дали да не го подиграе, да му каже, че е била толкова щастлива без него. Не можеше. От друга страна, не ѝ се искаше да мисли, че тя е потисната. Щеше да се разтревожи.

– Тъжна си – отбеляза той, усещайки настроението ѝ.

– Не, не. Не съм. Всичко е чудесно. Толкова е хубаво да има такива прекрасни жени около мен. Те са ми като сестри: внимателни, учат ме на толкова много неща.

Талис зарови нос в косите ѝ, вдъхвайки аромата. По-рано често си мислеше, че косите на Кали само пречат. Ако не бяха оплетени, постоянно се закачаха по клоните на дърветата, по трънаците, даже по ръцете му. Кога бяха станали толкова красиви?

– Лъжеш – отсече той. – Кажи ми истината.

Тя замълча.

– Хайде, забрави ли кой съм? – попита той подкупващо. – Нали знаеш, че няма как да ме излъжеш.

Кали заговори, а гласът ѝ трепереше от сълзи.

– Ти ме забрави.

Отдръпна се, за да вижда профила ѝ.

– Как можеш да приказваш такива неща? Нито миг не съм спрял да мисля за теб. Каквото и да погледнех, с когото и да разговарях, все за теб се сещах. Бях като...

Спря. Не искаше да ѝ казва повече. Все пак трябваше да съхрани мъжкото си достойнство. Не биваше да ѝ казва цялата истина.

Кали се усмихна. Нямаше нужда от повече.

– Беше потиснат без мен и искаше да ме впечатлиш.

– Ха! – възрази той. – Да те впечатля? Толкова малко е нужно да те впечатля. Погледни се. Толкова си дребничка, че мога да те смачкам.

Обви кръста ѝ с ръце и я стисна така здраво, че дишането ѝ секна. Сетне освободи хватката.

Смеейки се, тя се облегна пак назад.

След време той подхвана предпазливо:

– Искам да се гордееш с мен. Искам да ти покажа какво умея с меча.

Никога нямаше да му признае, че ще го обича независимо дали умее да борави с меча и конете, или не. Тя просто го обича. Обича го със или без умения, даже, както каза Дороти – със или без ръце и крака.

– Много ли неща научи? – попита тя, не че я интересуваше, но това е важно за него, а той е всичко за нея.

Когато той не отговори, разбра, че нещо го тормози. Подозираше го от известно време. Непременно трябваше да разбере какво е и да му помогне. Няма значение, че умира от скука в компанията на тълпа сервилни жени с празни глави. За нея значение имаше само дали Талис е щастлив или не.

– Какво има? – попита тя.

Талис мразеше да си признава слабостите. Как да се издаде, че му липсва. С всеки изминат миг, всеки ден разбираше, че се нуждае от нея повече, отколкото някога е предполагал. Какво означава един триумф за него, кое научено е важно, ако тя не е там да сподели радостта му. Не, не само да я сподели. Ако не е там, за да го постигне заради нея. Защо ще си дава труда да става рицар, ако Кали няма да е там, за да завърже своя шал на доспехите му?

Другите мъже като че ли вършат подвизи, без да се нуждаят от хубави момичета. Сякаш са доволни, че постигнат нещо заради самите себе си. Вярно, приятно им е да ги гледат момичетата, но не се нуждаеха от тях, както Талис се нуждае от Кали.

По-рано Уил се сърдеше, защото понякога не изпълняваха домашните си задължения, ако двамата бяха разделени.

– Вие сте като две половинки – разсърди се той веднъж. – Трябва непременно да сте двамата, за да стане един човек.

Това ли не е наред с него? Нима е само половин човек, а другата половина е Кали? Дори на него му прозвуча много нелепо. Подобно нещо не е възможно.

– Кажи ми – настояваше тя, – кажи ми какво не е наред.

Не можеше да събере сили да ѝ разкрие какво мисли. Искаше Кали да го смята за най-силния, най-смелия човек на света. Тя трябва да се обляга на него, не обратното.

– Я ми кажи истината за тези момичета – смени темата той. – Щастлива ли си с тях?

Съзнаваше, че гордостта му пречи да сподели какво го тормози, но все пак отговори:

– Едва ли може да се нарекат момичета. По-скоро застаряващи жени, които искат мъж.

Само дете не уточни моя мъж.

– Така ли? Тогава може би аз трябва...

Тя го сръга в ребрата, преди той да успее да завърши изречението, което го развесели.

– Не ти харесват – подсказа той.

– Те не ме харесват – поправи го тя.

Той се засмя.

– Как е възможно? – попита той напълно искрено. За него Кали бе забавна, интелигентна и находчива; беше най-добрата компания на света; винаги знаеше кога да проговори и кога да замълчи.

Докато мислеше за нея, така, както бе в ръцете му, той я целуна по врата, по ухото, но само след секунди разбра, че трябва да спре. Опитвайки се да се върне в невинното детство, започна да я гъделичка. Но въртенето ѝ в скута му направи такива неща с тялото му, които дори целуването не бе сторило.

– Каласандра... – прошепна той измъчен.

Кали започна да му разказва за сестрите Хадли.

– Всъщност проблемът не е, че не ме харесват. Те са по-скоро безразлични към мен. О, Тали, те са толкова *отегчителни*.

Вниманието на Талис все още бе погълнато от нейното тяло и той не я слушаше, но Кали вече бе разработила план. Както винаги обаче, беше наясно, че идеята трябва да изглежда негова.

– Вината е твоя – обяви тя и тази декларация изцяло привлече вниманието му. Като всички мъже, и той поемаше отговорност за грешките си само ако беше неизбежно.

– Моя? Какво съм направил, та тези жени да не гледат на теб с добро око? Не, Кали, сигурно ти си сторила нещо, което ги кара да се държат така с теб.

– Смятат, че съм образована като мъж.

Талис се изсмя подигравателно.

– Ти? Като мъж? Да не би да знаеш как се борави с меч или кама? Ти си толкова крехка, че няма да издържиш тежестта на доспехите, ако се наложи да ги сложиш.

Кали настояваше на своето:

– Понеже съм била с теб толкова много години, не се чувствам добре с момичета. Говорят си за такива идиотски неща като дрехи или ключки. А аз съм свикнала на твоите приказки за политика и философия и въобще... За важните неща в живота.

За момент Кали се усъмни, че той ще се хване на този номер. Можеше да се изсмее и да ѝ припомни, че никога не са говорили за политика или философия; говореха главно за дрехи и гадаеха какво става в кралския двор.

Точно сега честността щеше да провали всичко. Тя мечтаеше той да я отдели от тези жени. Искаше да са заедно и ако Талис бъде подтикнат да го направи, защото тя има нужда от това, щеше да премести планини, но да го постигне. Ала ако му споделеше истината – че има чувството, че без него ще умре, – той може да я смъмри, че се държи несериозно и в името на „дисциплината“ по-добре да остане при жените.

– Нищо не научавам – продължи да нарежда тя.

А въщност си мислеше: без теб не искам да уча нищо.

Известно време Талис не се обади. Смръщен, обмисляше проблема. Отначало не знаеше как да постъпи, но видя изход. Ако помогне на Кали, не се налага да ѝ признава, че умира без нея, че неговата енергия, волята му за живот отслабват, ако тя не е до него.

– Ще дойдеш при мен – отсече решително той. – Ще бъдеш близо до мен. Човек трябва да се научи да живее.

– Не може – подчерта тя мрачно. – Те не ми разрешават.

Знаеше, че най-сигурният начин да накара Талис да свърши нещо е да му каже, че не може, и затова продължи:

– Не ги познаваш тези хора. Жените са на една страна, мъжете – на друга. Живеят отделно. Събират се само, за да направят някое бебе и това е всичко.

– О? – учуди се той и повдигна вежди. – А ти какво знаеш за бебетата?

Тя не отговори, но се усмихна в тъмнината. Темата ѝ харесваше.

– Не много. Искаш ли да ми разкажеш всичко, което има да се знае? – попита тя и се намести в скута му.

Не очакваше реакцията на Талис. По неизвестна причина в гласа му

прозираше яд:

– Какво те кара да приказваш за правенето на бебета? Кой мъж ти е говорил за това?

– Никой – отговори тя искрено. През последната седмица бе живяла само сред жени. – Едно момче ми каза, че съм хубава, но това е всичко. Ти намираш ли ме за хубава?

Кали не възнамеряваше да предизвиква ревността му (не че нямаше да го стори, ако се бе сетила), но в момента искаше само един комплимент.

– Кое е това момче? – свирепо процеди Талис и здраво я стисна през кръста.

– Никой – отговори Кали подражена, но решена да изкопчи комплиментата. – Каза, че имам хубава коса. Красива коса. Ти мислиш ли, че е вярно?

– Защо не си носила онова, дето се слага на главата, за да скрие косата? Как е успял да види косата ти?

Кали отново се усмихна. Разбра, че имат противоположни цели и няма да получи комплимент. Или може би самата му ревност е комплимент? Доста странна ревност. Проявява се, когато най-малко я очаква, и никога не е сигурна, че ще я пробуди. Няколкото пъти, когато се бе опитала да го провокира, се провали напълно.

– Беше вечер и...

– Вечер! – почти извика той в ухото ѝ.

Изведнъж Кали покри лице с ръце.

– О, Тали, отвратително е. Всички момчета и почти всички мъже са влюбени в мен. Не правят нищо друго освен да целуват красивите ми крака, деликатните ми ръце. Бият се да ми поднасят най-изискани подаръци. Пишат стихотворения за косата ми и божествения цвят на очите ми. Един каза, че били с цвета на небето точно преди буря. А косата ми! Изчервявам се като се сетя какво разправят за нея. Те...

Усещаше как напрежението напуска тялото му с всяка следваща дума и накрая той я стисна, за да спре да говори.

– Добре, номерът мина. А сега стой мирна и нека погледаме луната.

Облегна се назад, ръцете му я прегърнаха и загледана в луната, тя се помоли нощта да не свърши никога. Доста страдаше, че са напуснали Мег и Уил.

– Мислиш ли, че Мег и Уил се сещат за нас?

– Колкото и ние за тях – отвърна той и тя разбра, че и той доста съжалява, дето бяха напуснали дома си. В имението Хадли ставаха неща,

които и двамата не разбираха. Как може човек да мрази собствените си деца, както Джон Хадли? Момчетата твърдяха, че обичат майка си, но Филип веднъж подхвърли, че се боят от нея.

– Страх ме е – промълви Кали. – Страх ме е от всичко тук. Не ми харесва.

Разбираше какво има предвид, защото и той самият често изпитваше същия страх, но искаше да я окуражи.

– Тук просто е по-различно. Те са богати.

– Нещо друго е. Не само това. Страхувам се за нас.

– За нас? Какво може да ни се случи? Да не си въобразяваш, че в мен ще се влюбят красиви жени и ще ме отвлекат?

– Ха! Ти ще тичаш след тях; никой няма да иска да те отвлече.

Талис знаеше, че не поглежда – е, може би поглежда други жени, но никой освен Кали не го интересува; все пак приятно е тя да си мисли, че е желан. Според него красивият от тях двамата бе Кали. Тя бе най-великолепното, най-възхитителното същество на света.

– От какво се страхуваш? – попита той.

– Не знам. Не ти ли се струва неестествено, че никой не се изненада от нашето съществуване. По-скоро – от твоето. Слуховете гласят, че след раждането сме загинали при пожар. Открили труповете на две деца. Ако сме изгорели, защо сме живи? Какво е станало с моята майка? Дороти твърди, че била крехка и смугла, с черни коси и очи. Тогава защо веждите и миглите ми са като на заек?

– Мен не ме бива да разказвам истории като теб. Сигурно тези жени не знаят всичко. Не са били много големи по онова време. Едва ли помнят точно какво се е случило.

– Не – колебаше се тя. – Всичко е загадъчно. Но каквато и да е истината, има нещо, което ме плаши, и то витае наоколо.

– Какво те плаши? Какво може да се случи?

Тя се обърна в прегръдките му и приближи лице към неговото.

– Страх ме е да не те загубя. Ще умра, ако те няма. Не искам да живея без теб.

Талис реши, че не подобава на мъж, какъвто се чувства, да повтори същото. Придърпа я плътно към себе си и преди да сложи устни върху нейните, заяви:

– Никой никога не може да ни раздели един от друг. Ние сме едно цяло, не знаеш ли? Не го ли усещаш?

– Да – прошепна тя. – Да, да... Но се страхувам. Опасявам се, че хората няма да ни оставят заедно.

– Кали, любов моя, защо някой ще иска да ни раздели? Да не би някой от нас да е богат? Да не би някой от нас да е дете на крал и да му предстои да наследи държава?

– Не – съгласи се тя с усмивка, – ние не сме важни.

– Видя ли? – той я държеше плътно до себе си. – Въобще не сме важни и утре ще съобщя на този човек – моя баща, – че ще бъдеш постоянно до мен. Ако ми откаже, се връщаме във фермата.

Понякога на Талис му бе трудно да мисли за Джон като за свой баща; Уил Уоткинс бе негов баща и такъв щеше да си остане.

Кали затаи дъх. Знаеше, че Талис ще спази обещанието си, но знаеше и от какво се лишава, като се отказа от такава богата къща заради нея. Талис ненавиждаше земеделския труд. Работеше, но нямаше амбицията да отгледа най-хубавата ряпа, както се бе надявал Уил. Пазарните дни го отегчаваха. Талис бе роден да язди кон и да носи доспехи и винаги е знаел, че е предопределен за това. Тя не можеше – не можеше – да позволи той да се откаже от онова, за което е предопределен на този свят. Не се съмняваше, че ако има възможност, Талис ще стане най-великият рицар, който някога е живял.

– Защо ме гледаш така? – попита той с пресипнал глас.

Не изчака отговора; ако не престане да го съзерцава по този начин, след минута ще се озоват на каменния под. Разумът му подсказваше, че трябва да се върнат в къщата, но до зазоряване имаше още няколко часа и той не можеше да понесе мисълта за раздяла. Толкова много време мина, откакто я видя за последен път.

– Дръж се, сякаш имаш някакво възпитание, и се обърни – разпореди ѝ той строго, и когато тя се извърна, добави: – Разкажи ми някоя история. Отдавна не съм слушал глупавите те измишльотини.

– Щом са глупави, няма да си давам труда.

– Добре тогава... – Помълча, помълча и се обади: – Знаеш ли, тук живее един човек. Не прави нищо, само истории разказва. Много го бивало. Историите му били страшно интересни.

Кали започна веднага:

– Живяла веднъж една принцеса. Имала пет много ревниви сестри. Всички те били много грозни, а принцесата – невероятно красива. С възхитителни дълги златни коси. Най-хубавите коси, с които е било дарявано човешко същество.

– Не само с коси, но и със суета – добави Талис.

– Не, не. Тя била добра и невинна. Само другите съзирали красотата ѝ. Тя се мислела за незначителна.

– Хм.

– Имало и принц – не спираше Кали.

– Привлекателен?

– О, не. Въобще не. Бил грозен като жаба.

При тези думи Талис се приготви да се надигне.

– Добре – продължи Кали, – може би бил малко привлекателен. – За секунда опря буза до гърдите му и придърпа ръцете му по-близо до тялото си. – Бил с черни лъскави къдрици, гъсти черни мигли и уста, нежна като на бебе. Но носът му бил прекалено дълъг и тесен.

– Убеден съм, че носът му е бил съвършен.

– Може би. Е, един ден принцесата...

– Чакай. Разкажи още как е изглеждал този приказно красив принц.

Бил ли е висок и силен?

Първата реакция на Кали бе да го подразни, но вместо това взе ръката му и каза:

– Имал красиви ръце, дълги пръсти, силни мускули...

Глава двадесет и седма

– Сър – започна Талис с изопнати рамене и високо вдигната глава, – бих помолил за вашето разрешение да се ожена за Каласандра.

Джон се стъписа. Синът му е още момче. До вчера бе в пелени. Как може да мисли за женитба!

Бавно се извърна от бюрото, където проверяваше сметките, представени му от управителя на имението. Когато един младеж се ожени, той насочва енергията си към други неща.

За нищо на света Джон няма да признае, че ревнува. Току-що откри сина си; не е готов да го дели с някой друг. Но и не иска да разочарова момчето. У Талис има една самостоятелност, която плашеше Джон. Другите деца му принадлежаха – телом и духом. Може да изисква от тях каквото му хрумне – да ги насърчи или отпрати – и бе сигурен, че на следващия ден отново ще са до него.

А у Талис има нещо, с което Джон не се бе сблъсквал досега. Не чувстваше никаква благодарност от страна на момчето, че го избави от бедност. Вижда, че Талис се наслаждава на новия си начин на живот, но не усеща да му е благодарен. Без да е много сигурен, Джон допускаше, че ако на Талис не му допадне някое негово решение, ще вземе момичето и ще напусне имението Хадли завинаги.

– Да, да, разбира се – побърза привидно да се съгласи Джон, за да не заяви направо: „Не.“ – Но очевидно ще трябва да разговарям първо с майка ти.

– Да, сър – каза Талис, а на лицето му цъфна усмивка, която огря стаята.

Опитвайки се да се държи спокойно, той напусна помещението и се втурна надолу по стълбището. Литнал от радост, почти събори порядъчната и превзета Едит, която точно в този момент се изкачваше, но с лекота я прихвана, за да не падне. После – за нейно огромно изумление – я целуна по устата. За него не беше повече от братска целувка, но не и за нея – никога не бе изпитвала подобно нещо.

Талис продължи да тича надолу по стълбите и подскачайки щастливо, се измъкна през вратата.

Дороти и Джоана останаха на стълбището със зинала уста и наблюдаваха как Едит гледа след Талис. Едит смяташе, че мъж не може да я развълнува. Според нея причината да е на двадесет и девет години и неомъжена е, че не е срещнала мъж, когото да хареса. А сега, съдейки по изражението на лицето ѝ, Талис определено и бе допаднал!

Най-после Джоана се изхили и Едит дойде на себе си. Продължи величествено нагоре, старайки се всячески да запази достойнство. Но на площадката не се съдържа и през прозореца погледна прекрасното същество, което тичаше през двора.

Като се обърна с усилие към сестрите си, тя разпореди:

– Хайде. Работа ни чака.

– Да, Едит – привидно примирена изрече Джоана, но зад гърба ѝ се опита да имитира гордото ѝ придвижване по коридора.

– Разбира се, че може да се ожени за дъщеря ти – каза Алида на съпруга си. Нужна ѝ бе цялата воля, за да запази самообладание. Не бива да позволи на съпруга си да забележи как бие сърцето ѝ.

– Моят син – натърти Джон със свъсени вежди, като искаше да подчертае, че Талис е негов.

Алида разбираше, че трябва да внимава, но беше и убедена, че не бива да се показва като страхливка. Ако някога се е налагало да мисли бързо, сега бе моментът. Тя не беше важна, но от следващите няколко минути зависеше бъдещето на децата ѝ. Първият ѝ инстинкт бе да се изсмее на съпруга си. Какъв стар глупак бе да си въобразява, че може да представи смуглото момче за свой син. Той е един слаб мъж, тя слаба жена и заедно създадоха единадесет слаби, бледи деца. Кой, според

него, ще повярва, че сред тези руси деца се е появило и това едро момче със смугла кожа, тъмна коса и черни очи?

Алида се стараеше да съобразява бързо. Имаше прекалено много причини да не позволи тази женитба да се състои. Брачният съюз означава, че Джон ще даде всичко на това момче, което не е негов син, а тя не може да понесе мисълта, че собствените ѝ деца ще останат без наследство.

Имаше и друго, което само тя знаеше: оставаха и най-много още две години живот. От няколко месеца бе започнала да кашля кръв; засега малки ръждиви петна се появяваха върху кърпичката, но достатъчни, за да я разтревожат. Не допусна никоя от прислужничките да забележи. Намери начин да посети една старица, която я погледна в очите, после взе купа с мазна вода и ѝ предсказа бъдещето: до две години Алида ще умре и някой, който не е нейна кръв, ще получи всичко, което принадлежи на синовете ѝ. Старицата обаче каза, че предсказанията само посочват какво би могло да се случи. А какво ще стане, зависи от постъпките на хората. С други думи – ако Алида не стори нищо, след смъртта ѝ всичко ще попадне в ръцете на това момче, което не е нейна кръв.

Въоръжена с тази тайна, Алида възнамеряваше да промени съдбата. Нямахме да допусне плодовете от труда на нейното семейство, градежите на съпруга ѝ да попаднат в ръцете на едно момче, което няма нищо общо с нея.

– Хайде, съпруге – подхвана тя с меден глас, – ти и аз знаем истината. Нека погледнем фактите. Момчето прилича на Гилбърт Рашър. Ако го наредиш до синовете на този отвратителен мъж, няма да можеш да го различиш.

– Тогава е добре, че ще се ожени за моя дъщеря – настоя Джон, а в гласа му имаше гняв. – Не знаеш ли, жено, че мога да те изгоня от къщата, мога да...

Алида съзнаваше, че страхът ѝ не бива да проличи:

– Да, можеш, но не виждаш ли, че желая същото като теб? аз също искам момчето да се ожени за нашата дъщеря. Той е доста як. Убедена съм, че ще ѝ направи много здрави синове.

Едва изрече последните думи. Как не се задави, докато се преструваше, че желае така силно синове, както съпругът ѝ. Беше му родила две интелигентни, добри момчета. Не виждаше с какво това, че не бяха силни и яки, може да им навреди.

– Грижа ме е за Гилбърт Рашър – продължи тя високо, за да преодолее гнева, който се долови в гласа му. – Не се ли страхуваш, че той ще

се появи и ще иска да вземе сина си? Не му е платено за момчето, не помниш ли? След... пожара ти отказа да му дадеш обещаното. А в замяна той искаше едно от момичетата за съпруга и земи.

Наложи се да спре, защото се сети, че Джон бе обещал на противния Рашър имението Пениман – нейното имение! Забеляза, че Джон я слуша внимателно, и бързо продължи:

– Ако Рашър се появи и започне да претендира за момчето, оженено за една от нашите дъщери, могат да последват големи главоболия. Ами ако поиска тлъста зестра за момчето? Ами ако отиде да се жалва пред кралицата, защото твърдиш, че момчето е твое, когато ясно се вижда, че не е?

При тези думи Джон стисна облегалките на стола. Не му харесваха нейните намеци, че не той е дал живот на момче като Талис. Вината, разбира се, е нейна. Ако се бе оженил за по-силна жена, за по-яка, вероятно щеше да му даде мечтания син. За удобство забрави, че майката на Талис бе доста дребничка.

Алида отиде при него, коленичи пред стола и положи ръка върху неговата. Не бе красива както някога, но притежаваше изискани маниери и знаеше как да погледне мъж, за да му внуши, че е най-храбрият, най-силният и всичко на света.

– Преди да ожениш момчето за наша дъщеря, трябва да си сигурен, че всичко е наред. Да си осигуриш нещо написано, документ. Да платиш на Рашър за момчето, да го възмездиш за онова, което се случи преди години. Нали знаеш, че Рашър загуби двама сина при злополуки.

През годините се бе интересувала от съдбата на Рашър и мръсните му синове с развалени зъби. Те имаха сприхав нрав и силни тела и за радост на баща си се биеха и издевателстваха над всички. На два пъти на хората им бе преляло от „момчетата“ и две от тях бяха убити. След като най-големият бе намерен с прерязано гърло, Гилбърт настоя за разследване. Искаше да разпита всеки, който имаше и най-малка причина да мрази синовете му.

Твърдеше се, че смехът на кралицата е кънтял из целия дворец, когато узнала, че сто и дванадесет души били изправени пред Гилбърт Рашър – и всичките с основателни причини да искат да видят сина му мъртъв. А това бяха само онези, които не успяха да избягат навреме, след като се разчу за убийството. Гилбърт беше бесен, защото по-късно кралицата нареди никой да не бъде обесен за престъплението (Гилбърт бе определил седемнадесет мъже и три жени да понесат наказанието). По думите на кралицата всеки, който си е спечелил толкова много врагове,

не е бил убит, а справедливо екзекутиран.

Алида не спомена на съпруга си, че ѝ бяха донесли как когато е пиан, Гилбърт вини понякога Джон Хадли за всичките си злощастия. Твърдял, че целият му „лош късмет“ започнал от нощта, когато децата се родили, а по-късно загинали в пламъците. Ако бил получил всичко обещано от Джон – никога не споменава защо му е било обещано, – щял да бъде богат човек. Реколтите му не били добри не защото прибирал такива данъци от селяните си, че те измираха от глад, а защото не бил получил дължимото от богатия Джон Хадли.

Не, Алида не възнамеряваше да споделя това със съпруга си. След като манията му да има син го прави сляп за всичко останало на света – нека бъде така.

– Ако той се ожени за... – на Джон му бе трудно да признае, че Талис не е негов син – ...за моята дъщеря, тогава ще е свързан с мен.

Парите нямаха значение; имотите – също. Истината е, че той харесва момчето. За краткото време, през което е тук, то промени живота в къщата. Няколко пъти през последните две седмици Талис разсмя Джон и двамата му синове. Джон много добре разбираше какви са целите на Талис със „състезанията“, които губеше – да даде мечтания отдиш на слаботелесния Филип. Джон прозираше какво има предвид Талис, когато надълго и на широко възхвалява ученолюбието на Джеймс и как на него, Талис, не се отдават така лесно уроците.

Но макар да съзираше тези „измами“, на Джон му бе драго, че Талис така милее за останалите. И което е по-важно – самият Джон започна да гледа на синовете си по нов начин. Може би умът на Джеймс не е за подценяване? Реши да покани момчето да прегледа сметките – нещо, което винаги го бе отегчавало – и Джеймс откри маса грешки.

– Талис е добро момче – отбеляза Джон и му бе приятно да произнесе името.

– Разбира се. Той е най-добрият. Всичките ти синове струват нещо; имат добър баща.

За миг Алида спря да диша, като се чудеше дали ще повярва на думите ѝ.

Джон помисли и призна:

– Да. Всеки е добър по своему.

При тези думи Алида едва не избухна в сълзи. Най-после усилията ѝ се възнаграждаха. От години се стараше да убеди съпруга си, че синовете им са добри и заслужават внимание. И сега, точно когато той започваше да го разбира, се появи това момче, което може да ги лиши от

всичко. С великолепната си физика, искрящи очи, смях момчето засенчваше собствените ѝ синове. Скоро всичките ѝ усилия щяха да бъдат погълнати от него. Съвсем скоро той щеше да отнеме всичко от децата ѝ.

Не ѝ идваше на ум, а ако някой ѝ го кажеше, нямаше да повярва, че за две седмици със смеха и добрия си нрав Талис накара Джон да харесва синовете си повече, отколкото тя за двадесет години издевателства. Алида постоянно тормозеше момчетата да изпълняват капризите на баща си. А Талис обърна внимание на Джон какъв всъщност е талантът им и колко са полезни.

– Сега – започна Алида строго – трябва да направим план за бъдещето. Ти искаш момчето; същото желая и аз. Той е интелигентен и силен. Ще се справи добре с управлението на имотите, когато нас вече няма да ни има.

Имотите на Гилбърт Рашър, помисли си тя. Самата тя нямаше никакви контакти с момчето след първия му ден тук, когато я бе отнесъл до покоите ѝ, но Едит я държеше в течение. Едит казваше, че е дързък и самоуверен, но... Тук Едит бе свела глава и се бе изчервила. Дори студенокръвната Едит бе спечелена от него.

Алида се дразнеше, че всички го обичат. Това правеше нейните намерения трудно осъществими. Не че желаше злото на момчето; просто не го искаше в своето семейство. От приказките за Гилбърт Рашър разбираше, че той се нуждае от момче точно като Талис – поне малко почитено, което да се погрижи за разорените му имоти. Всъщност, ако разкара момчето, всички ще спечелят.

– Мислиш ли, че е редно момчето да прекарва толкова време заедно с Каласандра? – понита Алида.

Джон я погледна недоумяващо – нямаше представа за кого говори.

– Дъщеря ти. Онази, за която това момче иска да се ожени – обясни Алида.

Джон продължаваше да гледа безизразно. Очевидно не разбираше защо споменава момчето.

– Вчера – продължи Алида – Едит ми съобщи, че Каласандра доста нахално отказала да ѝ се подчини. Щях да говоря с тебе по този въпрос. Поставих момчето под грижите на Едит, тъй като възпитанието ѝ е крайно неподходящо. Не може нито да бродира, нито да свири на някакъв инструмент.

Алида не спомена на съпруга си за познанията на Кали по латински и гръцки, нито по математика, не защото искаше да ги укрие, а защото знаеше, че те не представляват интерес за Джон.

– Преди две нощи Каласандра се измъкнала от леглото и прекарала цялата нощ навън. – Вдигна вежди, за да даде да се разбере какво мисли, че е правила дъщеря им. – Върнала се едва сутринта, а корсетът и диадемата ѝ липсвали. По-късно един от градинарите ги намерил в нивите около стария замък.

Джон никак не хареса чутото.

– Не можеш ли да контролираш дъщерите си, мадам? В леки жени ли смяташ да ги превърнеш?

Алида се напрегна.

– За тази дъщеря не съм се грижила в продължение на години.

Успя да се престори, че страда, задето са ѝ отнели възможността да се грижи за момичето, както и даде да се разбере, че ако я бе отгледала тя, щеше да я превърне в образец на добродетелта.

Джон я изгледа с вдигнати вежди, но тя не разбра какво мисли. Истината е, че Джон намираще скваните им дъщери с набожни мисли и безупречни маниери за доста скучновати. Само безочливата Джоана представляваше интерес за него и то в редките моменти, когато го предизвикваше.

Алида продължи:

– Корсетът и диадемата принадлежат на Каласандра и от онази нощ тя не е на повече от десет сантиметра от този млад мъж – Талис.

Джон премигна насреща ѝ. Целия ден вчера и днес Талис бе с него. Тренираха на двора и Талис се представи изключително добре – внимателен и силен, той на два пъти успя да събори Хю на земята и го накара да се оплаква, че започва да остарява за подобни игри. Следобеда се разходиха в градината и Джон запозна подробно Талис кое какво е и какво възнамерява да прави. Откакто откри Талис, Джон се държеше сякаш може да умре всеки момент и иска Талис да е наясно с всичко.

– Грещиш – възрази той. – До сина ми нямаше никакво момиче.

С огромно усилие Алида се овладя да не се подиграе на съпруга си. Беше наясно, че до това момче, за което Джон твърди, че му е син, може да застане лилав дракон с огнени ноздри и съпругът ѝ няма да забележи. Освен, разбира се, ако драконът не заплашва живота на Талис, и тогава Джон ще застане между огнения дъх и обичания си син.

Тя му се усмихна:

– Ти си прекалено зает с важни дела, за да забележиш невзрачното момиче до него, но тя неизменно е там през последните няколко дни. Непрекъснато е до него. Трябва да я отпратиш.

– Какво значение има? – попита Джон, защото не желаше да

разстройва сина си. – На мен не ми пречи, че момчето я иска. Щом като е щастлив, когато тя е наоколо и му се възхищава – какво от това.

Алида стисна юмруци и се опита да не избухне. Само преди минути съпругът ѝ дойде при нея с издължено лице, нещастен, разяждан от ревност; опасяваше се, че ще загуби вниманието на скъпоценния си син, ако момчето се ожени. Джон се бе опитал да скрие своята потиснатост, но очевидно е искал да чуе от Алида защо да не позволи женитбата. Защо иначе ще дойде при съпругата си? Ако Джон искаше Талис да се ожени, щеше да каже „да“ и изобщо нямаше да се допита до нея.

А сега, след като Алида изпълни задължението си и се показва майката-злодей, Джон ѝ връзваше ръцете – отказваше да раздели физически децата. Резултатът от всекидневната им близост щеше да се появи във вид на плачещо бебе след девет месеца.

– Не е почтено – промълви Алида плахо. Беше наясно, че подобен аргумент няма да повлияе на съпруга ѝ. Стига момчето да поиска ято проститутки около себе си, Джон щеше да го позволи.

Уморен от разговора, Джон се надигна да си върви. Бе стоварил по-голямата част от проблема върху съпругата си; бе постигнал своето.

– Ще поговоря с Рашър – заяви той. – Трябва да го сторя.

Личеше си, че предпочита да горят тялото му с нагорещени жезла, но не и да проведе този разговор.

Импулсивно Алида предложи:

– Мога да отида да разговарям аз с него.

Джон я изгледа, а тя уточни:

– Да отида да поговоря с него вместо теб. Чувам, че Гилбърт Рашър не е особено добре настроен към теб през всичките тези години.

Тук Джон се изсмя и ѝ даде да разбере, че всъщност знае повече, отколкото тя подозира. Окуражена, Алида продължи:

– Може би мекотата на жена би постигнала повече пред него. Чувам, че отново е без съпруга, а ние имаме няколко неомъжени дъщери.

Джон се усмихна още по-широко:

– С годините вкуса на Рашър го кара да налита на все по-млади. Въпреки че, ако питаш мен, се нуждае от жена като Едит.

При тази шега – представиха си порядъчната, властна Едит, омъжена за пияница и негодник като Гилбърт Рашър – и двамата се разсмяха искрено. За пръв път от години споделяха нещо, така както беше в самото начало на брака им, преди Джон да се прости с мечтата, че някога тя ще го дари със син.

– Да – съгласи се, вече на вратата, – може би ти ще успееш да се

спазариш с него.

В гласа му се долавяше благодарност. Преди да излезе, импулсивно се върна при нея и я целуна по устните. Целувка между приятели заради съвместно преживените години, загатваща, че може да последва и друга по-късно.

– Ще направя всичко по силите си – увери го тя, а когато той излезе, се отпусна и затвори очи.

За миг Алида се облегна на вратата. Тя е виновна, мина ѝ през ума. Тя предизвика всичко. Ех, защо пожела онази нощ преди толкова години да я отведат в стаята при умиращата чуждоземка! Ако Алида не бе се намесила, момчето, което Джон обичаше толкова много, нямаше да се роди.

Отстъпвайки от вратата, Алида съзнаваше, че е късно да съжалява. Можеше само да опита да оправи онова, което обърка.

Първо: не бива да позволи това чаровно младо момче Талис да остане в имението Хадли. Дали като син на Джон или като съпруг на дъщеря на Джон – няма значение. Остане ли близо до Джон, съпругът ѝ щеше да даде на Талис всичко – и земи, и цялата си любов и внимание. Децата от Алида нямаше да получат нищо. Джон щеше да продължи да пренебрегва дъщерите си; те никога нямаше да се сдобият със съпрузи. А що се отнася до синовете им – Джон отсега бе готов да ги захвърли и да не ги види повече никога.

Не, Алида трябва да се отърве от Талис. Но как? Тя добре знае, че ако Талис продължи да настоява за брак с Кали, Джон ще преглътне ревността си и накрая ще позволи.

Алида вдигна глава. Разрешението е да се попречи на Талис да настоява. Нещата трябва да се докарат дотам, че децата да не искат този брак. Какво ли знаеха за любовта и семейството? Бяха още невръстни, не бяха срещали други, достойни за чувствата им.

Трябва да ги раздели и физически, и в мислите им. Ако успее да посее семето на съмнението в душите им, да ги накара да се усъмнят в любовта си един към друг, след време няма да искат да се оженят.

Да, реши тя – в главата ѝ вече назряваше план, – ако всичко стане, както го замисля, накрая единственият наранен ще бъде Джон. И при тази възможност сърцето на Алида възликува. Тя искаше Джон да изпита болка.

Колкото до другите – първоначално се налагаше да е твърде сурова спрямо собствената си дъщеря, но щеше да я възмезди по-късно. По-късно щеше да намери най-добрия съпруг за Кали; мъж, който да я

обича и да се грижи за нея. Талис щеше да отиде в кралския двор, да спечели благоразположението на кралицата и да се ожени за някоя красива наследница. Собствените ѝ синове щяха да получат онова, което по право им принадлежеше. Ако Джон не „пести“ всичките си пари за Талис, Алида щеше да го убеди да даде зестри на другите им дъщери.

Да, усмихна се Алида, може да легне в гроба със съзнанието, че е оправила ужаса, който създаде преди толкова години. Сега, когато смъртта ѝ е така близко трябва да постави нещата на мястото им. Когато срещне майката на Талис в Рая, иска да я увери, че се е погрижила за сина на бедното момиче.

Алида отвори вратата и попита някаква прислужница:

– Къде е Пенела?

– Пенела? – момичето бе отскоро в имението.

– В кухнята, милейди – обади се друга жена. – Изпратихте я там преди години.

– Да дойде веднага – нареди Алида.

Изпълнена със съзнанието, че времето ѝ на този свят е кратко, Алида искаше да оправи всички злини, които бе предизвикала през живота си. Пенела е добра прислужница, предана, но веднъж я предаде и Алида не ѝ прости. Сега обаче смяташе, че Пенела си е научила урока, а освен това ѝ бе нужен човек, комуто да се довери напълно.

– Мога ли да ти вярвам? – попита Алида с леден глас, докато наблюдаваше бившата си камериерка, застанала смирено до огъня. Годишите, прекарани в кухнята, бяха състарили Пенела с векове. Алида нямаше да я познае: съсухрена, с мазни коси, задебелили ръце, дълбоки бръчки по лицето, отпуснати рамене.

Пенела погледна господарката си в очите и Алида съзря молба, а не гордост. Добре е била наказана за стореното преди години, когато предупреди селяните за пожара. Оттогава нямаше ден, в който да не е съжалила за постъпката си.

– Можете да ми имате пълно доверие. Готова съм да го докажа с живота си – промълви Пенела разчувствано, убедена във всяка изречена дума. За удобно легло, за малко топлинка сега бе готова със собствените си ръце да убие селяните.

– Седни – покани я Алида ласкаво. – Яж колкото искаш.

Пенела седна и с треперещи ръце посегна към храната на масата пред камината, а Алида заговори:

– Искам да ми припомниш всичко, което онази старица каза. Тя ми

разказа за Талис и дъщеря ми. Искам да знам какво си спомняш. Всяка дума.

За миг Пенела понечи да протестира, че с изпълнила заръката на господарката си да ги остави насаме, но само един поглед на Алида ѝ подсказа, че сега не е време за преструвки. Тя бе подслушвала всичките ѝ разговори.

Не беше лесно да събере мислите си и да си припомни всичко. Но всеки зальк от вкусната храна – истинска храна, не остатъци – ѝ напомняше, че ако иска да се храни така, трябва да се сети за всичко.

– Каза, че са две половинки на едно цяло. Ако нещо нарани единия, и другият изпитва болка. Всеки иска най-доброто от всичко да е за другия. Те не може да бъдат разделени; раздялата ще ги унищожи. Много са ревниви; особено момчето. Не понася вниманието на момичето да не е насочено само към него. Момичето го обожаваше, лъже заради него, готово е да краде, може да стигне и до убийство заради него. Той има силно чувство за чест и няма да извърши лоша постъпка за нищо на света.

Тук Пенела не се стърпя да си помисли, че няколко години, прекарани в кухнята на имението Хадли, са достатъчни да сринат чувството за чест у всекиго. Именно чувството за чест я накара да предупреди онези селяни тогава; мислеше, че невинни деца не заслужават подобна съдба. Странно какви неща може да направи празният стомах с чувството за чест. Сега тя сама би предизвикала пожара, стига да е сигурна, че няколко дни няма да е гладна.

– Добре – рече Алида и наля на прислужничката вино. През годините почти бе забравила каква забележителна памет има Пенела. – Нужна ми е твоята помощ. Искам пълна дискретност. Трябва да съм сигурна, че мога да ти се доверя и че ще си предана единствено на мен.

Пенела вдигна поглед от чинията – очите ѝ блестяха.

– Ще направя каквото поискате – обеща тя и думите идваха от дълбините на душата ѝ.

– Искам да се отърва от момчето – заяви Алида.

Пенела остави яденето:

– Ще го убия.

– Не! – срязаше рязко Алида. – Искам да го изпратя на истинския му баща. Не желая да е свързан с тази къща. – Сними глас. – Имам една тайна и искам да остане тайна: умирам. Остават ми най-много две години живот.

При тези думи Пенела дори не вдигна поглед. Алида разбра какво е загубила. Някога Пенела щеше да стори всичко за господарката си от

любов, но сега я интересуваше единствено оцеляването. Алида обаче нямаше време за разнежване. Предстоеше ѝ да спаси семейството си и подобно на Пенела, щеше да направи всичко, за да го постигне.

Глава двадесет и осма

– Да, да – съгласи се ядосано Алида. – Знам всичко – момичето лесно се поддава на влияние, почти не ти създава проблеми, правиш каквото можеш за нея и това ме радва. Но ме интересува какво мислиш за нея като човек.

Едит погледна, без да схваща за какво говори майка ѝ. Обичаше да докладва на Алида, обичаше да съставя списъци със задачи и да ги изпълнява.

– Тя следва навсякъде онова момче. Искам да кажа – сведе глава и се изчерви, – нашия брат.

– О, Едит, ти си мечтаната от всяка майка дъщеря.

При тези думи Едит вдигна глава. Не бе сигурна дали някога е получавала похвала от майка си. Поне не като тази. Ако представи изряден списък на разходите и се справи отлично с прислугата, майка ѝ най-много да отрони едно разсеяно: „Добре!“, и това бе всичко. Е, беше много повече, отколкото би казал баща ѝ, за когото се съмняваше дали я различава от останалите.

– Благодаря – само толкова успя да произнесе Едит в замяна на голямата похвала.

– Баща ви я доведе, ти я взе под крилото си и се отнасяш така добре с нея. Държиш се сякаш... ви е равна.

Едит не намери какво да отговори, защото наистина гледаше на нодошлата като на равна.

– Ти си с толкова добро сърце, че дори не виждаш разликите. Не те ли притеснява, че говорят ѝ е селски? Нищо важно не е научила през живота си, ако не смятаме за значимо отглеждането на фасул. Нищо чудно да се окаже, че я бива да обработва земята, щом ръцете ѝ не свикват с лютнята. Виждала ли си някога такива ръце? Широки като лопати. Ами краката ѝ! Мислиш ли, че преди да дойде тук, някога е слагала обувки?

Алида се усмихна на ококорената си от изненада дъщеря.

– Виж се как изглеждаш ти! Ти наистина си добра дъщеря, Едит. Най-добрата.

Алида отиде до прозореца, откъдето продължи:

– Едит, моя скъпа, скъпа дъще, мога ли да ти имам доверие?

– Да – промълви Едит с разтреперан глас. Никога не бе виждала майка си така откровена и добра, така нуждаеща се от разбиране. При мисълта, че се е съмнявала дали майка ѝ се интересува от нея или дали я харесва, сълзи овлажниха очите ѝ. – Да, можеш да ми имаш доверие.

– Това момче – Талис, не го ли намираш за привлекателен?

– Той е мой брат. Не мога да преценявам дали е привлекателен или не. Мой дълг е да...

– Разбира се, разбира се – прекъсна я Алида, както винаги раздражена от липсата на страст у дъщеря си. Седеше срещу нея. Внимателно взе ръцете ѝ в своите, преди да продължи: – През нощта, когато се роди момчето, аз също започнах да раждам. Още не знаеш какво са родилните мъки, но в такъв момент една жена не винаги осъзнава какво става наоколо.

Едит нямаше представа накъде вървят нещата.

– През онази нощ бях затворена с друга жена – смугла, с тъмни коси и очи. – Тя се взря в очите на дъщеря си. – Като очите на момчето.

На Едит ѝ бе необходимо доста време, преди да схване какво казва майка ѝ.

– Мислиш, че децата са били разменени?

Алида сложи ръка върху устните на дъщеря си и се огледа из празната стая, сякаш някой се криеше там.

– Такива неща не се казват на глас. Но ме тревожат от години. Изпитвах прекалено големи болки, за да видя какво дете съм родила. Детето на смуглото момиче се роди по същото време. Всичко бе така объркано.

– Но тогава... – прошепна Едит.

Алида се наведе напред към дъщеря си и също шепнешком каза:

– Да, това означава, че Талис не ви е брат; че Каласандра е ваша сестра. Прилича на вас и би могла да е моя дъщеря, не мислиш ли?

– Дороти смята така, но аз... – Едит реши, че е по-добре да не съобщава на майка си как се бе подиграла на Дороти, че говори такива глупости.

– О, Едит. Какво да правя? Виждаш как баща ти боготвори момчето. Как да отида при него и да споделя съмнението си, че Талис може да не е негов син, а по-вероятно е да има още една дъщеря, която дори не струва колкото другите? – За миг тя покри лицето си с ръце. – Нямам никого на този свят, с когото да мога да го споделя.

– Можеш да ми имаш доверие, майко – проговори Едит нежно, – чувствайки се по-привилегирована от когато и да било.

– Мога ли, Едит? Наистина ли?

Преди Едит да успее да проговори, Алида продължи:

– Надявам се да е така, защото научих за един вдовец, който си търси съпруга. На тридесет години е и има две сладки момчета, които отчаяно се нуждаят от майка. Казват, че съпругата му била отвратителна домакиня, така че човекът ще е много благодарен на жена, която да се грижи за имотите му и да гледа децата му.

Едит така силно стисна ръцете на майка си, че я нарани.

– Ще направя всичко за теб, майко. Всичко.

– Каква добра дъщеря си ти. Е, тогава да обсъдим някои неща. Според мен на това момче, на този Талис, трябва да бъдат дадени няколко урока: по танци, по обноси, да свири на лютня, как се ухажва жена – такива неща. Мислиш ли, че Джоана и Дороти биха му помогнали?

Едит трябваше да внимава да не се размее. Всяка от сестрите ѝ бе готова да продаде душата си, само да може да се докосне до красивия Талис. Чудеше се дали сърцето на Джоана нямаше да се пръсне, ако Талис я хване, за да ѝ помогне да се качи на кон.

– Да, мисля че ще мога да ги убедя, макар да са доста заети.

Не бързаше да увери майка си, че с радост ще го сторят – ами ако си помисли, че дъщерите ѝ не се държат както подобава.

– Да, сигурна съм – каза Алида. Прекрасно знаеше, че из околността няма педя плат, който „заетите“ ѝ дъщери да не са избродирали.

– И, Едит... продължи тя невинно – смяташ ли, че е редно Каласандра да прекарва толкова много време с момчето? Не можеш ли да ѝ намериш подходящо занимание? Например да се грижи за някоя градина – нали разбира от тези неща. – Вдигна глава, сякаш току-що я бе осенила идея. – Отец Керис се нуждае от помощник да отглежда лековитите си билки.

Дъхът на Едит секна. Въпросната градина бе пълна с отровни растения: самакитка, беладона, бучиниш, попадийно семе – всички билки, използвани за сън или за облекчаване на болка, но ако не се прецени дозата – можеха да убият. Отглеждаха се в отделна градина, за да не се объркат с подправките за кухнята. Отровната градина, както я наричаха, бе на върха на хълма почти на два километра от къщата и там не ходеше никой.

Изведнъж хиляди въпроси се родиха в главата на порядъчната Едит.

– Ако Кали е наша сестра, редно ли е да бъде изпратена в Отровна-та градина? Там е ужасно пусто; може да ѝ се случи нещо лошо; това не е работа за дама. И щом всички смятат, че Талис е наш брат, какво ще си помислят, като видят сестрите ми да потреперват при всяко негово докосване, както неминуемо ще стане. А щом...

– Едит – прекъсна я майка ѝ строго, – отнасям се с теб не като с дете, а като с възрастен човек, какъвто си. Освен това ти поверих една голяма тайна. Разчитам, че ще я опазиш, за да оправдаеш доверието ми. И те оставям сама да прецениш какво ще сториш и какво – не. Никога не бих те помолила да свършиш нещо, което смяташ, че не е редно. – Тя се наклони напред. – Но каквото и да направиш, никога не бива да загатваш дори пред баща си или пред сестрите си, че има съмнение кои са родителите на момчето. Разбираш ли ме?

Едит се поколеба, а Алида се усмихна и добави:

– Вдовецът се казва Алън. По-висок е от баща ти и е изключително привлекателен. Няма да остане дълго без съпруга. Скоро ще трябва да отида до дома на Гилбърт Рашър. Може би тогава ще се отбия и при Алън и ще му споделя каква предана, изпълнителна, послушна дъщеря си. Колко ми помагаш, когато най-много имам нужда от теб, и че човек може напълно да ти се довери. – Тя помилва Едит по бузата. – И ще му кажа колко си хубава. Докато свърша да говоря, ще е вписал името си в брачен договор. Убедена съм. – И се засмя подкупващо. – Помисли си, Едит. Догодина по това време може да си трудна с дете. Искаш ли?

От думите на майка ѝ дъхът на Едит секна, ръцете ѝ потрепериха само при мисълта за собствена къща, която да върти! Съпруг, *дете*.

– Ще опазя тайната. Ще се разпоредя момчето да получава уроци и... – не можа да се насили да произнесе името на момичето – щеше отново да се сети, че вероятно им е родна сестра – ...ще се погрижи тя да отиде в Отровна градина.

– Чудесно! – възкликна Алида и целуна дъщеря си. – Радвам се, че се разбрахме. А сега върви – отсече изведнъж. Бе приключила с Едит; получи каквото искаше от нея – пълно подчинение.

По-късно, когато остана насаме с Пенела – вече четири дни тя не бе изпитвала глад, – Алида каза:

– Напомни ми да потърся съпруг за Едит. Ще е трудно. Прецъфтяла е.

– Ъхъ – изсумтя Пенела, защото устата ѝ бе пълна и не можеше да говори.

Глава двадесет и девета

– Ти наистина си много привлекателен – отбеляза Алида, като огледа Талис днес сутринта. Положи специално старание да се облече, защото смяташе да се срещне насаме с момчето за пръв път, откакто пристигна в имението Хадли. За миг изпита завист, че онова крехко смугло момиче е родило такова красиво момче, докато нейните синове са тъй деликатни и нежни. Как успява Гилбърт Рашър да прави такива синове?

Като наблюдаваше Талис, имаше чувството, че слънцето извира от него. Дори да не й бяха казали, щеше да се досети, че този момък ще умре, но няма да предаде нещо, в което вярва. Приличаше на герой от легенда за благородни дела, в която мъжете са прекалено добри за този свят. За миг я побиха тръпки, защото се сети, че обикновено умират много млади.

– Не се чувстваш добре – отбеляза Талис загрижено. Подхвана я със силната си ръка и я отведе до стола. Настани я, коленичи пред нея и се загледа дълбоко в очите ѝ. Изучаваше я, както никога от нейното семейство не го бе правил.

После загърна коленете ѝ с шал и разбута огъня, за да дава повече топлинна. Когато отново се обърна към нея, тя разбра: той знае, че тя умира. Отново ѝ се прииска това момче да е нейно.

Положи усилия да седи изправена. Не биваше да се подава на самосъжаление. Само след месеци ще се срещне със своя Създател, а до тогава има да изкупи доста неща. Как ще се яви при Господ, ако остави съдбата на децата ѝ да зависи от някого, който не е нейна кръв.

– Ела, сине – покани го тя немощно, – ела седни при мен. Искам да те гледам.

Той мигом я послуша, а тя придърпа лицето му към светлината. Прекрасна кожа, съвършени зъби, открити, честни тъмни очи.

Тя отмести ръце от лицето му.

– Искаш да се ожениш за Каласандра.

– Да. Това е най-силното ми желание на този свят. Кали е...

Той спря, изчерви се и се загледа в огъня.

– Тя е много млада – отбеляза строго Алида.

– Но не и прекалено – отвърна той, като се усмихваше.

Усещаше неговата убеденост, неговото чувство, че Кали е нещо, което трябва да притежава.

– Ти си синът, който винаги съм искала и никога не съм имала –

продължи тя нежно.

Талис се намръщи.

– Филип и Джеймс са...

– Да – прекъсна го бързо тя. – Те са добри и внимателни. Но независимо колко деца има една жена, когато загуби някое, в сърцето ѝ остава празнина. Дали знаеш, че побелях, когато ми казаха, че съм те загубила в пожара? Знаеш ли колко бяхме съкрушени от скръб? Баща ти така и не се възстанови напълно.

– Чух за това – отвърна Талис загрижено.

Тя погали косите му – така меки, а къдриците се увиваха около пръстите ѝ. Имаше време в живота ѝ, когато бе способна да дава огромна обич. Ако още в началото бе родила на съпруга си момче като това, животът ѝ щеше да е много по-различен.

– И сега, толкова скоро след като те намерих отново, искаш да ме оставиш? Да се ожениш и да ме оставиш?

– Ще живеем тук, щом желаяш така.

Тя му се усмихна.

– Ако се ожениш, няма да имаш време за мен. Младите мъже мислят единствено за младите си съпруги които ги чакат в леглото.

При тези думи Талис тихичко се изсмя и се загледа в огъня. Тя разбираше, че всичките му мисли са при любимата – да я докосва, да я целува. Сърцето на Алида се вкамени. Някога и тя мислеше за същите неща, но ето как я изигра животът! Целувките не са вечни; но имотите са.

Известно време останаха смълчани; Талис седеше на пода в краката ѝ, а Алида – облегната на стола. Единствената светлина в стаята идваше от камината и ги обгръщаше.

– Знаеш ли, че умирам? – попита тихо тя.

– Да – отвърна той, без да я погледне.

– Как разбра?

– Забравяш, че не съм израснал в тази богата къща. Живях във ферма. Научавах се да гледаш в очите на животното и да разбираш кога изпитва болка.

– Само трима души знаят: ти, прислужничката ми и една гадателка. Според нея имам най-много още две години.

Тя не добави нищо повече. Талис се надигна и взе нежната ѝ бяла ръка в своята.

– Ще ми помогнеш ли? – попита тя умолително.

– Ще направя каквото е по силите ми.

– Цял живот си ми липсвал. Не те държах като бебе, не видях

първите ти крачки. Нямах възможност да прекарам с теб, както с другите си деца. – Тя стисна ръката му. – О, Талис, толкова обичам децата си, че понякога се държа егоистично с тях. Не мога да си представя, че някоя от дъщерите ми ще се омъжи и ще ме остави.

Изчака да види дали ще ѝ повярва. Повярва ѝ. Очевидно не познаваше измамата. Смяташе, че хората говорят само истината.

– Знам... Знам... – продължи плахо тя, като направи пауза, сякаш болка разкъса гърдите ѝ. – Знам, че много обичаш това момиче, но искам да те помоля нещо. Дай ми възможност да те опозная. Дай възможност на братята и сестрите ти да те опознаят, преди да се обречеш на друга. Преди сам да се сдобиеш с деца, които ще отнемат цялото ти време. Ако се ожениш сега и ти се родят деца, ние – съпругът ми, аз, братята и сестрите ти – няма да имаме време да те опознаем. – Тя направи пауза. – Знам, че искам много от теб. Нямам право. Не съм била за теб като истинска майка. Нощта, когато се роди, едва не умрях. Толкова си едър, а аз съм дребна жена. – Тя се засмя и положи ръка на главата му. – Почти ме разкъса, толкова голям беше.

Талис седеше намръщен, избягваше да я гледа, засрамен от приказките ѝ. Изпитваше вина, че с появата си на този свят е причинил толкова болка на майка си.

– Не се оплаквам – продължи Алида, – но изпитвам необходимост да ти обясня защо не ти обърнах достатъчно внимание тогава. Бях обезумяла от болка. – Тя сниши гласа си: – А и кръвта. Загубих много кръв. Твоето раждане е причина да нямам повече деца. Не можех да зачевам повече.

Талис се почувства още по-зле. Държеше на тази жена, а почти я бе убил, отнел ѝ бе възможността да има други деца.

– Когато научих, че след всички ужасни мъки, които изпитах, за да се появиш на този свят, си загинал в пламъците, почти загубих разсъдък. Дълго време след раждането ти не бях добър.

Тя галеше косите му и гледаше огъня.

– Разказвам ти всичко това, защото искам да те помоля за нещо. Искам да те помоля да не се жениш докато... Докато не си отида.

– Но... – възрази Талис, ала тя бързо го прекъсна:

– Знам какво искам. Познавам горещата кръв на младите, знам как кипи. Надявах се, че можеш да се контролираш, но може би греша.

– Мога да се контролирам – отсече Талис обидено.

– Разбира се, че можеш. Не исках да прозвучи, сякаш не можеш. Талис, дай възможност на баща ти и мен просто да ти се порадваме.

Талис мислеше единствено за Кали. Да я държи в прегръдките си, да е близо до нея. През последните седмици, откакто се бяха срещнали с Джон Хадли, нейното присъствие до него се превърна в мания. Откри, че за него не е толкова важно да стане рицар. Колкото да бъде с Кали.

– Как ще я издържаш? – не спираше Алида.

– Моля?

– Как смяташ да издържаш съпругата си?

При тези думи сърцето на Талис замря. Имаше две възможности: да работи във фермата с Уил или да разчита на щедростта на баща си. Ако баща му не желаше да се ожени, тогава Талис ще трябва да отведе Кали обратно във фермата и да прекара живота си, като я гледа как извива главите на пилците.

Алида повдигна главата му към лицето си:

– Ако изпълниш желанието ми, в завещанието си ще ти оставя мое-то имение Пениман.

Докато той я гледаше и премигваше, тя разказваше: каменна къща на около петдесет години, паркове, върху които се бе трудила дълго време; имаше сложни плетеници от храсти и розова градина. Говореше за конюшните, за постройките за ратаите.

– С твоите познания по земеделие помисля само какво можеш да направиш с декарите земя към имението...

Видя пламък в очите му.

– Мислил ли си за хората, които те отгледаха? Не са млади и ще им е трудно да продължат да обработват земята си, нали? Имението Пениман е достатъчно голямо, за да можете да подслоните и тях, за да се грижат за децата ви.

Талис се усмихна, защото знаеше каква радост ще е за Мег да дундурка безброй внучета в скута си. А Уил щеше да се труди в зеленчуковата градина.

Кали щеше да има чудесна къща, красиви дрехи. Няма да ѝ се наложи да води живот, изпълнен с тежък труд. Децата им щяха да получат най-доброто образование, да се радват на хубави коне.

– Прекалено много ли е да поискам да изчакаш две години, след като наградата е толкова голяма? – прекъсна мечтите му Алида.

– Не – призна той. – Не е.

Мисълта му бе заета с Кали и радостта ѝ, когато е съобщил всичко. Можеха да планират бъдещето си, какви коне да купят... Или като познаваше Кали – да говорят безкрай как ще кръстят децата си. Самата идея го накара да се усмихне отново.

– Не бива да й казваш – чу гласа на Алида, сякаш четеше мислите му. – В никакъв случай не бива да казваш на Каласандра.

Той я погледна косо.

– Не бива да й казваш. Ако го сториш, ще трябва да й кажеш и за... здравето ми, а тя не бива да знае. Тя не ми е роднина. Не бих могла да изтърпя да ме гледа със съжаление. А съм сигурна, че ще го стори. Тя е с добро сърце.

– Да. С изключително добро сърце. Но съм сигурен, че няма да каже...

– Талис! Чуй ме. Разчитам на теб така, както не съм разчитала на никой друг. Дори съпругът ми не знае, че съм болна. – За да засили ефекта от думите, тя се разкашля и като доближи кърпичката до устата си, показва на Талис следите от кръв.

Заговори отново, а гласът ѝ бе прегракнал и дрезгав:

– Трябва да ме послушаш. Вече си мъж и е редно да се държиш като такъв. Не можеш като някакво хлапе да разправяш наляво и надясно всичко, което знаеш. Част от това да си възрастен, е да имаш тайни и да умееш да ги пазиш. Ако си достатъчно зрял, за да се ожениш, тогава си и достатъчно зрял да можеш да защитиш момичето, което обичаш. Мъж ли си?

– Да – отвърна той.

– Тогава трябва да ме послушаш. Не бива на никого да казваш какво споделих с теб. Моето семейство много ме обича, така както ти обичаш онази жена, която те е отгледала. Как мислиш, че ще се чувстваш при нейната смърт?

Талис не можеше дори да си представи, че Мег ще умре.

Алида не спираше:

– Когато умра, семейството ми ще се разпадне. Няма да се оправят без мен. Затова разчитам на теб да се грижиш за тях известно време. Налага се да стоваря на твоята глава бремето от моята смърт. Не можеш да си толкова жесток, че да го споделиш с момичето, което обичаш, нали?

Талис поклати глава.

– И не бива да й съобщаваш, че си поискал разрешение да се ожениш за нея.

– Това трябва да кажа на Кали – възпротиви се Талис. – Ти не я познаваш. Тя ще реши, че аз... че...

– Че не я обичаш? – попита Алида със светнали очи. – Не се ли сещаш, че преди да стана съпруга и майка, също съм била момиче? Да, вярно, ще ти се цупи. Ще се оплаква, ще натяква, че има чувството, че

нищо не значи за теб. – Алида се захили: – Толкова ли лошо звучи всичко това?

– Не – съгласи се Талис, усмихнат, докато си представяше как ще протече всичко. Понякога си мислеше, че Кали е прекалено сигурна в него.

– Истината е, че трябва да убедя съпруга си да даде съгласие за тази женитба. Виждаш ли, Талис, родословието на Каласандра не е така знатно, както твоето. Нейният баща не е най-желаният сват. Когато съпругът ми дойде при мен по въпроса за вашата женитба, призна, че не е склонен да даде съгласие. Иска да изпрати Каласандра при баща ѝ и...

Млъкна, защото Талис рязко си пое дъх.

– Не можете да отпратите Кали. Ще отида с нея.

– И какво ще направиш? – попита строго тя. – Ще станеш беден дървар?

За миг Талис си припомни приказката на Кали за момчето и момичето, които избягали и почти умрели от глад.

– Трябва да ми имаш доверие – настоя тя. – Трябва. Желая онова, което желаеш и ти, искам най-доброто за теб. Ще убедя съпруга си; ще те възнаградя за цялата ти помощ. Но през следващите две години трябва да си на моя страна.

– Да, ще направя всичко по силите си.

– Искам да ми се закълнеш за някои неща.

Очите на Талис се разшириха от учудване. Рицарите правеха свети клетви. Те се заклеваха пред дами, изпаднали в беда.

– Подай ми Библията – нареди тя, като немощно вдигна ръка и посочи тежка стара книга с обков от слонова кост.

Той пое книгата и тя започна:

– Трябва да се закълнеш, че на никого няма да продумаш за приближаващата ми смърт.

– Заклевам се.

– Сега целуни Библията.

Той го направи тържествено и със страхопочитание.

– Закълни се, че няма да кажеш на Каласандра, не си поискал разрешение да се ожениш за нея. Ако те попита, ще ѝ отговориш, че не си решил за кого ще се ожениш.

Тук Талис се поколеба, но като видя намръщеното лице на Алида, се закле и отново целуна Библията.

– Закълни се, ме няма да посегнеш на девствеността ѝ, докато не се ожените.

Очите на Талис се разшириха.

– Не можеш да вземеш онова, което не ти принадлежи, нали? Ами ако тя забременее, а ти паднеш от коня и си счупиш главата, преди да сте се оженили? Какво ще стане с нея и детето? Не те ли е грижа за нея? Или те интересуват само твоите долни страсти? Нима съм се подвела и ти си още дете, а не мъжът, който мислех, че си?

Талис се поколеба отново, но накрая целуна Библията и даде третата си клетва.

Когато свърши, Алида го погледна: бе така сериозен; явно приемаше надълбоко всичко, което ставаше сега.

– Трябва да стоиш далеч от нея – каза тя внимателно. – Хората вече я одумват. Разправят, че характерът ѝ не е добър, че двамата сте се опознавали интимно много пъти.

– Това не е вярно! – възмути се той.

– аз го знам и ти го знаеш, но това не пречи на хората да говорят – тя го гледаше в очите. – Те не говорят за теб, а за нея. Ти никога няма да чуеш подобни зловни подмятания по свой адрес. Омразна истина е, но подобни думи биха били похвала за теб, само че същите разрушават репутацията на жената. – Алида го погледна с вдигнати вежди: – Или може би не те засяга какво разправят за нея? Повечето мъже не биха обърнали внимание.

– аз не съм като повечето мъже – каза той гордо изправен. – Не бих искал тя да пострада заради мен. Ще направя така, че да не давам никакъв повод да се говори за нея лошо.

– Ти си мило момче. Но май се чувствам уморена и трябва да си почина.

– Да – отвърна той загрижено. – Тръгвам.

Секунди след като Талис излезе, Алида нареди на Пенела да ѝ доведе Каласандра.

Глава тридесета

Щом зърна Кали, Алида разбра, че момичето няма да се пречупи лесно. Това не е Едит, та да я съблазни с празни обещания за съпруг и собствен дом; това момиче нямаше да стори нещо само защото някой е споменал думата чест; нито пък думата смърт щеше да я разколебае.

В някаква степен Алида съзнаваше, че тази нейна дъщеря ѝ прилича най-много, но възрастната жена не желаше да го признае.

Стига някой да се стреми да постигне каквото си е намислил, всеки на пътя му изглежда упорит и неразумен.

Сега, докато наблюдаваше Кали, Алида разбра, че ще се сблъска с трудности. Кали изглеждаше непреклонна и Алида съзнаваше, че това щеше да се окаже проблем.

– Заповядай. Седни и хапни – подкани я Алида с престорено любезен глас.

Кали нито седна, нито посегна към храната. Вчера една разтрепера на Едит отиде при майка си и се върна променен човек. Оттогава направи всичко възможно да превърне живота на Кали в истински ад. От човек сред тълпа излишни жени Кали се превърна в обект на всевъзможни подигравки и тормоз. И тази сутрин, макар и със смущение, което не успяваше да прикрие, Едит и съобщи, че ще отговаря за някаква градина с отровни растения, като добави, че след като е живяла във ферма, сигурно разбира от тези неща.

На Кали ѝ бе ясно, че Едит е прекалено мекушава, за да взима самостоятелни решения. Тя бе съжалявалата тази съсухряща се от копнеж по любов и другарство жена, на която липсваше всичко, за което една жена мечтае. Но след последните два дни Кали вече не изпитваше състрадание към нея.

– Какво искаш от мен? – обърна се Кали към лейди Алида със стоманен поглед, като едва съдържаше гнева си. Бе напълно убедена, че именно тази жена стои зад всяка мисъл в празната глава на Едит.

– Боже, Боже, колко си разгневена. Как можеш да се сърдиш на някой, който се отнася към теб като с родна дъщеря?

Това определено е вярно, помисли си Кали, защото и Джон, и Алида Хадли се отнасят към дъщерите си като към тежко бреме, което са принудени да понасят.

– Какво искаш от мен? – повтори Кали.

Алида смъкна маската на лицемерен покровител. Знае, че това момиче е нейна дъщеря, но знае също, че трябва да бъде пожертвано. Да се прости с една дъщеря в името на оцеляването на останалите. Освен това – какво толкова лошо се готви да стори? Само ще попречи на тези две деца да се оженят. По-късно, когато се отърве от Талис, ще намери на това момиче много подходящ съпруг.

– Правиш се на глупачка, лапнала по сина ми, а аз няма да го търпя.

Кали я изгледа враждебно.

– Тогава ще напусна дома ви завинаги.

Обърна се към вратата, готова да си тръгне, но думите на жената я

спряха:

– Да, но ще си тръгнеш сама. Синът ми остава тук. Няма да допусна да прекара живота си с момиче, което работи във ферма. Синът ми ще стане рицар и ще се ожени за благородничка.

Кали се върна, взря се изучаващо в жената и седна на предложения стол. Съзнаваше, че не се шегува. Ако иска да е с Талис, се налага да остане тук и да изпълни желанията на тази жена.

– Какво трябва да направя? – попита тихо тя.

– Да стоиш далеч от сина ми – обясни Алида простичко.

Кали пребледня. Как може да стои далеч от Талис? По-лесно щеше да бъде, ако ѝ кажат да спре да диша.

– О, не ме гледай, сякаш съм човекоядец. Знам, че ти е приятел от детинство и ми е мъчно за всичко, което ви се е случило – да живеете в онзи коптор с животните, с неграмотни хора като онези...

– Престанете! – срязва я Кали. – Те бяха изключително добри към нас.

Нещо в начина, по който я прекъсна, накара Алида наистина да се спре. Ако не се бе устремила така сляпо към целта си, щеше да си даде сметка, че вижда себе си на младини. Точно както Алида е готова да стори всичко за семейството си, така и Кали няма да се спре пред нищо.

– Какво трябва да направя? – повтори Кали.

– Не е кои знае какво. Просто стой настрана от си на ми.

– И затова ме пращате да отглеждам отровни растения?

– Отровни растения! Нима ти се струвам толкова зла? Представях си, че ще ти е приятно да работиш в градината, защото си свикнала да прекарваш повече време на открито.

Кали не продума. За нищо на света няма да признае пред тази тук, че наистина ще ѝ бъде приятно да работи в градината. Много би ѝ харесало да е на открито по цял ден, далеч от строгите правила и безсмислени разписания за какво ли не, според които живееха неомъжените жени в тази потискаща къща. Щеше да се радва на воля да мечтае и да измисля истории.

И най-важното – щеше да е свободна да вижда Талис при всяка възможност. Да, ще обещае всичко, което иска да чуе от нея. Ако се наложи, ще даде свещена клетва. Ще направи всичко, за да умири тази жена, и после ще направи каквото желае – ще отиде при Талис!

Лейди Алида започна да говори на Кали за неща като чест, репутация, „да се опази“ и какво ли още не, само и само да ѝ внуши, че трябва, *трябва* да стои далеч от Талис. Той ще се подготвя за рицар, нужно му е

да натрупва житейски опит, предстои му да...

Кали не си даваше труд да я слуша много-много. Още от времето, когато Мег ѝ говореше скучновати неща, се научи да си дава вид, че слуша, а всъщност си мислеше за друго. Като запази това изражение на лицето си, Кали пусна ума си да блуждае и да измисля поредната история, в която Талис идва при нея в градината. Само двамата са; сами; няма никой наоколо. Да, харесва ѝ да се грижи за градината и да е сама.

Изведнъж Кали си даде сметка, че нейно благородие мълчи. И щом я гледа така, явно е разбрала, че не я слуша.

Алида сграбчи Кали за брадичката, като ѝ причини болка.

– Не си ли чувала, че за да спечелиш един мъж, не бива да му обръщаш внимание? Ако го преследваш, той никога няма да те пожелае!

Кали се усмихна със знаеща усмивка и обяви:

– Талис ме харесва такава, каквато съм, и с всичко каквото върша.

– Нима? – учуди се Алида. – Тогава защо не поиска ръката ти? Щом толкова те харесва, защо не настоява да му разрешим да се ожени за теб?

Алида се усмихна – най-после привлече вниманието на момичето. Значи, помисли си, няма да е трудно да се справи с чувствата на Кали към Талис; по-опасно бе отношението на Талис към Кали.

Сигурна, че Кали я разбира добре, Алида набързо я отпрати.

После повика Пенела.

– Това момиче ще ми създава грижи. Няма чувство за чест.

Пенела погледна господарката си, сякаш искаше да каже: виж ти кой го казва.

– Ще трябва да направя нещо – продължи Алида. – Няма да допусна да се мотае около сина ми. Няма да позволя да се среща тайно с него нощем като лека жена.

За миг, преди да нагълта една черешова паста, Пенела се спря. Лейди Алида говори за Талис, сякаш той наистина е неин син, а това упорито момиче е на друга жена.

– Ще помоля Абигейл Фробишър да ми изпрати най-малкия си син.

Пенела само дето не се задави. Синът на Абигейл Фробишър бе осемнадесетгодишен и единствената му цел в живота бе да създава неприятности. Беше доста привлекателен младеж, но без помен от добро поведение – момичета от прислугата започнаха да забременяват от него още когато бе на четиринадесет. При последното си посещение сложи ръка дори през кръста на *Едит*!

– Да – говореше си на глас Алида, – ще извикам младежа да

поживее при нас и ще му дам пари да съблазни момичето да... да стори каквото иска.

Пенела приключи със сладкиша, без да коментира. Нейно благородие не иска Талис и Кали да се оженят и полага всякакви усилия да им попречи. Старата дойка бе казала, че децата се ревнуват. Е, най-малкият син на лейди Абигейл със сигурност може да предизвика ревност.

Според Пенела лейди Алида полага прекалено много усилия да държи децата разделени. Зад всички тези кроежи се крие нещо друго, което тя не казва. Това обаче не е работа на Пенела; тя си е научила урока да не бърка в чужди дела.

– Иди и пригответи нещата ми за пътуването до Гилбърт Рашър – нареди Алида. – Тръгваме утре. Работа ме чака.

– Да, милейди – каза Пенела, като изсипа останалите сладки в джоба си.

Глава тридесет и първа

– Готово – обади се Алида. Тресеше се от умора докато Пенела ѝ помагаше да се съблече и да си легне. През последните седмици, по време на пътуването здравето на Алида силно се влоши. Само преди петнадесетина дни по кърпичката оставаха малки кървави петънца, а сега често хрочеше големи съсиреци, които идваха от дробовете.

Но си заслужава, мислеше тя, докато опитваше да отпие от топлата напитка, която Пенела ѝ поднесе. Направи знак на прислужничката да я остави, защото искаше да се усамоти с мислите и спомените си.

Тя и малката ѝ свита пътуваха дни наред, за да стигнат до мръсния стар замък, който Гилбърт Рашър наричаше свой дом. Посрещна я мъж, разяждан от омраза и желание за мъст. Когато му съобщиха, че е съпругата на Джон Хадли, трудно го удържаха поне за малко да спре да се гневи, за да разбере, че тя желае същото като него.

Седнала на мръсната маса и облъхвана от дъха му – толкова натежал от алкохолни изпарения, че ѝ признаваше, – най-после успя да го накара да разбере, че иска да му помогне.

След като му съобщи, че синът му е жив и е в нейния дом, трябваше да мине час, преди той да престане да крещи и да му попречат да се метне на коня, за да отиде да прибере момчето.

– Той няма да ти е от полза – опитваше се да го надвика Алида. – Не е образован. Няма светски обноски. Не може да пее, не може да

свири на лютня.

Гилбърт я изгледа, сякаш е луда.

– Какво значение имат тези неща за един мъж! – изкрещя той. – На мъж не са му нужни подобни глупости!

– За мъж от кралския двор са нужни – крещеше тя също толкова високо в отговор и си мислеше, че това е най-глупавият мъж на света. Сякаш е решил всичките житейски въпроси в деня на раждането си и никой никога не може да го накара да мисли по друг начин.

– Кралският двор? – повтори той, като че ли никога не е чувал за него.

– Изслушай ме – настоя тя и с усилие се съдържа да не му каже всичките лоши неща, които мисли за него. – Забрави ли, че си роднина на кралицата? Знаем, връзката е далечна, но съществува. – Изразът на глупавото му лице не се промени, но тя продължи: – Кралицата е на петдесет и четири години. Предстои да оповести кой ще я наследи на престола. Спомняш ли си, че има братовчедка, която е далечна претендентка? Арабела Стюард, племенничката на Бес от Хардуик. Сега момичето е на десет години и се говори, че Бес я държи като затворничка и постоянно ѝ търси подходящ съпруг.

Алида се наведе напред към състарения мъж с посивели мустаци и мазна коса, облечен в лекъосани дрехи.

– Бес иска племенничката ѝ да се омъжи за човек, който би могъл да стане крал.

– Крал?

На Алида ѝ бе дошло до гуша от глупави мъже. Нима не са в състояние да проумеят и най-простите неща? Поемайки си въздух, тя се опита да се успокои, но същевременно реши да е брутално откровена с този човек. Умът му не е настроен да приема тънкости.

– Гилбърт Рашър, ти даваш живот на красиви синове. Едри, интелигентни момчета; направо възхитителни. Но след това попадат под твое то неморално влияние, под примитивните ти идеи за дисциплина, под грубите ти мисли за образование и се превръщат в животни като теб. Съсипваш онова, което може да се окаже ценен продукт.

Докато седеше и му говореше така, той я зяпаше като нещо, което трябва да бъде поставено на чиния и да му бъде поднесено за ядене. Но не каза нищо, защото най-после започна да проумява, че има причина за нейното посещение.

– Този ти син – продължи тя – е имал добрият късмет да ти бъде отнет при раждането.

Не го каза, но си помисли, че Талис е имал късмет да израсне и далеч от Джон.

Алида се усмихна на Гилбърт, защото знаеше, че все още е привлекателна; е, може да е малко посъстарена, но не изглежда зле.

– Трябва да видиш това момче: висок, горд, възприемчив ученик, внимателен, възпитан. Идеален във всяко отношение.

Гилбърт свъси вежди, но продължи да мълчи.

– Не ме гледай така. Аз не искам момчето. Но има една друга жена, която си пада по красиви млади мъже.

Гилбърт продължаваше да не дава знак, че проумява нещо. Тя отново прокле мълчаливо глупостта му.

– Кралицата! – обяви тя. – Доведеният син на граф Лестър, онзи Робърт Деверо, е в кралския двор; той е на двадесет и една години и чувам, че очарова кралицата денонощно. Талис, твоят син, е по-привлекателен от Деверо и много по-чаровен. Освен това Талис няма нечисти мисли. А се знае, че този Деверо е амбициозен като майка си.

Продължаваше да няма искрица разбиране в затъпелите от алкохол очи на Гилбърт, затова Алида още по-простичко обясни:

– Ти и аз имаме една и съща цел. Аз искам синът ти да напусне живота ми. Не желая съпругът ми да даде всичко спечелено и придобито от женитбата му с мен на момче, което не е моя кръв.

Тук вече очите на Гилбърт светнаха.

– Не мисли, че той ще стане наследник и после ти ще се сдобиеш с всичко – продължи тя, защото правилно разбра какво се върти в главата му. – Като те гледам на какво приличаш, едва ли имаш живот до края на годината, а мъжът ми пращи от здраве. Синът ти трябва да остане при нас още две години. Тогава ще дойдеш да го вземеш. Дотогава ще е готов за кралския двор; доста ще се понарави на кралицата. Ти само трябва да я уговориш да го ожени добре. Ако бях на твоето място, щях да поискам да го ожени за лейди Арабела Стюард. Кой знае? При твоите връзки с трона и неговите качества нищо чудно, когато умре, да му завещаш Англия.

– Ще го прибера веднага – заяви Гилбърт, надигайки се. – Ще го направя крал още сега.

– Не! – почти извика тя. – Той не е готов. Казах ти го вече. Ако целта ти е да попадне в кралския двор и да подковава коне – добре. – Тя се поуспокои, преди да продължи: – Не подковаването на коне допада на кралицата. Преди да отиде в Двора, трябва да научи по-изисканите неща в живота: да свири, да пее, да танцува, да ухажда жени.

– Бива ли го да язди? – изръмжа Гилбърт. – Умее ли да държи пика? Само това му е нужно.

– Само това му е нужно, ако ще живее при теб и ще прекара живота си да тероризира селяните – просъска тя насреща му. – Ако го представиш такъв, какъвто е сега, в още суров вид, кралицата би ти се изсмяла... – тя го погледна – ...отново.

Гилбърт седна обратно. Никога не го призна, но когато кралицата му се присмя, гордостта му бе наранена, че толкова хора потвърдиха желанието си синът му да е мъртъв. Въпреки цялата си грубост Гилбърт по свой начин обичаше момчетата си и този му липсваше. Той бе чудесен компаньон за пиене.

– Ти какво ще получиш от всичко това? – попита той.

– Щастието на съпруга си – отвърна тя.

Гилбърт се изсмя.

– Ако не ми кажеш истината, няма да направя нищо.

Алида пое дълбоко въздух, за да спечели малко време, и именно това реши да му каже истината.

– Искам отмъщение.

Тя го погледна. Гилбърт Рашър не бе човек, пред когото да се изповядаш, но може би именно това го правеше подходящ. Нищо на света – никакъв мотив – нямаше да го шокира. Той разбираше и се поддаваше на всеки порок. Алида знаеше, че няма да пилее време да съжалява някого.

– Омъжих се за съпруга си по любов. Не заради пари, а защото го обичах. Бях много млада и наивна и си въобразявах, че и той ме обича. Не беше така. Цялата ми младост мина в стремеж да го даря с идеален син. Не успях. – Направи пауза. – Вероятно нямаше да ме обича дори и да бях успяла. Представа нямам. Но знам, че животът ми бе истински ад именно защото някога го обичах. Гледам как дъщерите ми са без съпрузи и се превръщат в свадливи стари моми, защото той се скъпи да им даде зестра. Свидетел съм как пренебрегва всичко около себе си, завладял от глупавия си стремеж да постигне нещо, което смята, че е мечтата на живота му. – Отново погледна Гилбърт. – Сега той се сдобил с този мечтан син. Има това скъпоценно момче, което винаги е желал. Би трябвало да видиш Талис. Той е като сбъдната мечта: красив, внимателен и много, много добър. И съпругът ми го обожава; наистина го обожава.

Тя се надигна от стола и направи няколко крачки по мръсния под, осяян с останките на стотици предишни гуляи.

– Умирам. Остават ми най-много две години и на смъртния си одър

искам да нараня съпруга си така, както той ме нарани. Искam единственото нещо, което някога е обичал, да му бъде отнето, така както аз бях лишена от моя копнеж. След като умра, искам да чуе какво ще разправят всички за момчето, на което толкова много държи. Искam да чуе как всички ще говорят за възхитителния син на Гилбърт Рашър, а не за сина на Джон Хадли.

Обърна се отново към Гилбърт:

– Разбираш ли ме? Използвам те като оръдие на своето отмъщение.

Да бъде използван не бе ново за Гилбърт; онова, което искрено го вълнуваше, бе какво ще получи той.

– Какви пари ще получи?

– В продължение на две години няма да получиш нищо. Но когато дойдеш след две години, съпругът ми ще ти даде всичко, за да запази момчето за себе си.

– Но момчето ще остане при него. Познавам този тип. Ще мисли, че Хадли му е баща. Синовете винаги са много привързани към бащите си.

Алида се усмихна при мисълта, че може би Гилбърт не е чак толкова глупав, колкото смята.

– Погрижила съм се и за това.

– О? – зачуди се Гилбърт и й наля вино от гарафата.

Евтино вино, почти не се пиеше, а оловната чаша изглеждаше, сякаш са я ръфали кучета, но за него това бе нечувана щедрост. До този момент на бе предложил нито на нея, нито на прислугата й дори коричка хляб.

– Какво правиш, за да разрушиш тази привързаност?

– Момчето иска да се ожени за една от моите дъщери. Онази, която родих в нощта, когато и Талис се появи на бял свят. През всичките тези шестнадесет години са живели заедно с дойката и съпруга ѝ и са силно привързани един към друг.

– Той не бива да се ожени за нея – отсече Гилбърт. Вече се изживяваше като баща на английския крал. Като такъв поне ще може да си отмъщава на враговете. Иначе казано – той щеше да е веднага след краля на Англия. Щеше да реже глави така, че да потопи Лондон в кръв.

– Разбира се, че няма да се ожени за нея. Недопустимо е. А когато му дойде времето, момчето с охота ще напусне Джон.

– А това как си уредила?

Тя си играеше с оловната чаша, без дори да забелязва полепналата по нея храна.

– Съпругът ми смята, че момчето стои у нас, защото иска да стане

рицар, защото му харесва цялото богатство, което може да му предложи. Но момчето стои заради момичето. Прави всичко само заради нея. Само че аз вече започнах да ги отдалечавам един от друг и когато приключя, даже няма да се помнят.

И така ще е най-добре, помисли Алида. Дори да няма други интереси, беше й ясно, че не бива да позволи на своя дъщеря да се омъжи по любов. Родителите на Алида бяха прекалено мекушави и склониха на молбите и сълзите й да се омъжи за Джон Хадли. И ето докъде я доведе това. Ако се бе омъжила за друг, духът й нямаше да се сломи така, когато я пренебрегнеше.

– Разделих децата и правя така, че всеки да среща други хора. Искам винаги около тях да има тълпи. Досега са прекарвали живота си заедно и затова си въобразяват, че се обичат. Това е защото не са виждали други хора.

Гилбърт не се интересуваше как се държи тя с децата, стига накрая той да излезе победител.

– Трябва да получа нещо, докато чакам – настоя той и Алида нямаше начин да не се възхити на неговата последователност. Този мъж се интересува единствено от себе си и само онова, което иска, има значение.

– Ще се споразумеem – увери го тя и му предложи нищожно малко. Когато той, от своя страна, поиска в замяна луната и звездите, Алида разбра, че тази нощ няма да види легло.

Глава тридесет и втора

Две седмици, помисли си Кали. Може за другите това да са просто дни, но за нея бяха цял един живот. Къде е той? Какво прави?

Добре знаеше отговора. През последните седмици на няколко пъти се промъкна до къщата, за да види какво става. Всеки път го заварваше заобиколен с красиви жени, в чиито коси и по чиито дрехи блестяха украшения. Вятърът донасяше до ушите й глъчта от техния смях, от възторжените им изблици, докато се стараеха да научат Талис на нещо.

Когато за пръв път го видя сред тях, изсумтя подигравателно. Талис не обичаше хора да се навъртат наоколо; навремето не търпеше присъствието дори на Найджъл, който искаше да знае какво прави момчето. Освен това Талис и тя постоянно се състезаваха в учението – да видят кой по-добре ще си научи уроците.

Но онзи Талис, когото познаваше, и красивият млад мъж, седнал на каменната пейка в слънчевия ден, не бяха един и същи човек. Този Талис като че ли нищо не може да направи както трябва.

– Покажи ми пак как да го сторя – питаше той с широко отворени очи някакво едрогърдо момиче, сякаш никога не е виждал по-умна или по-красива от нея.

През няколко минути, докато Кали го наблюдаваше, той не успя нито веднъж да вземе верните тонове на лютнята, не успя да изпее нищо (а тя знаеше колко хубав глас има) и изрази удивление от съвета на някакво трътлесто момиче как е редно да се облича.

Кали нямаше представа откъде се появиха всичките тези млади жени. Някои бяха негови сестри, други – почетни дами, но повечето ѝ бяха непознати. Като че ли на всички хубави девойки от околността бе наредено да заобиколят Талис и да му говорят колко е прекрасен.

Кали не подозираше, че Талис я забеляза още в момента, когато се появи зад ъгъла, и нелепото му държане бе единствено заради нея. Истината е, че смяташе всички – е, почти всички – тези жени за ужасна напаст. Първата седмица бе поласкан, но сега, когато го следваха на всяка крачка и непрестанно го молеха да им помогне да се качат на коня, показваха му ръководелията си, искаха да упражняват френския си с него или настояваха да им откъсне плод, от най-високите клони, понеже е толкова снажен, той се чувстваше отегчен.

Филип и Джеймс го бяха сръгали в ребрата и отначало Талис им се усмихваше, но през последните дни ги гледаше навъсено и това ги караше да го избягват от страх.

А и Кали, помисли си той. Кали.

След разговора с лейди Алида се опитваше да я избягва. По-добре е за двама ни, разсъждаваше той, а и трябваше да се научи да се оправя без нея. Нали е мъж? Пък и за нея ще бъде по-добре, ако се научи да бъде с други жени.

Да, мислеше той, ще е по-добре и за двамата да се научат да живеят, без да си правят компания всяка минута.

Но вместо да става по-лесна, с всеки изминат ден раздялата му с нея ставаше все по-трудна.

И когато видя, че го наблюдава, заобиколен от всичките тези бърбещи идиотки, той като последен глупак се опита да предизвика ревността ѝ. Може би се надяваше, че ще дойде при тях и с меч ще разгони момичетата.

Но тя не го стори. Просто се извърна, сякаш няма желание да го

вижда повече.

По-късно му се прииска да отиде при нея, но баща му така бе подредил нещата, че му намираще работа всяка минута. За хиляден път този ден погледна към хълма зад къщата. Едит му каза, че Кали е помолила да ѝ позволят да се грижи за някаква градина и сега прекарва дните си там горе сама.

Това се стори странно на Талис, защото знаеше, че Кали като него предпочита животните. Защо не е поискала да се грижи за птиците и пауните?

Самата мисъл, че Кали прави нещо, което не му е известно, му причиняваше болка от копнеж по нея. Но така е по-добре – помисли си той. Ако не я вижда, ще успее да спази клетвите си към лейди Алида и да не докосва Кали. Няма да види очите ѝ, докато не бъде в състояние да ѝ съобщи, че всеки ден работи, за да ѝ осигури – на нея и на децата им – чудесно място за живот.

Щеше да му прости, че я е пренебрегвал, само да види имението Пениман и да разбере, че се е трудил да ѝ го осигури.

– Защо не спиш? – обърна се Филип към Талис. Бе раздразнен, че брат му се върти и мята в леглото. През деня ясно се виждаха черните кръгове под очите на Талис. Всеки ден той като че ли тренираше все по-зле. Джеймс забеляза, че животът сякаш се изцежда от Талис.

– *Тя плаче и сълзите ѝ нараняват сърцето ми* – тихо промълви Талис.

Филип никога не бе чувал някой да казва подобно нещо. Но той като всеки неопитен младеж проявяваше любопитство спрямо другия пол.

– Ти... Ти бил ли си в леглото с нея?

– Не! – отвърна Талис рязко и спокойно продължи: – Не е това.

– Значи ти липсва. Знам. На мен самият ми липсва Джеймс, когато го няма.

– Не – отново възрази Талис, като търсеше думи да обясни какво изпитва към Кали. – Обичал съм много хора през живота си: Мег и Уил, сега – теб и Джеймс, баща ни. Много хора. И те ми липсват, когато не сме заедно. Мег и Уил например ми липсват всеки ден. Но с Кали... – Той направи пауза. – С Кали е различно. Не мога да кажа, че я обичам или че ми липсва. Чувството е по-дълбоко. Когато я няма, сякаш част от мен е откъсната. Като че ли съм разделен на две и когато тя не е тук, тази половина е отворена и болезнена. Всичката ми кръв, дори мозъкът ми изтича през тази отворена рана. Разбираш ли ме?

Филип нито можеше, нито искаше да схване подобно чувство. Ако това е любовта, не желае да я опознава. В тъмното погледна профила на Талис: очите му се взираха в нещо, но сякаш не виждаха. За пореден път се зачуди дали наистина им е брат. Обърна се и заспа. Утрешният ден пак щеше да е запълнен с безкрайните тренировки с баща им и сега, когато Талис е така разсеян, Филип не получаваше никакъв отдых от гнева на баща си. Ако зависи от него, щеше да даде това момиче Кали на Талис и всичко да приключи. Талис е далеч-далеч по-приятен, когато тя седи в сянката и го наблюдава.

Точно преди да се унесе, Филип отново се помоли никога да не се влюбва.

– Може би да ти направя нещо топло за пиене? – мило попита Кали изтегнатия под дървото млад мъж, който я наблюдаваше.

– Мм. И какво ще сложиш в него?

– Всичко, което градината ми може да предложи – отвърна тя, като премигна насреща му.

Смехът на Алейн Фробишър красноречиво показва, че не взима нито една нейна дума на сериозно. Ако му направи нещо от нейната градина, непременно ще е отровно. А тя, разбира се, не може да иска да го направи. Тя го харесва; всички жени го харесват. Как да устоят на русите му къдрици, на сините му очи, на високия му елегантен силует? Въпреки това понякога си мисли, че това момиче – това обикновено на вид момиче – някак не го харесва. Което, естествено, е невъзможно. Даже нелепо.

– Няма ли къде да отидеш? – попита тя с мотичка в ръка, като отсичаше плевелите около храстите с лилави цветове. – Няма ли някоя богата девойка, която да се опиташ да склониш да се ожени за теб?

За миг Алейн се намръщи. Понякога тя се държи така, сякаш й досажда. Ако лейди Алида не му плаща толкова щедро, отдавна да я зареже.

– Кали, скъпа, толкова си простодушна – понякога си мисля, че не си даваш сметка кой съм.

Кали си отвори устата, готова да отвърне нещо в смисъл, че е пройда, негодник, но изведнъж се изправи, направи си сянка с ръка и се загледа към хоризонта, за да проследи как един мъж се придвижва към тях.

Алейн улови погледа ѝ; интересуваше се единствено дали не е оно-ва високо момче Тали. Преди два дни мина насам на кон и Кали, която дотогава изобщо не забелязваше Алейн, се превърна в най-закачливото

същество, което някога е виждал. Изпод плътно прилепналото боне тя освободи буйните си руси коси и покри и двамата като под златна пелерина. После започна с меден глас да му разказва някаква история за дракони и девизи. Никога Алейн не е бил така запленил от жена, както тогава. Само за секунди Кали се превърна от обикновено момиче в изкусителка.

Алейн така се очарова от възхитителната промяна почти не забеляза как високото момче, седнало сковано на седлото, ги гледа намръщено. Бе чул за появилия се мислен за отдавна изчезнал син на Джон Хадли, но този никак не му приличаше на другите от семейството. Беше висок и седеше на буйния кон с вид на човек, който всеки момент ще го ритне с огромно удоволствие. Талис наистина така гледаше Алейн, че онзи преглътна от страх. Ако точно тогава косата на Кали не го бе погалила по бузата, най-вероятно щеше да хукне надолу по хълма. Но в следващия миг Талис, без да каже думичка, погледна Кали, обърна коня и изчезна.

Щом останаха насаме, Алейн реши да насърчи разпуснатото й поведение, но когато посегна да я докосне, тя му удари шамар. Докато той разтъркваше бузата си (бе изключително силно момиче), тя прибра косата си под бонето, лицето й загуби лъчезарното си излъчване и тя отново се превърна в познатото момиче.

Никога през живота си Алейн не бе така заинтригуван от жена. Сякаш имаше две Кали: едната – тази пред него сега – целомъдрена, дръпната, скучна, и другата, която зърна за миг преди два дни – с грейнало лице, пламенна, излъчваща чувственост.

От два дни Алейн чакаше да се появи другото момиче, но все и той започна да се отегчава. Нямаше никаква представа как успя първия път да събуди страстта й. Вече се умори да опитва да я спечели отново. Бе прекалено суетен, за да му мине през ум, че чувствеността й бе предизвикана от Талис, а не от него.

Мъжът беше достатъчно близо и Алейн установи, че е прост фермер. Загуби всякакъв интерес. Не прояви и никакво любопитство, когато Кали хвърли мотичката и хукна с широко разтворени ръце. Лейди Алида му подсказа, че не е съвсем дама, нищо, че се предполагаше, че е дъщеря на Гилбърт Рашър. Прегръдката й със стария селянин само доказваше обикновения й произход.

Кали се върна, хванала стареца под ръка. Алейн се засегна от това, с който мъжът му нареди да ги остави, но все пак се подчини. Независимо от грубите му дрехи, нещо в поведението на Уил Уоткинс караше

хората да му се подчиняват. С маниерност, за да покаже, че и без това се е готвил да тръгва, Алейн възседна коня и се спусна по хълма.

– Е – започна Уил, щом той и Кали се настаниха удобно в сянката на дървото, – искам да чуя всичко. Всичко!

Не се изненада, когато Кали обви врата му с ръце и се разплака. Никога не я бе виждал така разстроена. А само едно нещо на света можеше да направи Кали нещастна: отсъствието на Талис.

– Къде е той? – попита Уил. Не се налагаше да обяснява кой е „той“.

– С жени! – изплю камъчето Кали, като бършеше сълзите си. – Талис прекарва по цял ден с красиви жени; жени с тела, които... които... – Тя погледна надолу към почти несъществуващия си бюст. – Само им говори сладки приказки и им пее. Те по цял ден са край него. Той се интересува от тях, води ги на езда, докосва ги, целува ги. По цял ден и по цяла нощ ги люби. Не се спира. Той...

Тук Уил й се усмихна.

– По цял ден и по цяла нощ? Талис? А кога спи необходимите му дванадесет часа на денонощие?

Кали не се усмихна.

– Това не е онзи Талис, когото познавахме. Той е... животно. Вече не е човек. Ако го срещнеш сега, ще го намразиш.

– Да, сигурен съм, че си права. Кажи ми: кой беше този млад мъж, който лежеше под дървото и те наблюдаваше? И какво правиш тук? – той посочи към Отровната градина. Неодобрението му към всякакви отровни билки бе очевидно.

– Никой не е. Алейн Фробишър – Кали махна с ръка, сякаш е изчерпала темата. – Талис лъже жените. Твърди пред тях, че не може да пее, а ти знаеш, че умее. Искане да са постоянно около него и да му показват разни неща. Знаеш как може да направи всичко, но когато те са наоколо, се преструва, че не може. Повдига ми се от него. Готов е...

– Кой е Алейн Фробишър? – настоя Уил.

– Не знам. Идва тук. Мисля, че лейди Алида го изпраща. Не ми харесва тази жена. Май има планове за Талис, а Талис не би се усетил дори ако самият дявол реши да го използва. И ако дяволът е в образа на жена, Талис веднага ще му повярва. Би си продал душата, за да има жена до себе си. Би...

– Кали! – прекъсна я Уил. – Моля те опитай се да мислиш не само за Талис и ми кажи...

– Много. Хиляди жени! Светът е тесен за неговите жени. Искаше да

е рицар, а сега се обкръжава само с жени. Кучетата имат повече морал от него. Той е...

– Виждал ли те е с този Алейн Фробишър?

– Талис е долна змия, най-мръсният... – когато най-после чу въпроса на Уил, тя се усмихна. – Да. Видя ни. – Усмивката ѝ стана коварна. – Алейн хареса косите ми. Допадна му историята, която разказвах.

При тези думи Уил прокара ръка през челото си.

– Кали – започна той нежно, – не забелязваш ли че този Алейн Фробишър е извънредно привлекателен?

Кали погледна Уил, сякаш не е на себе си.

– Той е с бяла коса – каза тя, сякаш Уил е слепец. – И очите му са сини. А кожата му е с цвят на недопечен хляб. Краката му са тънки като на кокошка. – Вече говореше съвсем близо до лицето на Уил, като изричаше всяка дума бавно и натъртено, сякаш Уил не разбираше най-простите неща. – Алън Фробишър е нисък.

– Искаш да кажеш, че не прилича на Талис. Не е толкова висок, колкото Талис и следователно не може да бъде привлекателен.

– Не съм казала такова нещо – възрази Кали гордо. – Сигурна съм, че на света има много привлекателни мъже.

В очите на Уил се появиха игриви пламъчета.

– През тези месеци вероятно си срещнала доста мъже. Кои от тях е привлекателен?

– Мнозина – каза тя сковано и неубедително. – Мнозина.

– Искам да чуя едно име. Само едно име на човек, когото смяташ поне наполовина толкова привлекателен, колкото твоя обичан божествен Талис.

– Не е божествен и не е мой – възрази тя, но избегна да погледне Уил в очите. В следващия миг се обърна към него, метна се на широките му гърди и заплака. – Никой друг на света не е толкова привлекателен, колкото Талис. Никой. Той е по-красив от слънцето и луната заедно, но ме забрави. Не се нуждае от мен и не ме иска. Мисли само за други жени.

– Спи ли нощем?

– Не – отвърна тя, подсмърчайки. – Плача и това му пречи да спи. Много съм доволна. Дано никога не му дам покой. Искам да страда.

Уил милваше гърба на Кали, но не проговори. Тя и Талис израснаха толкова изолирано, че не си даваха сметка как странно думите им звучат за другите хора. Кали нямаше представа, че останалите хора не знаят както нея „с мислите си“ къде е даден човек или какво прави.

Когато децата бяха още малки, няколко пъти Талис не се върна вкъщи до тъмно. Мег бе отчаяна, но тя и Уил скоро установиха, че само ако Кали се тревожи, има причина за безпокойство. Първия път, когато Талис се „загуби“, Уил помоли Кали да му помогне да го потърсят.

– Той ще си дойде – увери го тя спокойно. – Знам с мисълта си, че всичко е наред.

После стана нещо обичайно да питат някое от децата какво знае „в мислите си“ за другото. Сега, щом Кали казваше, че Талис не спи през нощта заради сълзите ѝ, Уил ѝ вярваше.

Но онова, което Кали очевидно не разбираше, бе, че щом връзката между тях е толкова силна, та продължава да го държи буден цяла нощ със сълзите си, няма никаква опасност Талис да е увлечен по друга жена.

– Хайде, Кали, престани да плачеш – подкани я Уил, като я отдалечи от себе си. – Чакам да ми разкажеш всичко, което се е случило. А и не искаш ли да разбереш какво става с Мег? Забрави ли Мег? Изпраща сушени кайсии за теб и за Талис.

– Той не ги заслужава. Би трябвало да му направя сладкиш с тези – Кали посочи към отровните билки наоколо.

Като го подсети за това, Уил се намръщи.

– Искам да знам какво правиш тук. Защо са пратили момиче да се грижи за такава градина? Защо си тук сама с този млад мъж? Онзи старец, дето само спи, няма да бъде от никаква полза, ако стане нещо – заяви той преди още Кали да посочи отец Керис. – Всичко трябва да ми разкажеш!

Едва часове по-късно Уил доби пълна представа за положението. Макар Кали да бе отличен разказвач, когато ставаше въпрос за Талис, тя започваше да говори почти неразбираемо. Успяваше да продума само по няколко изречения за живота им в имението Хадли, преди отново да се впусне в истории за коварството на Талис, как тича след всяка жена в околността и как напълно я е забравил.

През цялото време Уил чуваше самотността в глас ѝ, пустотата на живота ѝ. Ако Кали имаше Талис, тя се интересуваше от историите си, от другите хора, от животните, но без Талис тя не се интересуваше от нищо. Без него нямаше на кого да разказва историите си, нямаше кого да размива, на кого да дава всичко.

– А как се чувства Талис?

С това Уил предизвика поредната тирада на Кали срещу него, но все пак успя да продължи:

– Щастлив ли е тук?

Двамата си поделиха говеждото, което Кали получи за вечеря. Това, че не се хранеше в къщата с другите, бе поредният знак за Уил, че нещата не са никак наред.

– Не – отвърна Кали, без да се замисли. – Талис не е щастлив.

– Нима? Въпреки всички жени около себе си? Ако бях на неговите години, това щеше да ме направи щастлив.

– Не е щастлив – почти изкрещя Кали. – Той не ги харесва. Той иска мен. Знаем, че е така. – Зарови лице в ръцете си и отново заплака. – Защо? О, защо не дойде да ме види? Аз съм тук по цял ден и онзи мъж, който той мисли, че му е баща, би му разрешил всичко. Защо не дойде при мен? Каза, че ако не можем да сме заедно тук, ще се върнем във фермата. Но излъга. Защо?

– Не знам, скъпа – опита се да я утеши Уил, като я взе в прегръдки те си, защото не искаше да види изненадата му, когато чу, че Талис е излъгал. – Но ще се опитам да разбера. – Погали я по косата и направи опит да я разведри: – Какво би искала от Талис? Може би да ти купи такава хубава къща като онази там? – попита той и посочи към имението Хадли.

Кали не долови нотките на завист в гласа на Уил. Завист, че друг човек има възможност да даде на децата нещо, което той не може. Ако не беше Мег, те нямаше да се научат дори на четмо и писмо.

– Не, не искам къща. Искам... – тя избърса очи е опакото на ръката си, преди да продължи: – Искам да не се срамува от мен.

– Да се срамува? Кали, как можеш да говориш така за Талис? Той никога не е искал да остане без теб.

– Да, така беше, когато ги нямаше другите. Сега може да избира измежду всичките тези красиви жени и не желае да ме види. Баща му е този богат Джон Хадли, а аз съм дъщеря на някакъв отворителен човек Гилбърт Рашър. Ужасни неща чувам за него! Явно Талис не иска да го виждат с такива като мен. Аз съм Отровното момиче.

Уил не съобразяваше как да я успокои. Той много добре знаеше, че Талис не се срамува от нея, но разбираше, че нещо лошо става, щом децата не са заедно. Или може би такова бе поведението в богатите къщи; с това не беше наясно.

– Хайде сега – продължи той нежно. – Какво би искала от Талис?

– Нищо. Нищо не искам от него.

– Не ми показвай гордостта си. Знаем какво изпитваш към него. Разкажи ми като една история какво искаш от него.

Когато го погледна, очите ѝ бяха сериозни.

– Талис мисли, че му принадлежа. Мисли, че аз съм негова, обаче не е направил нищо, за да ме спечели. Разбираш ли? Той не се е бил за мен!

– Да! – увери я Уил, който знаеше, че ухажването е важно за жена-та. Наистина Талис никога не бе ухажвал Кали. Понякога изглеждаше като че ли двамата са родени женени един за друг.

– Искам Талис да заяви пред всички, че ме обича повече от всичко – промълви Кали тихо. – Искам да... Да крещи от покривите, че съм негова и че не иска никоя друга.

Уил се засмя. Трудно му бе да си представи гордия Талис, кацнал на покрива като петел и оттам да крещи, че обича Кали. Не, според Талис да изрази обичта си към Кали бе да ѝ разреши да му поднася сладкиши с касис, докато той седи на сянка под дървото.

И досега това сякаш стигаше и на Кали.

– Много искаш – констатира Уил, – но ще видя какво мога да сторя.

В гласа му нямаше голяма надежда.

Глава тридесет и трета

– Много се бърка в работата на другите тоя старец – мърмореше Джон, докато мятеше каквото му попадне под ръка от масата. – Разпоредих да го изхвърлят от земите ми! Наредих да не му позволяват никога повече да стъпи тук. Ако посмее да се върне, ще го обеса.

Хю беше наясно, че точно сега е по-добре да се въздържа от коментари. Джон беше бесен, защото вчера любимият му Талис направо се разтопи при появата на прегърбения човек в селски дрехи. Тренираха хвърляне на копие. Изведнъж Талис скочи от коня и полетя към мъжа, размахал ръце като тригодишно хлапе.

Джон, чиято лелеяна мечта на този свят бе любовта на Талис, почти се задави от ревност. Веднага извика след него да се върне – възнамеряваше да го смърти, но Талис дори не го чу, отдаден на радостта си, изразявайки я в нескончаеми целувки със стареца. Най-послед новодошлият му обърна внимание, че го викат.

За още по-голямо огорчение на Джон Талис му представи селяка, сякаш бе най-високопоставен благородник. Посинял от яд, Джон нареди на момчето да продължи заниманието си.

– Но аз трябва да се погрижа да настаня баща си – възрази Талис. –

Идва от дълъг път и е уморен и гладен.

– Аз съм твоя баща – срязва го Джон.

– А, да, сър. Не исках...

– Продължи тренировките – обади се Уил. – Аз ще изчакам.

– Не – отсече Талис решително. – Рицарят е длъжен да се погрижи за хората, които обича. Ако ме извините, сър – обърна се той към Джон, – ще отида да настаня ба... моя посетител.

И той прегърна покровителствено и любящо широките отпуснати рамене на стария човек.

Гледката така възпламени гнева на Джон, че Хю се притесни да не умре. Следобед Талис не се яви и Джон тръгна да го издирва. Откри го усамотен със стареца в парка: глава до глава те разговаряха така, както Джон никога не бе виждал Талис досега.

– Аз съм му баща – инатливо и ядно повтаряше Джон на Хю. – Не е ли наясно? Не разбира ли, че трябва да споделя проблемите си с мен?

Хю белеше ябълка със сребърен нож. Джон Хадли бе последният човек, с когото някой би искал да сподели личен проблем. Подходът му беше като на касапин към говежди бут.

– Момчето чувства липсата на момичето – промълви накрая Хю.

– Какво момиче? – учуди се Джон. – Защо всички непрекъснато говорят за Талис и някакво момиче? Може би ти и съпругата ми виждате нещо невидимо за другите.

При споменаването на лейди Алида Хю си поряза палеца. Тази жена определено не му харесваше; намираше я студена и коравосърдечна. Може невинаги да е била такава, но сега беше. И не се съмняваше, че тя стои в дъното на всички неприятности. А и Хю долавяше, че Джон определено лъже. Ставаше нещо повече, отколкото показваше. Напоследък цялата къща бе пълна с тайни. Лейди Алида отпраши с пълна пара Бог знае накъде; завършеното нищожество Едит започна да се държи, сякаш знае нещо, което щеше да промени света.

Онова момиче – Кали – бе заставено да се грижи за Отровната градина и да търпи досадния пуйак Алейн Фробишър.

И нямаше съмнение, че всичко това влияе изключително зле на Талис. Хю помнеше как изглеждаше момчето преди няколко месеца – когато спаси живота на Джон. В онзи ден, докато наблюдаваше как Талис подхвърля и хваща момичето, Хю осъзна, че никога не е виждал нищо по-инстинктивно, истинско и единно като движенията на двамата; сякаш бяха един човек.

Тогава Талис бе възхитителен. Хю не бе срещал така гордо

изправен млад човек. Когато Джон обяви, че Талис е негов син, на Хю му идеше да се бие, за да има той тази чест. Талис бе момче, което всеки мъж с радост би нарекъл свой син.

Само няколко месеца по-късно Талис отслабна, очите му загубиха блясъка си, хлътнаха от безсъние, цялата му енергия изчезна. Ядеше малко и според думите на Филип – почти не спеше.

Ако беше друг младеж, Хю щеше да си го обясни с любовна мъка, но при Талис бе нещо повече от любов.

Сутринта в пристъп на ревност Джон изпъди от дома си стария фермер, отгледал Талис. Джон не понасяше някой да получава обичта на Талис, не можеше да търпи някой да има нещо, отказвано на него. Талис винаги се държеше възпитано с Джон, но никога не се хвърли на врата му в изблик на чувства.

Хю язди цели три часа, за да открие стареца, поел към дома с тежко натоварена с жито каруца. И колко време употреби, докато го убеди, че мисли доброто на момчето.

Уил Уоткинс най-после сподели, че Талис не е щастлив, че не може да бъде щастлив, отделен от Кали. Само че Талис не казва защо не може да бъде с нея. Момчето споменало нещо свързано с „клетви пред Бога“. Уил наведе глава и промърмори:

– Повече свързано с клетви пред нея, ако питаш мен.

Уил не уточни коя „нея“, но Хю разбра.

По пътя обратно към имението Хадли се чудеше защо лейди Алида се бърка в любовта между двамата. Какво я засяга, ако две сладки деца като Талис и Кали бяха заедно? Да не би да е толкова нещастна в своя лишен от любов живот, та не може да понесе мисълта други да са щастливи?

А сега побеснелият Джон изливаше с ядни крясъци ревността си, че Талис обича повече човека, който го е отгледал, от Джон, когото познава само от няколко седмици.

– Сигурен съм – подхвана Хю равнодушно, – че момчето е влюбено. Защо не му разрешиш да се ожени за момичето.

Хю се преструваше, че не наблюдава лицето на Джон, но всъщност зорко го изучаваше. Той таеше собствени подозрения за раждането на Кали и Талис.

– Аз... ъ... Не мога... Искам да кажа – прекалено млад е да се жени. А и момичето не е подходящо за него.

Или, помисли си Хю, се страхуваш да не се появи истинският баща и да се наложи да му платиш, за да задържиш момчето. Нищо чудно, че

Талис се хвърля да целува онзи старец, а не Джон, който не може да установи кое обича повече – парите или момчето.

Но Хю знаеше, че двамата с Джон ненавиждат едно: умни интригантки. Нямаше представа какво крои или цели лейди Алида, ала бе убеден, че върши нередни неща.

– Според мен някой е обяснил на Талис, че е нечестно дори да разговаря с момиче като Кали. Той смята, че ще го лишиш от живота тук само ако я заговори.

– Как може да му хрумне подобна глупост? Не ме интересува, ако момичето забременее от него. За мен има значение той да е... Да е...

– Щастлив? – попита Хю, колкото и добре да знаеше, че Джон мрази сантименталностите и никога не го е било грижа кой е щастлив и кой – не. Но животът в голямата му къща като че ли бе по-хубав, когато Талис беше щастлив.

– Щом иска, ще наредя момичето да седи близо до него и да го наблюдава по цял ден – заяви Джон.

Най-важното е синът му да е до него и да не се налага да дава пари.

– Според мен едно разгневно, нацупено момиче, което му натяква постоянно, не е разрешение.

– Тя не би посмяла! – скочи Джон. – Ще я накажа!

Което, разбира се, ще оправи всичко според теб, помисли си Хю саркастично.

– Някой много умно е внушил на момчето, че не бива дори да се доближава до момичето. Но според мен, сър, ти си много по-умен.

– Да, така е – тутакси потвърди Джон и погледна Хю очаквателно. Бяха твърде отдавна заедно, за да има желание да си играят на криеница.

– Кажй на Талис, че красотата на Кали предизвиква смут сред младите мъже и искаш да я защитиш като именно той я пази. Да я държи близо до себе си и да внимава никой друг да не я докосне.

Джон единствено успя да премигне насреща.

– Красота? Та това момиче е бледо като корема на риба. Не бих я различил от дъще... от половината момичета наоколо.

Хю си наложи да не се усмихне, тъй като току-що бе получил отговор на много от въпросите си. Точно както бе подозирал, Талис не бе син на Джон Хадли.

– Талис не вижда, че момичето не е красиво. За него тя е възхитителна.

– Ще прозвуча като глупак, ако му го кажа – дърпаше се Джон. –

Ще ми се изсмее.

– Няма! – очите на Хю светнаха. – Ще ти дам най-добрия си кон, ако го стори.

Говореше за дорестия кон, с който се сдоби преди две години и на който Джон бе хвърлил око.

– Готов съм да се обзаложим.

– А ако аз изляза прав, какво ще получа? – попита Хю с игриви пламъчета в очите. Но щом видя, че Джон свъси вежди, добави: – Разбира се – привилегията да ти служи.

И си тръгна, като си помисли – ето защо Джон Хадли никога няма да има предаността или обичта на някого.

Глава тридесет и четвърта

– Не, благодаря – отказа Кали на Талис с цялото високомерие, което успя да събере. – Бих предпочела да отида с Алейн.

Тримата бяха на селския панаир. Обикновено спокойните улици сега тътнеха от търговци, акробати и виковете на пазачите на ястреби. И богати, и бедни щъкаха навред.

– Трябва да те пазя – настояваше Талис. Сравнен с изправения му гръб, всеки дъб би изглеждал като гега. – Лорд Джон ми нареди да те пазя.

– От кого? – срязва го Кали. – От нежелани кавалери като теб ли?

Алейн се наду, за да изглежда по-висок. Поне две години по-голям от Талис, той имаше определено повече опит с жените.

– Хайде, Каласандра – подкани я той и я хвана за ръката.

– Не я наричай така! – изкрещя Талис, като отмести ръката на Алейн от Кали. – И изобщо – никак не я наричай. Кали, трябва да дойдеш с мен.

Тя гледаше Талис свирепо.

– Не трябва да идвам с теб нито сега, нито никога. Хайде, Алейн. Да вървим.

Почувствал се победител – като си го обясняваше с изключително красивите си черти, – Алейн отново хвана Кали за ръката.

– Пусна я! – достатъчно високо каза Талис, за да привлече погледите на околните.

Кали застана между Талис и Алейн, но докато се инатеше на Талис, се дръпна от Алейн.

– Какъв си ми ти? Нито баща, нито брат. Всъщност никакъв не си ми. Никакъв. Нямах право да ми нареждаш какво да правя. Върви си и ни остави.

И Кали запретна поли; вкопчи се в ръката на Алейн и двамата се отдалечиха.

Талис остана загледан след тях. Кипеше от гняв. Как смее тя, мислеше той. Как може да се отнася така с него? Особено след всичко, което стори, за да са заедно? Изпълнява неотклонно желанията на лейди Алида, търпи цяла тъпа безмозъчни, хихикащи момичета, които не само му пречат да тренира или да учи, но и постоянно настояват да прави какво ли не за тях. „Тази игла е много тежка“ – беше изчуруликала една от тях и така завъртя очи, че Талис непременно трябваше да остане очарован.

Със свито сърце Талис си спомняше за дните, когато бяха заедно с Кали, когато не се налагаше непрекъснато да е толкова възпитан. Ако му се мълчеше, можеше да мълчи с часове, ако му се говореше, можеше да говори безспир. И – което беше най-хубавото – не се налагаше да й прислужва: да й донася или отнася разни неща. Нищо от глупостите, които тези превзети натруфени жени постоянно изискваха от него.

Сега, мислеше си той, трябва да наруши заповедите на сър Джон Хадли и да я остави на мира. Щом мъжете така се превъзнасят по нея заради... заради нейната красота, защото според него тя е най-красивата на света, това не го засяга. Нека онзи кльошав бледолик младеж, за който се е вкопчила, да се грижи за нея.

Но въпреки тези разсъждения Талис тръгна след тях.

– О, Алейн, колко добре го измисли – рече Кали и като отметна глава назад, косата ѝ се закачи в колана.

– Позволи ми – предложи Алейн, готов да зарови жадни ръце в буйните коси на Кали, за да ѝ помогне да ги освободи.

Талис се появи изненадващо с извадена кама, готов да отреже ръката му, стига само да докосне косата на Кали.

Кали разбра какво ще последва.

– Само ме докосни, и ще съжаляваш – скастри го тя.

– Защо си я разпуснала така? Защо не я прибереш под бонето?

Тя му се усмихна:

– Яд ли те е, че и другите мъже могат да видят косите ми?

Той се стегна.

– Само се закача и пречи. Цяло чудо е, че птиците не си свиват гнезда в нея.

Талис реши, че е направил находчива забележка, но от зачервеното лице на Кали разбра, че тя никак не я намира за оригинална.

– Алейн харесва косата ми – изсъска тя. – Ако искаш да знаеш – всички мъже я харесват. Дори много я харесват.

– Не съм казал, че не харесвам косата ти – премига Талис насреща ѝ. Чудеше се какво ѝ става. Цял живот я бе дразнил. Защо сега бе по-различно от друг път?

– Махай се! – нареди тя. – Не разбираш ли, че не искам да си наблизо? Иди да тормозиш някоя друга!

Докато я наблюдаваше как се отдалечава, Талис усещаше как гневът му се надига. Направи всичко на света, за да са заедно, за да ѝ покаже, че съществува чрез нея, а сега тя се е заплеснала по този слабак-полумъж Фробишър.

Решително тръгна след тях и когато двамата спряха пред камара с плодови сладкиши, той се облегна на сергията и се направи, че случайно е попаднал там.

– О, да, Алейн – каза Кали така високо, че можеха да я чуят на стотина метра, – с удоволствие бих изяла един ябълков сладкиш. Те са любимите ми. Благодаря ти извънредно много. Колко си мил и грижовен. Винаги знаеш как да се държиш с жените.

Алейн се изчерви от удоволствие – само какви похвали – и подаде медна монета, за да плати двата ябълкови сладкиша.

Едрата ръка на Талис го спря.

– Тя предпочита сладкиш с праскови. Намира, че ябълковите сладкиши са много скучни, освен ако не са посипани с много канела, а по миризмата личи, че тези не са. Ако наистина искаш да ѝ доставиш удоволствие, купи сладкиш с праскови или кайсии. Но не и с къпини, защото семенцата влизат между зъбите ѝ, а и тя е доста небрежна – без друго ще си окапе роклята. Тъй че – най-добре с праскови.

– Аз... ъ... – заекна Алейн.

Кали гледаше свирепо Талис, но той избягваше да срещне погледа ѝ.

– Промених си решението. Всъщност не искам сладкиш. Хайде, Алейн, да отидем да видим акробатите.

– Има една мечка за стръв – предложи Алейн колебливо. – Може би искаш да видиш как кучетата ще я нападнат. Много е забавно.

– Никак няма да ѝ хареса – обади се Талис, като нарочно гледаше Алейн в очите, за да покаже, че е поне с десет сантиметра по-висок от русолявия мъж.

– Много бих искала – заяви Кали през зъби. – През дългите месеци, откакто не съм се виждала с теб, се промених.

Произнесе „теб“ сякаш ставаше дума за билка от Отровната градина.

– А, това ли те притеснява? – попита Талис. – Не съм идвал да те видя? Напоследък бях изключително зает. Нали разбираш – всевъзможните задължения да помагам на жените, докато бродират, и какво ли не още ми отнемат всичкото време. Надявам се да ми простиш.

– Аз не ти принадлежа, както и ти на мен – стараяше се да прикрие гнева си тя. – Прави каквото искаш. Точно сега бих желала да ни оставиш. С мен е мъж, който разбира, че съм жена.

Тя взе ръката на Алейн и я положи около кръста си. Изглежда го по начин, който би трябвало да изразява любов. С известно усилие Талис успя да се намести между двамата.

– Баща ми разпореди да те защитавам и съм длъжен да му се подчиня. Какво ще кажете да разгледаме сергията с книги?

Алейн се изсмя.

– Трябва да отбележа, Хадли, младок такъв, че нищо не знаеш за жените. – Не бе така висок като Талис, но като по-голям имаше повече опит. – Жените предпочитат вълненията, нещо като борба на мечка с кучета, а не книги. Мозъкът на жените е нагоден за романтика и любов, но не и за написаното в книгите. Нали така, скъпа? – и повдигна ръката на Кали към устните си.

– О, извинете ме – възкликна Талис, като буквално се стовари върху Алейн и почти го събори, за да му попречи да целуне ръката на Кали. – Някой ме бутна.

– Тромаво копеле – промърмори Алейн под носа си и започна да се отърсва, защото се блъсна в човек с чувал брашно.

– Отново моля за извинение – рече Талис привил, но мило, – но не съм копеле. Баща ми е Джон Хадли. А кой е твоят баща?

Алейн изглежда Талис злобно – неговият баща не бе благородник от величината на Джон Хадли.

– Алейн, моля те – прекъсна ги Кали, – не му обръщай внимание. Опитва се да те ядоса. Хайде да се забавляваме и да се правим, че го няма. Ела да видим онези платове там.

Зад гърба им Талис простена.

– Как ще гледаш платове в ден като този? Ей там има въжеиграчи, а и толкова неща за ядене.

Кали се извърна така бързо, че косата ѝ удари Алейн.

– За твое сведение, другите мъже не са егоисти като теб. Понякога извеждат жената и правят, което иска тя. Не всички са себични като теб. Точно сега Алейн с удоволствие ще разглежда коприните и кадифетата, нали Алейн?

– Ами... ъ... Аз...

– Ето, видя ли, господин син-на-Джон-Хадли, че иска да гледа платове. Ако реша цял ден да разглеждам коприни, Алейн с удоволствие ще остане при мен. Някой като теб дали може да разбере подобно великодушие?

Талис нямаше ни най-малка представа за какво приказва Кали. Започваше да си мисли, че зъл дух я е обладал. Онази Кали, която познаваше, би предпочела да гледа книги и въжеиграчи, а не купища платове. Какво става днес?

Кали схвана, че Талис не я разбира. Стисна юмруци и го загърби.

– Хайде, Алейн. Да отидем да погледаме мечката и кучетата.

– Но от това ще ти прилошее – обади се Талис зад гърба ѝ с искрена загриженост в гласа. – Ти ненавиждаш да гледаш как се наранява животното.

Тя се извърна:

– Ненавиждам теб! Теб и твоята самоувереност, че ти принадлежа и знаеш всичко за мен. Нищо не знаеш. Абсолютно нищо. Харесва ми да гледам хапането на мечка. Това състезание изисква умение и дързост и Алейн знае, че вълненията ме привличат. Не съм скучна, безжизнена, превзета девойка за каквато ме мислиш. А сега искам да ни оставиш на мира. Всъщност на желая да те виждам повече през живота си.

Тези думи предизвикаха усмивката на Алейн. С всяка измината минута Кали ставаше все по-хубава. От гнева скулите ѝ порозовяха, а очите ѝ блестяха – превръщаше се почти в красавица.

Най-последва думите ѝ като че ли стигнаха до това момче Талис, защото не я последва. Наложил се Алейн да потича, за да я догони.

Напълно убеден, че я е спечелил след словесен двубой, Алейн подхвана:

– Мечките и кучетата са насам.

Тя го погледна с ужас.

– Нямам никакво намерение да гледам как мечка се бие с кучета. Ненавиждам кървавите спортове.

– Но ти каза... Заяви на онова момче... Мислех...

– Никога ли не можеш да довършиш едно изречение? – попита тя войнствено. – Ти да не би наистина да смяташ, че жените не са

достатъчно интелигентни да прочетат една книга? Да не мислиш, че всички жени си пропиляват живота като теб: изтегнат под дървото ме запаш как копая? Само за това ли си въобразяваш, че ме бива?

– Не... Искам да кажа...

– Да. И какво искаш да кажеш? Хайде. Говори.

Алейн си пое дълбоко дъх. Ако не бяха примамливите суми, които лейди Алида му предлагаше, за да седи при момичето, щеше да си отиде още сега. Нека си е за Талис – щеше да го благослови. Двата са достойни един за друг.

– Искаш ли чаша вино? – попита Алейн свъсено. – Или да ти купя цяла каруца с пиене, за да се удавиш в него?

За негово смайване Кали избухна в смях. Цял живот Алейн се опитваше да спечели жените, затова пазеше саркастичните забележки за себе си. Жените си падаха по сладките слова, а не по остри хапливи подмятания, затова бе шокиран, когато Кали се зарадва на язвителната му забележка.

Нямаше никаква представа, че и Талис би казал нещо подобно. Щом Кали бе в лошо настроение, Талис винаги предлагаше нещо невероятно, за да я развесели – например да я удави в мед или да я свари в захарен сироп. Един горещ ден, когато бяха на дванадесет, тя бе прекалено кисела за неговия вкус, затова той я метна в каруца с праскови, като каза, че има нужда от нектара, за да омекоти характера си.

Всичко, което Алейн си помисли, когато тя се разсмя, бе, че той наистина е много умен мъж.

На няколко метра зад тях Талис стисна зъби; ноктите му се забиха в дланите, когато сви ръце в юруци. Познаваше кога смехът на Кали е истински и кога – не. Досега цялото й внимание бе насочено към него, Талис. Беше наясно, че не харесва бледокосия фукльо. Но щом се отдалечиха, тя се засмя на нещо, което той каза. Истински се разсмя. Досега само той я бе карал да се смее така. Нито Уил, нито Мег, нито който и да било от селото, което продължаваше да счита за свой дом, никой никога не успя да я разсмее по този начин. Обикновено тя стоеше близо до него, разчиташе на него за всичко споделяше с него.

Но сега очевидно предпочиташе друг.

Да върви по дяволите, помисли си Талис. Щом тя не го иска, и той не я иска.

Обърна се непохватно. Нека се наслаждават един на друг, помисли си той. Нека да прекарат заедно до края на света.

Беше така заслепен от гняв, че се препъна и почти падна. Бе

загубил обичайната си гъвкавост и енергична походка; вече губеше и чувство за равновесие.

– Извинявай – Талис чу гласа на Хю Келън, защото се бе препънал тъкмо в неговия крак. Но тонът на рицаря подсказваше, че извинението не е истинско. – Какво се луташ наоколо? Денят е прекрасен, ето толкова хубави момичета, а ти имаш вид, сякаш си готов да започнеш война.

– Трябва да вървя – отвърна Талис сковано. – Извини ме.

– Не! – спря го рязко Хю. И доста по-меко додаде. – Остани с мен. Имам нужда от компания.

– Трябва да се връщам – процеди с мъка Талис през стиснати зъби.

– Онова там не е ли твоето момиче? – попита Хю и кимна към Кали и Алейн, които, хванат под ръка, се разхождаха из тълпата.

– Тя не е моя – отвърна Талис навъсено. – А сега, ако ме извиниш, наистина трябва да вървя.

– Гордостта е хубаво нещо – констатира Хю високо и накара Талис да се обърне. – Човек винаги трябва да пази гордостта си. Тя е гръбнакът на мъжа.

– Да – съгласи се Талис, доволен, че поне един човек го разбира. – Гордостта е много важно нещо за мъжа.

– Най-важното – побърза да добави Хю сърдечно. – Гордостта винаги е ръководила живота ми и мога да се закълна, че винаги съм пазил гордостта си. През целия си живот я опазих. Каквото и да ми се е случвало, аз запазвах своята гордост.

– Хубаво е рицар да постъпва така – одобри Талис. Но все още скован от гняв, избягваше да гледа към предателката Каласандра.

– Да – продължи Хю, – когато бях на твоята възраст, гордостта бе най-важното нещо за мен. Точно както е сега за теб. Дори мога да кажа, че съвсем приличах на теб тогава; имаше една хубава червеночоса девойка – бях влюбен в нея.

Талис вдигна вежди, а Хю се засмя.

– О, аз не й казах, че я обичам. Не, разбира се, че не. Нямах да е мъжествено. Но я обичах; сънувах я; постоянно мислех за нея. Можеш ли да разбереш подобно чувство?

– Мога – пророни Талис тихо и същевременно си помисли, че Кали не е в състояние да изпита такава нещо. Защо не бе забелязал досега, че е капризна и невярна? Че не може да издържи проверката на любовта?

Хю продължи:

– Един ден тя дойде при мен с лъскавите си червени коси на полето за тренировки и много надутото ми съобщи, че майка ѝ възнамерява да я

омъжи за друг. Каза ми, че ако аз я желая, е добре да го съобщя. И добави нещо странно: „Ще се бия за теб, ако ти се биеш за мен.“ Исках да й призная, че най-много от всичко на света мечтая да се ожения за нея, но наоколо имаше толкова много момчета, а аз бях прекалено горд, за да изрека такива нежни думи в тяхно присъствие, затова отговорих, че не разбирам за какво говори. Ясно ли ти е – ако й бях казал пред всички, че я обичам, те щяха да ми се присмят, а гордостта ми нямаше да може да го понесе.

– И какво направи? – полюбопитства Талис, макар да се престори, че го прави от любезност. Наистина, как може толкова възрастен мъж като Хю да обича?

– О, разбира се, запазих гордостта си. Какво друго очакваш? Нямах избор.

Талис си помисли, че това е много опростено възприемане на нещата.

– Можел си да й кажеш, че я обичаш. Все някога момчетата щяха да спрат да се смеят.

– Ха! Какво трябваше да направя? Да падна на колене в прахта, да целуна края на полата й и да й призная, че я обичам повече от самия живот? Онези момчета щяха да ми се смеят с години. Никога нямаше да спрат.

Талис помълча, но умът му работеше трескаво.

– А какво стана с червенкосата?

– Омъжи се за онзи, когото майка й избра, и сега имат две момчета и три момичета с червени коси, като нейните.

– А ти никога не се ожени? – попита Талис.

– Не. Никога не обикнах друга както нея. Просто не можех да се ожения. Истинската любов идва веднъж в живота.

– А онези момчета, за които си мислел, че ще ти се смеят?

– Нямам представа – весело рече Хю. – Само знам, че са запазили спомена, че Хю Келън е много горд човек. – Той тупна Талис по гърба. – Така че, момчето ми, казвам ти – гордостта е най-важното нещо на света. Нека им липсва гордост на онези плахи същества като Алейн Фробишър, но ние, истинските мъже, да съхраним нашата. Нека момчета като Фробишър вървят с Каласандра и да й носят пакетите. Нека й купуват безсмислени подаръци. Нека слушат доволните й възклицания. Те не са горди, не са мъжествени. А ти трябва да останеш такъв, какъвто си: свободен, неангажиран, самотен. И продължавай да се държиш така. Приличаш на млад благородник: прекалено недостижим и горд. Кой го

е грижа за смеха на някакво глупаво момиче, за докосванията му, за погледа му пълен с любов? Ти си над тези неща, нали? Ти си прекалено голям и горд, за да се правиш на глупак пред всичките тези хора и да покажеш на момичето, че то е по-важно за теб от цялата гордост на света. Ти, разбира се, си...

Талис прихна – най-после схвана какво му говори Хю, каква е поуката от неговата история.

– Мислиш, че се държа като глупак, нали?

– Според мен гордостта оставя леглото празно. Тази девойка те обича, но напоследък прекарваш прекалено много време с други жени и тя мисли, че не я обичаш.

На Хю му допаднаше идеята да внуши на Талис, че е мъдър, но всъщност му повтаряше думите на Уил.

Талис огледа тълпата. Кали бе толкова далеч, че едва я видя. Уил му бе казал същото като Хю сега, но тогава Талис се изсмя. Кали вечно си мислеше, че той, Талис, не я обича. По-рано, когато му загатваше подобна глупост, той обикновено ѝ отвърщаше с физически действия, а не с думи. Най-малкото съмнение, че не тя е причина за неговото съществуване, бе така абсурдно, че само да му намекнеше подобно нещо – и той я вдигаше на ръце, хвърляше я в потока или каруца, пълна с плодове, понякога дори на ниските клони на дърво. За пръв път я хвърли сред кравите – бяха на пет години – и Мег веднага реши да го напердаши. Но Кали застана между него и пръчката и заяви: „Талис ме обича“, и не позволи на Мег да докосне момчето.

– Върви, момче – подкани го Хю нежно. – Не ме питай защо, но жените обожават мъже, които заради тях се правят на глупаци. В двубой може да събориш двеста души от коня и пак да не получиш и един поглед от жената, която искаш да впечатлиш. А понякога се подхлъзнеш на огризка от ябълка и се строполиш по стълбите, и тя вече се влюбила в теб.

Талис отново се разсмя – даде си сметка колко верни са думите на Хю.

– И, момче, каквото и да правиш, кажи ѝ, че имаш нужда от нея. Най-обичат да чуват това.

В погледа на Талис се четеше „Защо?“⁴, но Хю само сви рамене.

– Хайде, върви. Дръж се като селския идиот. Гордостта е самотен приятел.

– Но лорд Джон... – започна Талис. – Другите момичета ще... – той млъкна, осъзнавайки, че е на път да постъпи като Хю някога. – Да,

разбирам.

Накани се да тръгне, но рязко се спря и попита:

– Наистина ли имаше червенокосо момиче?

– Да – увери го Хю с искрен глас. – И аз не се борих за него.

Глава тридесет и пета

Лесно ще спечели пак Кали, мислеше си Талис. Разбира се, че не се интересува от онзи бледокос самохвалко, след когото припка сега. Добре де, може и да не й е обръщал особено внимание напоследък, но си има уважителни причини. А и тя не прекарва времето си с него – и то без да има причина.

Нещо в него му подсказваше, че ако може, тя щеше да е при него, но бе натоварена със задачата по цял ден да се грижи за онази противна градина. Талис я посети и втори път, в компанията на четири жени, ала Кали не реагира по очаквания начин. Не показва нрава си – не се бори за него. Държа се направо презрително и към него, и към свитата му от богато облечени жени.

– Те ли ти помагат да се обличаш? Къпят ли те? – попита го тя.

– Стига да пожелае – не й остана дължен той, старейки се да я разгневи.

Но тя не се ядоса. Напротив – ядоса се той.

– Какво ти става? – попита я раздражено.

Тя го погледна с повдигнати вежди, сякаш знаеше точно какво иска да чуе от нея.

– Жената е готова да умре за мъж, който я иска, но не желае да си има работа със страхливец.

Не разбра какво иска да каже, но тонът й го влуди. Тръгна си. Избягваше я, сигурен, че тя скоро ще го потърси и ще се извини, загдето го е нарекла страхливец. Ала Кали не дойде да моли за прошка и Талис откри, че с всеки изминат ден силите му намаляват. Само преди седмици бе най-силният човек в имението Хадли, а сега се взираше във всяка сянка, да не би Кали да се крие там. Чудеше се какво прави горе на хълма по цял ден с оня... оня човек, който се влачи при нея. Знаеше, че нощем плаче. Щом е толкова нещастна, защо не идва? Защо не постъпи като онази Кали, когато той флиртува с циганката? Тогава обърна сергията със стоката върху главата му.

Сега Талис искаше нещата да са каквито бяха. Копнееше за силата,

вдъхвана му от Кали. Беше абсурдно, разбира се, защото не е възможно силата му да зависи нейното присъствие, но, от друга страна, сякаш е тъкмо така.

Какво може да стори, за да я спечели пак, чудеше се той. Нещо бързо и лесно, което няма да го затрудни особено.

Докато си проправяше път през тълпата, видя мъж с дресирани маймуни, готов да започне номера си на сцената. Веднъж той и Кали се измъкнаха от Уил, за да гледат точно такъв изпълнител, появил се в селото. Когато Уил бе с гръб към тях, Кали открадна най-хубавите плодове от сергията, напълни цяла кофа и ги отнесоха на маймунките. Докато ги хранеше, се смееше от удоволствие и с любопитство оглеждаше малките им розови ръчички, които се бутаха в пръстите ѝ. Наговори им разни глупави неща – в смисъл, че се нуждаят от любов и ѝ се ще да ги отведе вкъщи. А Талис и обърна внимание, че те няма да са ѝ от голяма полза, дори ще бъдат направо безполезни, освен ако не ги обучи да доят кравите например – задължение, което Талис ненавиждаше.

Сега, втренчен в мъжа с маймуните, Талис импулсивно обяви:

– Искам да купя една от малките ти животинки.

Мъжът се засмя и обясни, че никоя не се продава – няма достатъчно злато на света, което да го накара да се раздели с която и да е от любимите му маймунки. Тридесет минути по-късно у Талис не бе останала нито една монета, получена от лорд Джон Хадли, откакто бе пристигнал в имението; лиши се и от красиво избродираните ръкавици, подарък от лейди Алида. Но под ризата му шаваше малка маймунка почти бебе. (Мъжът се бе опитал да му пробута беззъбо старо животинче, ала Талис не бе прекарал живота си във фермата напразно.)

Събрал достатъчно сигурност, Талис тръгна натам, където знаеше, че Кали се разхожда с оня мършав Фробишър. Бе убеден, че е достатъчно да ѝ поднесе маймунката и тя ще се озове в прегръдките му. И отново всичко ще бъде наред. Ще се махнат от панаира, ще отидат на хълма и просто ще поседят. Тя може да му разказва истории и да му бели праскови. Как му се иска да я смае с последните си лудории по време на тренировките. Чудесно ще бъде тя да му повтаря, че е смел, силен и великолепен, както правеше някога.

– Кали – подхвана той, застанал пред нея с усмивка на очакване. Ей сега, щом види какво ѝ носи, ще се разтопи от благодарност.

– Какво искаш? – попита тя студено.

– Имам нещо за теб.

Извади маймунката от пазвата си и я задържа в ръка, докато тя

премигаше на светлината.

– Ооо... – възторгна се Кали и посегна към животинчето. Лицето ѝ започна да излъчва мекота – точно както се бе надявал.

– Талис! Къде си?

– Търсихме те навсякъде.

– Трябва да ни придружиш.

– Искаме да видим всичко и само ти можеш да ни го покажеш.

При глъчката на жените зад гърба му Талис инстинктивно прибра животинчето под ризата си.

– И аз ви търсих – бързо отговори той, вече с лице към тях, като се опитваше да се усмихне на петте възхитително облечени дами, всичките вперили в него обещаващи погледи. Защо се появиха точно сега, помисли си той. Само още три минути, и Кали щеше да е негова.

– Ще ви взема след... – обърна се към Кали, но откри, че нея вече я няма. Бе хванала Фробишър под ръка и се отдалечаваше.

За миг главата на Талис се завъртя – не разбираше какво става. Какво иска Кали от него? Какво ѝ е?

Едва сега започна да вниква в някои думи, чути през последните дни: страхливец и боря се. Според Уил Кали мисли, че той не я обича, и Талис се бе измял.

– Казвал ли си ѝ някога, че я обичаш? – бе го попитал Уил. – Жените винаги искат да го чуват.

– Разбира се – бе отвърнал Талис, но не бе посмял да погледне Уил в очите. Е, какво толкова, ако не е изрекъл думите на глас. Кали знае какво изпитва към нея. Нали всеки ден ѝ разправя какво чувства? Позволява ѝ да...

Какво още бе подхвърлил Уил? „Жените искат нещо повече от това да те хранят с лъжичка и да ти повтарят колко си привлекателен. Във всичките приказки на Кали мъжът убива дракон, за да спечели дамата на сърцето си. Мъжът полага усилия, за да спечели жената, която обича.“

В този миг Талис погледна към рояка жени, устремени към него: блестящите им сребристи дрехи бяха люспите на възхитителен дракон; бижутата им – очите на дракона; възбудените им лица – огънят, блъвнал от ноздрите му. А Алейн Фробишър – пазачът на дракона.

– Кали! – провикна се Талис и се затича след нея. Жените повдигнаха поли и го последваха. Те наистина го бяха търсили цял ден и сега, когато го откриха, нямаха намерение да го изпуснат.

– Кали! Кали! – крещеше Талис, докато тя най-после спря. На

лицето ѝ имаше израз на отвращение.

Талис спря точно пред нея. Ясно си даваше сметка, че петте жени са зад гърба му, виждаше нахалния Фробишър пред себе си, а с периферното си зрение улови, че Филип и Джеймс се приближават. Не, не желаше да изглежда като глупак пред всичките тези хора. Не можеше да допусне да му се присмиват. Искаше да е рицар, когото всички уважават, от когото се възхищават, някой...

– Какво си се лепнал за мен? – гласът на Кали бе отровен. – Виж колко хора те чакат.

– Кали, аз... – той преглътна. Пое си дълбоко дъх. – Обичам те.

Господ да му е на помощ, но се чувстваше така неловко, че произнесе последните думи извънредно високо и най-малко петдесет души се обърнаха към тях. А жените, Фробишър, Филип и Джеймс бяха, разбира се, приковани на място.

– Талис! – очите на Кали бяха широко отворени. – Хората ни гледат.

Опитваше се да му внуши, че това е нещо много лично и не е предназначено за други уши. Винаги се бяха старали околните да не разберат за чувствата им – е, поне си мислеха, че успяват.

За своя изненада Талис усети пот по челото си. Обикновено обичаше тълпата да го гледа, харесваше му да е на показ и обожаваше публиката. Но да излива най-съкровените си чувства пред всички, не го изпълваше с възторг.

– Обичам те – повтори той и откри, че сега е по-лесно.

Кали се изчерви.

– Радвам се – прошепна тя. – Ще поговорим по-късно. А сега по-добре върви. Хората те чакат. – Тя кимна към жените зад гърба му и понечи да тръгне с Алейн.

– Не! – Талис задържа Кали. – Не искам да отиваш с него. Искам да дойдеш с мен.

Една от жените се приближи и сложи ръка върху Талис. Беше лейди Франсес – братовчедка на семейство Хадли, доста красива. Лейди Алида тайничко ѝ бе обещала този възхитителен мъж за съпруг и тя не възнамеряваше да му позволи да говори по този начин.

– Трябва да дойдеш с мен, Талис – отсече тя решително.

– Да, послушай я – обади се и Кали и пак понечи да тръгне.

Само за миг Талис се поколеба, но Кали улови настроението му. Талис обаче осъзна какво би означавало да загуби Кали. Какво го интересуваше, че всички тук ще чуят какво е на сърцето му? Ще чуят, че я

обича. Та какво ще бъде той или светът без Кали?

– Кали – започна Талис, – моя любов. Единствена моя любов. Любовта на живота ми. Обичам те. Не се ли интересуваш поне малко от мен?

Кали бе сигурна, че дори ходилата ѝ се изчервяват. Бе копняла Талис да ѝ признае, че я обича, да покаже на онези зловарки какво изпитва към нея, но не искаше да я засрамва пред цялото село.

– Моля те, Талис – обърна се тя отново към него. Но него го нямаше. Трябваша ѝ няколко секунди, за да си даде сметка, че той е паднал на колене, а ръцете му са скръстени върху сърцето. Видя го да протяга умолително ръце. Кали бе така поразена, че остана безмълвна.

– Кали, моя единствена истинска любима, кажи, че и ти ме обичаш, иначе ще умра тук и сега.

– Наистина, Талис! – възмути се лейди Франсес, вживяла се в ролята си на бъдеща съпруга, без Талис да има и най-малка представа за това. – Държиш се като истински глупак.

– Ако да си влюбен значи да си глупак, то аз съм най-глупавият мъж на света. Ще си умра като глупак. Кали, трябва да кажеш, че ме обичаш.

Кали чакаше земята да я погълне. Бяха привлекли огромна публика. Хората зарязаха платени представления и се тълпяха да наблюдават как този възхитителен млад мъж се прави на глупак.

– Да, да, обичам те – изрече тихо и набързо Кали. – А ти стани и се дръж прилично.

Всъщност сега, когато бе започнал цялото това изпълнение, Талис откри, че не му е толкова неприятно. Всички мъже наоколо – а те се увеличаваха с всяка секунда – сякаш казаха: „И аз съм бил там, където си ти сега.“ А жените го гледаха, като че ли наистина е убил дракон.

Талис сграбчи изкаляния край на полата на Кали и повдигайки го към устните си, заяви:

– Красива моя Каласандра, не съм достоен да целуна тази свещена дреха.

– Тогава недей! – заяви Кали и изтръгна полите си от ръката му.

– Талис! – обади се и лейди Франсес. – Един рицар не се държи така.

– Как да се държа, когато сърцето ми прелива от любов? Не усещам нищо друго освен болка в гърдите, защото възлюбената ми не е готова да ми прости. Опасявам се, мили хора, които ни наблюдавате, че ужасно я пренебрегнах. О, моля те, прости ми, че бях увлечен по хубостта на

други жени.

– Не можем да го виним за това – обади се някакъв мъж, но жена му го дръпна за ухото и той извика от болка.

– Талис, умолявам те, стани – просъска Кали.

– Не и докато не кажеш, че си ми простила.

– Да, разбира се, че ти прощавам – съгласи се тя бързо. – Само стани!

– Искам да получа твоята любов и твоята прошка. Трябва... – при тези думи той кръстоса енергично ръце на гърдите. Бедната заспаля маймунка изквича и се опита да се измъкне изпод ризата на Талис. Лопотото бе, че заби нокти не в плата, а в кожата му.

С болезнен вик Талис измъкна сърдитото същество от пазвата си и го поднесе на Кали. Направи го театрално – свеждайки глава, все още на колене, той предложи маймунката на Кали.

Като видя животинчето, Кали се усмихна.

– Хайде – подкани я някакъв мъж. – Вземи маймунката.

Ала гласът на лейди Франсес стресна животинката.

– Талис, всичко това ми омръзна! Не се чувствам добре и ти трябва да ме съпроводиш до вкъщи! И разкарай това отвратително нещо!

Тя възнамеряваше само да отблъсне животното от ръцете на Талис, но то, клетото, бе преживяло достатъчно за един ден. Обръщайки се светкавично, захпа лейди Франсес за пръста и тутакси й потече кръв. А когато дамата изпищя, сякаш пронизана от пика, изплашеното животинче скочи от ръцете на Талис върху рамото на Алейн и го сграбчи за косата. Алейн замахна да го смачка, но то се премести върху буре за дъждовна вода и остана да гледа оттам с премигващи очи тълпата.

– О, Тали – обади се Кали със сълзи в гласа. – Не можеш да го оставиш да избяга.

Това, че Кали спомена галеното му име, убеди Талис, че отново я е спечелил, и той придоби нови сили. Изтегли меча си с добре усвоен жест и го доближи до лицето си – носът му докосна острието.

– Ще отдам живота си на този подвиг, моя прекрасна дамо. По-скоро бих умрял, но ще върна маймунката при вас. Ще изкача най-високата планина, ще мина през огън, ще преплувам океани. Ще...

– Най-вероятно ще го умориш от приказки – прекъсна го Кали и разсмя тълпата. – Хайде, мързеливецо, иди и вземи маймунката!

За пръв път, откакто бе пристигнал в имението Хадли, Талис се чувстваше така щастлив. Стана, метна меча си на Джеймс и тръгна към бурето, където стъписаното животинче се чудеше какво да прави. Като

мина край Кали, Талис пое ръката ѝ, канейки се да я целуне.

– Ако позволите, моя лейди. Едно докосване до сладката ви кожа, една милувка на ръката, един...

Спря, защото Кали, раздразнена от безкрайните му приказки, сграбчи главата му и звучно го целуна по устата.

– Спири да дърдориш и върви! – нареди тя, като го отгласна от себе си.

Под звучния смях на тълпата – вече нямаше човек на панаира, който да не гледа този импровизиран спектакъл – Талис тръгна към буретата. Хората се катереха по покривите, по раменете си, само и само да виждат по-добре.

– Шшшт! – подкани Талис всички да млъкнат, докато се приближаваше към подплашената майmunка. Придвижваше се на пръсти, а тълпата се превиваше от смях.

– Моля те, майmunке – нареждаше Талис високо, така че и мъртвите можеха да го чуят (в случая – и най-отдалечените зрители), – не бива да бягаш. Нужна си ми, за да докажа на моята дама, че означава всичко за мен. Трябва да ѝ докажа колко я обичам. Налага се...

Лейди Франсес, отвратена от цялата нелепост, си проби път през тълпата:

– Наистина, Талис, това не е поведение. Лейди Алида ще ти се разсърди.

– Шшшт! – призова я Талис с пръст до устните. – Налага се да спася това сладко създание.

– Това е отвратителна гад и аз... – лейди Франсес млъкна, тъй като осъзна, че всички я гледат и злодеят е тя.

– Пст! – извика тя и подплашената животинка скочи от бурето на покрива. А дамата вдигна поли и разбута околните, за да мине.

Колеланието на Талис трая само миг. Високият покрив имаше вид като че ли ще се срине всеки миг. Това собствено бе обор без врати, където едно вързано магаре зобеше сплъстена слама. От години никой не си бе дал труд да потегне съборетината – зееха дупки, на места висяха греди, всичко се люлееше.

Но Талис се сети за последните месеци, прекарани без Кали, и колебанието му бе дотук.

– Не! – извика Кали и го хвана здраво за глезена, докато той се катереше по третото бури. – Талис, това вече е прекалено. Покривът е опасен. Ще се пребиеш.

Той я погледна отгоре и в очите му нямаше ни най-малко

раздразнение; не бяха очи на човек, който дава представление за пред хората.

– Предпочитам да умра, но не и да се опитам да живея без теб – думите идваха дълбоко от сърцето му.

Каза го единствено за да го чуе Кали, но още най-малко десет души наоколо станаха свидетели на признанието и побързаха да го съобщят на останалите. По-късно се разправяше, че поне три жени са припаднали от пристъп на романтично опиянение, но нищо чудно да им бе прилошало от навалицата.

Талис умело се метна на водоскока и се изкатери до стръмния покрив. Знаеше, че ако все още някъде държи, това е по ръба. Стъпи ли на самия покрив, ще поддаде и той ще се стовари долу.

Обладан от чувството на въжеиграча, когото искаше да гледат с Кали, Талис тръгна по ръба с опънати встрани ръце. Бавно се приближаваше към маймунката.

Кали мислеше, че ще умре; стиснала брадичка с ръце, тя дишаше учестено и не сваляше очи от Талис там горе.

– Бавно, бавно – шепнеше някой до нея. Забеляза че е въжеиграчът, чийто номер бе гледала преди малко. – Чувството му за равновесие е добро. Ако се съсредоточи, ще успее.

Талис успя. Премина цялата дължина по корнизата и се протегна, за да хване подплашеното животинче. Маймунката знаеше, че човек означава храна, затова не побягна. Но все още бе извън обсега на Талис.

Долу всички затаиха дъх.

Сърцето на Кали пулсираше в гърлото. Тя се приближи към постройката.

– Какво? Да не би да го хванеш, ако падне? – подвикна някой и тълпата се разсмя.

Да, помисли си Кали. Ще го хвана. В следващия миг изпищя:

– Hee!

Талис бе вдигнал крак, за да стъпи на прогнилия покрив.

Лицето му имаше онзи решителен израз, който Кали отлично знаеше какво означава – нищо няма да го спре. Предпазливо направи една крачка, после – втора. На третата стигна до маймунката и тя радостно скочи в ръцете му.

Талис я вдигна триумфално, за да покаже победата си на Кали, а тя не се съдръжа и заръкопляска. От тълпата се разнесе радостен възглас.

Вероятно вибрациите от шума довършиха стария покрив и го сринаха – заедно с Талис. В един миг той имаше опора под краката си, а в

следващия – полетя надолу към мръсната слама.

Всички наоколо избухнаха в смях, защото Кали се втурна сякаш наистина възнамеряваше да го хване, преди да е тупнал долу. В миг Талис, Кали и маймунката се озоваха до разгневеното магаре.

В продължение на няколко минути старият обор ехтеше от рева на магарето и писъците на маймунката. Косите на Кали покриваха Талис и маймунката се озова като в клетка.

– Стойте мирни! – крещеше Талис, докато се мъчеше да я освободи.

Но Кали не можеше да не мърда, защото животинката се мъчеше да се отскубне, а магарето бранеше храната си.

Това се оказа най-добрият спектакъл на панаира: романтика и вълнения, от които ти секва дъха.

Най-после Талис и Кали успяха да се освободят, без никой да им се притече на помощ. Доста церемониално Талис поднесе маймунката на Кали.

– С цялата ми любов – обяви той високо.

Тя прие подаръка, а в отговор Талис направи жест, че сега животът му може наистина да започне отново. Изведе я от мръсния обор и двамата поеха към хълма с Отровната градина. Зад гърба им тълпата се смееше и възторжено повтаряше, че никога не е имало по-хубав панаирен ден.

Глава тридесет и шеста

СЕДЕМНАДЕСЕТ ГОДИНИ СЛЕД РАЖДАНЕТО, 1588

– Мразя мъжете! – обяви Кали яростно, като отместваше опашката на маймунката от устата си.

Тя и Дороти Хадли бяха в някогашната Отровна градина. Все още се наричаше така, макар че под грижите на Кали и Дороти всичко тук се промени. Мина цяла година, откакто Кали дойде в имението Хадли. След първоначалното объркване всеки си намери мястото и сега нещата бяха улегнали. По цял ден Кали работеше в градината, а отец Керис дремеше безгрижно на сянка с мотичка до себе си в случай, че някой реши да се качи на хълма (в крайна сметка той отговаряше за отровните билки, нали?).

Две седмици след като изпратиха Кали на хълма, Дороти откри, че силно ѝ липсва. Полека-лека започна да се измъква от опеката на Едит и

да прекарва дните си с Кали. Без видима причина Едит ставаше все по-сърдита и по-тиранична, а освен това Кали бе много по-забавна от сестрите ѝ.

Дороти не споделяше с никого, за да не ѝ се смеят, но докато тя и Кали се трудеха и облагородяваха някогашното буренясало място, Кали разказваше. Разказваше възхитителни неща за любов и без всички онези битки, с които пътуващите разказвачи пълнеха своите истории. В приказките на Кали жените бяха силни и смели и често спасяваха живота на героя.

Докато плевеше самакитката, Дороти въздъхна дълбоко.

– Ще ми се да прекарам толкова дълго с един мъж, че да започна да го мразя. А сега дори и да го кажа, е все едно да обявя, че не обичам канела. Прекалено рядко я има, за да мога да съдя.

Дороти погледна към Кали с надежда, че ще ѝ направи комплимент за шегата.

Кип – така Кали нарече маймунката, която Талис ѝ подари – стоеше неизменно на врата ѝ, залавяше се за кръста ѝ, понякога се качваше дори на главата ѝ, а ако беше уплашена, се криеше под полите ѝ: вкопчваше се за глезена или коляното. Животинчето очевидно оценяваше грижите и любовта, да не говорим за хубавата храна, която получаваше от господарката си. Затова не се отделяше от нея.

Кали обаче не се засмя на остроумието на Дороти както обикновено.

– Ако ги познаваш, щеше да ги мразиш – заяви сериозно тя.

Дороти въздъхна отново.

– Какво е направил този път Талис?

– Защо мислиш, че настроението ми има нещо общо с него? – скастри я Кали. – Какво те кара да мислиш, че изобщо имам нещо общо с него?

Дороти изгледа Кали многозначително. Започваше да си мисли, че да обичаш един мъж е като да ядеш непрекъснато едно и също. След време става доста еднообразно.

– Постоянно мислиш за него, сънуваш го, живееш заради него, всяко твое чувство, твое...

– Ха! – изсмя се Кали, но побърза да се обърне и с настървение започна да копае самакитката. Рязкото ѝ движение така стресна Кип, че почти я задуши с опашката си.

– Дори и да мислех за него, което впрочем не правя, каква полза! Той няма време за мен. По цял ден прекарва с други жени. Танцува с

тях, пее им. – Очите ѝ станаха на цепки. – Изпълнява прищевките им.

И Кали започна да имитира Талис и многобройната му дамска свита; удебели гласа си: „О, скъпа лейди, мога ли да ви помогна да носите тази изключително тежка игла? Ще ми разрешите ли да вървя след вас и да прегръщам камъните, по които са стъпвали краката ви? Позволено ли ми е да дишам въздуха, който и вие дишате? Нали не възразявате да коленича пред вас, за да използвате тялото ми да отморите краката си?“

Дороти не се стърпя и се разсмя. Кали бе толкова забавна. Създаваше веселие съвсем непринудено, затова я предпочиташе пред компанията на сестрите си. Освен това Кали привличаше мъжете; те я харесваха. Кали съвсем не си даваше сметка за това – и най-вече и насън мислеше единствено за Талис – но през деня и мъже, и снажни момчета все си намираха повод да се отбият в градината. Най-често Кали ги впрягаше на работа и така само за година успя да превърне това отвратително място в нещо изключително красиво.

В момента Кали имитираше дебелана с тромава походка, а срещу нея – едър мъж (можеше да бъде единствено Талис), който я гледа опиянен и върти очи в екстаз. Говореше ѝ, че е изящна като фея, прекрасна като лунен лъч и фина като пух от глухарче.

Кали заби острата мотика в корена на безобидното растение.

– Талис се е превърнал в лъжец, в абсолютно недостойно човешко същество.

– Мисля, че се старая да изучи светския етикет – подметна Дороти, но не сподели с Кали истинските си подозрения. Между Талис и Кали ставаше нещо, свързано с майка ѝ, но Дороти не бе съвсем наясно какво е то. Защо например Талис трябва да изучава толкова много предмети, а Кали – не?

– Нима етикет означава да убеждаваш някоя дебела грозна жена, че е красавица? – попита Кали, без всъщност да очаква отговор.

– Ако е богата – да.

– Тогава той наистина е лъжец.

Дороти продължи да копае. Беше свикнала с гневните изблици на Кали. Ако Талис не бе наблизил, се сърдеше, че не е при нея.

– Не ти ли е хрумвало, че Талис може да се ожени за някоя от тези богати жени? – попита плахо Дороти. – Макар да е любимец на баща ми, той не е първороден син. Няма да получи много пари. Ако иска да живее охолно, трябва да се ожени за богата жена.

– Да – отвърна Кали, а гласът ѝ бе повече от тъжен. – Хрумвало ми е.

Преди да зададе следващия си въпрос, Дороти изчака малко. Изгряше от любопитство да разбере какво става, но нещо ѝ подсказваше да стои настрана. Едит никога не би заподозряла, че човек може да има скрити подбуди, но за разлика от нея Дороти бе убедена, че онова, което хората казват, и онова, което мислят, са две различни неща.

– Талис предлагал ли ти е да се ожени за теб?

Кали се обърна към нея пребледняла и едва чуто произнесе:

– Не.

Този отговор разсея всички съмнения на Дороти – майка ѝ е замесена. Не знаеше точно как или защо, но определено това бе нейно дело. Алида обожаваше интригите. Обичаше да разправя на едната си дъщеря едно, а на другата – друго. Дороти го бе изпитвала многократно. Щом Талис не е казал на Кали, че всеки час се труди, за да се ожени за нея, очевидно има престъпна причина.

Дороти не е сляпа – вижда как Талис изпива с поглед Кали, как не откъсва очи от нея, ако е наблизко. Дори най-красивата жена на света да е в обятията му в този момент, достатъчно е Кали да се зададе и Талис я пуска. И не е само нейно наблюдение, а на всяка, опитала се да спечели красивия Талис. Как ли не се стараеха да го отвлекат от Кали. Всъщност неговата любов към друга жена го правеше още по-желан, защото бе недостижим.

Така че, ако не е говорил на Кали за женитба, има някакво външно влияние. Наистина, Дороти се ужасяваше от майка си, но стига да можеше да помогне с нещо, не виждаше защо да не го стори: защо Кали и Талис да не се оженият и да си народят половин дузина деца – а и баща ѝ ще им даде пари. Ако се оженият, може би в имението Хадли ще настъпи малко радост.

Дороти се поколеба дали да разкаже на Кали една история, тъй като самата Кали го правеше толкова добре. Все пак се реши:

– Ставало ли е дума как третата ми сестра си намери съпруг? – Не изчака отговора. – Легна с мъж.

Кали се обърна изненадано към Дороти и зачака продължението. Обичаше да разказва истории, но ѝ доставяше и огромно удоволствие да ги слуша.

Като се опитваше да прикрие радостта си, Дороти започна – приятно е да привлечеш вниманието на толкова опитен разказвач като Кали.

– След сватбата на втората ни сестра разбрахме, че татко няма да потърси съпрузи за останалите. Постоянно се тюхкаше колко пари трябва за зестра. Ние бяхме достатъчно малки, за да се тревожим, но Алис

бе намислила сама да се захване с разрешаването на проблема. Една вечер след някакъв лов тя си хареса един мъж, нареди да занесат буренце с вино в стаята му и по-късно се мушна в леглото му. Плати щедро на прислужничката си, за да доведе баща ни. Той я завари в леглото на мъжа. Ожениха го за сестра ми, преди да изтрезнее.

Кали мълча известно време. Беше ѝ съвсем ясно към какво я гласка Дороти.

– При Талис няма да има успех – изрече тя бавно, но си личеше, че е обмисляла такъв вариант. – Има изключително чувство за чест. Според него мъжът не бива да се ожени, ако няма пари. А и аз не представявам никакъв интерес за него. Щом се приближа, и той се извързва.

Дороти се опита да прикрие усмивката си. Тази страна на любовта не ѝ допадаше. Кали постоянно се терзаеше, че Талис не я иска, че предпочита други жени. Но Дороти бе виждала как роклята на Кали се опъва върху напъпилите ѝ гърди, когато се протяга – при тази гледка Талис пребледняваше от желание. Дороти си мислеше, че ако някой мъж я погледне поне веднъж така, ще умре щастлива. Е, ако трябва да е честна – предпочита всички мъже да я гледат така.

Но докато Кали свали ръце, Талис успяваше да се извърне и в следващия миг вече се хвърляше в шеговит двубой с някой мъж наоколо. Доколкото Дороти можеше да прецени, Талис се бореше със страстта си към Кали физически – затова постоянно се движеше, танцуваше, яздеше, ловуваше, размахваше меча. Веднъж Едит не скри учудването си: „Никога ли не спира?“, а Дороти се изсмя. Докато Талис не удовлетвори желанието си за Кали, няма да спре. Той отслабваше видимо независимо как се хранеше, не можеше да навакса енергията, която пропиляваше, за да преодолее влечението си към Кали. Една от дамите обясни, че Талис ставал преди изгрев, за да поплува в ледените води на близката река. Едва ли бе жарно; никой не можеше да се потопи в толкова студена вода.

– Вероятно Талис се нуждае от малко насърчаване – подсказа Дороти, – от някакъв гласък. – Според нея бе достатъчно побутване с перце – стига да го държи Кали, – и влиянието на Алида щеше да бъде разрушено. – Може би трябва да се помисли за подходящо време и място. Ако той... остане с теб, чувството му за чест няма ли да го накара да се ожени?

– Да... – съгласи се Кали колебливо, докато свалеше Кип от врата си. Взе го в ръце, за да погали гладката му козина. – Мислиш ли, че наистина ме възприема като жена? – За нищо на света нямаше да признае

на Дороти колко пъти през последната година се опита да накара Талис да я целуне. Всеки път той я отблъскваше и повтаряше: „Не издържам“ и „Ще ме подлудиш“. Само да й каже, че иска да се ожени за нея, а не за някоя от стотиците – не, за някоя от хилядите – жени, които постоянно го наобикалят, Кали щеше да е щастлива. Ако й каже, че я желае, щеше да е доволна; но той не го прави. Не казва нищо. Дороти продължи:

– Ако някоя дама в твоите приказки е влюбена в мъж, заобиколен от красавици, какво ще направи?

Кали се усмихна.

– Ще го принуди да я забележи. – Тя се засмя коварно. – Най-вероятно ще му се яви гола.

Дороти също се усмихна. Именно затова прекарваше толкова време с Кали. Тя умееше да изрази с думи онова, което Дороти чувстваше. Може би защото е израснала във ферма, но понякога Кали съвсем не се държеше като... дама.

– Мисля, че тя би... – подхвана Кали поредната си история. Гласът ѝ прозвуча обещаващо; Кип прижумя, а очите на Дороти се разшириха очаквателно.

Талис стоеше пред Алида, а тя усещаше, че сърцето ѝ се изпълва с любов. Не преставаше да се учудва как така през последната година започна да обича това момче повече, отколкото го обичаше съпругът ѝ. С всеки изминал ден силите ѝ се топяха и си даваше сметка, че старата знахарка е сбъркала – нямаше да преживее още една година. Криеше го от Талис, но все по-обилно хрочеше кръв. Само билките на Пенела ѝ помагаша да не се разкашля пред Талис.

Както всеки ден, така и днес Талис ѝ разказваше подвизите си, в какво се е отличил, колко е добър във всичко, с което се захване. Ако други не донасяха на Алида, тя можеше да си помисли, че се хвали, но той дори спестяваше по нещо от успехите си. Харесваше ѝ, че споделя всичко за себе си, мислеше си, че е най-добрият ѝ приятел.

Отказваше и за миг да повярва на приказките на старата прислужница. Според Пенела Талис ѝ разказвал всичко подробно, за да я убеди колко много е научил вече, та да му разрешат да се ожени за Кали.

– Приятна му е моята компания! – изсъска Алида на Пенела.

Прислужницата си помнеше урока. От опит знаеше колко по-важни са храната и удобството пред необходимостта да защитиш някого. Не натрапваше мнението си, но продължаваше да разсъждава по въпроса. Пенела намираще за отвратително, че Алида флиртува с Талис; кой би

повярвал, че са майка и син!

От друга страна, Алида се държеше към Кали като майка – непрекъснато я порицаваше, не желаше Кали да изглежда добре. Ако случайно я видеше с разпуснати коси, направо изпадаше в истерия.

Според Пенела Алида използваше Талис да навакса пропуснатото с Джон – цял живот той бе пренебрегвал съпругата си – и с децата си, които, тероризирани от нея, я навестяваха при крайна необходимост.

– Ела, седни тук – покани го Алида и посочи овчата кожа в краката си. Обожаваше той да седи в краката ѝ, за да може да заравя пръсти в косата му, докато говори. Всекидневното му присъствие запълваше една огромна празнина за нея: собствените ѝ деца идваха само ако им бе наредено; Алида страдаше, че родните ѝ синове, за които направи толкова много, я избягваха; а дъщерите ѝ – понякога си мислеше, че просто не им е нужна. На моменти долавяше, че даже Едит я мрази. И то защото я предпази от брак – брак, който само прави жената нещастна. Колко по-добре е да стоиш неомъжена в бащината си къща, а не да се посветиш на съпруг.

Само Талис идваше всеки ден при Алида и разговаряше с нея, дока-то тя – безсилна – пазеше стаята.

– Искам да се ожения за Кали – заяви Талис, макар и тихо.

Алида въздъхна дълбоко. Започваше лошото. Всеки ден едно и също. Всеки ден той повтаряше неизменно тези думи, настояваше за това. И всеки ден тя искаше да му каже истината. Талис бе предопределен за по-велики дела от обвързването си с дъщерята на Джон Хадли.

– Когато ми казваш, че искаш да се ожениш за Кали, все едно че желаш смъртта ми. Нали знаеш, че може да стане едва след като мен няма да ме има на този свят.

Обяснението не смути Талис – беше го чувал неведнъж.

– Не е вярно. Искам да се ожения за Кали, защото я обичам и искам да бъда с нея.

– Няма ли да разполагаш с достатъчно време после? Не виждаш ли, че умирам?

Талис не вдигна глава да я погледне със съчувствие, както правеше, щом се отвореше дума за нейната кончина. Алида осъзна, че е време да смени тактиката.

– Ако тя те притеснява прекалено много и ти е трудно да стоиш настрана, по-добре ще бъде да я пратя при баща ѝ. – Талис я погледна с ужас, но тя продължи: – Разбира се, ще ми е извънредно неприятно да го сторя. Нямаш представа що за човек е Гилбърт Рашър. Изключително

брутален; страхувам се какво ще се случи на нежно същество като твоята Кали, ако попадне в ръцете му.

– Не! – възпротиви се Талис. – Не я изпращай при него. Ще я избягам. Ще направя всичко, за да остане тук.

Той извърна глава, защото не желаше да покаже колко е отчаян. Алида погали косите му.

– Няма да трае още дълго. Скоро ще се махна от живота ти.

Хвана го за брадичката и извърна лицето му към себе си. Усмихна се.

– Хайде почети ми. Не бъди тъжен през последните ми часове. Скоро ще лежа в студената земя и ти отново ще бъдеш щастлив.

Бавно, сякаш изпитваше болка, Талис се надигна и отиде до полицата, където Алида държеше скъпоценните си книги. Наблюдаваше го на слънчевата светлина и си даде сметка колко много го обича. Беше доволна, че ще успее да му даде каквото заслужава. Чезнеше бързо, смъртта ѝ бе съвсем предстояща, усещаше я. Но преди да умре, иска да види Талис приет в кралския двор. Най-голямата ѝ мечта бе да го види с кралицата. Господарката щеше да го хареса!

Докато Талис четеше, Алида галеше косата му. Скоро щеше да забрави девойката, която си мисли, че обича. Сред блясъка на Двора, под лъчезарната усмивка на кралицата от съзнанието на Талис щеше да се изличи цялото му минало. Щеше за забрави онези селяндури, при които израсна; дори нямаше да си спомня девойката, която не е нито красива, нито достатъчно богата, за да е подходяща за него.

Да, помисли си Алида, всичко щеше да се нареди прекрасно: родните ѝ синове щяха да наследят нейния дял от имота, а този възхитителен млад мъж щеше да попадне в Двора и със своята енергия и любов към живота да очарова кралицата точно както накара Алида да го обикне.

Да, реши тя. Време е да започне да действа. Трябва да изпрати да повикат Гилбърт Рашър още днес.

– Теб какво те интересува какво правя по цял ден? – изсъска Кали на Талис, а очите ѝ бълваха огън. – Теб какво те засяга?

Докато ги наблюдаваше, на Дороти почти ѝ прилоша. Никога не бе виждала толкова влюбени едно в друго същества; бяха блян за всяка девойка. Талис мислеше единствено за Кали; в мислите на Кали нямаше друг освен Талис. И в същото време не виждаха онова, което всеки в имението Хадли виждаше.

Ето и сега – Кали копаяше в градината, а петима млади мъже предлагаша „помощта“ си. Двамата бяха доста привлекателни, а третият – синът на конския доктор, – макар и с обикновено лице, от врата надолу заслужаваше внимание.

Само Кали не забелязваше цялата тази красота. Всичките тези привлекателни млади мъже идваха тук с надежда да спечелят ръката на дъщерята на благородник, а в тяхно лице Кали виждаше единствено свободна работна ръка.

Но когато Талис пристига, той вижда възлюбената си заобиколена от мъже, сякаш е кралска особа със свитата си.

Цялото това положение само затвърди убеждението на Дороти, че жената не бива да обича един единствен мъж, или поне не дотолкова, че да не забелязва вниманието на останалите. Дороти вече бе сигурна, че не може да се тегли черта между сляпата любов и тоталната глупост.

– Ти си поверена на моите грижи – заяви Талис сковано, вперил очи в широкия гръб на докторския син, приведен над мотиката. Мъжете наоколо се правеха, че не слушат, макар че нищо друго не ги интересуваше повече от разговора им. Само отец Керис не надаваше ухо – както винаги дремеше под дървото. Дори това ядоса Талис. Защо този старец не предпазва девойките, оставени на грижите му? А и защо тази проклета майmunка е постоянно вкопчена в нея? Какво, че именно той ѝ я бе подарил. Просто...

– На твоите грижи? – попита Кали високомерно и прекъсна мислите на Талис. – И кой те е назначил за мой пазач? Ти никога не си тук. Вечно си с нея.

Талис не съобрази веднага кого има предвид. Коя от всичките досадни, грозни жени, които го заобикаляха, предизвикваше ревността ѝ? Не че някога щеше да и признае, но понякога безкрайното им бърбене го влудяваше. С Кали може да се държи естествено; може да мързелува или да е тъжен, щастлив или глупав – какъвто си иска. А с другите жени трябва да се прави на такъв, какъвто те го искат. Постоянно се налага да е внимателен, грижовен и силен.

– Майка ми? – попита Талис с широко отворени очи. – Ревнуваш от майка ми?

– Тя наистина ли ти е майка? – попита Кали тихо. – Не приличаш на нея.

Талис бе чувал подобни подмятания, но какво значение има чия майка е? Вижда я, че умира, че е самотна, и знае, че само той я посещава доброволно. Знае също, че ако му разрешат да направи каквото иска –

да се ожени за Кали, – вероятно и той ще я изостави.

– Тя... – започна Талис и се спря. Не може да каже на Кали, че Алида умира.

– Има нещо, което не споделяш с мен – промълви Кали и той видя, че всеки момент ще се разплаче. – Някога няхахме тайни един от друг.

Талис ужасно много искаше да може да каже на Кали всичко, което се бе заклел, че ще запази в тайна. Не разбираше защо не бива да ѝ признае желанието си да се ожени за нея. Когато питаше Алида, тя отговаряше, че никога повече няма да го види, ако даде да се разбере, че ще се ожени за Кали. И Алида щеше да умре самотна. Как да пренебрегне последното ѝ желание? Не бе ли най-голям грях да не изпълниш нечие предсмъртно желание?

– Понякога не можем да знаем всичко за едни човек – заяви Талис и веднага почувства колко надутото звучи. Не искаше да има тайни от Кали. Неимоверно трудно му бе да не споделя как всеки ден моли за разрешение да се ожени за нея. Спазването на тази клетва бе най-трудното нещо; по-трудно, отколкото на всички други клетви, които бе дал на Алида.

Като се изключи клетвата да остави Кали девствена, разбира се. Това като че ли наистина бе най-трудното. Така силно я желае, че не може дори да си позволи да я докосне по ръката. Щом застане прекалено близо до него, той прави всичко възможно да се отдалечи.

Един ден Хю видя как Талис наблюдава Кали, която, поклащайки бедра, пресече вътрешния двор. Следващите три часа Талис вложи цялата си изобретателност, за да си измисля физически упражнения. И когато – съсипан от умора и плувнал в пот – вдигна кратуната, за да се напие с вода, опитвайки се да разкара образа на Кали от съзнанието си, Хю се приближи до него и приятелски му рече:

– Честта ти се бори срещу устните, бедрата и гърдите на Кали. Наистина ли искаш да победиш?

Талис едва се съдържа да не се разплаче от съчувствието на Хю и от ярката картина на прелестите на Кали.

И ето я сега, сред всичките тези мъже, се оплаква, че той не бил настоятелен в любовта си към нея. Тя не е постоянна. Ако го обича, трябва да му вярва. Прекарва времето си с други жени, защото се налага. Лейди Алида – дори в мислите си не може да я нарече своя майка (Мег бе неговата майка) – настоява да стане рицар, преди да се ожени за Кали – дъщерята на човек свързан с кралския двор. Обучението включва танци, пеене, свирене на лютня и какво ли още не, което отнема

ужасно много време и е свързано с толкова сервилни жени.

Вбесяваше се, че Кали не го разбира без много-много приказки. Призна ѝ, че я обича; какво още да направи?

– Сега трябва да те оставя – обяви той внезапно. Без да подозира, тя късаше сърцето му.

Обърна се и се отдалечи. Не се извърна дори когато тя го удари с буца пръст по гърба. Положи усилия и не реагира на изблика от смях на мъжете около нея.

От дълго време Дороти лежеше до Кали и се вслушваше в плача ѝ. По-точно – усещаше плача ѝ, защото Кали ридаше съвсем тихичко, а бедният Кип я наблюдаваше с любопитство и от време на време протягаше розова ръчичка, за да докосне сълзите ѝ. Дороти си мислеше колко странни са тези нощни риданията на Кали – идваха сякаш направо от душата ѝ. Веднъж Кали се пошегува твърде мрачно: „Усещам, че сърцето и душата ми изтичат със сълзите. Ако плача достатъчно дълго, ще остана без сърце и тогава сълзите ми ще спрат.“

Тази вечер бяха останали с отец Керис в малката колиба. За да им позволяват да остават горе, се научиха да лъжат, че старецът е болен и има нужда от помощ. Не желяеха да се връщат в къщата. И Кали, и Дороти чувстваха, че с всеки изминал ден атмосферата в имението Хадли става все по-потискаща. Сякаш приближаваше буря, която ще избухне с такава сила, че ще помете всички и всичко.

Винаги щом можеха, двете оставаха при отец Керис, а той проспирваше и приказките, и действията им.

– Не издържам повече – заяви Дороти, седна в общото им легло и запуши уши. – Омръзнахте ми и двамата. Омръзнахте ми, чуваш ли?

– Кой? – попита Кали и се надигна, търкайки очи. Кип се вкопчи в кръста ѝ. – Нямам престава за кого говориш.

– Как ли пък не! – срязва я Дороти. – Сега, слушай ме, Каласандра. Трябва да направиш нещо, за да избавиш и себе си, и Талис от тази скръб.

– Не те разбирам – подметна Кали небрежно. – Талис Хадли не ми е никакъв. Само защото...

Тя млъкна – Дороти я прекъсна с доста вулгарен израз и продължи:

– Талис така те желяе, че се топи от ден на ден. Станал е кожа и кости. От копнеж по теб спря да се храни, учението му страда. Вчера, когато мина край него, се стовари от коня.

– Нима? Не съм забелязала. Но дори и да е паднал, сигурна съм, че

няма нищо общо с мен. Аз...

Дороти сграбчи Кали за раменете и я разтърси, без да обръща внимание на протестните писъци на Кип. Искаше да каже на Кали истината – че в дъното на всичко е лейди Алида и само Господ знае какви са мотивите ѝ, – но чувството за самосъхранение бе доста развито у Дороти. По-добре беше да не споменава името на майка си.

– Именно чувството за чест държи Талис настрана от теб и това е всичко. Трябва да се гордееш с него, а не да му се сърдиш.

– Не вярвам. Не мисля, че Талис ме иска. Защо да е така? Не си ли забелязала колко е красива лейди Франсес?

– А ти не си ли забелязала колко е себична? Освен това не я намирам и наполовина толкова хубава, за колкото тя се смята.

Кали погледна Дороти:

– Да, но и двете знаем колко внимание обръщат мъжете на ума у жената. Само погледни Едит: нищо особено на вид, но с ум и все пак – без съпруг.

– И аз също – допълни Дороти онова, което Кали не посмя да изрече. – Знам, че е така. Няма нужда да ми го казваш. Аз съм симпатична, но не достатъчно хубава, за да предизвикам някой мъж да се преборя със скъперничеството на баща ми, за да ме вземе. – Тя не позволи на Кали никакъв коментар по този факт, а продължи: – Но ти имаш шанс! Притежаваш онова, за което аз и сестрите ми така мечтаем.

– Имаш предвид Талис? Искаш да кажеш, че аз имам власт над него? Как може да си го помислиш при всичките онези...

Дороти едва се въздържа да не я удари – как не съзира очевидното! Единственото желание на Дороти бе да събере двамата влюбени, преди майка ѝ да доведе докрай пъклените си замисли. Дори ако се налага, ще заплати с живота си, но иска щастието да влезе в богатата къща. Според Дороти там има прекалено много злато и никаква любов.

– Сега ме слушай и ми помогни да съставим план – настоя Дороти. – Няма да ми повтаряш повече, че Талис не те желае. Мисли, сякаш е една от твоите приказки, и ми помогни да измислим план.

При скептичния поглед на Кали Дороти се усмихна:

– Права си. Това надхвърля възможностите ти.

Кали се намръщи.

– Каква история искаш? Ще се напъна и ще видим какво ще измисля.

– Добре. Чуй какво съм си наумила.

Минаха часове, преди Дороти да заспи, а Кали изобщо не мигна. На

сутринта двете млади жени се усмихваха заговорнически.

Глава тридесет и седма

– Не разбирам защо точно аз трябва да яздя с теб – мърмореше Талис редом до Кали, докато сновяха из гората, предназначена за лов само за Джон Хадли. – Толкова много млади мъже те следват неотлъчно където и да идеш. Не мога да си обясня как търпиш до себе си някой с долен произход като мен, ти, чийто баща е граф, при това роднина на кралицата.

Талис се насилваше да спре тези врели-некипели, но не можеше. Вчера тя му изпрати бележка, че иска да поездят заедно. След първоначалната радост той се разтревожи дали ще успее да спази клетвите си пред Алида, ако остане прекалено дълго насаме с Кали. Мина година откакто с подобаваща пищна зрелищност пред цялото село ѝ се обясни в любов, но доколкото си спомняше, се бе постарал всячески никога да не останат истински насаме.

Кали бе наметнала разкошна синя вълнена пелерина с голяма качулка, обшита с бяла кожа. Сякаш се стараше да се направи предизвикателно красива за Талис, та той да не може да ѝ устои. Днес дори косматото личице на маймунката, свила се в гънките на кръста ѝ, не го дразнеше.

– Мисля да се омъжа – съобщи Кали и го погледна през рамо.

За миг Талис не можа да си поеме дъх, после мускулите му се стегнаха и той вдигна високо глава.

– Да, идеята не е лоша. Започваш да остаряваш, а още не си задомена.

– Така е. И освен това искам да имам деца. Как мислиш, дали ще бъда добра майка?

Възможно ли беше мускулите му да се опнат повече? Сякаш някой го стисна за гърлото.

– Да, разбира се – успя да я увери той.

– Радвам се – усмихна се тя. – Днес реших да отидем някъде двамата сами, за да ми опишеш какво правят мъжът и жената, за да имат деца. Не желая да встъпя в брак невежа като сестрите ти. Ти си ми приятел и трябва да ми кажеш всичко.

Гневът накара тялото на Талис да се раздвижи. Обръщайки се на седлото, той дръпна юздите на коня, за да спре пред Кали, и с

почервеняло от гняв лице почти извика:

– Поиска да дойда с теб чак тук, и то когато всеки момент ще се разрази буря, за да ти кажа... да ти кажа... – Беше така ядоса, че не можеше да говори.

– О, разбирам – подметна Кали небрежно и пришпори коня. – Знаеш по-малко и от мен. А така разчитах на теб. Нали прекарваш живота си сред толкова много жени.

– Знам всичко! – не можа да се овладее той, като отново се приближи до нея. – Знам всичко, което трябва да се знае. Но ти...

– Да? Какво аз?

Вбесяваше се, че тя говори за всичко това с усмивка, сякаш не бе най-отвратителното, най-окаяното, най... Той се спря, защото разбра, че го дразни, че няма никакъв друг мъж и изобщо не възнамерява да се омъжва за друг освен за него.

Той също ѝ се усмихна.

– Лейди Франсес ми показва всичко, което правят един мъж и една жена. Не я ли намираш за красива?

При тези думи той бе удовлетворен да види как лицето на Кали по-руменява от гняв, но преди да успее да я успокои, тя заби пети в хълбоците на коня и пое със страхотна скорост. Бе разпоредил да ѝ обзядят кон като за дете, а той самият се метна на огромното черно чудовище, което лорд Джон не даваше на никого. Но Талис пристъпи забраната, защото искаше да впечатли Кали – ако това бе възможно.

Точно когато конят на Кали се устреми през гората, една светкавица прорязва небето и блисна дъжд. Минаха няколко минути, преди Талис да успее да овладее подплашения си кон и да препусне след Кали.

Откри я и сърцето му се качи в гърлото, защото помисли, че е умряла. Лежеше неподвижно на земята под едно дърво, където дъждът още не бе проникнал през гъстите листа. Приличаше на ангел небесен. При падането косата ѝ се бе разпиляла и сега я обкръжаваше като божествен облак; разтворената ѝ пелерина и разкъсаната на деколтето рокля разкриваха едно голо бяло рамо и нежната заобленост на едната ѝ гърда. След толкова подигравки по адрес на плоските ѝ гърди с радост забеляза какво е свършило времето. Вдигнал главичка до лицето ѝ, Кип сякаш умоляваше Талис за помощ.

Той скочи от коня в движение.

– Кали! – викаше, докато тичаше към нея, за да я вземе в ръце. – Кали, любов моя. Кажй нещо. Кали, ще умра, ако ти се е случило нещо лошо. Кали, моля те.

Притискаше тялото ѝ така близо до себе си – лицето ѝ бе заровено в гърдите му, – че почти не чу стона ѝ. Когато разбра, че е жива, очите му се напълниха със сълзи.

Отдалечи малко лицето ѝ, но все още я притискаше така силно, че тя едва успяваше да диша, и я погали по бузата. „Кали, Кали“ – нашепваше неспирно, а после в изблик на облекчение, че е жива, започна да обсипва с целувки бузите, челото и косата ѝ.

– Пострадала съм – пророни тя.

– Пострадала? Ще те заведа в къщата. Ще намеря най-добрия лекар, ще...

– Глезенът ми. Сигурно е счупен, а кракът ме боли ужасно. Не мога да се изправа.

– Конят ми... – той искаше да я успокои, че ще я отведе на коня си, но капризното чудовище не се виждаше никъде. Конят на Кали обаче бе кротък и...

– Къде е твоят кон?

– Откъде да знам? – сръза го тя.

Талис продължаваше да я държи в прегръдките си, но свъсил вежди оглеждаше наоколо. Странно. Специално избра този кон за Кали, за да е в безопасност. Беше толкова хрисим и никога нямаше да остави ездача си. Дори едно от конярчетата се шегуваше, че от този кон не можеш да се отървеш. А сега го нямаше!

– Кракът ми. Кракът ми – простена Кали. – Боли ме. И тук, отстрани ме боли. А и главата...

Дъждът се усилваше. През короната на дървото проникваха студени капки. Една от тях уцели Кип право в окоето. Той изквича и бързо се скри под пелерината на Кали. Талис разбираше, че трябва да се приберат час по-скоро. Да открие поне един от тези проклетни коне и да я принесе незабавно.

Внимателно я положи на земята и се приготви да тръгне да търси конете.

Тя се надигна.

– Интересуваш се повече от коня, отколкото от мен!

– Не! Нужен ни е кон, за да се приберем в имението. Трябва...

– Дори няма да погледнеш глезена ми?

И се стовари назад, сякаш припадна.

Талис мигом се озова при нея и я взе в ръце. Най-добре е да открие кон и да доведе някой, който разбира от рани повече от него, за да помогне на Кали.

– О, Тали, толкова ме боли – простена тя, отпусната в ръцете му. Бе така крехка, така безпомощна. Изцяло зависеше от него.

Придържаше я с една ръка през раменете, а с другата посегна към крака ѝ, за да види глезена. Кали бе по-дребна от връстничките си, а в сравнение с него бе направо като кукла, но въпреки това Талис не успя хем да я задържи на ръце, хем да стигне до глезена ѝ. За да го видя, трябваше да вдигне полите ѝ.

Странно, но около ставата не се забелязваше никакъв оток.

Докато оглеждаше да види рана, Талис се зачуди защо досега не е забелязал колко деликатни са глезените на Кали и как плавно преминават в изящен прасец. Носеше тънки, почти прозрачни чорапи, прилепнали към крака ѝ.

– Боли – простена отново Кали. – По-нагоре. Много ме боли. Мисля, че кърви.

С леко трепереща ръка Талис повдигна още малко полите ѝ. Кога бе започнала да носи всички тези женски измишльотини? Ако бяха във фермата, щеше да ѝ се изсмее на прозрачните чорапи – че те нямаше да издържат дори една разходка из къпините.

Но в момента съзнаваше, че никога не е виждал нещо по-привлекателно от бледорозовите чорапи, обгърнали добре оформените крака на Кали. Бавно, забравил, че всъщност трябва да провери колко е пострадала, той повдига тялото ѝ и издърпа роклята нагоре.

Чорапите свършваха точно над коляното и бяха завързани с най-причудливото нещо, което бе съзирал: жартиер от розова панделка и бял плат, обшит с дребни сърчица. Изящен и женствен, жартиерът бе най-очарователното парче плат, което Талис бе виждал някога. Не можеше да откъсне очи от него.

Времето бе замряло. Той плъзна поглед над жартиера и се взря в бедрото на Кали. Откриваха се няколко сантиметра плът, а по-нагоре полата покриваше останалото, кожата ѝ бе бледа като пролетно слънце, изглеждаше стегната и сякаш го подканваше да я погали.

Точно посегна, когато силна гръмотевица го върна към действителността.

Изплашен, Талис отпусна Кали на земята и рязко се отдръпна.

– Трябва да намеря кон. Трябва да го намеря – повтаряше той, а влагата по лицето му бе повече пот, отколкото дъжд. – Трябва да те отведа обратно в къщата. Трябва...

За миг Талис дочу доста цинични думички от Кали, но реши, че така му се е сторило. Или даже да ги бе изрекла – най-вероятно е заради

болка или може би проклетата маймунка неволно я бе оскубала. Каквато и да беше причината, той разбра, че трябва да действа още сега. Хвана се за един от ниските клони и се надигна.

– Къде си мислиш, че отиваш – извика му Кали, когато бързо и сръчно той започна да се катери по дървото.

– Опитвам се да видя къде са конете – отвърна ѝ от високото.

В този момент отнякъде се появи конят на Кали и тя направи гримаса.

– Единственият кон, който не може да намери сам пътя до конюшната, и да се падне точно на мен – промърмори тя.

Погледна нагоре, за да се увери, че Талис продължава бясното си изкачване, и изтича към коня-глупак. Животното я гледаше, сякаш искаше тя да се погрижи за него – което впрочем бе точно така.

Кали обичаше животните, но Талис обичаше повече, затова въпреки надигащото се чувство за вина извади от джоба си приготвената предварително китка от билки и я върза за юздата на коня. Само след едно вдишване конят се обърна и пое към имението Хадли, а Кали, с Кип вкопчен в колана ѝ, бързо се върна под дървото.

Талис завари Кали легнала на земята, която с всяка секунда прогизваше все повече. Забеляза, че полите ѝ откриват единия ѝ крак до над коляното, а другия – до средата на прасеца. Почти беше сигурен, че не е възможно, но все пак роклята при рамото ѝ бе по-разкъсана и сега се виждаше по-голяма част от гърдта ѝ, отколкото преди. Дали не е наказание, че само преди година ѝ се бе присмивал колко е плоска? Защо не си бе останала плоска? Защо трябваше да е така пленително красива?

– Кали? – прошепна той, но тя не отвори очи. – Кали! – почти изкрещя, но не я взе на ръце. – Трябва да тръгваме. Мокра си, започва да вали по-силно. Трябва...

Кали леко отвори очи, а гласът ѝ сякаш идваше от она свят:

– Не мога да вървя. Потърси помощ. Доведи... Едгар, сина на конския доктор. Къщата им е наблизо, а той е достатъчно силен да ме отнесе до имението. И няма да има нужда от кон.

Талис я взе на ръце, а тя се сгуши в него – зарови глава в рамото му и обви врата му с ръце.

– Ще се умориш, ако ме носиш – прошепна тя в ухото му. – Гърбът ти...

– Пази си силите – процеди той през зъби. – Мога да те нося до края на света, ако се налага.

– Сигурен ли си, че нямаш нужда от помощ?

Талис не си даде труд да и отговори. Но истината бе, че са на километри от имението и с всяка минута дъждът се усилваше.

– За какво мислиш? – попита тя, като изви тяло така, че гърдите ѝ се опираха в неговите.

От носа му капеше вода.

– Мъча се да разбера защо глупавият ти кон избяга. Много е странно. И ми се ще да проумея защо настоя да дойдем толкова далеч, след като те предупредих, че ще има буря. Човек и с половин акъл можеше да види какъв дъжд ще плисне, но ти все пак...

В този момент Кали бе сигурна, че ако през вековете някой мъж е бил истински романтичен, това е било чиста случайност.

– О, Талис – започна да хленчи тя. – Толкова съжалявам. Напоследък съм ужасна с теб. Наистина ужасна. Затова исках да отидем някъде, където ще сме само двамата. Както някога. Исках да ти кажа, че те обичам и че съжалявам за отвратителното си държание. Можеш ли да ми простиш?

От опит знаеше, че когато се самобичува, доставя огромно удоволствие на Талис. Жалните извинения обикновено ѝ помагаша да постигне много повече, отколкото гордостта.

– Е, може би... – премига той, за да се опази от дъжда, който се стичаше по очите, нос а му и оттам – върху лицето на Кали.

– Съжалявам, че не се получи както исках. – Трябваше да вика, за да я чуе. – Но кракът наистина ме боли. Няма ли местенце, където да... Да спрем да починем, докато премине бурята?

– Пак ли говориш за сина на конския доктор? Там ли искаш да отидеш? Предпочиташ...

– Не, разбира се. Няма ли нещо друго наблизо? – попита тя, като се мъчеше да го разсее от ревността, която го заслепяваше. Опита се да му подсказе: – Колиба или нещо такова. Където да е сухо и топло.

– Тук се ловува, както добре знаеш. Боже, Кали, помислих си, че имаш повече ум... – той млъкна и се замисли. – Да, има едно местенце наблизо. По-скоро е заслон, няма врата, но е по-добре, отколкото на открито.

Наложи се Кали да скрие лицето си, за да не види усмивката на лицето ѝ.

– Не! – реши той, поклащайки глава. – По-добре да те отнеса вкъщи.

При тези думи на Кали ѝ се доплака.

– Талис, моля те, нека спрем. Вали така, че нищо не виждам, а и ми

е студено.

– Откога се плашиш от дъжд? Вървели сме с километри под дъжда. Ти обичаш да се разхождаш в дъжд, а сега дори не се налага да ходиш. Нали те нося?

– Но погледни ме. Подгизнала съм. – Тя се отмести, за да му покаже мократа си рокля. Не носеше корсет. Всъщност под тънката бяла вълнена рокля нямаше почти нищо и от дъжда тя бе станала почти прозрачна. – Погледни ме! Талис, ти не ме гледаш. – Ала дори през дъжда виждаше, че се е изчервил. Очевидно бе погледнал.

Прегръщайки го отново през врата, притисна гърди към него.

– Моля те, ако наистина знаеш сухо и топло местенце – отведи ме там. Ще поседим и ще си почина. Глезенът ме боли ужасно.

Без да каже нищо, Талис продължи да върви, сякаш щеше да я носи до Китай.

– О, разбирам. Страх те е да останеш насаме с мен – не се отказваше тя. – Колко мило. Нямах представа, че ме намираш за толкова непривлекателна, че не желаеш да останеш насаме с мен. Какъв рицар ще станеш ти? Можеш да изпълниш само клетви, които не могат да бъдат подложени на проверка. Да, сега разбирам.

Талис се извърна така рязко, че Кали трябваше да го стисне през врата, за да не отлети, а Кип заби лапи в кръста ѝ, за да се задържи. Беше наистина студено, а под тънката рокля Кали не носеше почти нищо. Ако не бе наметнатата с пелерина, просто нямаше да може да излезе така облечена. Но всичко бе в името на целта, повтори си тя.

След минути стигнаха до заслона, изграден в подножието на един хълм.

Талис положи внимателно Кали върху леглото, покрито с нова дебела слама – Кип доволно се зарови в нея – и започна да се оглежда с нескрит интерес. Дори високият стон на Кали не го откъсна от занимаеето му: продължаваше да оглежда вътрешността на колибата.

– Какво ти става? – рязко попита тя. Вече сериозно се ядосваше, че той не ѝ обръща внимание.

– Погледни – отвърна той. – Само преди седмици това място бе съвсем занемарено. Нямаше никаква врата. А сега – нова слама.

Млъкна, защото чу, че зад гърба му вратата се затваря. Изтича и откри, че е залостена! От външната страна! Няколко минути я опипваше, изучаваше я.

– Кали – заяви той сериозно, – става нещо много странно. Тази врата е с нови железни панти. Те дори не са ръждясали.

– Очевидно някой е потегнал заслона.

– Е добре, но защо, когато пристигнахме, вратата зееше? И защо никой не използва мястото сега?

– Може да е подготвено за утре, а някой нехаен работник да е забравил да затвори вратата.

– За какво може да се използва това място? Прекалено малко е за склад, а за живеене... И кому е притрябвало да слага десет сантиметра дебела дъбова врата на заслон с пръстен под и дървен покрив? Покривът ще сдаде много преди вратата. И друго – тази земя е на лорд Джон; откакто е купена, я използва само за ловуване. Заповядал е да налагат с камшици всеки, който стъпи тук.

– Да, добре – съгласи се Кали и по тона ѝ личеше колко малко я интересува темата. – Сигурно е така. Бараката е постегната от браконьер; да има откъде да наблюдава.

– Кали, това са глупости. Кой браконьер ще се „скрие“ на място, където вратата се залоства отвън. Той би...

– Талис! Не знам за какво е това място. Представа нямам защо някой си е дал труда да сложи нови панти и лост на вратата. Аз...

Талис я изгледа под вежди.

– Аз не съм казвал, че лостът е подменен.

– Разбира се, че каза. Но дори и да не си оттук мога да видя, че е нов.

Талис се замисли.

– Не, лостът не е нов. Всъщност взет е от друго място. Кали, някой е искал вратата да изглежда стара. Наистина е нова. Чудя се...

За момент Кали го изгледа и като че ли нямаше какво да му възрази. Бързо обви раменете си с ръце и потрепери.

– Талис, студено ми е. – За да подсили ефекта, кихна три пъти. – Стоиш и ми говориш за вратата, а аз умирам от студ.

Лицето на Талис стана сериозно.

– Да. Знам, че ти е студено, и възнамерявам да намеря начин да излезем от тук. Кали, заклевам ти се, че ще те отведе у дома.

Стиснала зъби тя каза:

– Не можеш да излезеш оттук. От три страни постройката е с каменни стени, а за четвърта служи хълмът. Вратата е от десетсантиметрови дебели дъбови талпи. Пантите са от ново желязо. Не можеш да излезеш.

Докато му обясняваше, Талис се обърна към нея и очевидно се мъчеше да проумее какво казва. Тя го изгледа решително.

– Най-доброто, което можем да направим според мен, е да се приготвим да прекараме нощта тук. Сутринта някой ще дойде и ще ни освободи.

Известно време Талис остана безмълвен. Стараеше се да се държи толкова настрана от нея, колкото му позволяваше малкото пространство, и сякаш продължаваше да обмисля думите ѝ. Кали е толкова невинна, помисли си той. Изглежда, продължава да си мисли, че са деца и могат да прекарат нощта, сгъшени един в друг. Вероятно си представя как, покрити със слама, двамата се притискат и спят спокойно.

Но за Талис бе достатъчно само да я погледне и да осъзнае, че на него му липсва каквато и да било невинност. Пелерината ѝ бе разтворена и отдолу се виждаше бялата рокля, прилепнала към твърде релефното ѝ тяло. След като гърдите ѝ се бяха така добре оформили, не можеше ли да е достатъчно любезна да не е толкова съблазнителна? Всеки мъж в Англия щеше да я погледне и...

Най-добре да престане с тези разсъждения, увещаваеше се той. Извърна се и заглежда отново вратата. Мечът му е тук; може би ще успее да счупи пантите. Или да издълбае вратата? А ако в стената все пак има някой разместен камък...

Чу звук и се обърна. За негов пълен ужас Кали бе проснала пелерината върху сламата и в момента разкопчаваше роклята. Беше се облегнала на каменната стена, едното ѝ бедро провокативно стърчеше напред, а гърдите ѝ напиреха под плата.

– Какво правиш? – в гласа му имаше истинска паника.

Тя му отговори сякаш бе повече от очевидно:

– Свалям мокрите си дрехи. Нали ти казах, че умирам от студ.

Логика, помисли си Талис.

– И как смяташ, че ще ти стане по-топло, след като се... разсъблечеш?

Тя спря с пръсти върху връзките, освободени вече до кръста. Нищо ли няма отдолу, зачуди се той. Кали погледна Талис косо.

– Не се бях сетила. Аз... Ние можем...

Да, пълна невинност, помисли си Талис отново и докато Кали премигаше насреща му, той се сети за няколко начина да се стоплят.

– Сламата! – възкликна Талис въодушевено, сякаш току-що бе измислил нещо гениално. – Зарови се в сламата. Дълбоко. Много дълбоко. Колкото по-надълбоко се заровиш, толкова по-топло ще ти бъде.

– Ами ти – попита тя плахо. – Ти как ще се стоплиш?

– Аз? – жестът му показваше красноречиво, че неговото удобство

няма значение. – Ще се опитам да се измъкнем оттук.

Лицето на Кали загуби спокойния си, почти прелъстителен израз.

– Но Талис! Не можеш да останеш буден цяла нощ! Казах ти – стените са каменни, а вратата...

Талис разбра, че Кали се съмнява в него. Случваше се за първи път и не се ядоса. Нейното съмнение само го тласна окончателно, че трябва да я убеди в способността си да се грижи за нея. А и е време да ѝ каже истината: той е възрастен, а не дете, както тя все още си мисля.

Пристъпи към нея, прегърна я и целуна студената буза.

– Чуй ме, скъпа. Досега не съм те подвеждал, нали? И този път няма да го направя. Не искам да те тревожа, но според мен никой няма да дойде да ни потърси сутринта, много сме далеч. Можем да прекараме тука дни наред, преди да се появи жива душа. Сега, докато още не съм уморен, ще направя всичко, за да се измъкнем. Нали ми вярваш?

Полуразсъблечена, Кали се отпусна върху него.

– Талис, любов моя, не мисля, че не можеш да ни изведеш оттук. Ако някой може – това си ти. Просто...

– Да?

– Нищо – спря тя внезапно. – Добре, дълбай вратата цяла нощ, опитвай се с голи ръце да откъртиш камък от стената. Какво ме интересува? Какво значение има това за мен? Хайде – отдай се на подвизите си.

Талис нямаше представа защо е толкова разстроена. Наистина през последната година той не разбираше почти нищо от нейното поведение. Тя се отдръпна рязко и почти падна, но когато той се опита да я задържи, грубо отблъсна ръката му. Държанието ѝ подсказваше, че той трябва да положи всички усилия да се освободят; да спечели отново доверието ѝ, за да е сигурна, че е способен да стори всичко на този свят. Дори ако му струва живота, той ще я изведе оттук.

Но след час Талис не бе напреднал особено в опита си да излязат от студения затвор. На няколко пъти Кали се опита да привлече вниманието му, ала Талис, съсредоточен върху мисията си, дори не я погледна. Знаеше, че е заровена в сламата до шия и му е много сърдита – усещаше го осезателно, както и мокрите си дрехи. Но колкото по-силно усещаше гнева ѝ, толкова повече се стараше да се измъкнат от този капан. Можеше да понесе почти всичко, но не и Кали да сметне, че не е способен да свърши нещо.

Нейният писък го изненада. Обърна се рязко и я видя как се върти из сламата. Почти заспалата маймунка я загледа стреснато.

– Бълхи! – изпищя тя. – Навсякъде по тялото ми! Помогни ми да ги махна!

След секунди Талис опипваше пленителното ѝ тяло, нападнато от бълхи според нея.

Но той не можа да издържи дълго на изпитанието. Пребледнял, разтреперан, облян в пот независимо от студа и мокрите дрехи, той се отдръпна. В следващия миг като някакво огромно животно с невероятна сила, той грабна меча си и проби дупка в покрива. Посипа се боклук и се разхвърчаха големи парчета; Кали вдигна ръце, за да предпази лицето си, а Кип шумно протестираше, че му пречат да спи.

Талис грабна една греда и се измъкна през отвора навън, под студения дъжд. След миг отвори вратата, но не погледна към Кали, която все още стоеше гола сред купчината слама, прикрила само краката ѝ до коленете. Обърнат с гръб към нея, той ѝ нареди много строго:

– Кали, облечи се. Тръгваме.

– Но, Талис – започна тя. – Мисля, че трябва да останем тук. Според...

– Тогава отивам да намеря кон и се връщам да те прибера.

– Не можеш. Много е далеч. Ще мине цяла вечност.

По гласа ѝ личеше, че ей сега ще се разплаче.

– Ще тичам.

– Талис, не можеш да тичаш през целия път. Това са километри.

Той вдигна ръце.

– Кали – Талис не криеше раздразнението си, – мога да тичам километри дни наред. Може би дори години. Мога да тичам до края на света. Мога...

Не продължи, а хукна колкото се може по-бързо, за да увеличи разстоянието между себе си и красивото голо тяло на Кали.

Не му се наложи да тича дълго. Намери коня на Кали с юзди заплетени в близките храсти и се върна твърде бързо.

Беше горд, че я спаси. Но по неизвестна причина Кали бе така ядосана, че не му проговори през целия път. Нейният неоснователен гняв го разсърди. Защо момичетата, с които човек прекарва така добре, се превръщат в нещо толкова неразгадаемо, когато станат жени?

Яздеха мълчаливо към имението и Кали нито веднъж не му благодари, че я спаси.

Глава тридесет и осма

– Защо се усмихваш? – обърна се Джеймс към Талис, изтегнат до него и Филип. – От няколко седмици си нещо много доволен.

Талис не отговори. И любопитството на Талис се пробуди:

– Хайде, кажи. Нали сме братя!

Талис лежеше на речния бряг недалеч от имението, пъхнал ръце под главата си и загледан в лазурното небе. Наблизо Хю пое коня. Цяла сутрин тримата млади мъже тренираха, но на моменти Талис никак не успяваше да се съсредоточи върху упражненията.

– Кажи, де! – настоя Джеймс.

Талис се позабави – стойността да накараш слушателите си да почакай преди да чуят е голяма – знаеше го от Кали.

– Кали се опитва да ме съблазни.

Джеймс и Филип бяха смаяни. Мигом главите им се изпълниха с предположения. Двамата постоянно правеха опити да съблазнят някое от работещите в имението момичетата, а сега Талис им съобщава, че са се опитвали да съблазнят него...

– И какво направи? – от страхопочитание гласът на Джеймс изхриптя.

Лицето на Талис изобразяваше самото мечтание, докато наблюдаваше небето.

– Заклучи ни в старата колиба. Бе се погрижила да сложат нова здрава врата.

Джеймс погледна към Филип над неподвижно лежащия Талис и повдигна вежди.

– О, да! Сигурно е така. Щом видя барака с нова врата, знам, че някоя жена иска да ме съблазни. Нали и с теб е така, братко?

– Определено. В живота е така. Новата врата всъщност означава прелъстителна жена.

Талис се усмихна още по-широко.

– Присмивайте се колкото щете, но тя наистина се опитва. Прави го ден и нощ.

Пред очите му пробягваха картина след картина: Кали, гола в колибата; няколко дни по-късно – краката ѝ под високо вдигнатите поли, докато пресичаше онова поточе, което едва ли може да я навкаси до глезените; многобройните ѝ разкъсани блузи.

– Да – повтори Талис щастливо, – Кали се опитва да ме съблазни.

„Откъде знаеш?“, „Съмнявам се“, „Само си въобразяваш“ – сипеха се едно след друго възраженията на братята му.

– Всеки път, когато я погледна, е гола или най-малкото достатъчно разсъблечена.

Талис започна да изрежда наум всички хитрини на Кали през последните няколко седмици след случката в бараката. Беше готов да умре, но на никого нямаше да признае, че по време на бурята не се усети. След това обаче влудяваше Кали с престорената си глупост. Колкото на по-наивен се правеше той, толкова по-усилено се стараше тя.

– Ей, момчета – подхвана Талис с тон на велик мъдрец, – защо не й подхвърлите идеята да изплува гола от морето, с разпилени коси. То пък няма море наблизко. Е, и езерото за кравите ще свърши същата работа. Ще ми хареса. Кали мокра, с прилепнали към тялото коси.

Двамата останаха със зяпнали уста.

Мина доста време, преди Джеймс да проговори:

– Аха, разбирам. Кали се опитва да те съблазни, понеже си най-силният и устояваш на всичките й опити!

– Точно така! – увери го Талис свирепо. – Не съм я докоснал.

– И го постигаш лесно – не мирясваше Джеймс, а Филип се усмихваше под мустак, защото се догаждаше накъде бие брат му.

– Аз съм човек на честта – заяви Талис. – Не вземам нищо, което не ми се полага по право.

– Затова значи не спиш – обади се Филип.

– И затова се връщаш от посещенията при майка ни разярен, с наслъзени очи?

Талис се вбесяваше, че не го възприемат като достатъчно силен и благороден.

– Говорите глупости. Мога да устоя на детските номера на Кали, но тя е жена и е редно да й позволя да прави каквото иска. Доставя ми удоволствие да я наблюдавам, но мога да се контролирам. Няма да я докосна.

– Затова ли не ядеш? Започнаха да ти се броят ребрата! Талис, братко, защо просто не отведеш твоята любима Кали в леглото. Тогава ще трябва да се ожени за теб.

Колко пъти през последните седмици, изпълнени с удоволствие и болка, си бе мислил същото! Но клетвите трябва да се спазват. Заговори – и този път съвсем сериозно:

– Има нещо, което не знаете.

Филип пръв наруши мълчанието. Тонът му издаваше горчивина.

– Много добре познаваме майка ни. Тя винаги открива по нещо за хората и използва слабостите им срещу самите тях. Талис, пази се от нея!

Талис се ядоса. Не виждат ли, че майка им умира? С всеки изминат ден силите я напускат и въпреки това никое от децата ѝ не я посещава, освен ако не ги повикат. Само Талис ходи при нея всеки ден на драго сърце. И макар да се срамува да признае, братята му бяха прави: много често излиза от стаята на лейди Алида с парещи от сълзи очи. Всеки ден я умолява да го освободи от клетвата, защото не издържа повече. В моментна слабост – вече стократно съжالياва – ѝ призна истината за Кали: че се опитва да го прелъсти. На колене Талис бе молил Алида – какво ли не ѝ каза: че безумно желае Кали, че я обича неизмеримо повече от парите, повече от подвизите. Животът му няма смисъл без нея.

Но Талис не можеше да сподели всичко това с Джеймс и Филип. Първо – трябва да опази мъжкото си достойнство и второ – не може да се вярва на приказките за майка им.

– Има нещо, което не знаете – повтори той инатливо. – И не бива да говорите така за майка ни.

– Тогава защо не може да се ожениш за Кали?

Талис нямаше отговор.

– Не може да се ожени за нея, защото нашата уважавана майка ще ревнува – отбеляза Филип. – Майка ни много те е заобичала. – Не завист, не ревност се долавяше в гласа му, а единствено облекчение.

– Доволен съм, че не ме обича така – обади се Джеймс. – Когато обича някого, тя иска в замяна душата му.

Талис не бе в състояние да ги слуша повече; може ли да се говори така за човек, чиито часове са преброени. Но най-лошото е, че в думите им има голяма доза истина. Стана и отиде до Хю, погали животното.

– За жената любовта е всичко – обади се някак ненадейно Хю.

В първия момент Талис не го чу, а после пък не проумя докрай смисъла на думите. Реши, че става въпрос за лейди Алида.

– Да, вероятно ме обича. Но не е грях, нали?

– Не. Само че имам предвид Кали. Не я подценявай. Тази твоя Каласандра е твърде горда.

– Знам каква е Кали! – сопна се Талис, изтощен от всички закачки и съвети през този ден. Никой не знаеше какъв огън го гори през последните седмици. От една страна, какво ли не прави Кали, за да го предизвика да се любят, а от друга – майка му всекидневно му напомня обета да остави Кали девица.

Талис знаеше, че в последно време е отслабнал и не може да спи. Да, помисли си той, Кали наистина е горда, но и той е горд. Талис, е много, много, много горд.

Погледна свирепо Хю, за да му даде да разбере, че няма да слуша повече съвети, и се отдалечи.

– Започва се – обяви Алида, като се облегна назад и притисна писмото към някога пищната си гръд. – Скоро Гилбърт Рашър ще поиска сина си. – Тя се усмихна. – А и младоженецът пристигна.

Пенела изгледа господарката си и продължи мълчаливо да прибира дрехите на Алида в резбования дъбов скрин до леглото. Уви в една риза малка сребърна чиния; по-късно щеше да я прибави към нарастващата колекция от задигнати вещи. Ако пак я изгонят, щеше да е подсигурана. Никога повече няма да остави благополучието си в ръцете на други. Извиняваше кражбите си с утехата, че Господ помага на онези, които си помагат сами.

– Твоят любим Талис няма да тръгне с баща си. Сърцето и душата му принадлежат на момичето.

Колкото повече Алида губеше сили, толкова по-дръзка ставаше Пенела. Ако някога бе обичала господарката си, сега само я презираше.

Алида почти не забеляза нахалството на Пенела. Мислеше единствено за Талис и за бъдещето.

– И затова съм помислила. Избрах съпруг за Каласандра.

Пенела изсумтя:

– Момчето няма да допусне подобна женитба, а и дъщеря ти няма да се съгласи.

Пенела категорично отказваше да се преструва, че снажното, красиво, тъмнокосо момче е син на Алида. Господарката ѝ се отпусна върху възглавниците и притвори за миг очи.

– Не съм толкова болна, че да съм загубила разума си. Не възнамерявам да питам нито единия, нито другия. Преди да умра, ще видя Талис на път за кралицата. Ще направя всичко, за да го постигна. Хайде, ела ми помогни да се наглася, че мъжът вече е тук.

– Мъжът? – Пенела се опита да прикрие любопитството си, но мразеше когато господарката ѝ действаше зад гърба ѝ.

– Бъдещият съпруг на Каласандра. Намерих ѝ мъж. Не ме гледай така! Добър човек е – честен и мил. Какво ли не сторих, за да утеша момичето, защото ще загуби моя Талис. Постарах се да направя добър избор. Той е привлекателен и интелигентен. Всяка жена може само да

мечтае за такъв като него.

– Но не е Талис – промърмори Пенела.

Алида не ѝ обърна внимание, само извъртя глава, за да може прислужничката да срещне косата ѝ. Все още си въобразяваше, че е светла, деликатна млада жена, но всъщност беше съсухрена старица; кожата на врата и лицето ѝ бе увиснала, а очите ѝ блестяха, но болезнено.

– Богат ли е? – попита Пенела.

– Вече да. Дадох му доста, за да се съгласи да се ожени за Каласандра. Ще се срещнат и ще се оженият в един ден.

За миг Пенела спря да реши косите на Алида, но веднага продължи. Не е нейна работа как постъпва лейди Алида със собствената си дъщеря.

Чу се потропване на вратата.

– Пусни го да влезе. Хайде. Бързо! – нареди Алида, а Пенела я изгледа с неодобрение – държеше се като момиче, което има среща с любовника си. Ако навремето Алида не бе постъпила така зле с прислужничката си, може би Пенела щеше да изпитва състрадание към господарката си, че умира така самотна. Но сегашното поведение на Алида ѝ вдъхваше само отвращение.

Питър Ерондел бе наистина привлекателен – червеночос, с приятно, обсипано с лунички лице. Не бе висок, но бе широкоплещест и добре сложен. Щом видя лейди Алида, той ѝ се усмихна, без да трепне, и пое ръката ѝ за целувка, сякаш бе красива млада дама, а не жилава стара кокошка.

– Добре ли си? – премигна тя насреща му с бледите си мигли.

Пенела бе доволна, че не се налага да остане повече до леглото, за да наблюдава целия този цирк – запъти се към вратата, за да отвори на Кали. Пенела се насили да потисне съчувствието си към момичето, но Кали дори сега, преди да е чула какво я очаква днес, изглеждаше съсипана, сякаш се е отказала от живота.

Пенела отлично знаеше какво изпитва момичето – чу всичко, което Талис каза на Алида. Помнеше как клетото момче умолява и настоява да му разрешат да се ожени за любимото момиче. Хитрата и безсърдечна Алида го бе обвързала с клетва да не казва на възлюбената си, че иска да се оженият. И Пенела бе наясно, че като всички момичета и Кали се тревожи дали любовта ѝ е споделена.

Пенела изви глава. Не е нейна работа!

– Ето я – обади се Алида и направи на Кали знак да се приближи. Тя стоеше с отпусната глава и не се интересуваеше какво ѝ говорят или правят с нея. – Нали е точно каквато ти я описах?

Пенела не се съмняваше, че всеки мъж би поискал Кали – добре оформено тяло, руси коси надничаха под бонето – едно привлекателно фино създание.

Но сър Питър изненада и двете жени.

– Та това е момичето от Отровната градина – възкликна той. – Метресата на младия Талис – и разгневен се обърна към Алида. – Мадам, вие ме излъгахте. Мислех, че ще се ожена за девица, за една от вашите дъщери. А тази... Тази тук е едва ли не лека жена. Всички в имението Хадли и в селото го знаят.

И се обърна към вратата с намерението да си върви.

На Алида ѝ се наложи да събере всичките си последни сили, за да извика: „Не!“ така гръмка, че да го спре.

– Момичето е девствено. Кълна се. Ще я прегледат и сам ще се убедите. Моля ви... – увещаваеше го Алида. – Не ви ли дадох достатъчно пари. Имам още хиляда декара в Шотландия. Ще прибавя и тях.

За миг ръката на мъжа остана върху дръжката.

– Няма да се ожена за някоя, която след шест месеца ще роди копелето на друг. Няма да стана за посмешище на всички.

– Не искам такова нещо от вас. Пенела ще я прегледа. Тя ще ви каже дали...

– Мислите ли, че ще повярвам на прислужничката ви? Не! Ще я прегледа прислужничката на сестра ми. Тя е тук, с мен. Ще изпратя да я повикат.

И напусна стаята, като даде на Алида да разбере, че е склонен на женитбата само ако момичето е девствено.

През цялото време Кали стоеше мълчалива, с широко отворени очи, без да разбира какво става. Най-сетне схвана, но успя да прошепне единствено:

– Не!

Алида предугади приближаващата буря и махна с ръка на Пенела.

– Отведи я някъде да почака. Нямам време да слушам протестите ѝ. Хайде, вървете! Уморена съм.

Пенела хвана Кали за ръката, но тя се изтръгна и изтича до леглото на Алида.

– Какво става?! – сурово попита тя. – Какво възнамеряваш да правиш с мен?

Пенела отново се постара да потисне съчувствието си към девойката – непрестореното ѝ страдание би трогнало и камък. Ако Кали бе израснала в това семейство може би щеше да е подготвена за внезапните и

непоклатими решения на лейди Алида. Но Кали прекара детството си под топлите грижи и любовта на двама добри хора и тяхната обич не я бе подготвила за тъмните машинации на Алида.

– Какво става? – простена Кали. – Какво ще правиш с мен? Моля те, кажи ми.

– Мъжът, когото току-що видя, ще бъде твой съпруг още преди да мръкне.

Кали започна да отстъпва от майка си, докато не усети стената зад гърба си.

– Не! Това не е вярно. Аз ще се омъжа за Талис.

Алида я изглежда втренчено, а очите ѝ светеха с коварен блясък.

– Талис! – презрително процеди тя. – Ти ще се ожениш за Талис? Кое те кара дори да си помислиш подобно нещо? Смяташ, че си много умна, нали? Признай! Знам какво си правила. Държала си се разпасано и си се предлагала на това мило, невинно момче. Но слава Богу, че той има достатъчно здрав разум и не се е повлякъл по такива като теб.

Гневът даваше сили на лейди Алида.

– Как може да се мислиш за умна и да не се досетиш. Всички останали го знаят. Талис не е син на Джон Хадли; той е син на Гилбърт Рашър. А ти, която се имаш за толкова важна, че можеш да не изпълняваш нарежданията ми, ти си моя дъщеря. Ти просто си дете на човек с наследена благородническа титла, а Талис е свързан с кралицата. Талис го знае и никога няма да рискува да легне с теб, та да забременееш. Ако се ожени за теб, в най-добрия случай ще стане рицар. Но като син на Гилбърт Рашър може да отиде в Двора и да се ожени подобаващо. Нима не знаеш колко е горд Талис? Да не би да допускаш, че ще се откаже от възможността да се ожени за някоя от кралското семейство? Баща му иска да го ожени за Арабела Стюард и ако успее, Талис един ден може да стане крал.

Алида се надигна в леглото.

– Чуваш ли ме? Крал! А какво го чака, ако се ожени за теб? А ако се люби с теб, непременно ще се ожени за теб, защото чувството му за чест ще го задължи. Но какво ще получи тогава?

Тя протегна ръка към Кали, чието лице в момента беше бяло като платно.

– Как може да разсъждаваш така егоистично? Ще поискаш ли от Талис да се откаже от възможността да стане крал само и само за да живее с теб в някаква фермерска колиба? Защото ще разполага единствено с това. В момента истинският му баща пътува насам, за да го прибере, а

всеки знае, че Гилбърт Рашър няма и две зърна фасул; единственото му богатство е синът му Талис. Ако Талис откаже да отиде в кралския двор, няма да получи от Рашър и пукната пара. А и моят съпруг ще е така ядосан, че няма да даде нищо на Талис. Ще му остане само онази мръсна ферма, в която е израснал. Как ще се чувстваш след десет години, когато любимият ти Талис ще се превива потен над ралото само защото твоята похотливост и егоистични подбуди са му попречили да седне на трона на Англия?

Кали бе прекалено потресена, за да говори. Талис да стане крал? Именно така си го бе представяла винаги, но той желаше ли го наистина!

Алида се възползва от мълчанието на Кали и нареди на Пенела:

– Отведи я да изчака оная прислужничка, за която отиде сър Питър.

Пенела стисна здраво ръката на Кали и я тикна в тясното преддверие до стаята на Алида. Именно тук спеше Пенела и оттук шпионираше господарката си. Положи много усилия да пробие дупка в стената, за да вижда и чува какво става в стаята на Алида.

Пенела не искаше да гледа повече Кали такава. И без това винаги бледо, сега лицето ѝ бе превзето от две огромни очи, загледани пусто напред.

– Ето, вземи – подкани я Пенела все пак с известна загриженост. Бе открила, че когато си ляга с пълен стомах, страховете и спомените от годините, прекарани в кухнята, отчасти избледняват, а тя може понякога да прояви и доброта.

Кали не взе виното, което Пенела ѝ предлагаше, но я изгледа с умоляващ поглед:

– Ако имаш малко милост в душата си, помогни ми да изляза оттук. Помогни ми да стигна при Талис. Трябва да го видя.

– Не мога – отсече Пенела. Нямахме никакво намерение да загуби всичко новонатрупано само за да помогне на това девойче. Че каква ѝ беше тя?

– Моля те – повтори Кали и се вкопчи в ръката на прислужничката.

– Не! – сръза я Пенела, отскубвайки ръка, за да сложи край на всичко.

– Не знаеш какво правиш, като ми отказваш – прошепна Кали. – Не разбираш. Талис е моят живот, той означава всичко за мен. Ако го нямам, не искам да живея повече.

Пенела се прекръсти и погледна Кали строго – поглед на препатил възрастен човек.

– Ти си само дете и не знаеш какво приказваш. Мислиш, че обичаш момчето, но любовта идва след като години си прекарал с някого. Мъжът, когото майка ти е избрала, е добър човек; ще те дари с много деца и...

– Ако не мога да родя децата на Талис не искам деца.

– Нямах представа какво говориш. Хайде, изпий виното! Щом поемеш първата си рожба в ръце, ще се усмихнеш, като си спомниш какво става сега. – Но дори Пенела не повярва на думите си. Пред нея не стоеше дете, което губи първата си любов. В очите на девойката наистина витаеше смърт.

Кали се стовари на малкото легло, придърпа колене към брадичката си, обви ги с ръце и склони глава.

– Да бях изгоряла в пожара след деня на раждането си. Проклинам човека, който ме е спасил. Проклинам го до края на вечността.

Пенела потрепери. Не знаеше дали човек може да бъде прокълнат до края на вечността, но ако е възможно, момичето правеше точно това.

Може би Пенела подписваше собствената си смъртна присъда, ала не бе в състояние да остане безразлична и да допусне себичната ѝ подарка да се разпорежда със съдбата на другите.

– Вземи това – Пенела тикна в ръцете на Кали сребърен свещник, откраднат от лейди Алида. – Вземи го и ме удари, а щом изпадна в несвяст – бягай.

Пенела съзнаваше, че постъпва като страхливка: ако я намерят в безсъзнание, цялата вина за бягството падаше върху Кали. И все пак по-добре от нищо. Беше се научила да се пази и не възнамеряваше да рискува всичко дори сега.

– Хайде – подкани тя Кали. – Направи го, докато тя спи. Скоро ще се събуди и край.

Кали удари Пенела със свещника, но с такъв удар, че едва ли би наранила и котенце. Момичето се втурна навън, а Пенела грабна малък нож за плодове и се поряза по лицето, за да има доказателство, че не е успяла да спре бегълката.

– Господ да те пази – прошепна Пенела, хвърляйки поглед през прозореца – видя Кали да тича към гората зад имението Хадли. Искрено се надяваше никога вече да не види нито нея, нито Талис; молеше се да успеят да избягат.

Глава тридесет и девета

Без никакво колебание Кали си проправяше път към колибата, която тя и Дороти така изкусно подготвиха за прелъстяването на Талис. Дяволите да го вземат – той се оказа по-изобретателен от тях; намери начин да се измъкне. Ако Кали бе предвидила, че ще успее да излезе през покрива, щеше да го зазида с тухли!

Но Кали пропусна тази възможност и в резултат е все още девствена и подходяща за женене. Щом получи достатъчно пари и уверението, че друг не я е докосвал, червенокосият е склонен да я вземе за съпруга още днес.

Кали се спря само веднъж, за да извади Кип от скривалището му под полите ѝ и да го закрепил на кръста си. Страхът на Кали се предаваше и на маймунката. Здравно вкопчена, тя не протестираше срещу друсането.

Най-сетне стигна до бараката. Седна върху новата слама – същата, която тя и Дороти донесоха заради Талис. Облегна глава на коленете си и започна на вика Талис. Само веднъж – като деца, когато Талис се загуби – го бе правила. Много пъти бяха мислили едновременно за едно и също нещо, много пъти бяха пристигали едновременно на едно и също място от различни страни, ала винаги се бяха смели и твърдяха, че е съвпадение. Но ако единият се ранеше, другият веднага пристигаше.

Кали знаеше, че животът ѝ зависи от срещата с Талис, и то сега. Налага се да направи свободно своя избор. Тя трябва да е сигурна, че я обича повече от всичко на света, включително честта и гордостта си. Беше наясно, че не бива да му съобщава за днешната си женитбата, защото ако научи, Талис ще се почувства задължен да се ожени за нея.

И през целия си живот Кали щеше да има угризението, че го е принула. Но ако избере доброволно, без условия, без заплахи, тя няма да се поколебае да провали едно бъдеще, пък било то и блестящо. Но той трябва да я предпочете пред всичко – включително и пред честта си.

Дори сега, когато мислено зовеше Талис, тя съзнаваше, че честта и гордостта са всичко за него. Ако колебанието на Талис бе заради друга жена, тя щеше да се бие за него; щеше да носи предизвикателни дрехи, щеше да направи нещо с косата си. Но срещу Кали не стоеше нещо толкова обикновено, колкото е една жена, та да се бори с нея; трябваше да се бори с нещо вътре в Талис.

Не мина много време и Талис пристигна. Останал без дъх от

бързото препускане с коня и с изтеглен меч, той изглеждаше замаян, сякаш не разбира какво прави тук.

– Какво става? – възкликна той. Но щом установи, че от Кали не тече кръв, а ръцете и краката ѝ са здрави, на мястото на изплашения му израз заради спешното мислено повикване отзови-се-веднага, на лицето му се появи раздразнение. – Кали, когато почувствах, че ме викаш, избягах от баща си. Знаеш ли какво може да си помисли за мен? Стоя и го слушам, докато лично ми обяснява как да използвам меча, и изведнъж скачам на коня на Хю и спрашвам нанякъде. Ще ме сметнат за луд.

– Талис – надигна се Кали и застана пред него. – Искам да се оженим днес. Сега. Селският свещеник ще ни венчае. Всички и без това мислят, че сме големи грешници. С радост ще спаси душите ни чрез женитба.

– И това ли е всичко? – Талис прибра меча. – Още един опит да ме съблазниш? Кали, моля те. Много ми харесва, но си има време и място.

Той се обърна и тръгна към вратата.

– Не! – тя го хвана за ризницата. – Този път е различно.

Погледна я с многозначителна усмивка.

– Различно от другите ти опити да ме съблазниш? Кали, любов моя, нима мислиш, че не знам какво става? Знам; всеки път съм наясно какво целиш.

Целувайки я братски по челото, той отново се наклони да тръгне.

– Трябва да се върна при баща си и да се извиня.

Тя не го пускаше.

– Талис! Чуй ме. Естествено, че знаеш; разбирах колко те забавлява играта. Аз ли не знам такова нещо за теб? Но ти се кълна, че този път е сериозно; различно е.

– Какво му е толкова различното? Какво е станало?

Талис се изненада искрено, когато разбра, че Кали не възнамерява да му открие какво се е случило. Не беше в състояние да повярва, но Кали има тайна от него. Никога не беше се случвало. О, може и да се пресструва, че не го съблазнява, а да прави всъщност точно това, но сега има нещо, което крие.

Мускулите на гърба му се стегнаха и Кали веднага проумя какво не е наред.

Ще му кажа, реши тя. Макар разумът ѝ да диктуваше друго, тя щеше да му каже. Няма да позволи на чувството му за чест да ги раздели.

– Лейди Алида... – подхвана тя, но Талис я прекъсна:

– Не започвай пак да се заяждаш с тази стара жена. Тя умира. Не

забелязваш ли?

– Тя възнамерява да ме ожени за друг.

– Ами! – възрази Талис спокойно. – Не е вярно. Има нещо, което не знаеш.

– Талис, не бъди сляп за това, което става. Има нещо, което ти не знаеш. Не позволявай на гордостта ти да застане между нас. Нека се оженим днес. Сега. Ако не съм девствена, никой на света не може да ни раздели.

С усмивка Талис повдигна брадичката ѝ.

– Значи за това е всичко. Какво е казала майка ми, та си мислиш, че ще те ожени за друг? И изобщо – казала ли е нещо? Или това е още една от твоите уловки. Ще се затвори ли вратата отново? Пак ли ще трябва да излизам през покрива?

Лицето на Кали остана сериозно.

– Не се шегувам. Показа ми избраница.

– Ако е направила нещо да те разстрои, сторила го е, за да те подрази. Тя възнамерява ние... Не, не бива да ти казвам. Заклел съм се пред Бога.

– Заклел си се пред нея – злостно го сръза Кали, но и в собствените ѝ уши прозвуча ревниво.

– Не – възпротиви се Талис, вече сериозен и той. – Не знаеш какво стана. Положих ръка върху Библията. За мен е въпрос на чест. Аз...

– Теб те използват – отново го сръза Кали, без да крие яда си. Защо не иска да я послуша? – Нас ни използват. Не ги е грижа за нас; те искат да получат своето. Използват те срещу самия теб.

– Говориш с гатанки, защото не знаеш какво да кажеш. Хората, които забъркваш, са майка ми и баща ми.

– Не е възможно да мислиш така! Джон Хадли е мой баща, а онази жена – моя майка. Не виждаш ли очевидното?

Талис остана загледан в нея. Бе озадачен – нещо не бе наред, но не можеше да определи какво. Не се изненадваше, че лейди Алида не е негова майка. Която и да е, тя е една самотна жена, която му обеща, че ако се държи като син, ще му отвърне подобаващо. И всичко щеше да е за Кали. Само Кали да прояви малко търпение. Как му се иска да посвети Кали какво върши, какво е планирал; но не бива. Единствено може да се опита да я успокои. Накрая всичко ще е добре... Само да му се довери. Как може да се съмнява в него?

– Кали, какво ти става? Беше така нежна, любеща... С толкова добър нрав. Ти бе...

Кали го гледаше враждебно, гневна, че не я разбира. Тя се бореше за живота си.

– Да, някога давах любов, защото получавах любов. И през цялото време в тази къща също давах, но не получих в замяна нищо. Докато ме прокудиха, осмиваха, унижаваха, ти стоеше настрана. Ти не се интересуваш от мен.

– Греша! Не се чуваш какво приказваш. Само ако знаеш какво съм направил, за да бъдем заедно.

С всяка дума усещаше как се отдалечава от нея. Как е възможно изобщо да допусне, че не се интересува от нея? Как може да ѝ мине през ума, че всяка минута от живота си не е живял заради нея? Не си ли дава сметка, че всичко, което прави за лейди Алида, е заради нея – Кали?

– Какво си направил? Моля те кажи ми. Чакам. Искам да ми обясниш какво си направил, като ходеше след лейди Франсес сякаш вързан на каишка. Искам да ми обясниш защо... – гласът ѝ се снижи: – Защо не си поискал още ръката ми?

Талис знаеше, че ще изрече думи, които ще я наранят, но според него беше по-добре, отколкото да наруши клетвите си пред лейди Алида и да проиграе бъдещето им. Бе видял имението Пениман и повече от всичко на света искаше да го осигури за Кали; да живеят там с децата си.

– Не мога да ти кажа – пророни той с надеждата, че тя му има доверие.

– Значи е както си мислех – заключи Кали. – Гордостта и проклетата ти чест са всичко за теб, а аз – нищо.

Тя се извърна.

– Кали! – той я сграбчи за ръката. – Обичам те. Ти си моят живот. Ти си всичко за мен. Трябва да си почувствала как те желая като мъж. Нима не разбираш колко тежък направи живота ми през тези седмици, докато се опитваше да ме... Ами когато застана гола пред мен? Умирам от копнеж по теб.

Тя се обърна към него, а косата ѝ се развя, сякаш искаше да го удари.

– Дано вечно ме обичаш и желаяш, но никога да не ме имаш.

Думите ѝ прозвучаха като проклетие.

– Кали! – умоляваше я той, но тя се отдръпна.

– Това ли е последната ти дума? Няма да отидем да се венчаем сега, макар да ти съобщавам, че е въпрос на живот и смърт за мен?

– Един от нас трябва да прояви разум. Обвързан съм с обещания,

които правят невъзможна моята свобода. Не ми е позволено да ти кажа тези клетви, иначе щях да го сторя. Имай ми доверие.

– Имам ти доверие, но не и ти на мен. Казвам ти истината и продължаваш да не ми вярваш.

– Кали, любов моя, сега си много гневна. По-добре да се върнем и...

– Да – съгласи се тя хладно. – Трябва да се върнеш при баща си, който не ти е баща, и при жената, която не ти е майка. Трябва да вървиш към блестящото си бъдеще. Когато поставят короната на главата ти, ще си спомниш ли за мен?

Тя се извърна и си тръгна, а Кип се затича, за да я догони.

За момент Талис остана смълчан, почеса се по главата, защото не разбираше какво е наменила Кали. Естествено – поредният ѝ опит да го съблазни, само дете днес бе по-разстроена от обикновено. Но не му харесваше и заклинанието: *Дано вечно ме обичаш и желаеш, но никога да не ме имаш*. От тези думи го побиваха тръпки.

Тази вечер, реши той, тази вечер ще види лейди Алида и ще настоява да го освободи от клетвите му. Няма да търпи повече раздялата с Кали. Ако се налага, утре ще вземе Кали и ще се върнат при Мег и Уил. Но каквото и да направи лейди Алида, утре той ще отиде при Кали и ще ѝ разкаже всичко.

Глава четиридесета

– Чу ли? – попита лейди Франсес с вирнат нос и глава, наклонена по начин, който Талис намираше за особено неприятен. Какви ли досадни приказки за Кали щеше да му надрънка този път?

– Бях прекалено зает да си гледам работата, за да чуя каквото и да било – отвърна Талис, докато държеше меча върху воденичния камък. С опита си от фермата бе един от малцината, които можеха да наточат добре острието на меч.

– Преди по-малко от час твоята Каласандра се омъжи за Питър Ерондел.

– Нима? – Талис ни най-малко не се угрижи. Какво ли щяха да измислят тези ревниви кокошки следващия път. Разбира се, че е приятно да се бият за него, но въпреки всичко понякога е твърде досадно.

– И кой е Питър Ерондел?

– Майка ти го доведе тук. Дочух, че се наложило да му наброи

доста парици, за да склони да вземе за жена това невзрачно същество. Но малката Кали послушно и без много възражения си изпяла всички сватбени врочания. А сега с нетърпение очаква първата брачна нощ.

Талис бе спрял с остренето, за да погледне лейди Франсес.

– Ти си лъжкия.

– Моля да ме извините, сър, но казвам самата истина. Срећнала го и се омъжила за него в един ден. Той е добра партия за такава като нея. Тя случи.

Разбира се, нямаше и думичка истина. Талис си представи какъв присмех ще събере от всички в имението Хадли, ако повярва на подобни нелепици. Най-добре да се прави, че вярва, за да си спести накърнената гордост. Ала само при мисълта Кали да се омъжи за друг кръвта му така нахлу в главата, че му причерня.

Внимателно, бавно той отново доближи меча до воденичния камък.

– И къде се е състояла тази хубава сватба? Защо няма гости? Никакво празненство?

Главата на Талис така бучеше, че едва си спомняше днешния следобед – Кали се опита да го накара да повярва, че ще се жени. Но как, но дяволите, е успяла да включи и лейди Франсес в играта? Сега най-вероятно чака Талис да изтича гневен при нея, за да я помоли да се омъжи за него. Номерът не минава. Няма да се хване...

– Къде е тя? – чу с изненада собствения си глас и ужасен забеляза, че държи меча до красивата бяла шия на лейди Франсес.

– Дори и да ме убиеш, това не променя нещата – говореше лейди Франсес със самочувствието на красавица. Имаше ли мъж на света, който ще я нарани?

Талис свали меча и Франсес се усмихна мило.

– В момента е в стаята до лейди Алида и очаква младоженеца.

Талис заряза жената насред двора, а смехът ѝ къртеше в ушите му, докато с все сили тичаше към къщата. Единствената му мисъл бе, че ще извие врата на Кали. Но същевременно бе доволен от поредното доказателство за любов. Може би Кали бе права и трябва да е по-твърд с лейди Алида; може би Джеймс, Филип и Хю също са прави, когато го предупреждават за лейди Алида; за тази жена, която твърди, че му е майка, но дали е така?

Докато тичаше нагоре по стълбите, прекалено много мисли се въртяха в главата му, за да успее да ги подреди.

Кали бе сама в мрачната стая, осветена от една единствена свещ. Седеше на ръба на леглото и когато влетя, не се обърна да го погледне,

но той усети нейното отчаяние. Този път наистина не се шегуваше; не беше номер.

Престъпи към нея, коленичи и взе ръцете ѝ в своите. Сърцето му почти замря. В очите ѝ нямаше нищо. Абсолютно нищо. Сякаш душата ѝ не бе в тялото.

Талис отказваше да се замисли върху току-що чутото. Невъзможно бе това да е причина за нейната скръб.

– Какво е станало? – попита той. – Нещо с Мег ли? Или Уил? Да нямаш новини от къщи?

Изведнъж си даде сметка, че при Мег и Уил наистина се бе чувствал у дома и сега, повече от всичко на света искаше да се върне там.

– Хайде – подкани я той. – Ще се махнем от това място. Ще се върнем вкъщи.

Кали не помръдна. Само измъкна ръката си и го погали по бузата.

Хвана отново ръката ѝ и я целуна по дланта. Може и да не бе в състояние да мисли, но чувстваше онова, което тя изпитва.

– Какво си направила? – прошепна той, макар някъде в себе си да знаеше, но се страхува да чуе думите.

Погледна я и разбра, че е истина. Разбра, че е изпълнила заканата си.

През него премина нещо повече от гняв. Обзето унищожителна омраза. Омраза – обратната страна на любовта. Изправи се, отиде до прозореца и се загледа, без да вижда.

– Омъжила си се за друг? – попита той със стиснати от гняв челюсти, като пълната сила на предателството още не го бе ударила.

Кали кимна мълчаливо, забола поглед в ръцете си.

Хиляди думи нахлуха в главата на Талис; хиляди спомени за двамата като деца, като юноши. Видя я в деня, когато се захлупи по лице в кочината; видя я седнала на ябълковото дърво, а голите ѝ крака се поклащаха. Спомни си как изглеждаше миналата седмица, застанала гола в сламата. Представи си я с децата им. Видя всичко, което направи, за да осигури бъдеще за двамата, за да си намерят място в живота.

– Защо? – успя само да пророни той. Хиляди думи и образи изразени ведно.

– Така ти подарявам света – отвърна тя. – Баща ти може да те направи крал.

В първия миг не схвана смисъла, но постепенно започна да си припомни какво му бе говорила лейди Алида – че Гилбърт Рашър е родственик на кралицата. Много пъти му го повтори, но Талис не я слушаше

внимателно. Веднъж го попита иска ли да стане крал и Талис се изсмя.

– Искам само Кали и онова, което е мое – отвърна тогава и никога не бе изричал по-искрени думи.

Сега гледаше Кали и устните му се изкривиха презрително.

– Толкова малко ли ме познаваш, та да помислиш, че искам подобно нещо? Смяташ, че бих посветил живота си на една страна, след като единствено искам... – не можа да завърши. Докато я гледаше осъзна, че това е съпругата на друг. *Съпругата!*

– Ти не ме искаше – пошепна тя. – Попитах те и ти не ме пожела.

Талис се тресеше от гняв. Разказа ѝ всичко. Клетвите му пред Бога вече нямаха никакво значение. Какво го интересуваше безсмъртието на душата, щом загуби Кали? Разказа ѝ за обещанията, за усилията си да спечели имението Пениман за нея, за да живеят там с Мег я Уил.

– Но ти не ме изчака – завърши той. – Не ми се довери, не ми повярва...

Не можеше да говори; дори не можеше да издържи да остане в една стая с нея. Цял живот бяха живели заедно и сега тя го предаде.

– Вече имаш съпруг – гласът почти му изневери от напирещите сълзи. Не можеше да си представи друг да докосва Кали; самата мисъл му бе непоносима.

– Никога да не обикнеш друг! – изрече той и излезе от стаята.

Час по-късно установиха, че Кали я няма. Лейди Алида впрегна всички да я търсят. Щом се разбра, че и Талис е изчезнал, всички решиха, че са избягали заедно.

Само Дороти бе сигурна, че Кали и Талис не са заедно. Стореното от майка ѝ я вбеси. Да раздели Кали и Талис – все едно да разсече къщата; никоя половина не може да се задържи.

При вида на крайно възбудената Пенела Дороти се прекръсти, защото допускаше какво ще чуе.

– Къде е тя? – попита Дороти.

– Аз съм виновна – вайкаше се Пенела почти неразбираемо. – Не трябваше да се намесвам. Бог ме наказва. Аз съм виновна. Не биваше да предупреждавам за пожара.

Дороти разгърси прислужницата.

– Къде е Кали?

– Пожарът, пожарът – повтаряше Пенела. – Не успях да я събудя. Два пъти тя умря там.

Дороти видя почернелите от сажди ръце на Пенела и разбра, че

Кали е в старата изгоряла кула. Не искаше да се замисля за втората част от думите на Пенела.

В имението цареше пълен хаос. Джон Хадли, разбрал, че съпругата му е разсърдила любимия му Талис, крещеше по всички.

– Къде е Талис? – Дороти попита Хю, като се опитваше да надвика баща си, Хю я погледна и на Дороти ѝ се прииска да изчезне – очите му бяха пълни с неизмеримо отчаяние.

– Убиха духа на момчето. По-милостиво щеше да бъде, ако бяха прерязали гърлото му с нож.

– Къде е той? – настоя Дороти.

– В конюшнията. Но все едно че го няма. Сякаш не е жив.

Повдигайки поли, Дороти се затича към конюшнията. Наложил се да си проправи път с лакти, за да се добере до Талис. Не я интересуваше, че хората мърморят или я прашат да си гледа работата.

– Ела – подкани тя Талис, подавайки му ръка.

Три жени започнаха да я блъскат, но тя не им остана длъжна. Необходимостта да действа ѝ даваше сила.

– Хайде! – нареди тя на Талис.

Като в транс той се надигна, пое протегнатата ръка и я последва. Някои се опитаха да тръгнат след тях, но Дороти им нареди да останат; подчиниха ѝ се.

Все още доста надалеч от старата изгоряла кула, Талис вдигна глава, сякаш чу нещо в хладния вечерен въздух. В следващия миг пусна ръката на Дороти и хукна.

Взимайки по две стъпала, Талис се качи на върха на кулата. Толкова неща им се бяха случили тук. Тук двамата бяха спасени от смъртта, тук се бяха смели, когато той хвърли корсета и диадемата в пропастта. Тук бяха щастливи; тук бяха живели.

Кали седеше на парапета с безжизнено отпуснати ръце; чу го, но не се обърна.

– Кали – прошепна той и я притисна в обятията си, като положи глава на гърдите ѝ. – Кали, какво направи?

Тя сложи ръка на главата му, за да усети къдриците му, но в ръката ѝ вече нямаше живот; животът в тялото ѝ чезнеше.

– Давам ти свободата – пророни тя. Той плачеше, а сълзите мокреха гърдите ѝ.

– Никога не съм искал свободата. Искам само теб. Кали, моля те не ме оставяй. Не мога да живея без теб.

– Не – промълви тя. – Можеш да живееш без мен. Ти трябва да

живееш заради мен. Ти ще бъдеш крал. Ще бъдеш най-великият крал, живял някога на земята.

– Не – възрази той, поглеждайки я с пълни със сълзи очи. Нямахте нужда да му казва, че е погълнала нещо от отвратителната си градина. С всяка секунда усещаше как животът я напуска. – Нищо не искам да съм без теб. Защо не ми каза? Защо...

Тя сложи пръст на устните му.

– Свърши вече, Талис. Обичах те. Обичах те с цялото си сърце и душа. Не може някой да обича повече, отколкото аз те обичах. Но чувствах, че не мога да те накарам и ти да ме обичаш по същия начин. Някъде не успях...

– Не, не – спря я той. – Обичах те... Обичах те повече от...

Долови, че Кали вече не го чува. Дъхът ѝ бе на път да секне.

Как щеше да живее без Кали? Какъв смисъл щеше да има животът, ако нея я няма? Помисли си за годините напред, когато няма да чува смеха ѝ; години, без тя да му казва, че е прекрасен, че може да стори всичко.

– Аз съм нищо без теб – прошепна той. Усещаше, че животът я напуска. Сякаш някой заби игла във вената му и кръвта му започна да изтича; с приближаването на нейната смърт сякаш свършваше и неговият живот. Половината от него умираше.

Внимателно повдигна почти безжизненото ѝ тяло и се качи на парапета. Не мислеше какво прави. Нямахте нужда да мисли.

Долепи устни до устните на Кали. Тя отвори очи и се вгледа в него. Нямахте нужда да погледне, за да разбере, че са на ръба на каменния парапет високо над земята.

– Не – прошепна тя, но протестът ѝ бе съвсем слаб. С малкото останали ѝ сили тя обви ръце около врата му и го целуна. Той прекрачи във въздуха, а тя не се отдръпна от него. Остана с устни върху неговите, докато се разбиха в пропастта.

Джон Хадли пристигна в мига, когато любимият му син се размаза върху камъните. Остана загледан в двете млади тела, така плътно преплетени, че не се разбираше къде свършва едното и къде започва другото. В краката на Кали лежеше мъртвото тяло на маймунката – любимият ѝ подарък от Талис.

Джон отметна назад глава и нададе вик, който можеше да се чуе километри наоколо.

– Не, Господи. Не! – и се строполи върху телата на двамата.

Две невинни души умряха, защото се бяха обичали много.

Глава четиридесет и първа

Със смъртта на Талис като че ли и двамата родители загубиха желание за живот. Алида изтля само след няколко часа.

– Адът се обогати – констатира Пенела, без да си дава повече труд да прикрива омразата към господарката си.

За една нощ Джон Хадли се състари пред очите на всички.

Някаква мрачност увисна над имението Хадли – не можеше да се обясни само със смъртта на младите влюбени. Нещо повече от смъртта витаеше в хубавата къща и в стария порутен замък в далечината.

– Това е липсата на любов – заяви Хю Келън, преди да отпътува за винаги. – Известно време тук имаше любов и всички я усещахме. Преди да се появят, се бяхме примирили с отсъствието на любовта, но тези деца ни събудиха. Накараха ме да си припомня насладите, които мислех, че съм забравил. Няма човек наоколо, комуто да не са повлияли.

Наистина – Кали и Талис бяха влезли в живота на всички. С изчезването на Алида Едит не загуби нито миг. Възползва се от присъствието на Питър Ерондел и се омъжи за него, преди да е научил името ѝ. След това набързо намери съпрузи и за останалите си сестри. Джон не се месеше; вече бе стар и не се интересуваше какво става с парите, грижливо кътани цял живот.

И Пенела не се бави много да започне да се държи като икономка на къщата. Пречупеният Джон не реагира и скоро имението Хадли се стопанисваше така, както никога досега. Тя не срещна никаква трудност да убеди Джон, че Алида не бива да бъде погребана в любимото ѝ имение Пениман, което бе използвала, за да примамва и заплашва. Нямахше да разполага с него и в смъртта си.

След като Талис и Кали ги нямаше, в къщата, а и в семейството не остана никакъв живец. Както бе казал Хю – липсваше любов. Едно по едно децата напуснаха дома. Никой не искаше да остане близо до бащата.

Гилбърт Рашър не се яви; никога не видя сина си пораснал. На път да дойде да го прибере и да го направи крал, бе нападнат заедно с останалите си синове от разбойници. Всичките бяха убити, защото отказали да се разделят с малкото си налични пари. Но малцина в имението Хадли знаеха, че Гилбърт Рашър е оръдието на отмъщение на лейди Алида.

Никой не го очакваше, затова отсъствието му не се забеляза.

Три години след нещастieto с децата Пенела настоя Джон Хадли да отбележи с нещо смъртта им. В тяхна памет Джон построи необикновено красив параклис с мраморен под. В източния му край се издигаше мраморен паметник. Легнали на възглавници с пискюли от ослепително бял мрамор, лежаха каменните Кали и Талис в цял ръст и една малка маймунка, вкопчена в крака на Кали. Главите им бяха обърнати една към друга, ръцете им – оплетени, а очите им се гледаха и щяха да се гледат до края на вечността. Над тях гургулици придържаха леко разтворен мраморен балдахин, сякаш посетителят вижда нещо много лично, което не е за всяко око.

Под статуите на бронзова плочка бе издълбано:

РОДЕНИ В ЕДИН И СЪЩИ ЧАС,
УМРЕЛИ В ЕДИН И СЪЩИ ЧАС
РАЗДЕЛЕНИ В ЖИВОТА,
СЛЕТИ В СМЪРТТА.

ЧАСТ ТРЕТА

Глава четиридесет и втора

Плачех, когато излязох от трансa, и за момент не разпознах двамата, надвесени над мен. Единият бе млад човек със странно изцапано лице. Под размазани от пот мазила – вероятно евтин грим – се виждаше, че е силно преbledнял.

– Мислехме, че си пътница – произнесе той по начин, който показваше, че не е ходил много-много на училище.

– Ти беше мъртва – прошепна хубавичко момиче, застанало от другата ми страна.

Обърнах се и видях очите на Едит – по-възрастната ми сестра от времето на кралица Елизабет. С известно затруднение си припомних, че сега се казва Елън и отчаяно търси съпруг. Нищо чудно, помислих си аз, след всичко, което е преживяла от такава майка-интригантка.

Опитах се да стана, но ми примая и отново се отпуснах на твърдата кушетка. Кога ли са се появили тапицираните мебели? И защо имах спомен за превозни средства, които не се теглят от коне?

– Катрин – започна Елън/Едит, – трябва да се прибираме. Късно е, а и денят ти... не бе лек.

Предполагам, че опит за самоубийство е нещо твърде изтощително, разсъждавах аз, докато тя ми помагаше да се изправя. Да не говорим за толкова дълбок хипнотичен сеанс. Младият мъж бе вече до отворената врата и очевидно изгаряше от нетърпение да ни изхвърли колкото се може по-бързо, за да не го обвинят в убийство.

Не бях твърде на себе си и Елън ми помогна да се кача в каретата, за да ме отведе обратно в къщата на брат й. Стоях крайно изтощена, докато прислужничката ме съблече, за да ме сложи да легна. Заспах моментално.

Събудих се на сутринта. Чувствах се несравнимо по-добре, макар и премаляла от глад. Паметта ми бавно се възвръщаше. Като че ли успявах да се сетя за всичко: животът ми в Ню Йорк през 1994 година, животът ми по времето на крал Едуард и животът ми с Талис.

След като позвъних на прислужничката, умът ми започна да блуждае, както става обикновено, когато обмислям сюжет за поредния роман. Исках да си припомня и най-малките подробности.

Сега си обяснявах враждебността на старата дойка на Тависток към мен и моето непонятно желание да я накарам да ме хареса. Айа бе Алида или всъщност – моята майка. Сега, по времето на Едуард VII, най-после Талис бе неин син, така да се каже. Като дойка му бе почти майка. А Тависток я държеше, защото Талис бе умрял убеден, че Алида брани ревностно неговите интереси.

Чичото на Тависток – Хюбърт – очевидно бе прероденият Хю Келън, който се опитваше да ни събере след всичките тези години.

Усмивната, погледнах нагоре към вътрешната страна на балдахина. Дороти бе Дариа – продължаваше да слуша моите истории и да иска много мъже. Поне бе постигнала мечтата си мъжете да я обожават. Дариа не остава незабелязана от никой мъж. А сме приятелки от векове.

Намръщена си помислих, че макар да не я бях срещнала, Фиона трябваше да бъде лейди Франсес. Бях уверена, че преследва мъжа, определен за мен от стотици години.

Когато прислужницата влезе и постави поднос на коленете ми, аз дълго я изучавах. Не съм ли я срещала в миналото? Доколкото можех да видя – не бях.

– Ще желаете ли нещо друго, мадам?

– Не, нищо. Чувствам се добре след цяла нощ сън.

Тя се усмихна.

– Вие спяхте две нощи и един ден. Негово благородие разпореди да не ви безпокоят.

След като прислужничката излезе, изядох всичко от подноса и дори се изкушавах да продължа с цветята от вазата. Две нощи и един ден, помислих си аз усмивната. Нищо чудно, че имах чувството, че съм спала под хиляда одеяла.

Точно бях приключила със закуската, и в стаята влезе съпругът ми. За миг потреперих и се сетих за всичко, което представлявахме един за друг. Той не бе пожелал да живее без мен, а аз не можех да живея без него.

– Радвам се да видя, че си по-добре – декларира той официално.

Сега вече знаех какъв е всъщност – колко е уязвим, колко е нежен. Точно като мен, помислих си аз. Хората ме смятат за коравосърдечна, а аз не съм.

– Тали – посрещнах го, без да се замислям, и протегнах ръка.

Не я пое.

– Сега пък си забравила името ми.

– Не, не съм. Просто... – Какво? Просто сега знам толкова повече. –

Тавей, искам да опитаме отново. Ние се обичаме. Знам, че ме обичаш. Винаги си ме обичал и винаги ще ме обичаш.

За момент като че ли сълзи блеснаха в очите му, но той бързо се окопоти.

– Да – потвърди прегракнал, – винаги съм те обичал, но ти и аз не можем... Не можем... – не успя да довърши изречението и бързо напусна стаята.

– Да – промълвих на глас в тихата стая. – Знам. Не можем.

Никога да не обикнеш друг, бе казал Талис.

Дано вечно ме обичаш и желаяш, но никога да не ме имаш, бе каза-ла Кали.

Нора ми бе обяснила, че проклятията държат моята сродна душа и мен разделени; заради тези прокоби няхаме доверие един към друг в този живот. А неразрешените ни проблеми от времето на крал Едуард VII ни пречат да се открием през 1994 година.

След всичко видно по времето на кралица Елизабет I – как бяха излъгани Талис и Каласандра, – бях готова да простя и забравя.

– Оттеглям своето проклятие – произнесох на глас полу на шега, но от странно стягане на кожата ме побиха тръпки. Изглежда, произнесените проклятия наистина са по-силни от проклятия, отменени на шега.

Е, добре. Как щях да премахна прокобата?

Първата ми мисъл бе, че ако Нора е тук, ще ме научи как да постъпя. Дали унищожаването на проклятия изисква кристални топки и кукличка-двойник на жив човек? Или мъртви жаби и прах от еднорог?

Докато размишлявах и се забавлявах, зърнах сгънат вестник отстраня на подноса. Никога не съм си падала особено по четенето на вестници, но сега, когато отместих таблата, видях датата. Осми юни. За миг не можах да се сетя защо така ме стресна тази дата, но си спомних.

Днес Тависток и аз щяхме да умрем. Днес някой щеше да ни убие или ние да се самоубием, а тялото ми никога нямаше да бъде открито.

При тази мисъл цялото ми добро настроение отлетя. Убийството е сериозна работа.

Най-важният въпрос бе как да предотвратя всичко. А ако не мога – как да се измъкна отук, преди да умра?

Сетих се за думите на Нора: ще бъдете много щастливи заедно. Но има доста неща да научиш, преди да го откриеш.

Да науча, помислих си аз. Какво трябва да науча? Нима това, че миналите животи влияят на следващите? Или че не трябва да проклинаш никого независимо колко си ядосан?

Лежейки, изведнъж се сетих, че знам какъв е моят урок: Любовта е всичко на този свят. Нора се оказа права. Исках да се ожена за Стивън, защото се опасявах, че ми предстоят само още няколко плодородни години и ако ще създавам семейство, по-добре е да го сторя сега. Всъщност не бях обичала Стивън. Доказателството е, че го смятах за съвършен. Тависток не е съвършен. Фактически той е толкова несъвършен, колкото може да е човек. Той е суетен, арогантен, горд и ме смята за свои придатък. Общо взето – отвратителен.

При тази мисъл закрих лицето си с ръце и се разплаках. Да, наистина, сигурно е ужасен, сигурно е влудяващ и нечестен, вероятно очаква да му дам хиляди пъти повече, отколкото той на мен, но той е мой. Така мой, както никой друг никога не е бил и няма да бъде.

Никога да не обикнеш друг, и аз не го бях сторила, нито щях да го сторя.

– Трябва да унищожа проклятието – за пореден път казах на глас. – Трябва!

Но как? Нямам представа как се унищожават проклетия. Знам само да разказвам истории и да забавлявам хората. Да си представим, помислих си аз и се усмихнах, че това е един от моите романи; ако пишех всичко това, щях...

Рязко се изправих в леглото. Подобно на Скарлет получавам сила от земята. В Ню Йорк, когато искам да размишлявам, отивам в Централ парк и се разхождам. Вървя километри. Сега трябва да се облека и да изляза, за да премисля какво моята героиня... аз... трябва да сторя, за да премахна проклятието.

След четири часа краката едва ме държаха, но имах сюжет... Не, план! Нужен ми е малко барут, грим, боя за коса и много, много късмет.

Докато вървах обратно към къщата, не мечтаех; аз се молах.

Глава четиридесет и трета

Адам Тависток, лорд дьо Грей, яздеше, сякаш бе сраснат с коня: дългите му крака опасваха потните хълбоци на животното, докато то преодоляваше плетове и потоци. Кал се сипеше по него; къпинови храсти раздираха дрехите му и клоните на дърветата го шибаха през лицето. Но това не го занимаваше – той пришпорваше коня да върви напред, и то колкото се може по-бързо. Ако бе възможно, искаше да избяга от себе си. Единственото му желание бе да язди толкова дълго и бързо, че да

остави душата си зад гърба си.

Но къде щеше да отиде, зачуди се той, защото колкото и бързо да препуска, не може да надбяга мисълта си. Къде може да отиде? В очаквателните и жадни ръце на Фиона? Понякога, когато я погледнеше, се чувстваше заплепен от красотата ѝ и неудържимо я желаше, но в повечето случаи му идеше да заспи в нейната компания.

Тя е толкова красива, че няма нужда да притежава чувство за хумор, мислеше си той, докато конят прескачаше някакъв висок плет. Не ѝ се налага да размее никой мъж; няма защо да забавлява когото ѝ да било. Самото ѝ присъствие задоволява всеки. Достатъчно – просто да седи, и това е всичко. Като че ли никой не се интересува, че тя никога не слуша какво ѝ приказват. Но същевременно – тя никога няма какво да каже, така че защо да се учи да слуша другите?

И въпреки това Тависток кроеше планове да се ожени за нея. Защо, запита се той за пореден път, макар да знаеше, че единствената причина е да накара Катрин да го ревнува. Катрин като че ли мразеше Фиона; мразеше я истински. При първата им среща Тависток не обърна внимание на красивата Фиона, а само забеляза, че е хубава; но не му хрумна да я пожелае. Тя бе като картина в дома на приятел.

По-късно очевидната нетърпимост на Катрин насочи вниманието му към Фиона. Поради някаква необяснима причина Катрин си мислеше, че Тависток е страстно заинтересуван от божествената Фиона. Най-вече неоснователната ревност на Катрин тласна Тависток да забележи прекрасната Фиона.

Конят прескочи поточе със стръмни брегове, не успя да се задържи и само волята на Тависток, съчетана с умелото подръпване на юздите, помогнаха на животното да се задържи на крака.

Той обича Катрин. Обича я с цялото си сърце. Преди четири години и половина я видя на градинско парти у леля си. Зървайки сините ѝ очи и бяло-русата коса, разбра, че е загубен. Никога не бе харесвал жена, както хареса нея.

Но в сватбената им нощ нещата се объркаха. Много се объркаха. Много, много се объркаха. Колкото и да я желаше, не можеше да я притежава. Катрин бе толкова невинна – дори не схвана, че нещо не е както трябва. Ужасно ѝ хареса как прегръща голото ѝ тяло, как я държи в прегръдките си. След часове, прекарани в целувки и ласки, тя не разбра защо съпругът ѝ напусна стаята бесен, като затръшна вратата след себе си. Той знаеше, Катрин има чувството, че нещо е сбъркала, но не разбира какво.

На следващото утро си каза, че неговата неспособност да я обладва се дължи на факта, че я обича толкова много, та е неспособен да докаже колко силно я желае. И не я познава. Може би ако я опознае, ще се отпусне.

Затова ѝ се посвети изцяло. Пътуваха заедно, смееха се, доверяваше ѝ се, но като резултат я обикваше още по-силно, отколкото когато се бяха оженили.

Така страстно я желаше. Болеше го от копнеж. Всичко в нея го привличаше: движенията ѝ, говорът, онова което разказваше; от начина, по който държеше чашата с чай, пот се стичаше по гърба му.

След година съвместен живот, без да успее да изконсумира брака, реши че е най-добре да се оттегли и да се впусне в самотни пътешествия. Надяваше се, че като не е при нея и не я вижда, ще се освободи от чувството, което изпитва.

А имаше и други жени. Трябваше да се убеди, че все още е мъж. Остави Катрин в провинцията и прекарваше времето си в Лондон; пиеше и съблазняваше жени. Никога не възникна проблем да обладва някоя. Само с Катрин не се чувстваше мъж.

Някъде през третата години на брака им – ако можеше да се нарече така – започна да си мисли, че грешката е в нея, не в него. След като очевидно нищо не е сбъркано при него, значи причината е в нея.

Чичо Хюбърт се тревожеше, че Тависток прекарва прекалено дълго далеч от Катрин.

– Жените правят бели, когато нямат с кого да си запълват времето – напомни му той. – Трябва да ѝ направиш няколко деца, за да има с какво да се занимава. Дръж я в леглото. – Така и не можа да си обясни нито гневния отговор на Тависток, нито бурното му напускане на къщата.

Тависток забеляза как Катрин реагира на прекрасната Фиона. Тази ревност докосна нещо дълбоко в него. Не му правеше чест, но откри, че иска да нарани Катрин, така както тя – макар и невинно – го нараняваше. Започна да споменава Фиона при всеки удобен случай. Разказваше на Катрин за парфюма на Фиона, за дрехите ѝ. Предложи на Катрин да попита Фиона как поддържа така меки косите си. Всяка негова реплика ядосваше Катрин все повече и повече, докато накрая гневът ѝ бе равен на гнева на Тависток.

Но всичко му се върна, когато Катрин написа онези писма. Много добре знаеше, че Катрин не е имала сексуален живот с никой мъж. Прекалено изкъсо я следяха, за да го има. Всеки път, когато се завръщаше от пътуване, Тависток привикваше прислужницата ѝ и изискваше плен

отчет за всяка минута от времето на Катрин. Най-голяма радост като че ли ѝ доставяше патронажът на разни оперни певци и покупката на бижута от някакъв руски имигрант.

Тависток бе съвсем наясно, че е написала писмата, за да си помисли той, че е желана. Тя не го каза – гордостта ѝ не отстъпваше на мъжката, – но той знаеше какво цели. Катрин искаше да му даде да разбере, че другите мъже я харесват и желаят по същия начин, по който той копнее за Фиона.

Но и Тависток бе горд, затова не можа да ѝ обясни, че проблемът е в него, а не в нея.

Всичко щеше да отшуми, ако не се бе намесила Айа, старата му дойка. Винаги се бе държала прекалено собственически с подопечното ѝ дете. Когато Тависток бе малък, тя го щипеше, за да го разплаче преди задължителното представяне на родителите му в 18 часа всяка вечер. Не бяха нужни много подобни представяния, преди да бъдат напълно отменени; родителите му не държаха на срещи с вресящо хлапе с протекъл нос. Дадоха указания на дойката да им го представи, когато поотрасне и се научи да се държи прилично. Така Айа получи своето – сладкият малък Тавей бе единствено неин.

Може би той успя да заблуди мнозина, че крехката му млада съпруга го отегчава прекалено много, за да се задържа вкъщи, но не успя да подведе Айа. Тя бе наясно, че е пленен от Катрин. От първия миг, в който Тависток зърна Катрин, не мислеше повече за никой друг. Само тя бе в съзнанието му. Айа разбра, че Катрин ѝ отне Тависток по начин, по който само дълбоката любов може да го направи. Затова възненавидя Катрин.

Тависток се престори, че няма представа как писмата на Катрин са станали публично достояние. Наивно и невинно Катрин остави „случайно“ писмата така, че той да ги види. В действителност ги изчете с огромно удоволствие, защото нейните разкази винаги го забавляваха. Катрин можеше да посети най-скучното, най-обикновеното място на света и да се върне с изключително забавни истории. В началото на брака им той седеше на някое чайно парти, стара вещица му наливаше от освежителната напитка и не спираше да говори за градината си. Едва се въздържаха да не задреме. Но по-късно, на път към дома, Катрин го забавляваше с истории за най-различни неща, случили се все на това събиране. Катрин разказваше за кокалести дъщери с големи носове, всичките умиращи от любов по него. За „доказателство“ припомняше как момичето му поднесло чашата с чай и попитало дали иска мляко или лимон.

Докато слушаше описанията на Катрин, Тависток винаги имаше чувството, че са били на различни места. Къде е бил той, докато е ставало всичко това? На него му бе много по-приятно да слуша разказите на Катрин какво е било, вместо да наблюдава какво се случва в действителност.

Но след първата година от брака им яростта на Тависток започна постепенно да нараства и Катрин престана да разказва. Тя обяви:

– Когато съм нещастна, в главата ми няма истории.

По това време той започна пътешествията си, за да я избягва.

Но винаги се връщаше при нея. Толкова му липсваше, когато не беше при него – сякаш част от него отсъстваше, сякаш бе оставил тялото или душата си на друго място.

Тогавя защо не можеше да изпълни съпружеските си задължения? Нямахше представа, но колкото и да се стараеше, никога нищо не се получи.

Затова Катрин се опита да привлече вниманието му и написа онези писма, в които твърдеше, че е прелъстила всички мъже в Англия. Тависток прочете писмата и се смя от сърце, но когато Айа изпрати две до вестниците, смехът му секна. Тя разпрати някои и до съпругите на мъжете, с които Катрин твърдеше, че е имала любовни връзки. Други – до самите мъже, чийто имена фигурираха в обръщенията на писмата.

Тависток не знаеше кой се чувства по-ужасно – той или мъжете, които бяха наясно, че никога не са се докосвали до хубавата съпруга на лорд дьо Грей. Всеки мъж изпитваше удоволствие от заблудата, че останалите го вземат за героя, сложил рога на мъжа, който предизвикваше такава страст сред собствените им съпруги. Нямахше мъж в салоните на Англия, пощаден от възторга на съпругата или любовницата си колко привлекателен е Адам Тависток, или от коментарите им каква жизненост блика от него, когато прекосява салона, или как лорд дьо Грей гледа съпругата си с такъв плам, че може да подпали косата ѝ, и се налагаше съответният мъж да отговаря защо той не гледа съпругата си така.

Писмата дадоха възможност на тези мъже да си получат своето. Те честно отричаха да са докосвали хубавата деликатна блондинка, но гледаха и да оставят съмнението, че лъжат; искаха да създадат впечатлението, че се опитват да спасят честта на дамата.

И какво направи Тависток, за да спаси своята чест? Остана оженен за Катрин, макар да не можеше да я люби. Много му се искаше да имат деца. Син, за да наследи името му, и няколко момиченца, които да приличат на Катрин. Дъщери, които да му разказват истории и да го гледат,

както го гледаше майка им. Единственото по-добро от това да има Катрин, бе да има половин дузина като нея.

Само че нямаше да се случи. Никога нямаше да има деца от нея.

След като писмата бяха разпратени, той реши хладнокръвно да се разведе. И за коя друга да се ожени, ако не за прекрасната Фиона? Появата му с толкова красива жена щеше да докаже на света, че още е мъж, макар съпругата му да го е унижила в очите на всички.

Но всеки път, когато си представеше, че ще се ожени за Фиона, на Тависток му приляваше. Той искаше Катрин. Желаше я с цялата си душа. А не можеше да я обладае.

Конят, вече доста поуморен, се препъна отново, но Тависток продължи безмилостно да го пришпорва. Бе яздил много пъти насам и добре познаваше местността. Скоро щеше да излезе на пътя и чак тогава да тръгне обратно към къщата; бе стигнал границата на имота си.

Катрин, помисли си той. Катрин, Катрин, Катрин. Какво ще прави с нея? Какво ще прави без нея?

Имаше чувството, че ще умре, когато лекарят му съобщи, че в един ден е припаднала два пъти – вероятно защото е бременна.

– Провери дали е така – нареди гневно Тависток. И докато чакаше отговора, изпи половин бутилка бренди.

Отговорът на лекаря дойде: съпругата му е девствена. По лицето на лекаря се четеше ясно какво ще си помисли светът, ако това се разчуеше.

Тависток съобщи на Катрин, че знае, че е девствена. Тогава тя му кресна – нещо съвършено непознато за него до този ден. През последните дни бе станала някак по-различна. Не бе така примирена. Нито така плаха. Не го гледаше умолително да бъде мил с нея, да ѝ обръща внимание, да я обича. Вече не питаше: къде сбърках? защо не ме обичаш?

Не разбираше как е възможно, но осъзна, че обича тази Катрин повече от предишната. Вероятно неговата неспособност е плод на нейната доброта и невинност – извършвайки нещо така животинско като обладането ѝ, би я омърсил.

Но дори за Тависток подобно обяснение на нищо не приличаше. В действителност нямаше представа какво не е наред с него.

Дълбоко замислен, стигна до отрупаните дънери и камъни на пътя. Конят му се стресна, той не успя да се задържи на седлото, литна над главата на животното и се просна по гръб на коравата земя.

Изчака, за да му се проясни главата. Зашеметен, той се надигна на лакти точно навреме, за да види как конят му изчезва зад хребета право

към дома. Животното добре си знаеше пътя за вкъщи, защото точно тук, в края на имота, винаги се обръщаше.

– По дяволите! – промърмори той и се опита да се изправи, но все още замаян, за малко да се отпусне отново на земята. Препъна се на няколко пъти, но стигна до купчината от дърва и камъни, като си помисли, че ще нареди да съдерат от бой онзи, който си е позволил да я натрупа. Кому бе хрумнало да струпа на средата на пътя, където язди всеки ден, камара почти човешки бой – чудеше се той. Някой можеше...

Някакъв съскащ звук привлече вниманието му. Наведе се към най-големия дънер и установи източника на звука. Видя малко огънче; по запален фитил бързо напредваше пламъче към цилиндър, пълен със сива пудра.

– Барут – констатира на глас и успя да се обърне миг преди експлозията, която почти го оглуши. Някакъв камък го удари по тила и после не си спомняше нищо.

– Къде съм?

– Шшшт – прозвуча непознат женски глас. – Почивай. Аз ще се погрижа за тебе – каза тя със странен акцент, но определено звучеше като от престололюдието.

В стаята бе непрогледен мрак и той не виждаше нищо; главата го болеше така силно, та си помисли, че от тази болка може да го избави само смъртта; в ушите му имаше странен тътен.

– Не! Не пипай превръзката – спря го жената. Или поне му се стори, че казва това.

Тависток бе прекалено зле, за да се опита да разбере какво става, и отпусна глава.

– Ослепял ли съм?

Слепотата изглеждаше като хубав завършек на безплодния му живот.

– Нищо и ник'во гърмене. Туй е 'сичко. Мънинко барутец. Няма за к'во дъ съ косиш. Ай де, пий т'ва и ш'съ упрайш.

Усети, че превръзката е плътно затегната около очите му. Жената провря ръка под врата му, повдигна главата му и я притисна до меката си гръд. Подаде му да пие някаква топла течност от груба дебела чаша.

– Какво е това? – понита той замечтано, защото му бе приятно да обляга глава върху гърдите ѝ. Явно не си бе дала труда да сложи корсет.

– Чай от върбова кора – обясни тя. – Предшественик на аспирина, подправен с малко тъмен ром.

Продължи да мърмори нещо в смисъл, че не знае дали аспирирът вече е изобретен.

Дочутото трябваше да породи въпроси у него, но понеже не се сети как точно да ги формулира, попита:

– Ти коя си?

– Твоят ангел пазител, скъпи – отвърна тя. – К'во искаш да бъда?

– Не искам да си по-различна от това, което напипвам – увери я той и ръката му се плъзна по нейната.

Жената така рязко пусна главата му на твърдото легло, че му излязоха свитки от очите и той простена.

– Нямах ли си половинка? – попита тя и в гласа ѝ се долавяше гняв. – Нямах ли жена да си седи сама вкъщи, докато ти хайманосваш по света и гониш фусти?

Не познаваше този диалект, но долавяше смисъла.

– Тя не...

– Само да кажеш, че не тъ разбира. Ще тъ фрасна с ръжена.

Тависток се засмя.

– Опасявам се, че прекалено добре ме разбира. Може още малко от онова питие?

Този път не поднесе чашата до устните му, а му я подаде. Заради превръзката на очите се наложи да размахва ръце, докато я открие.

Жената мълчеше и той се заслуша, за да разбере къде е застанала, но тътенът в ушите му бе толкова силен че не различаваше звуците ясно. Нещо в нея го интригуваше.

– Как попаднах тук? Моля те, разкажи ми.

– Довля'ох те – отговори тя с отвратителния си диалект, но с всяка следваща глътка от топлото питие той се дразнеше все по-малко. – Не – възрази тя нежно и той усети как сяда до него на леглото. – Ти ми разкажи за себе си. Защо пришпорваш бедното добиче така? Насмалко да ме убиеш.

Засмя се, но от това главата го заболя, макар и не така силно – вълшебният еликсир в чашата вече действаше.

– Ако започна да ти разказвам проблемите си, никога няма да свърша.

– Аз съм добър слушател – окуражи го тя, като забрави да говори със странния си акцент. Тависток като че ли не забеляза.

Имаше нещо в причудливата ситуация – неговата слепота, топлата стая, мекотата на жената независимо от опитите ѝ да се покаже хладна, – което пробуждаше желанието на Тависток да говори.

– Обичала ли си някого толкова много, че нищо друго в живота да няма значение? Обичала ли си го така силно, че да не можеш да ядеш, да не можеш да спиш, нито да работиш?

– Да – промълви тя и по гласа ѝ Тависток разбра, че не лъже. – Този човек е причината да искаш да живееш.

– Да, така е.

– За твоята лейди Фиона ли става дума?

Тависток се усмихна в тъмнината.

– Фиона? Тя е нищо. Празна черупка. Притежавам нефрити, които имат повече душа от нея.

– Тогава кой? – прошепна жената. – Не може да е съпругата ти. Всички знаят, че възнамеряваш да се разведеш.

– Да. Обичам я. Само нея.

– Тогава защо...

– Трябва – прекъсна я той свирепо, от което го заболя главата. – Трябва. Тряб...

– Шт – прекъсна го тя и отново привлече глава му към гърдите си, като в същото време легна до него. Шокиран, Тависток усети тънките ѝ голи крака до себе си.

– Какво има? – прошепна тя в ухото му. Нежният и тон заедно с тътена в главата му правеха гласа ѝ далечен и сякаш нереален.

– Не мога да я любя – призна той онова, което не бе изричал пред никой друг на този свят.

– Не можеш да... – тя притискаше бедрата си към неговите, а устните ѝ бяха до ухото му.

През последните няколко години бе лягал с жени все известни сещината си в любовното изкуство, но никога не бе изпитвал тръпка, каквато тази жена пробуждаше.

– Приличаш на мъж, който може да направи каквото поиска – измърка тя и се изгърколи от леглото.

Тависток не разбираше защо се колебае, какво го възпира да обладае тази жена. С рязко движение свали превръзката. В първия момент не видя нищо и изпадна в паника, че наистина е ослепял. Но полека-лека започна да различава очертанията на стаята, запаления мангал в единия ъгъл. Мебелировката бе оскъдна и груба. През единствения прозорец се виждаше, че навън е тъмно; тежката дъбова врата бе здраво залостена.

Погледът му се поизбистри и той видя, че тя стои малко встрани леко разкрячена, ръцете ѝ предизвикателно поставени на бедрата. Все още не различаваше всичко ясно, макар че разгърка очи. Червената ѝ блуза

едва покриваше гърдите, а широкият пояс в червено и черно пристягаше тънката ѝ талия; черната пола бе заметната така, че оголваше едното ѝ бедро.

– Ще успее ли? – попита тя нахално, а по устните ѝ заигра усмивка, от която го побиха студени тръпки.

Нещо в него му казваше да не я докосва – сигурно има съпруг, скрит наблизко в сенките, и най-вероятно възнамерява да го съблазни, а после да го изнудва. Не обичаше да си има работи с жени като... като нея, но тази тук така го привлича, че не може да ѝ устои. Положително подобна магнетичност се дължи на факта, че не я вижда ясно, чува нещата някак от разстояние и...

Потокът от мисли секна в мига, в който тя тръгна към него.

– Що за любовник е джентълмен като теб? – попита тя, докато се придвижваше. – Обзалагам се, че си прекалено бърз, за да имаш време дори да се съблечеш. Как го правиш – вдигаш полата на жената, свършваш си работата и си отиваш?

– Да – усмихна се той и притвори очи, щом я усети да ляга отгоре му. – Само простолюдието знае що е това любов – добави той закачливо.

Когато положи ръце на гърдите му, той отвори очи за да я погледне. Черните ѝ коси се спускаха плътно около лицето и го скриваха почти напълно. В мъждукащата светлина от огъня му заприлича на Катрин – на любимата му Катрин. Собствено всяка жена, която обладаваше, му напомняше Катрин.

Сепна го: разкъсваше ризата му и копчетата се разлетяха, а едно изсвистя, защото попадна в огъня.

За миг, докато го възсядаше и прокараваше ръце по гърдите му и надолу по корема, той не помръдна.

– Хайде, хубавецо. Можеш ли да любиш жена?

Тависток чувстваше, че никога не е бил така възбуден. Протегна ръце към главата ѝ, зарови пръсти в косите и придърпа устните ѝ към своите. И повече не мислеше за нищо. Бе спял не от избухването на барута, а от страстта, която облада тялото му. Точно такава жена бе искал цял живот и знаеше, че ще умре, ако не я има. Никакви последици не го интересуваха. Бе подчинен изцяло и единствено на необходимостта да я притежава.

Гордостта му бе, че е опитен любовник. Вечно в леглото на чужди жени, знаеше, че го обсъждат и сравняват с други мъже. Подобни клюки налагаха отговорност и за Тависток бе въпрос на чест да се представи

така, че да му се разнася славата на нежен любовник, даряващ много удоволствия.

Но в момента желаше така силно тази жена, че мислеше само за себе си. Ала тя също се стремеше към него. Докато разкъсваше дрехите ѝ, усети, че нейното желание е не по-малко от неговото.

Останали голи, той нямаше време за любовни игри. Тя предизвикваше първичната му жажда и той трябваше да я удовлетвори веднага.

Прониквайки в нея, подсъзнателно усети малката мембрана и дочу вик от болка, но бе прекалено далеч от реалността, за да се замисли какво означават тези неща. Желаше я така силно, че само след броени мигове бе готов да се излее в нея.

И го направи. Свърши. Беше нещо неизживяно дотогава: част от него умря, но в същото време се бе родила друга. Цял живот бе чакал освобождаването, което изпита. Беше край, беше начало.

Трепереше целият и я притискаше към себе си; в очите му имаше сълзи, но не схващаше причината.

– Успях! Успях! – развика се жената.

Тависток бе изгубил представа за нещата, но постепенно съзнание то му започна да се прояснява: избухна барут, появи се жената с черните коси.

Тя се опитваше да се изтръгне от прегръдките му, но първата му реакция бе да я задържи, никога да не я пусне.

– Не – промълви той. Искаше я завинаги. Щеше да я умолява никога да не го изоставя.

– Всичко е наред – изчурулика тя и започна да обсипва врата му с целувки. – Свърши се. Проклятията са унищожени. Вече нямат никаква сила.

Главата все още го болеше; продължаваше да не вижда ясно, а и не чуваше съвсем добре, но този глас му бе познат. Сграбчи я за раменете и я отдалечи от себе си, за да види очите ѝ. Под размазания грим, под черната коса видя Катрин.

За миг се ядоса. Как може да му изиграе такъв номер? Какво прави неговата съпруга, облечена като лека жена? Защо...

Трябваше му малко време, за да осъзнае какво се случи току-що. Току-що бе обладан Катрин – жената, която обичаше. Нямаше никаква физическа преграда.

– Но как...

– Наистина ли искаш да приказваме? – попита тя и сложи пръст върху устните му.

Той се засмя, притисна я към себе си и в следващия миг ръцете им и устните им се докосваха навсякъде. Ако не бе изпил толкова ром, ако барутът не бе избухнал до главата му, ако камъкът не го бе ударил по тила, да не говорим за падането от галопиращия кон, може би щеше да я разпитва надълго и нашироко къде всъщност е научила това, което очевидно знае. Но, от друга страна, не е такъв глупак да любопитства излишно, та тя да се откаже от всички чудесни неща, които прави с тялото му.

Винаги е вярвал, че да се люби с Катрин ще е прекрасно, но се окажа много повече, отколкото си представяше. Не беше възможно да го обясни, но имаше усещането, че по време на сливането им изживява страстта и на двамата. Почти физически усещаше, че нейното и неговото съзнание проникваха едно в друго. Щом го осенеше някоя мисъл, тя реагираше абсолютно хармонично, а той като че ли долавяше нейните желания като свои и мигом откликваше.

Любиха се цяла нощ, сменяха поза след поза, и то с такава лекота, сякаш се бяха любили от незапомнени времена – просто знаеха всичко един за друг.

– Имам чувството, че винаги сме били любовници – прошепна той.

– Никога – отвърна тя. – Никога, но се желяем от толкова векове, че знаем всичко. Ние се любим със себе си.

– Да – съгласи се, макар че не разбра точно какво каза, но в същото време схвана смисъла.

В леглото с нея се чувстваше свободен. С другите жени бе нащрек, защото трябваше да пази репутацията си – непрекъснато да се показва вещ и знаещ.

А с тази чернокоса Катрин можеше... е, да експериментира. Дали така е хубаво? – зачуди се той, докато я вдигаше, за да я обърне и сложи върху шръкналото си доказателство за желанието към нея.

– О-о-о... Хубаво е... – измърка тя, а той се разсмя, галейки гърдите ѝ, и после спусна ръце към тънката ѝ талия.

Когато се отпусна върху нея за четвърти път през последните няколко часа, започна да ѝ разказва колко я обича.

– Още ли мислиш да се жениш за Фиона? – попита тя невинно.

Той отърка нежната ѝ буза с наболата си брада и тя изпищя.

– Това ще се махне ли? – попита той, като държеше кичури коса и имаше предвид цвета им. Светлината отвън започваше да прониква, а и погледът му се избистряше.

– Има ли значение?

– Обичам те с всякакъв цвят коса, но... Всъщност, хубаво е да има известно разнообразие.

– Ах ти! – погледна го уж строго тя, като се метна отгоре му.

В следващия миг тя притисна ръце към главата си, сякаш изпитваше огромна болка.

– Какво има? Катрин! Какво става?

– Не! – рече тя. – Не искам да се върна. Искам да остана тук.

– Разбира се, че можем да останем тук. Щом не искаш да се върнем в къщата. Можем...

– Не! – обади се отново тя рязко, а очите ѝ бяха плътно затворени, сякаш говореше на някой друг. – Не искам да се върна!

Тя го погледна и очите ѝ бяха пълни с огромна мъка.

– Нора е. Вика ме обратно. Казва, че съм направила което трябва и сега трябва да се върна. Казва, че мястото ми не е тук. Не ѝ позволявай да ме вземе.

Той не разбираше какво му говори, но знаеше, че е изплашена. А ако тя бе изплашена, той също беше изплашен. Обгръщайки я с тялото си, я притисна до задушаване.

– Няма да позволя на никой да те вземе. Ти си моя.

– Да – съгласи се тя. – Твоя съм, само твоя. Никога не съм обичала никой друг. През никой от животите си. Дори през онези, които съм живяла без теб.

Той не си даде труда да разбере какво иска да каже, а само я притискаше, тъй като и двамата имаха нужда от това.

– Не ѝ позволявай да ме вземе. Тя ме вика. Исква да ме отдели от теб.

– Няма да я оставя да те вземе.

– Не. Не разбираш. Тя ще вземе духа ми, а ще остави тялото ми. О, Талис, не ме оставяй. Толкова много пъти те губех.

– Този път няма да ме загубиш, защото ще дойда с теб. Винаги ще бъда при теб.

Отдръпвайки главата си, тя го погледна.

– Така ми се иска да имам време да ти обясня всичко. Грижи се за Катрин. Тя – това съм аз, и тя те обича.

– Ти си Катрин. Ти ме обичаш – каза той, изплашен от думите ѝ, макар че му изглеждаха лишени от смисъл. Тя сякаш вярваше, че ще умре. – Няма да ти позволя да ме изоставиш.

– Аз не съм Катрин. Аз съм Хейдън Лейн и живея в друго време, на друго място, но и там те обичам така, както и тук. Дръж ме по-здраво.

Дръж ме. Тя става по-силна. Накарай я да ме остави на мира. Не искам да се връщам. Искам да остана при теб завинаги.

Той я притисна, като милваше косата ѝ и се опита да слее тялото си с нейното, докато и говореше спокойно и с цялата си любов.

– Няма да те изоставя. Където и да отидеш, ще дойда с теб.

– Закълни се! – настоя тя, а гласът ѝ бе приглушен тъй като бе заровила лице в гърдите му. – Закълни се в безсмъртната си душа!

– Заклевам се – промълви той нежно. – Давам свещена клетва на теб и на Господ. Ще дойда с теб където и да отидеш. Никога няма да те изоставя. Никога.

След тези думи Хейдън започна да усеща как отслабва. Духът ѝ напускаше тялото на Катрин. Противеше се, противеше се на глас. Опита се да спори с гласа на Нора в главата си, но с всяка измината секунда той ставаше все по-висок.

Когато дочу и гласа на Мили, разбра, че губи.

– Хейдън, моля те, събуди се. Обичаме те и имаме нужда от теб. Моля те, върни се. Моля те, не умирай.

Хейдън се опита да заговори на Тависток, но от устата ѝ не излезе никакъв звук и тя усети тялото му да изчезва от ръцете ѝ. Изпищя.

– Нее!

В един миг всичко причерня – тя не бе в ничие тяло.

В следващия – Хейдън отвори очи и откри, че лежи на дивана в дневната на Мили в Тексас и гледа към няколко много изплашени хора.

Никой не отрони и дума, когато тя извърна глава и по бузите ѝ безмълвно закапаха горещи сълзи.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Глава четиридесет и четвърта

– Катрин е била много привързана към теб и не е искала да се разделите. Като сиамски близначки с едно сърце. Когато ти се върна, тя е останала в теб. Тялото ѝ не е могло да продължи да живее.

Нора всъщност ми казваше, че аз съм убила Катрин. Когато съм напускала съзнанието ѝ, тя останала вкопчена в мен – а тяло без душа не може да живее.

– Ами какво стана с... Тавей? – Болеше ме дори да произнеса името.

Преди да отговори, Нора ме изгледа продължително:

– Вие сте сродни души. Приличате си. Всъщност вие сте едно.

– Звучи много романтично – прекъснах я аз, – но какво всъщност означава?

– Откровено казано, не знам. Може духът му да е останал да те чака там.

– Искаш да кажеш, че той се е превърнал в духа на имението Пениман?

– Нищо чудно. Но може и да те е последвал тук. – Тя ме погледна с присвити очи. – Накара го да се закълне, че ще дойде при теб през 1994 година. Възможно е да го е сторил.

Очевидно не ѝ харесваше, че бях приложила наученото за проклятия и клетви, тегнещи през вековете, но пред вероятността да успее да срещна сродната си душа нейното раздражение ми изглеждаше съвсем незначително.

Седях и устата ми ту се отваряше, ту се затваряше докато се напъвах да проумея какво означава, че Тавей ме е последвал. Така и не проумях, затова прошепнах:

– Кажи ми.

Нора се усмихна – предполагам, разбираше изумлението ми.

– Душата на Катрин е напуснала тялото ѝ заедно с твоята душа.

– Значи ли, че е умряла?

– Така да се каже.

Любопитството ми бе така изострено, че се въздържах да ѝ обясня, че или си мъртъв, или не и си – просто няма средно положение.

– Когато твоят... Когато Тависток усети, че напускаш тялото, не можа да понесе мисълта да живее без теб. Не знам какво е станало. Може и неговият дух да се е присъединил към твоя и да те е последвал.

По очите на Нора личеше, че е в недоумение, а аз си дадох сметка, че съм започнала да завися от отговорите ѝ. Бях попаднала в неизследвана територия и бях сама. Най-важните неща за мен бяха съвсем неизвестни и без нейното ръководство се чувствах изоставена, осиротяла.

– Мислиш, че е в мен ли?

Нора се изсмя.

– Не. Духът му е попаднал в тялото на мъж и той се е преродил в този живот.

О, слава Богу, отдъхнах си аз и не си дадох труда да разбере какво означава. Додея ми от магьосничество. Исках човек от кръв и плът.

– Как ще го открия?

– Ще чакаш той да те намери.

Изпуснах много неприлична дума и си заслужих пълния с укор поглед от Нора.

– Извинявам се – смънках аз, – но мразя да чакам.

– Мислиш, че не знам ли? – попита Нора доста жлъчно.

Сега бе мой ред да изпитам удовлетворение. Изпращах ѝ мисли, които да ѝ припомнят, че ако не беше моята неспособност да изчаквам, нямаше да получа Джами/Тавей/Талис сега, а след три прераждания.

В отговор на всичките ми мисли Нора се усмихна.

– Никога нищо не се случва, ако не е било предопределено.

– О! Значи, трябва да повярвам, че ми е било предопределено да се върна във времето на крал Едуард VII, макар ти да ми каза да не го правя?

– А как иначе е умряла твоята лейди дьо Грей, ако не когато твоят дух е напуснал тялото ѝ? Не е била убита, както загатват твоите исторически книги, и ако е имало неспокоен дух в онази къща, не е бил нейният.

Помислих си, че ако я удуша, ще си е чиста проба убийство. Все едно – няма да получа никаква похвала за своята изобретателност; всичко е предопределено.

Е, добре, помислих си, какво ме е еня кого ще похвалят; искам само да получа Тали.

– Как ще ме открие? Кога?

Нора сви рамене и се усмихна някак извинително.

– Нямам представа.

– Нямах представа – повторих изумена.

Тя кимна.

– Но си сигурна, че ще ме намери?

– Не – отвърна тя някак нервно, но бързо се успокои. – Ти, така да се каже... промени нещата и сега виденията ми от бъдещето са малко неясни.

Не се съдържах да не се усмихна, защото обикновено Нора знае и разбира всичко.

Отворих си устата, за да задам един от многобройните си въпроси, но тя направи знак да спра.

– Каквото не знам, не знам. Но ако е предопределено да те намери, заключи се в апартамента си, не се срещай с никого и въпреки това той ще се появи.

– Само ако е разносвач от кулинарния магазин – възразих аз, без да повярвам на нито една нейна дума. Не си представях Тали в ролята на разносвач, а в сградата, където живея, не допускат други. Денонощно я охраняват двадесет и осем мъже. Как ще успее да дойде при мен? Ще се наложи аз да го потърся.

– Да дам ли обява във вестника?

– Кой вестник? – попита тя. – В коя страна? На какъв език?

– О... – простенах разочаровано. Спомних си нейните думи, че трябва да съм готова да приема сродната си душа в образа, който Бог е решил да ѝ даде. – С моя късмет той най-вероятно ще се окаже деветгодишен травестит.

Нора се изсмя.

– Не ми се вярва – утеши ме тя.

Не ми оставаше нищо друго освен да се върна вкъщи и да чакам. Докато си събирах нещата, я попитах:

– Какво е станало с тялото на Катрин?

– Онзи стар човек, Джак... – тя ме погледна, сякаш чакаше нещо от мен.

– Да – най-после се сетих кой е той. – Той е бил духът на Джон Хадли, нали? – Направих пауза. – Поведението му по времето на кралица Елизабет I го е лишило от всичко, нали? Загубил е парите си, престижа, семейството, дори здравето си тяло.

Само като си помисля какво му се бе случило, се заклевх през този си живот да се държа добре.

Нора кимна, доволна от схватливостта ми – или поне така си обясних погледа ѝ.

– Джон открил двете тела и решил, че са извършили самоубийство, така че няма да е позволено да бъдат погребани в църковния двор. Скрил тялото на Катрин, докато мине погребението на Тависток, а после тайно, посред нощ, разкопал гроба и сложил Катрин в ковчега с нейния Тавей. Телата им спят заедно вечния си сън.

– Точно както в Средновековието – пророних аз тихо. – Родени заедно; умрели заедно.

Нямах какво друго да кажа. Напуснах офиса на Нора и бавно се прибрах вкъщи, като премислях всичко, което бях преживяла.

Не чаках бездейно. Прекарвах много време с Нора и постоянно я тормозех за всякаква информация. Приложих и изследователските си способности. Първо открих гробницата, издигната в памет на Кали и възлюбения ѝ Талис.

„Един от най-добрите образци на архитектурата от времето на Елизабет I“ – пишеше в един пътеводител. „Изключително изваяни. Дори може да кажем – плътски“ – твърдеше някакъв изкуствовед.

Главата ми се замая от щастие, когато установих, че мраморните фигури не са били осквернени с графити. През седемнадесети век пожар унищожил по-голямата част от селото и половината църква. По тази причина тя била затворена. През прозорците прораснали лози и покрили мястото, където били статуите. Затворили ги херметически, така да се каже. Едва в началото на двадесети век, когато старата развалина била определена за събаряне, фигурите били открити в почти първоначалния си вид. Службата за опазване на националното наследство се намесила и реставрирала – доколкото успяла църквата, а мраморните фигури взела под закрилата си.

Докато чаках, подредих получената информация от Нора, прочетеното и лично преживяното и предадох на Дариа роман от шестстотин страници за прераждания и минали животи. Тя бе така щастлива, че се надявах да не забележи, че романът всъщност е без край. Няма защо да казвам, че забеляза, но не трепна, когато ѝ обясних, че не знам как свършва, защото още не съм го изживяла. След краткото мълчание от друга страна на телефона чух:

– Съобщи ми, когато си готова.

Вярата ѝ в мен е толкова голяма, че ми иде да заплача.

Продължавах да чакам Талис, но не прекратих разследванията си. Проверих какво е станало с имението Пениман – мястото, което Алида бе пазила като примамка за толкова много хора, ако изпълнят волята ѝ.

Когато бях в тялото на Катрин, преди да видя какво стана с Талис и Каласандра, не знаех, че Тависток живее в Пениман. Като си помислих как това богато място е било използвано и за награда, и за наказание, не допусках, че Кати и Тависток могат някога да са щастливи там. Ако го обитава някакъв дух – това е духът на Айа/Алида. Прочетох, че цялата покъщнина – картините и мебелите, които бях видяла – са били прибрали на склад през Първата световна война, а мястото – използвано за болница. Истински се зарадвах. Но по-нататък пишеше, че в нощта на победата някакъв небрежен мъж, пиян от щастие, без да иска запалил имението. Почти изпитах облекчение. Най-малкото пожар бе необходим, за да прочисти мястото.

Обадих се на агент по недвижими имоти в Англия, за да ми издири малка къща с тръстиков покрив, която е била ферма по времето на кралица Елизабет I. Никак не бе трудно да открия каквото търсех и не се изненадах, че се продава. Отдавна вече не се изненадвам от нищо. Купих я за 120 000 лири, или около 180 000 долара. Симпатичните къщурки от Средновековието никак не са евтини, но знаех, че под пода на тази са заровени шест инкрустирани с скъпоценни камъни бокала и сребърен свещник, откраднат от Мег и Уилям от семейство Хадли. Щях да видя името си, изписано като дарител на музей, а и се сдобих с ваканционна къща в Англия.

Споменът за Мег и Уил ме накара да се обадя на Мили в Тексас. Изплаках ѝ, че страшно се нуждая от нея. Казах ѝ, че съм така депресирана, че не мога да пиша. Тя бе в самолета за Ню Йорк, преди да съм довърша изречението.

После звъннах на милия си издател Уилям Уорън. Лесно го раздвижих. Бе нужно само да кажа:

– Друго издателство ми предлага много изкусителни условия.

Веднага си уговорихме среща за вечеря.

При пристигането на Мили не си бях вкъщи. Бях ѝ оставила бележка, че ще се срещнем в ресторанта на хотел „Плаза“ и бутнах двадесет долара на оберкелнера, за да я насочи към масата на Уилям.

Много ми се щеше да се скрия зад декоративната зеленина и да зърна лицата на Мили и моя издател, когато се срещнат за първи път, но знаех, че ще ме забележат, затова се прибрах у дома и зачаках с най-самодоволната си усмивка.

Поразтревожих се, защото Мили не се прибра цяла нощ. Но след като не се появи, нито пък се обади и на следващия ден, направо се ядосах. Позвъних в издателството и разбрах, че Уилям Уорън не се е вясвал

от сутринта, а и не е уведомил къде е. Но за него това не беше необичайно – известно е, че издателите винаги правят каквото си искат.

На втората нощ обаче бях готова да отида в полицията. В три часа след полунощ получих факс от Мили. Тя и Уилям били в Лас Вегас и след минути поемали на сватбено пътешествие. Надяваше се, че съм добре и да не я мисля. Ще ми разкаже всичко, когато се върне.

– Ха! – изсмях се на глас. – Аз ще ти разкажа всичко.

Най-после Мег и Уил бяха отново заедно, а причината бях аз.

Бях много горда от себе си заради постигнатото, но седмиците се превърнаха в месеци, а от Тависток нямаше ни вест, ни кост. Изтормозих клетата Нора до смърт – сигурна съм, че беше готова да нашари вратата ми с магически знаци и да запее, но да се отърве от мен.

Бях на път да изгубя надежда. Плачех без видима причина. Нима е по-добре да си обичал и да си загубил всичко, отколкото никога да не си обичал? Сънувах Джами, Талис, Тавей. Седях в апартамента, мислех за тях през цялото време и чаках. Но с всеки изминал ден се убеждавах, че Талис няма да цъфне на вратата.

Един следобед реших, че все пак се налага да се върна към реалния живот. Не можех да продължавам да страня от човечеството. Може би Джами ме чака пред къщата. Може би...

Напълних ваната с гореща вода, пузнах благоуханни соли и се потопих. Измих косата си с нещо, ухаещо на праскови и гарантиращо, че ще стане мека като на ангел. Внимателно обезкосмих краката си, после изплакнах косата си, излязох от ваната и наплесках тялото си с безсмислено скъп крем. Когато приключих, знаех, че дори една цветна градина не е по-благоуханна от мен, но отказвах да си дам сметка, че до мен няма мъж, който да зарови нос в шията ми и да ми каже как ухае.

Облечена само по хавлия, отворих вратата на апартамента, за да взема пощата, която ми носят всеки ден горе. Живея сама на последния етаж, асансьорът се качва дотук само за мен, а в сградата не може да влезе никой, без да се съобщи предварително. Затова ахнах, когато вратите на асансьора се отвориха.

– Извинете ме – каза мъжът в кабината на толкова правилен английски, че очевидно го бе изучавал, а не му е майчин. – Вероятно съм сбъркал етаж. Колегата ми живее на осемнадесетия, а този е...

Той млъкна, като забеляза израза на лицето ми. Беше висок над метър и осемдесет и в никакъв случай русоляв синеок западняк. Златистокафявата му кожа подсказваше средиземноморски произход и дълбоко се усъмних, че сме от едно и също вероизповедание.

Беше великолепен. Погледнах в тъмните му очи и почти се удавих в тях. Там видях Тависток, а когато надзърнах още по-навътре – Тали. Може би ако погледнех още по-дълбоко, щях да видя себе си. Пред мен стоеше мъжът, който бе другата ми половинка.

Той понечи да каже нещо, но не успя, защото за трети път през живота си припаднах.

Глава четиридесет и пета

– Добре ли сте? – питаше ме той.

Лежах на дивана в хола, а той седеше до мен; с мокър пешкир бърсеше лицето ми и отмяташе косата ми все още влажна от банята. Оглеждаше ме, сякаш възнамеряваше да запомни завинаги всяка моя частица. Ако не бях преживяла онова, което мина през главата ми, ако не знаех кой е този мъж, щях да се изплаша. Никога не бих допуснала непознат да гали бузата и врата ми с опакото на ръката си, с палец да проследява линията на веждите и от там – на носа ми.

Но този мъж не беше непознат. Знаех всичко за него освен някои неща от този му живот – например името му и откъде е. Но подробностите нямаха значение. Този мъж е мой и е бил мой през всички векове.

Гледах го, докато ме изучаваше. Дали щеше да се сети коя съм? Дали духът на Тависток не е под повърхността?

Изведнъж сякаш излезе от унеса си.

– Простете – каза той и се поизправи. – Позволете да се представя. Казвам се Тариз... – допълни още няколко имена, но не ги чух. Звучите идваха от гърлото му, а докато седеше до мен, бедрото му докосна мое то и аз усещах изговарянето на всяка сричка, когато я произнасяше. Тариз бе единственото, което исках да знам. Талис, Тавей, Тариз.

– Вие не сте добре – отбеляза загрижено той. – Да извикам лекар? – Кожата му с цвят на мед преbledня, а гласът му се сведе до шепот: – Да не би да сте бременна.

– Не – отговорих усмихната. – Никакво бебе. Не съм омъжена. Не съм сгодена. Свободна съм.

Тариз помълча и продължи да ме наблюдава съсредоточено.

– Сигурно ще ме сметнете за луд, но имам чувството, че ви познавам. Сякаш... Не съм в състояние да го опиша. Сякаш ви знам. Можете ли да ме разберете?

– Да. Напълно.

– Ще ми се изсмеете, но просто знам разни неща за вас. А това е невъзможно, защото никога не сме се срещали.

– Какво знаете за мен?

Той се усмихна леко, а аз имах чувството, че сърцето ми ще се разтопи.

– Страхувате се от високото и обичате... – той се поколеба. – Обичате малки животинки. – Хвърли поглед към свещника на масата зад мен. – Обичате маймунките и... Правите нещо... – той прокара ръка през очите си. – Разказвате истории. Великолепни истории. Карате хората да се смеят. Не, мен размивате. Вие...

Той млъкна и отново започна да ме разглежда, а кафявите му очи ставаха все по-големи, кожата му – все по-бледа.

– Мисля... Сякаш...

Никога не бях виждала мъж да припада, но сега като че ли ми предстоеше точно това. Бързо се надигнах от дивана, бутнах го да се облегне назад и отидох за бренди. Само че нямах, тъй като не обичам бренди. Налях „Мандарин Наполеон“ и му поднесох чашата.

– Моля да ме извините – помъчи се да стане. – Вероятно е от полета. Как се казва?

– Следполетна умора – подсказах аз, но си помислих, че всъщност е следвековна.

Бе облечен в тъмен костюм, който засилваше цвета на косата и веждите му. Повече от всичко на света исках да ги докосна. Исках да му разкажа всичко, което имаше да се разказва за нас. Исках да усетя ръцете му на тялото си.

– Защо ме гледате така? – попитах аз, за да го предизвикам да ми каже какво мисли.

Усмихна се и видях хубавите му бели равни зъби; а устните! О! Направо копнеех за тях. Хавлията ми почти зееше, но не си дадох труда да се загърна. Най-малкият жест от негова страна, и щях да я захвърля на пода.

– Не те познавам – каза той тихо – и ти не ме познаваш. Но някак те знам и ти ме знаеш. Знам всичко хубаво и всичко лошо у теб.

– Лошо? – попитах неволно.

Той се усмихна.

– Мисля, че бързо се гневиш.

– Само когато не правиш каквото искам – отвърнах аз. – А когато правиш каквото искам и когато го искам, съм кротка.

Като се има предвид, че току-що се бяхме срещнали, би трябвало да

прозвучи неразбираемо за него, но той се усмихна:

– Да, знам. Имаш силна воля.

Пое си дълбоко въздух и погледна към чашката в ръката си. Седях на дивана на десетина сантиметра от него и това разстояние ми се струваше непоносимо.

– Току-що пристигам във вашата страна – каза тихо. – Снощи. В тази сграда имам среща с един човек.

– На осемнадесетия етаж е, но си натиснал грешен бутон.

Той ме стрелна с очи:

– Не, натиснах *правилния* бутон.

– Да – съгласих се аз, – правилният бутон. Погледна пак към чашката и забелязах как една вена пулсира на врата му – място, което копнее да целуна. Въздухът между нас бе като зареден с електричество и неговата концентрация нарастваше.

– Дойдох тук, за да говоря с народа ви, с президента ви за недоразумение между нашите страни.

– Дипломат – възкликнах аз. Знаех, колко добре би се справил Талис с тази задача. Бе толкова контактен, че можеше да помири смъртни врагове.

– Правя каквото мога – скромно отбеляза той и ме изгледа изпитателно. – Ти не си една от онези американки, обвързани с компания, която е закрепостила служителите си, нали?

За миг не разбрах какво ме пита, но сърцето ми трепна.

– Не съм обвързана с никакво място. За да си изкарвам прехраната, пиша и мога да живея навсякъде.

– Добре – промълви той и се усмихна. Готвеше се да каже нещо, но се поколеба и за да спечели време, внимателно постави недопитата чаша на масичката до дивана.

– Защо питаш... дали мога да пътувам?

– Ще помислиш, че съм луд, ако ти призная какво ми е на сърцето.

– В никакъв случай – възразих пламенно, с надеждата, че не става въпрос просто да ме покани на вечеря.

Погледна ме с грейнали очи и сърцето ми се качи в гърлото.

– Не знам как или защо, но те обичам. Обичам те с цялото си сърце, с цялата си душа. Сякаш точно теб съм чакал, точно теб съм търсил цял живот.

Само успях да вметна:

– Аз също.

А сега, помислих си, ще си разкъсаме дрехите; дори понечих да

посегна.

Но той погледна часовника си и сърцето ми замря. Как забравих, че има среща? Нали е тук, в Америка, с важно послание – стабилизирането на мира между две държави, приближаването на гледните точки на две философии за живота, или дори – предотвратяване на война. Как може една припаднала жена да го отклони от мисията му.

– Доста закъснях, но ще приключа до четири часа следобед. Тогава ще се върна и ще се оженим.

Зяпнах.

– Няма да припаднеш пак, нали?

– Аз... Не! Не! Няма. Но... Да се оженим? – И като не ми дойде нищо друго на ум, попитах: – Не можеш ли да отложиш срещата си за малко?

Той се изправи, а в очите му играеше пламъче, което много пъти бях забелязвала у Талис. Беше съвсем наясно какво имам предвид и се наслаждаваше на раздразнението ми. Хвана брадичката ми със силните си пръсти.

– Няма да те докосна, докато не си моя по закон. А след това няма да те оставя да напуснеш леглото поне шест месеца. – Целуна ме по челото. – Пък дотогава ще си в прекалено напреднала бременност, за да можеш да стигнеш далеч.

Усетих коленете ми да се подгъват. Само едно нещо исках повече от този мъж, и то бе – нашето дете.

– Облечи се, ще дойда след два часа.

Мисълта да си тръгне ми бе непоносима. Ами ако не се върне? Ако го бях сътворила във въображението си? Ако...

– За да се ожени човек в Америка, са нужни три дни. Трябва да изчакаме. Не можем...

Той ме целуна по двете бузи, както правят в Европа или на Изток.

– Ще позвъня тук-там. Няма да чакаме.

Целуна ме по врата, но не ме прегърна. Знаех, че изпитва същото като мен и ако се доближим, няма да се откъснем един от друг.

– Имаш ли още въпроси? – попита той с уста до ухото ми.

Не отговорих. Отдалечи ме и ме погледна, а аз успях само да поклатя глава. Нямах въпроси. Абсолютно никакви. Той бе мой и бях готова да го следвам до края на света.

– Тогава дай ми паспорта си. Има някои неща за уреждане.

С треперещи ръце извадих синия документ от чекмеджето на бюрото и му го подадох; наблюдавах го как го разглежда.

– Родени сме в една и съща година – отбеляза той. – В един и същи ден.

Изпращайки го, само кимнах и останах на вратата, докато пристигне асансьорът.

– Съмняваш ли се в мен? – попита той с ръка на дръжката.

– Ни най-малко. Вярвам ти. Доверявам ти се напълно.

– А обичаш ли ме? – прошепна той.

– С цялото си сърце. С цялата си душа. От началото до края на вечността.

– Да – каза той тихо, докато вратата на асансьора се затваряше. – И с мен е така. Винаги съм те обичал.

– Да – прошепнах аз. – Да.

КРАЙ

© 1994 Джуд Деверо
© 1995 Ивайла Божанова, превод от английски

Jude Deveraux
Remembrance, 1994

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10237>]